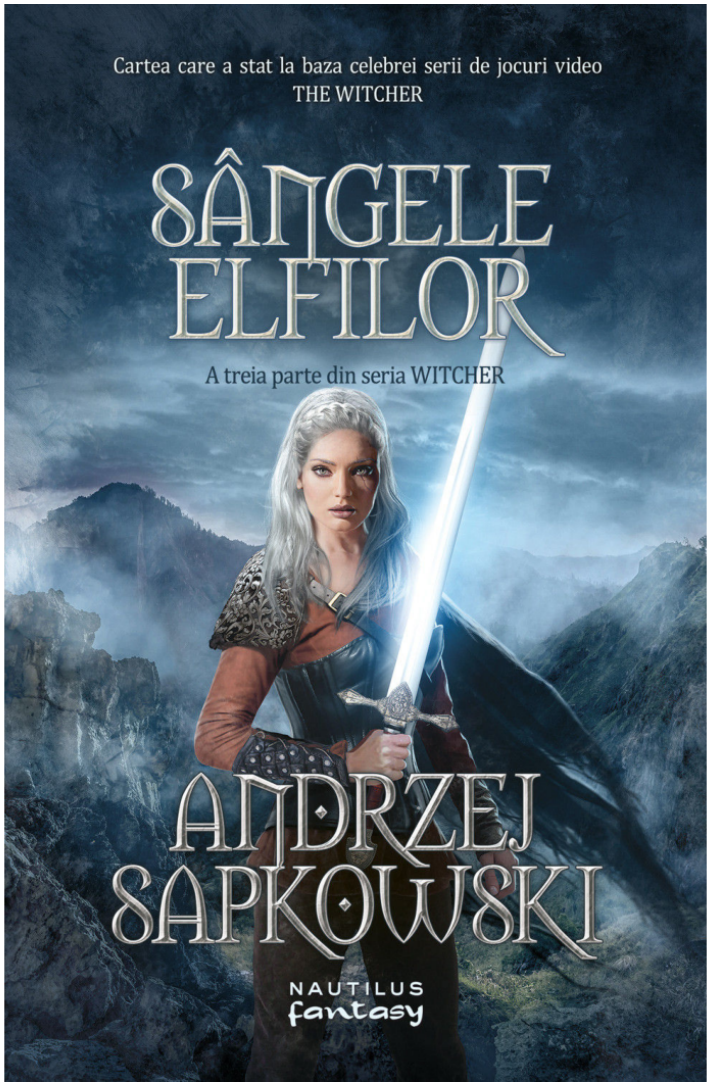
Cartea care a stat la baza celebrei serii de jocuri video
THE WITCHER
SÂNGELE ELFILOR
A treia parte din seria WITCHER
ANDRZEJ SAPKOWSKI
NAUTILUS
fantasy

NAUTILUS
fantasy

Colecție coordonată de Ana Nicolau

Andrzej Sapkowski s-a născut pe 21 iunie 1948 în Łódź, Polonia. A studiat economia și a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură science fiction și în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantastyka*. A devenit apoi scriitor full time, cucerind și publicul larg, și criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestea: „Când am început să scriu eu, Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urmă lecturile mele din domeniu, tot ce știam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretențios, nu voia să accepte hibrizi, cărți la mijlocul drumului dintre fantasy și alte genuri sau pur și simplu o imitație după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special, m-a făcut să scriu.“ Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în țara natală și în străinătate, iar cărțile sale se vând în milioane de exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai cunoscuți și cei mai îndrăgiți autori polonezi de azi, cărțile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin*, cunoscută sub titlul *The Witcher* și popularizată la scară largă datorită jocurilor video cu același nume, care se bucură de un succes răsunător. Saga care l-a consacrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediții și sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie* – 1993 (*Ultima dorință*) a apărut inițial sub titlul *Wiedźmin* în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 (*Sabia destinului*) și *Krew elfów* – 1994 (*Sângele elfilor*). Seriei i s-au adăugat, în timp, și alte cărți, iar autorul a semnat și alte volume de proză scurtă și romane, printre care, cel mai recent, *Żmija* (2009), a cărui poveste se petrece în Afganistan. Autorul a câștigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincții de la The European Science Fiction Society și cinci premii

Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis în Polonia.

SÂNGELE ELFILOR

ANDRZEJ SAPKOWSKI

Traducere din limba poloneză
MIHAELA FISCUTEAN
RADOSŁAWA JANOWSKA-LASCAR

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SAPKOWSKI, ANDRZEJ
Sângele elfilor/ Andrzej Sapkowski; trad.: Mihaela Fiscutean, Janowska-Lascăr Radosława - București: Nemira Publishing House, 2017
ISBN print: 978-606-758-977-1
ISBN epub: 978-606-43-0106-2
ISBN mobi: 978-606-43-0107-9

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)
II. Janowska-Lascăr, Radosława (trad.)

821.16

Andrzej Sapkowski
KREW ELFÓW
Copyright @ 1994, by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l'Est".

© Nemira, 2017
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Lector: Ecaterina DERZSI, Viorica DUMITRENCO
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
1
2
3
4
5
6
7

Adevărat grăiesc vouă, că veni-vor veacul spadei și al toporului, Vremea Viforniței Lupului. Veni-vor Vremea Frigului Alb și a Luminii Albe, Vremea Nebuniei și Vremea Scârbei, Tedd Deireadh, Vremea Sfârșitului. Lumea muri-va sub gheață și reîntrupa-se-va dimpreună cu noul soare. Reîntrupa-se-va din Sângele Vechi, din Hen Ichaer, din grăunța semănată. Grăunța care nu încolți-va, ci țâșni-va asemenea unei văpăi.

Ess'tuath. Facă-se-va întocmai! Uitați-vă la semne! Ce fel de semne fi-vor, grăi-vă-voi eu mai întâi pământul fi-va scăldat în sânge de Aen Seidhe, Sângele Elfilor…

Aen Ithlinnespeath,

Profeția Ithlinnei Aegli aep Aevenien

1

Orașul ardea.

Străduțele înguste, care duceau spre șanțul de apărare, spre prima terasă, emanau fum și jar, flăcările devorau acoperișurile din paie ale caselor lipite unele de altele, lingeau zidurile fortăreței. De la apus, dinspre intrarea în port, se întețea urletul, vacarmul unei lupte crâncene și bocăniturile surde ale berbecului care zguduia zidurile.

Cotropitorii i-au luat prin surprindere, dărâmând baricada apărată de câțiva soldați, de târgoveții cu halebarde și de arbaletrieri din breaslă. Caii acoperiți cu caparasoane negre au zburat deasupra baricadei asemenea unor strigoi, tăișurile lucioase și scânteietoare semănau moartea printre apărătorii care fugeau care-ncotro.

Ciri a simțit cum cavalerul care o ducea pe șa a dat dintr-odată pinteni calului. I-a auzit răcnetul. Ține-te, a urlat cavalerul, ține-te!

Ceilalți cavaleri, sub stindardul Cintrei, i-au luat-o înainte și în goana lor s-au încăierat cu cei din Nilfgaard. Ciri a văzut asta o clipă cu coada ochiului vârtejul amețitor al capelor albastre-aurii și negre printre scrâșnetele oțelului, zăngănitul tăișurilor pe scuturi, nechezatul cailor…

Un țipăt. Nu, nu un țipăt. Un urlet.

Ține-te!

Spaimă. Fiecare hurducătură, fiecare smucire, fiecare săltătură a calului îi frâng mâinile strânse în dârlogi. Picioarele amorțite dureros nu-și găsesc sprijin, ochii lăcrimează din cauza fumului. Brațul care o cuprinde o sufocă, o înăbușă, îi strivește dureros coastele. În jur se înalță un răcnet cum nu mai auzise până atunci.

Oare ce trebuie să-i faci unui om ca să răcnească în halul acesta?

Spaimă. O spaimă încremenitoare, paralizantă, sufocantă.

Din nou scrâșnet de fier și nechezat de cal. Casele din jur dansează, ferestrele care vomită foc glisează dintr-odată spre locul în care se afla inițial străduța năclăită, înțesată de cadavre, împânzită de catrafusele abandonate ale fugarilor. Cavalerul din spatele ei e cuprins deodată de o tuse stranie, horcăitoare. Pe mâinile încleștate pe dârlogi țâșnește sângele lui. Răcnet. Șfichiuit de săgeți.

Prăbușire, zguduire, izbire dureroasă de armură. Alături bubuie copitele, deasupra capului alunecă burta calului și chinga zdrențuită, următoarea burtă de cal, caparasonul negru răsfirat în vânt. Icnete asemenea celor ale unui pădurar care taie lemne. Dar nu despre lemn este vorba, ci despre fier pe fier. Țipăt înăbușit și surd, imediat lângă fată, ceva mare și negru se prăbușește în plescăit de noroi, împroșcând cu sânge. Talpa înarmurată tremură, se zguduie și ară pământul cu un pinten uriaș.

Smucitură. O forță necunoscută o saltă, o trage pe valtrap. Ține-te! Din nou o hurducătură, un galop halucinant. Mâinile și picioarele caută cu disperare un sprijin. Calul cabrează. Ține-te... Sprijin nicăieri... nicăieri... nicăieri. Peste tot numai sânge. Calul se prăbușește. Nu poate să sară, nu poate să se smucească, să se elibereze din strânsoarea brațelor acoperite de zale. Cum să fugă de sângele lui care i se scurge pe cap și pe spate?

Ropot, pleoscăit de noroi, ciocnire violentă cu pământul înspăimântător de încremenit în urma unei goane sălbatice. Horcăitul și șuieratul pătrunzător al calului, în încercarea de a-și ridica crupa. Ropot de potcoave, valuri de copite. Cape și caparasoane negre. Urlet.

Pe străduțe răcnea focul, un zid roșiatic de foc. Pe fundalul creat de el, un călăreț uriaș pare să atingă cu capul acoperișurile caselor cuprinse de foc. Calul învelit cu caparason negru se balansează, își scutură violent capul, nechează.

Călărețul o privește pe Ciri. Ea se uită la strălucirea ochilor prin viziera coifului imens, împodobit cu aripile unei păsări răpitoare. Se uită la lumina focului oglindit în tăișul lat al sabiei cuprinse în mâna lăsată în jos.

Călărețul o privește. Ciri nu este în stare să se miște. O încurcă mâinile inerte ale celui mort, care îi încing mijlocul. E imobilizată de ceva greu și jilăvit de sânge, ceva care apasă pe coapsă și o țintuiește

la pământ.

E imobilizată și de spaimă. O spaimă monstruoasă care îi torsionează viscerele, care o face pe Ciri să nu mai audă geamătul calului rănit, răcnetul incendiului, urletele oamenilor omorâți, vâjâitul tobelor. Singura care există, care contează, care are importanță este spaima. Spaima care a luat forma cavalerului negru, cu coiful împodobit cu pene, încremenit pe fundalul zidului roșiatic de flăcări înverșunate.

Cavalerul dă pinteni calului, aripile păsării răpitoare de pe coif fâlfâie, pasărea își ia zborul. Către un atac, ca o victimă lipsită de apărare, paralizată de spaimă. Pasărea sau poate cavalerul urlă, scrâșnește înfiorător, triumfal. Calul negru, armura neagră, capa neagră răsfirată, și în spatele tuturor focul, o mare de foc.

Spaimă.

Pasărea croncăne. Aripile fâlfâie, penele îi biciuiesc fața. Spaimă!

Ajutor! De ce nu sare nimeni? Sunt singură, mică și lipsită de apărare, nu mă pot mișca, nu pot nici măcar să-mi eliberez vocea din gâtlejul contractat. De ce nu-mi sare nimeni în ajutor?

Mi-e teamă!

Ochii arzători abia se văd prin viziera coifului uriaș înaripat. Capa neagră acoperă totul...

– Ciri!

S-a trezit leoarcă de transpirație, amorțită, iar propriul ei urlet, urletul care a trezit-o, mai tremura și vibra undeva în mijloc, sub stern, dogorindu-i gâtul uscat.

O dureau mâinile cu care strângea pătura, o durea spatele.

– Ciri, liniștește-te!

În jur domnea o noapte întunecată și vântoasă, care șușotea monoton și melodios cu coroanele pinilor ale căror trunchiuri scârțâiau. Incendiul și urletele încetaseră, rămăsese doar cântecul șoptit de leagăn. Alături pulsa cu lumină și căldură focul de tabără, vâlvătaia strălucea pe cataramele harnașamentului, bătea în roșu pe mânerul și pe fiarele sabiei sprijinite pe șaua de pe jos. Nu mai era alt foc și nici alt fier. Mâna care îi atingea obrazul mirosea a piele și a cenușă. Nu a sânge.

– Geralt...

– A fost doar un vis. Un coșmar.

Ciri tremura din toate încheieturile, chircindu-se.

Un vis. Doar un vis.

Focul dădea să se stingă, butucii de mesteacăn roșii și transparenți trosneau și împrăștiau flăcări albăstrui. Văpăile luminau părul alb și profilul aspru al bărbatului care o acoperea cu o cergă și un cojoc.

– Geralt, eu…

– Sunt lângă tine. Dormi, Ciri. Trebuie să te odihnești. Mai avem mult drum de străbătut.

Aud muzică, i-a trecut ei prin gând. În acest tumult e o muzică. Muzică de lăută. Și voci. Prințesa Cintrei… Copilul Destinului… Copilul Sângelui Vechi, sângelui elfilor. Geralt din Rivia, Lupul Alb, și destinul său. Nu, nu, nu-i decât o legendă. O născocească de poet. Ea nu mai trăiește. A fost omorâtă în timp ce fugea pe străzile târgului…

Ține-te… Rezistă…

– Geralt?

– Ce e, Ciri?

– Ce mi-o fi făcut? Ce s-o fi întâmplat atunci? Oare… ce mi-o fi făcut?

– Cine?

– Cavalerul… Cavalerul negru cu pene la coif… Nu-mi mai amintesc nimic. El urla și se uita la mine. Nu mai țin minte ce s-a întâmplat. Știu doar atât, că-mi era frică… Groaznic de frică.

Bărbatul s-a aplecat, flacăra focului se reflecta în ochii lui. Avea niște ochi stranii. Foarte stranii. Cândva Ciri se temea de ei, nu-i plăcea să-i privească. Dar asta a fost demult. Mult timp în urmă.

– Nu-mi amintesc nimic, șopti ea, căutându-i mâna tare și aspră ca un lemn necioplit. Acel cavaler negru…

– A fost doar un vis. Stai liniștită! Nu se mai întoarce.

Ciri mai auzise asemenea promisiuni mai demult. Îi repetau de multe ori, de multe, multe ori, liniștind-o atunci când se trezea în toiul nopții strigând. Dar acum era altfel. Acum avea încredere. Pentru că acum erau rostite de însuși Geralt din Rivia, Lupul Alb. Vrăjitorul. Cel care era destinul ei. Cel căruia îi fusese hărăzită. Vrăjitorul Geralt, care o găsise în miezul războiului, al morții și al disperării, o luase cu el și-i promisese că nu se vor mai despărți niciodată.

A adormit ținându-l de mână.

Bardul a încetat să mai cânte. Plecându-și ușor capul, a repetat la lăută motivul principal al baladei, delicat, încet, în ton cu ucenicul

care îl acompania.

Nimeni nu mai spunea nimic. În afară de muzica din ce în ce mai suavă se mai auzeau doar foșnetul frunzelor și pârâitul crengilor unui stejar uriaș. Apoi deodată a behăit o capră, priponită cu o funie de una dintre căruțele aflate în jurul copacului milenar. Atunci, ca la un semnal, unul dintre ascultătorii adunați într-un semicerc mare s-a ridicat în picioare. Aruncându-și pe umeri capa albastru-cobalt, cu inserții din aur, a făcut o plecăciune rigidă și distinsă.

– Îți mulțumim ție, maestre Jaskier, i-a spus cu o voce sonoră, dar temperată. O să fiu eu, Radcliffe din Oxenfurt, Maestrul Tainelor Magice, acela care neîntârziat o să exprim opinia tuturor celor de față, o să rostesc cuvinte de recunoștință și de laudă pentru marea ta artă și marele tău talent.

Vrăjitorul i-a scrutat cu privirea pe cei adunați, în număr de peste o sută, unii înghesuiți în semicerc la poalele stejarului, alții în picioare sau în căruțe. Ascultătorii șopteau clătinând din cap. Unii au început să bată din palme, alții l-au salutat pe cântăreț cu mâinile în aer. Muierile emoționate se smiorcăiau și-și ștergeau ochii cu ce aveau la îndemână, în funcție de starea lor socială, profesională și materială: țărăncile cu antebrațul sau cu dosul palmelor, soțiile negustorilor cu ștergare din in, elfele și boieroaicele cu batiste fine, iar cele trei fiice ale palatinului Vilibert, care își întrerupsese împreună cu suita lui vânătoarea cu șoimi pentru a asista la concertul celebrului trubadur, se smiorcăiau zgomotos și pătrunzător în eșarfe gingașe de lână de culoare verde-mucegai.

– Nu voi exagera, continuă vrăjitorul, spunând că ne-ai mișcat până în adâncul sufletului, Maestre Jaskier, că ne-ai pus pe gânduri, ne-ai făcut să reflectăm, ne-ai atins inimile. Să-mi fie drept cuviință să-ți adresez recunoștința și respectul nostru.

Trubadurul s-a ridicat și a făcut o reverență, fluturându-și până la genunchi pana de bâtlan de la pălăriuța fantezistă. Ucenicul a încetat să mai cânte, a rânjit și s-a înclinat și el, dar Maestrul Jaskier i-a aruncat o privire fioroasă, mormăind printre dinți. Băiatul și-a plecat capul și a revenit la zdrăngăneala strunelor lăutei.

Spectatorii s-au înviorat. Negustorii din caravane, după ce au șușotit între ei, au scos în fața stejarului un butoiaș de bere. Vrăjitorul Radcliffe s-a adâncit într-o conversație în șoaptă cu palatinul Vilibert. Fiicele palatinului s-au oprit din smiorcăit și se zgâiau la Jaskier cu venerație. Bardul n-a observat nimic, fiind

absorbit cu trimiterea unor zâmbete, clipiri de pleoape și sclipiri de dinți în direcția unui grup de elfi nomazi și mai ales în direcția unei elfe, o splendoare cu păr brunet și ochi mari, cu o tocă micuță din blană de hermină. Jaskier avea rivali, iar posesoarea ochilor mari și a tocii frumoase fusese observată și curtată din priviri și de unii dintre ascultătorii lui cavaleri, studenți și goliarzi. Elfa, vizibil încântată de interesul pe care îl stârnise, își întindea manșetele dantelate ale bluzei clipind des din gene, dar elfii însoțitori au înconjurat-o din toate părțile fără să-și ascundă aversiunea față de curtenitori.

Poiana din jurul stejarului Bleobheris, tărâmul frecventelor adunări, al popasurilor călătorilor și al întâlnirilor hoinarilor, era vestită pentru toleranță și deschidere. Druizii care aveau grijă de copacul milenar numeau poiana „Locul prieteniei" și găzduiau cu plăcere pe oricine. Însă chiar la ocazii excepționale, precum reprezentația abia încheiată a trubadurului vestit în toată lumea, călătorii se țineau în grupurile lor destul de bine delimitate. Elfii trăgeau la elfi. Meșteșugarii piticani se grupau împreună cu confrații lor înarmați până în dinți, angajați ca paznici la caravanele negustorilor, tolerându-i cel mult pe gnomii mineri și pe fermierii spiriduși. Toți neoamenii păstrau în mod unanim o anumită rezervă față de oameni. Oamenii le răspundeau neoamenilor cu aceeași monedă, dar nici măcar între ei nu se remarca vreo tendință de integrare. Boierimea îi privea cu dispreț pe negustori și comis-voiajori, iar soldații și mercenarii îi evitau pe ciobanii în cojoace împuțite. Cei câțiva vrăjitori și adepții lor se izolau complet, demonstrând dispreț tuturor celor din jur în egală măsură. Fundalul era compus dintr-o mulțime compactă, întunecată, mohorâtă de țărani. Aceștia, arătând ca o armată cu o pădure de greble, furci și îmblăcie ridicate deasupra capetelor, ignorau totul și pe toți.

Excepție făceau, ca de obicei, copiii. Puzderia de plozi, scutiți de obligația de a tăcea în timpul reprezentației bardului, au luat-o la goană într-un urlet sălbatic către pădure, pentru ca acolo să se dedea cu patimă unui joc ale cărui reguli erau de neînțeles pentru cineva care își luase rămas-bun de la anii fericiți ai copilăriei. Oamenii micuți, elfii, spiridușii, piticii, gnomii, semielfii, sfertelfii și odraslele de proveniență misterioasă nu cunoșteau și nu acceptau ierarhizări rasiale și sociale. Deocamdată.

– Exact așa! a strigat unul dintre cavalerii prezenți în poiană, un lungan slab ca o prăjină într-un veston roșu cu negru împodobit cu

trei lei în mers. Bine a zis domnul vrăjitor! Minunate au fost baladele, pe onoarea mea, stimate Jaskier, dacă vă veți afla vreodată pe lângă Lysorog, castelul seniorului meu, intrați vă rog, nu ezitați nicio clipă. O să vă găzduim ca pe un prinț, dar ce spun eu, ca pe însuși regele Vizimir! Jur pe sabia mea, auzit-am mulți menestreli, dar nu se pot compara cu dumneata, maestre. Primiți, vă rog, de la noi, cei de viță nobilă și unși, respectul și omagiul pentru arta dumneavoastră!

Simțind fără greș momentul potrivit, trubadurul i-a făcut cu ochiul ucenicului. Băiatul a lăsat la o parte lăuta și a luat de pe jos caseta care servea la adunarea dovezilor mai palpabile de respect din partea ascultătorilor. A ezitat, s-a uitat prin mulțime, după care a pus deoparte caseta și a luat ciubărul de mărime considerabilă de lângă el. Maestrul Jaskier a aprobat înțelepciunea tânărului cu un zâmbet binevoitor.

– Maestre! a strigat o femeie bine făcută, așezată într-o căruță cu inscripția „Vera Loewenhaupt și fiii", încărcată cu produse din răchită. Fiii nu se vedeau nicăieri, fiind cu siguranță rătăciți în risipirea averii agonisite de mamă. Maestre Jaskier, cum adică? Ne lăsați în suspans? Doar nu așa se sfârșește o baladă. Cântați-ne despre ceea ce s-a întâmplat mai departe.

– Cântecele și baladele, s-a înclinat artisul, nu au niciodată sfârșit, stimată doamnă, căci poezia e veșnică și nemuritoare, nu cunoaște nici început și nici sfârșit…

– Dar ce a fost mai departe? nu s-a lăsat păgubașă negustoreasa, vărsând cu generozitate și cu zgomot monezile în ciubărul care i-a fost pus în față de către ucenic. Măcar povestiți-ne, dacă nu mai doriți să cântați. Nu am auzit în cântecele dumitale niciun nume, dar știm cu toții că vrăjitorul pe care l-ați pomenit nu este altcineva decât celebrul Geralt din Rivia, iar magiciana căreia îi poartă o dragoste fierbinte este nu mai puțin faimoasa Yennefer. Iar Copilul Surpriză promis și hărăzit vrăjitorului este Cirilla, prințesa nefericită din Cintra cea nimicită de cotropitori. Nu-i așa?

Jaskier a schițat un zâmbet mândru și misterios.

– Eu cânt despre chestii universale, a declarat binefăcătoarea mea generoasă. Despre emoții pe care le-ar putea trăi fiecare. Nu despre anumite persoane.

– Ei na! a țipat cineva din mulțime. Știm cu toții că în cântecelele astea e vorba despre vrăjitorul Geralt!

– Da, da, au chiuit în cor fiicele palatinului Vilibert, uscându-și eșarfele pline de lacrimi. Mai cântați-ne, Maestre Jaskier! Ce s-a întâmplat mai departe? Oare vrăjitorul și magiciana Yennefer s-au găsit într-un sfârșit? Oare s-au iubit? Oare au fost fericiți? Vrem și noi să știm! Maestre, maestre!

– Ce să-ți spun! a urlat cu o voce sugrumată șeful grupului de piticani, scuturându-și barba uriașă, roșcată, care-i atârna până la brâu. Nu fac doi bani toate aceste prințese, vrăjitoare, predestinări, dragoste și alte basme muierești. Toate astea, cu respect pentru domnul poet, îs vrăjeli, adică niște născociri poetice, ca să fie mai frumos și mai înduioșător. Cât despre chestiunile de război, cum ar fi măcelul și jefuirea Cintrei, cum ar fi bătăliile de la Marnadal și Sodden, abia astea ni le-ai cântat matale minunat, Jaskier! Zvârli cu tot dragul arginții la așa un cântec, care bucură inima unui luptător! Și se vede de la o poștă că nu minți nici oleacă, vă zic io, Sheldon Skaggs, și știu io ce spun, căci am fost la Sodden și am luptat împotriva cotropitorilor nilfgaardieni cu toporul în mână…

– Eu, Donimir din Troy, a strigat cavalerul slăbănog cu cei trei lei pe veston, am fost la ambele bătălii de la Sodden, dar nu v-am văzut pe-acolo, domnule pitican!

– Cu siguranță păzeați căruțele! i-a retezat-o scurt Sheldon Skaggs. Iar eu eram în prima linie, acolo unde ardea cel mai tare!

– Bagă de seamă ce spui, bărbosule! s-a înroșit Donimir din Troy, trăgându-și în sus cureaua de cavaler, îngreunată de sabie. Și cui spui!

– Bagă tu de seamă!

Piticanul atinse cu dosul palmei toporul băgat în curea, și întorcându-se spre companionii săi, a rânjit:

– Ați văzut? Ce fleșcăit de cavaler! Cu blazon! Pe scut trei lei! Doi se cacă și-unul mârâie la ei!

– Pace! Pace! a stins scandalul un druid cărunt într-o haină albă, cu voce aspră și poruncitoare. Nu se cuvine, domnilor! Nu aici, nu sub crengile lui Bleobheris, acest stejar care e mai bătrân decât toate litigiile și certurile acestei lumi! Și nu în prezența poetului Jaskier, ale cărui balade ar trebui să ne învețe despre dragoste, nu despre sfade.

– Just! l-a susținut pe druid un preot mic și îndesat, cu fața lac de transpirație. Priviți, dar ochi nu aveți, ascultați, dar urechile vă sunt surde… Pentru că nu aveți dragoste de Dumnezeu, pentru că sunteți

asemenea unor butoaie goale…

– Dacă e vorba de butoaie, a ciripit un gnom cu nasul lung, aflat în căruța împodobită cu inscripția „Articole de feronerie, producție și vânzare", mai scoateți unul, domnilor breslași! poetului Jaskier negreșit i s-a uscat gâtlejul, ca și nouă de altfel de la atâtea emoții!

– Adevărat vă grăiesc vouă, sunteți asemenea unor butoaie goale, l-a bruiat preotul pe gnom, nelăsându-se mai prejos și continuându-și predica. Nimic, absolut nimic n-ați priceput și n-ați învățat din baladele sale. N-ați înțeles că baladele vorbeau despre soarta omului, despre faptul că suntem doar o jucărie în mâinile zeilor, iar plaiurile noastre sunt terenurile lor de joacă. Baladele au grăit despre predestinare, despre destinul nostru, al tuturor, iar legenda despre vrăjitorul Geralt și prințesa Ciri, deși azvârlită pe scena reală a acelui război, este doar o metaforă, un produs al imaginației poetului, al cărui rol este ca noi…

– Bați câmpii, preasfinția ta! a strigat de la înălțimea căruței Vera Loewenhaupt. Care legendă? Care produs al imaginației? Toate ca toate, dar eu îl cunosc pe Geralt din Rivia, l-am văzut cu ochii mei la Wyzima, unde a dezlegat-o de farmece pe fiica regelui Foltest. Iar mai târziu l-am mai întâlnit pe Drumul Negustorilor, unde la rugămintea Ghildei l-a omorât pe înfiorătorul Grifon care ataca întruna caravanele, salvând astfel viața multor oameni cumsecade. Nu, nu e nici legendă, nici basm. Adevărul, adevărul gol-goluț ne-a fost cântat aici de Maestrul Jaskier.

– Confirm, a zis o luptătoare zveltă, cu părul brunet împletit într-o coadă groasă. Și eu, Rayla din Lyria, îl cunosc pe Geralt Lupul Alb, celebrul învingător al monștrilor. Am văzut-o nu de puține ori și pe magiciana Yennefer, pentru că am fost la Aedirn, în orașul Vengerberg, unde își are reședința. Însă n-am cunoștință să se fi iubit cei doi.

– Dar trebuie să fie adevărat, s-a băgat dintr-odată în vorbă, cu vocea sa melodioasă, elfa cea frumoasă, cu toca de hermină. O baladă atât de frumoasă nu poate să nu fie adevărată.

– Nu poate! au susținut-o pe elfă fiicele palatinului Vilibert, ștergându-și ca la comandă ochii înlăcrimați. În niciun caz nu poate!

– Stimabile vrăjitor! i s-a adresat Vera Loewenhaupt lui Radcliffe. S-au iubit sau nu? Dumneavoastră știți cu siguranță cum au stat lucrurile cu adevărat între vrăjitor și acea Yennefer. Vreți să ne dezvăluiți ceva din mister?

– Dacă în cântec se spune că s-au iubit, a zâmbit vrăjitorul, înseamnă că așa a fost, iar dragostea aceasta va dăinui un veac. În aceasta constă puterea poeziei.

– S-a dus vestea, a intrat în vorbă pe neașteptate palatinul Vilibert, că Yennefer din Vengerberg s-a prăpădit pe Dealul Sodden. Mai multe magiciene au pierit acolo..

– Nu este adevărat, a spus Donimir din Troy. Pe monument nu e numele ei. Eu sunt de pe-acolo și am fost pe deal de mai multe ori și am citit inscripțiile de pe monumente… Trei magiciene au pierit acolo. Triss Marigold, Lytta Neyd, numită și Coral…Iar numele celei de-a treia îmi scapă…

Cavalerul s-a uitat la magicianul Radcliffe, iar acesta a zâmbit doar, fără a spune nimic.

– Iar vrăjitorul ăla, a strigat dintr-odată Sheldon Skaggs, Geralt ăla care a iubit-o pe Yennefer, e mâncat deja de viermi. Am auzit că l-au mătrășit undeva prin Zarzecze. A omorât el monștri ce-a omorât, până într-o zi, când i-a venit cineva de hac și lui. Așa e oameni buni, cine mânuiește sabia, de sabie moare. Fiecare dă, la rândul său, peste unul mai bun ca el și-i înghite fierul.

– Eu nu cred, și-a schimonosit buzele livide luptătoarea zveltă și a scuipat cu năduf pe jos, încrucișându-și la piept antebrațele și zdrăngănind din zale. Nu cred că Geralt din Rivia a dat peste unul mai bun decât el. Mi-a fost dat să văd cum jonglează sabia acest vrăjitor…Era neomenesc de iute.

– Bine zis! a intervenit vrăjitorul Radcliffe. Neomenesc. Vrăjitorii din această categorie sunt niște mutanți, de aceea viteza lor de reacție…

– Nu înțeleg despre ce vorbiți, domnule magician! luptătoarea și-a strâmbat și mai urât buzele. Folosiți cuvinte prea savante. Eu știu una și bună: niciun mânuitor de sabie pe care l-am cunoscut sau pe care-l cunosc nu se poate compara cu Geralt din Rivia, Lupul Alb. De aceea nu cred că a fost posibil să moară în luptă așa cum spune domnul pitican.

– Când sunt mai mulți inamici, scrimerul e-un păcălici, a zis sentențios Sheldon Skaggs. Așa merge vorba printre elfi.

– Elfii, a declarat cu o voce glacială un reprezentant înalt și blond al Poporului Vechi, aflat lângă toca cea frumoasă, nu obișnuiesc să se exprime într-un mod atât de ordinar.

– Nu! Nu! au piuit de după eșarfele verzi fiicele palatinului

Vilibert. Vrăjitorul Geralt n-avea cum să piară! A găsit-o pe Ciri, cea care-i era hărăzită, apoi pe magiciana Yennefer, și toți trei au trăit fericiți până la adânci bătrâneți! Nu-i așa, Maestre Jaskier?

– Doar n-a fost decât o baladă, dragi cuconițe, a căscat gnomul dornic de bere, producător de articole de feronerie. Unde să mai găsești adevărul într-o baladă? Adevărul e una și poezia e alta. Hai s-o luăm pe aia… Cum îi zicea, Ciri? Acea celebră Surpriză? De unde a mai scornit-o domnul poet? Am fost de mai multe ori în Cintra și știu că regele și regina de acolo n-aveau nicio odraslă, nici fată, nici băiat nu aveau…

– E o minciună sfruntată! a urlat un bărbat roșcat cu scurtă din piele de focă și cu o basma în carouri legată la cap. Regina Calanthe, Leoaica din Cintra, a avut o fată, pe nume Pavetta. S-a prăpădit împreună cu bărbatul ei în timpul unei furtuni pe mare, i-au înghițit pe amândoi adâncurile apelor.

– Vedeți și dumneavoastră că nu mint! i-au chemat pe toți chezași articolele de feronerie. Pavetta și nu Ciri se numea prințesa moștenitoare a Cintrei.

– Cirilla, numită Ciri, era tocmai fiica acelei Pavetta care se înecase, a explicat roșcatul. Nepoata reginei Calanthe. Nu era prințesa moștenitoare, ci doar prințesa Cintrei. Chiar ea era Copilul Surpriză hărăzit vrăjitorului. Ea îi fusese promisă înainte de a se naște, ca în cântecul domnului Jaskier. Numai că vrăjitorul nu a putut s-o găsească și s-o ia. Aici domnul poet se află pe lângă adevăr.

– Pe lângă, chiar așa, a intrat în discuție un tânăr cu vene proeminente care, socotind după hainele sale, putea fi o calfă în călătoria care precede atestatul și examenele pentru titlul de meșter. Vrăjitorul a trecut pe lângă destinul său. Cirilla a murit în timpul asediului Cintrei. Regina Calanthe, înainte de a se arunca din turn, a omorât-o cu mâinile sale pe prințesă pentru a nu cădea vie în ghearele nilfgaardienilor.

– N-a fost chiar așa, deloc n-a fost așa, a protestat roșcatul. Prințesa a fost omorâtă în măcel în timp ce încerca să fugă din oraș.

– Așa sau pe dincolo, au țipat articolele de feronerie, n-a mai găsit-o vrăjitorul pe acea Cirilla! Poetul a mințit!

– Dar a mințit frumos, a adăugat elfa cu tocă, lipindu-se de elful cel înalt.

– Nu despre poezie este vorba, ci despre fapte! a țipat calfa. Vă spun eu, prințesa a murit de mâna bunicii. Cine a fost prin Cintra nu

poate tăgădui!

– Iar eu susțin că a fost omorâtă în timp ce fugea pe străzile orașului, a declarat roșcatul. Știu asta deoarece, chiar dacă nu mă trag din Cintra, am făcut parte din oastea iarlului din Skellige, care a susținut Cintra în vreme de război. Unchiul acestuia era regele Cintrei, Eist Tuirseach care, așa cum știm cu toții, provenea din insulele Skellige. Iar eu am luptat în oastea iarlului în Marnadal și în Cintra și apoi, după înfrângere, la Sodden…

– Încă un combatant, a răsunat Sheldon Skaggs către piticanii care se îngrămădeau în jurul lui.

– Numai eroi și luptători. Hei, oameni buni! Se află printre voi cineva care n-a luptat în Marnadal sau în Sodden?

– N-ai nimerit cu batjocura, Skaggs, l-a dojenit elful înalt, cuprinzând cu brațul frumusețea cu tocă, într-un mod care avea ca scop să lămurească eventualele îndoieli ale celorlalți admiratori. Să nu trăiești cu impresia că ești singurul care a luptat în Sodden. Și eu, ca să nu căutăm prea departe, am luat parte la acea bătălie.

– Interesant ar fi, de partea cui, i-a șoptit lui Radcliffe palatinul Vilibert, cu șoapte clare, complet ignorate de elf.

– După cum se știe, în general, a continuat elful fără a privi în direcția palatinului și vrăjitorului, mult peste o sută de mii de luptători erau pe câmpul bătăliei de la Sodden, iar dintre aceștia cel puțin treizeci de mii au fost omorâți sau mutilați. Trebuie să-i mulțumim domnului Jaskier pentru că într-una din baladele sale a imortalizat această confruntare celebră și terifiantă în același timp. Atât cuvintele, cât și melodia acestui cântec mi-au transmis nu o laudă, ci o avertizare. Cum ziceam, laudă și slavă nemuritoare domnului poet pentru balada care ne va ajuta în viitor, poate, să evităm repetarea tragicului și inutilului război.

– Ce spuneți acolo? a zis palatinul Vilibert, privindu-l provocator pe elf. Ați găsit lucruri interesante în baladă, stimate domn. Ziceți că a fost un război inutil? Ați vrea să evitați tragedia în viitor? Ne dați de înțeles că dacă Nilfgaard ne-ar fi atacat din nou, ne-ați fi sfătuit să capitulăm? Să acceptăm cu smerenie jugul nilfgaardian?

– Viața este un dar neprețuit și trebuie apărată, a răspuns implacabil elful. Nimic nu justifică măcelul și dezastrul celor două bătălii pentru Sodden, una pierdută și una câștigată. Amândouă v-au costat pe voi, oamenii, mii de vieți. Ați pierdut un potențial colosal…

– Născocire de elf! a izbucnit Sheldon Skaggs. Scornea stupidă! Acest preț trebuia să fie plătit pentru ca alții să poată trăi în pace și demnitate, în loc să se lase încătușați de nilfgaardieni, să fie orbiți, să fie mânați cu biciul în minele de sulf și în ocne. Cei care au sfârșit eroic și care, datorită lui Jaskier, vor rămâne veșnic în memoria noastră ne-au învățat cum să ne apărăm propria casă. Cântă-ți baladele dumitale, Jaskier, cântă-le tuturor! Învățătura n-o să se ducă pe apa sâmbetei și o să ne fie de folos, o să vedeți! Pentru că, dacă nu azi, poate chiar mâine, Nilfgaardul o să pornească din nou împotriva noastră, o să ajungeți la cuvintele mele! Acum ei își ling rănile și se odihnesc, dar se apropie ziua în care vor apărea din nou capele lor negre și penele de la coifuri!

– Ce vor ei de la noi? a strigat Vera Loewenhaupt. De ce s-au înverșunat împotriva noastră? De ce nu ne lasă să trăim și să muncim în pace? Ce mai vor ei, nilfgaardienii ăștia?

– Ne vor sângele! a zbierat palatinul Vilibert.

– Și pământurile noastre! a răcnit cineva din mulțimea de țărani.

– Și muierile noastre! l-a secondat Sheldon Skaggs, fulgerând fioros din priviri.

Câteva persoane au izbucnit în râs, dar încet și discret. Pentru că, deși era foarte amuzantă ideea că cineva în afară de piticani s-ar putea năpusti asupra piticancelor extrem de respingătoare, acesta nu era totuși un subiect potrivit pentru ironie și batjocură, mai ales în prezența unor indivizi ale căror topoare și pumnale aveau prostul obicei de a sări incredibil de rapid din curele. Iar piticanii, din motive obscure, convinși solemn că toată lumea le pândește nevestele și fiicele, erau teribil de irascibili în privința acestui aspect.

– Trebuia să se întâmple asta, a declarat deodată druidul cărunt. Trebuia. Să nu uităm că nu suntem singuri pe lumea aceasta, că nu suntem buricul pământului. Asemenea unor carași stupizi, leneși și îmbuibați într-un iaz mocirlos, nu am vrut să credem în existența știucilor. Am permis ca lumea noastră, asemenea acestui iaz, să se umple cu mâl, să devină mlăștinoasă și trândavă. Uitați-vă în jur, pretutindeni crimă și păcat, lăcomie, goană după avere, discordie, conflict, decadență, lipsă de respect față de valori oricare ar fi ele. În loc să trăim așa cum ne poruncește Natura, am început să o distrugem. Și ce am câștigat? Aer viciat cu putoare de la cuptoare, râuri și pâraie slinoase de la abatoare și tăbăcării, păduri tăiate fără milă… Da, până și pe scoarța vie a sfântului Bleobheris, uitați-vă

acolo, exact deasupra capului domnului poet, este scrijelit un cuvânt scârbos. Și pe deasupra e scrijelit greșit… Nu numai că a fost un huligan, ci un huligan prost. De ce vă miraţi? Asta nu avea cum să se sfârșească bine…

– Da, da! a continuat preotul gras. Reveniți-vă, păcătoșilor, cât mai aveți timp, căci mânia și răzbunarea zeilor atârnă deasupra voastră! Luați seama la profeția Itlinei, cuvintele proorocitoare despre pedeapsa zeilor care va cădea asupra pământului otrăvit de crime! Luați seama: „Veni-va Vremea Disprețului și copacul își va pierde frunzișul, bobocul ofili-se-va, fructul putrezi-va și sământa amărî-se-va, iar văile râurilor avea-vor gheață în loc de apă. Și veni-va Frigul Alb, iar după el Lumina Albă și lumea pieri-va în viscol.“ Așa grăit-a profeta Itlina! Dar înainte de a se petrece toate acestea vor fi semne evidente și vor avea loc catastrofe, dar luați seama că Nilfgaardul este pedeapsa zeilor! Un bici cu care Nemuritorii vă biciuiesc, păcătoșilor, pentru ca voi…

– Ia mai tacă-ți fleanca, preasfinte! a răcnit Sheldon Skaggs, tropăind din bocancii grei. Mi se apleacă de la superstițiile și tâmpeniile voastre! Mi se întorc mațele pe dos…

– Bagă de seamă, Sheldon! l-a întrerupt cu un zâmbet elful lungan. Nu lua în râs religia altcuiva. Nu-i nici frumos, nici drept, nici… lipsit de pericole.

– Eu nu iau nimic în râs, a protestat piticanul. Nu pun la îndoială existența zeilor, dar mă scoate din sărite când cineva îi amestecă în treburile pământești, mânjindu-ne ochii cu profețiile unei oarecare elfe nebune. Nilfgaardienii să fie unealta zeilor, adică? Prostii! Aduceți-vă aminte, oameni buni, de vremurile lui Dezmod, Radowid, Sambuk, de vremurile Bătrânului Stejar Abrad! Nu vă aduceți aminte, pentru că trăiți puțintel, ca o rusalie de mai, dar eu îmi aduc aminte și vă voi aminti cum a fost aici, pe aceste meleaguri, îndată ce ați coborât din bărcile voastre pe plajele de la vărsarea Yarugăi și în Delta Pontar. Din patru ambarcațiuni s-au format trei regate, apoi cei puternici i-au înghițit pe cei slabi și în felul acesta au crescut și s-au întărit. I-au subjugat pe alții, i-au înghițit și astfel regatele lor au crescut și au devenit din ce în ce mai mari și mai puternice. Iar acum așa face și Nilfgaardul, ca să fie o țară puternică, unită, supusă și solidară. Și dacă voi n-o să fiți la fel de solidari, Nilfgaardul o să vă înghită la fel cum știuca a înghițit carasul, vorba druidului ăluia deștept!

– N-au decât să încerce! s-a avântat Donimir din Troy cu cei trei lei

în piept, trosnindu-și sabia în teacă. Le-am arătat noi lor la Sodden, le mai arătăm și a doua oară dacă e cazul!

– Ești foarte îngâmfat, matale, a mârâit Sheldon Skaggs. Pare-se că ai uitat, domnule învestit cavaler, înainte de a doua bătălie de la Sodden, Nilfgaardul a trecut peste meleagurile voastre ca un tăvălug de fier și a împânzit cu cadavrele unor uriași ca dumneata câmpurile de la Marnadal până la Zarzecze. Iar pe nilfgaardieni nu i-au oprit niște băietani zornăitori, ci forțele unite ale Temeriei, Redaniei, Aedirnului și Kaedwenului. Armonia și unitatea, astea i-au oprit.

– Nu doar asta, a zis răsunător, dar foarte rece Radcliffe. Nu doar astea, domnule Skaggs.

Piticanul și-a dres vocea zgomotos, a smiorcăit și, hârșâindu-și bocancii, s-a înclinat ușor în direcția vrăjitorului.

– Nimeni nu bagatelizează meritele confraților voștri, a zis. Să-i fie mare rușine celui care n-o să recunoască eroismul magicienilor din Dealul Sodden, pentru că au dat dovadă de curaj, și-au vărsat sângele pentru o cauză comună, contribuind în mare măsură la victorie. Jaskier nu i-a uitat în balada sa și nici noi n-o să-i dăm uitării. Dar băgați de seamă că vrăjitorii au venit pe Deal uniți și solidari, au recunoscut supremația lui Vilgefortz din Roggeveen, așa cum și noi, luptătorii Celor Patru Regate, l-am recunoscut de comandant pe Vizimir de Redania. Păcat doar că numai pe timp de război am fost uniți și solidari. Apoi, în vreme de pace, iar ne-am divizat. Vizimir și Foltest se sufocă reciproc cu drepturile, obligațiile și taxele vamale, Demawend din Aedirn se ceartă cu Henselt pentru Teritoriile de Nord, iar pe cei din Liga din Hengfors și pe Thissenidzii din Kovir îi doare undeva. Dar nici printre vrăjitori, din câte am auzit eu, nu mai găsești astăzi înțelegerea de odinioară. Nu mai există nici printre voi unitate, supunere, solidaritate. Pe când în Nilfgaard există.

– În Nilfgaard guvernează împăratul Emhyr var Emreis, un tiran și un autocrat, care constrânge la supunere cu biciul, știreangul și toporul, a strigat palatinul Vilibert. Ce ne propui, adică, domnule pitican? Unde să ne unim? Într-o asemenea tiranie? Și care oare dintre regi și regate ar trebui, după părerea dumitale, să-i subjuge pe ceilalți? În mâna cui ați dori să vedeți sceptrul și biciul?

– Dar ce mă interesează pe mine? a dat din umeri Skaggs. Astea sunt treburile voastre omenești. În orice caz, nu ați alege un pitican ca rege pentru nimic în lume.

– Nu ați alege niciun elf, niciun semielf, a adăugat reprezentantul lungan al Poporului Vechi, strângând mai departe în brațe splendoarea cu tocă. Chiar și un sfertelf ar fi considerat inferior…

– Asta vă doare pe voi! a râs Vilibert. Suflați în același corn ca Nilfgaard, pentru că și el strigă despre egalitate și vă promite întoarcerea la vechea orânduire, după ce vă înfrânge și vă alungă de pe aceste pământuri. La o astfel de unitate și egalitate visați, despre așa ceva pălăvrăgiți, așa ceva trâmbițați. Pentru că Nilfgaardul vă plătește cu aur pentru așa ceva! Și nu-i de mirare că vă iubiți așa de mult pentru că nilfgaardienii sunt tot o rasă de elfi.

– Baliverne, a spus rece elful. Vorbiți numai tâmpenii, domnule cavaler! Se vede de la o poștă că vă orbește rasismul. Nilfgaardienii sunt oameni la fel ca voi.

– Minciună sfruntată! Aceștia sunt urmașii Seidhezilor Negri, oricine știe asta! Prin venele lor pulsează sângele elfilor! Sângele elfilor!

– Dar prin venele voastre ce fel de sânge curge, mă rog? a rânjit elful în zeflemea. Ne amestecăm cu voi sângele de generații întregi, de secole, și ne izbutește asta extraordinar, nu știu dacă spre norocul sau nenorocul nostru. Ați început să exterminați legăturile mixte abia în urmă cu un sfert de veac și în orice caz cu rezultate mizerabile. Și arătați-mi acum un om fără amestec de sânge de Seidhe Ichaer, de sânge de Popor Vechi.

Vilibert s-a înroșit vizibil. La fel s-a aprins la față și Vera Loewenhaupt. Vrăjitorul Radcliffe și-a plecat capul și a tușit. Și, ce e mai interesant, s-a congestionat și frumoasa elfă cu tocă de hermină.

– Cu toții suntem copiii Mamei Terra, a răsunat în liniștea deplină vocea druidului cărunt. Suntem copiii Mamei Naturi și, deși nu ne respectăm mama, deși câteodată îi pricinuim necazuri și suferință, deși îi frângem inima, ea ne iubește, ne iubește pe toți. Să nu uităm asta noi toți cei prezenți aici, în Locul Prieteniei, să nu ne sfădim care dintre noi a ajuns aici primul, pentru că prima a fost Ghinda, adusă de valuri, iar din Ghindă a germinat Marele Bleobheris, cel mai vechi dintre stejari. Stând sub crengile lui Bleobheris, printre rădăcinile lui milenare, să nu ne uităm propriile noastre rădăcini fraterne, să nu uităm pământul care ni le hrănește. Să ținem minte versurile cântecului poetului Jaskier…

– Chiar așa! a strigat Vera Loewenhaupt. Dar pe unde umblă?

– A șters-o, a constatat Sheldon Skaggs, uitându-se la locul gol de

sub stejar, a luat paralele și a tăiat-o fără să-și ia rămas-bun. A șters-o elfește!

– A șters-o piticănește! au piuit articolele de feronerie.

– A șters-o omenește, a corectat elful lungan, iar splendoarea cu tocă și-a sprijinit capul de brațul lui.

– Hei, muzicantule! a zis Mama Lantieri pășind în cameră fără să bată la ușă și împingând în față mirosul de zambile, transpirație, bere și afumătură. Ai un musafir. Intrați, stimate domn!

Jaskier și-a aranjat părul, îndreptându-și spatele în fotoliul uriaș sculptat. Două fete care îi stăteau pe genunchi au sărit rapid, acoperindu-și frumusețile și aruncându-și capoatele pe ele. Rușinea târfelor, gândea în sinea sa poetul, ar fi un titlu bun de baladă. S-a sculat din fotoliu, și-a încheiat cureaua, s-a îmbrăcat cu vesta privindu-l pe boierul din prag.

– Măi să fie! a exclamat. Întotdeauna știți unde să mă găsiți, deși rareori alegeți momentul potrivit. Noroc că încă nu mă hotărâsem pe care dintre cele două drăguțe o prefer. Iar la prețurile tale, Lantieri, nu mi le pot permite pe amândouă.

Mama Lantieri a zâmbit îngăduitor, bătând din palme. Ambele fete, pistruiata cu ten alb de pe insulă și semielfa brunetă, au ieșit repede din cameră. Bărbatul din prag și-a dat jos capa, înmânând-o Mamei împreună cu un sac micuț, dar rotunjor.

– Iertați-mă, maestre, a zis apropiindu-se și făcându-se comod la masă. Știu că nu e momentul să vă deranjez acum, dar ați dispărut așa de rapid de lângă stejar… Nu v-am ajuns pe drum, așa cum am intenționat, și n-am dat ușor de urma dumneavoastră în orășel. Credeți-mă, nu vă țin prea mult timp.

– Mereu spuneți așa și de fiecare dată e abureală, l-a întrerupt bardul. Lasă-ne singuri, Lantieri, și ai grijă să nu ne deranjeze nimeni. Vă ascult, domnule!

Bărbatul l-a privit cu atenție. Avea ochii închiși la culoare, umeziți, parcă plini de lacrimi, nasul coroiat și buze urâte și înguste.

– Voi trece direct la subiect, a declarat în timp ce Mama Lantieri închidea ușa. Mă interesează baladele dumneavoastră, maestre. Mai exact, mă interesează anumite persoane despre care cântați. Sunt realmente interesat de adevărata viață a eroilor baladelor dumneavoastră. Pentru că, dacă nu mă înșel, v-ați inspirat din viața adevărată a unor persoane reale în minunatele dumneavoastră

cântece pe care le-am ascultat sub stejar, nu-i așa? Mă gândesc la… la micuța Cirilla din Cintra. La nepoata reginei Calanthe.

Jaskier s-a uitat în tavan bătând tactul cu degetele în masă.

– Stimabile domn! a zis sec. Sunteți interesat de lucruri ciudate. Mă întrebați de chestiuni bizare. Am impresia că nu sunteți cel care mi s-a părut că sunteți.

– Dar drept cine m-ați luat, dacă puteți să-mi spuneți?

– Nu știu dacă pot. Depinde dacă îmi transmiteți salutări de la cunoștințele noastre comune. Cu asta ar fi trebuit să începeți, dar ați uitat.

– N-am uitat deloc.

Bărbatul și-a dus mâna la pieptul caftanului de catifea de culoare sepia, scoțând al doilea săculeț, un pic mai mare decât cel pe care îl înmânase matroanei, însă tot așa de rotunjor și zdrăngănitor la contactul cu masa, și a continuat:

– Noi pur și simplu nu avem cunoștințe comune, Jaskier. Dar oare acest săculeț nu este în stare să compensenze acest neajuns?

– Ce aveți de gând să cumpărați cu această punguță subțirică? a pufnit din buze trubadurul. Tot bordelul mamei Lantieri și terenurile din jur?

– Să zicem că am de gând să susțin arta. Și artistul. Ca să pot să stau la un pahar de vorbă cu artistul despre opera lui.

– Atât de mult îndrăgiți arta, dragă domnule? Așa de mult vă grăbiți să discutați cu artistul, încât încercați să-i împingeți banii înainte de a vă recomanda, încălcând astfel regulile elementare de comportament?

– La începutul conversației - necunoscutul l-a privit printre genele ochilor negri - nu v-a deranjat incognitoul meu.

– Dar acum a început să mă deranjeze.

– Nu mi-e rușine cu numele meu, a zis bărbatul cu un ușor surâs pe buzele înguste. Mă numesc Rience. Nu mă cunoașteți, Maestre Jaskier, și nu e de mirare. Sunteți prea cunoscut și prea vestit ca să-i știți pe toți admiratorii dumneavoastră. Iar fiecărui admirator i se pare că vă cunoaște atât de bine, încât o oarecare familiaritate îi este permisă. Acest lucru se poate spune în totalitate și despre mine. Știu că este o părere greșită, vă rog să mă iertați din suflet.

– Vă iert din suflet.

– Așadar pot conta pe faptul că o să vreți să răspundeți la câteva întrebări…

– Nu, nu puteți, l-a întrerupt poetul, suflând printre buze. Acum vă rog eu să mă iertați din suflet, dar nu prea obișnuiesc să discut despre tematica operelor mele, despre inspirații, despre personaje, atât despre cele fictive, cât și despre celelalte, pentru că asta ar smulge poleiala poetică a poeziei și ar duce spre trivialitate.

– Oare?

– Cu siguranță. Gândiți-vă că, dacă aș cânta despre vesela morăriță și apoi aș spune tuturor că e de fapt vorba despre Zvirka, soția morarului Piskorz, și aș suplimenta cu informația că Zvirka poate fi tăvălită în voie în fiecare joi, pentru că joia morarul merge la târg, asta nu ar mai fi poezie. Ar fi ori proxenetism, ori defăimare abjectă.

– Înțeleg, înțeleg, a spus repede Rience. Dar cred că ați ales un exemplu greșit. Nu mă interesează păcatele și păcătuțele nimănui. N-o să ponegriți pe nimeni răspunzând la întrebările mele. N-am nevoie decât de o mică informație: ce s-a întâmplat de fapt cu Cirilla, prințesa Cintrei? Foarte multe persoane sunt convinse că Cirilla a pierit în timpul asedierii orașului, există chiar și martori oculari ai acestei întâmplări. Din balada dumneavoastră ar rezulta însă că acest copil ar supraviețui. Mă interesează foarte mult dacă e doar imaginația dumneavoastră sau un fapt real? Adevărat sau fals?

– Mă bucură foarte mult interesul dumneavoastră, a surâs larg Jaskier.Vă veți amuza, domnule cum vă zice, dar tocmai asta am avut în vedere când am compus balada. Am vrut să-i incit pe ascultători și să le stârnesc curiozitatea.

– Adevărat sau fals? a repetat rece Rience.

– Dacă v-aș dezvălui, aș strica efectul muncii mele. Adio, prietene! Ai epuizat timpul care-ți era dedicat. Acolo așteaptă cu sufletul la gură cele două inspirații, vrând să știe pe care o aleg. Rience tăcea prelung, fără niciun gând de plecare. Îl privea antipatic pe poet, cu ochi umezi, iar acesta simțea neliniștea crescândă. De jos, din odaia principală a bordelului, se auzea o harababură veselă, punctată din când în când de o chicoteală pițigăiată feminină. Jaskier a întors capul cu o aparentă superioritate plină de dispreț, însă în realitate măsura din ochi distanța dintre el, colțul odăii și goblenul care reprezenta o nimfă ce își uda țâțele vărsând apă dintr-un urcior.

– Jaskier! și-a dat drumul la vorbă Rience, băgându-și o mână în buzunarul caftanului de culoare sepia. Răspunde-mi la întrebări, te rog frumos. Trebuie să știu răspunsul. Este extrem de important

pentru mine. Și crede-mă, și pentru tine, pentru că dacă răspunzi de bunăvoie, atunci…

– Atunci, ce?

Pe buzele înguste ale lui Rience s-a insinuat o grimasă respingătoare.

– Atunci, nu va trebui să te oblig să vorbești.

– Ascultă la mine, pramatie! Jaskier s-a sculat punându-și masca unei grimase amenințătoare. Mi-e silă de violență și agresiune. Dar o voi chema imediat pe Mama Lantieri, iar ea va chema pe unul Gruzila, care îndeplinește o funcție onorabilă și plină de responsabilitate în acest lăcaș, și anume cea de gorilă. Este un adevărat artist în meseria sa. Îți va trage un șut în cur și vei zbura atunci deasupra acoperișurilor acestei cetăți atât de frumos, încât cei câțiva trecători care umblă prin târg la ora asta te vor lua drept Pegas.

Rience a schițat un gest scurt și i-a sclipit în mână ceva.

– Ești sigur că apuci s-o chemi?

Jaskier nu avea de gând să verifice dacă apucă, n-avea de gând nici s-aștepte, înainte ca stiletul finuț să se învârtă și să se fixeze în mâna lui Rience, a zbughit-o într-un salt lung în colțul odăii, a plonjat sub goblenul cu nimfa, a deschis cu un șut ușa secretă și a fugit mâncând pământul pe scările în spirală, ținându-se cu dibăcie de balustrada alunecoasă. Rience s-a aruncat în goană după el, însă poetul știa ce face, cunoștea o trecere secretă ca pe propriul buzunar, se folosise de mai multe ori de ea, tulind-o din fața creditorilor, soților geloși, concurenței dornice de cafteală, căreia îi fura uneori rimele și notele. Știa că la a treia curbă va pipăi ușița rotativă, urmată de o scară care ducea în pivniță. Era sigur că urmăritorul lui, ca de altfel mulți înaintea acestuia, nu va apuca să se oprească la timp, va fugi mai departe și va da peste o trapă, dincolo de care va ateriza într-o cocină de porci. Era sigur că urmăritorul, lovit, mânjit de bălegar și tăvălit de porci, va renunța la urmărire.

Jaskier s-a înșelat, ca de fiecare dată când era prea sigur de ceva. În spatele lui a strălucit brusc ceva albăstrui, iar poetul și-a simțit membrele amorțite, împietrite și rigide. Nu a apucat să se oprească la ușița rotativă, picioarele au refuzat să-l asculte. A scos un urlet și s-a rostogolit pe scări, izbindu-se de pereții coridorului. Trapa s-a deschis sub el cu un trosnet sec și trubadurul s-a prăbușit în întuneric și duhoare. Înainte de a se izbi de podeaua din pământ

bătătorit și înainte de a-și pierde cunoștința și-a amintit că Mama Lantieri pomenea ceva despre renovarea cocinei.

Durerea strânsorii mâinilor și a brațelor smulse brutal din încheieturi l-a readus în fire. Voia să urle, dar nu putea, pentru că avea senzația că cineva îi băgase lut în gură. Stătea îngenuncheat pe podeaua de pământ, iar funia scârțâitoare îl trăgea în sus de mâini. Vrând să-și aline durerea din brațe, a încercat să se ridice, însă și picioarele îi erau legate. Sufocându-se și nădușindu-se, a reușit într-un final să se ridice, ajutat de funia care îl trăgea nemilos.

Rience stătea în fața lui, iar ochii lui răutăcioși și umezi străluceau în lumina felinarului, ținut de un găligan de aproape doi metri și nebărbierit. Un alt găligan, cu siguranță la fel de înalt, stătea în spatele lui. Jaskier îi auzea respirația și-i simțea duhoarea transpirației stătute. Jegosul acesta trăgea de funia fixată de încheieturile poetului și trecută prin grinda tavanului.

Tălpile lui Jaskier s-au desprins de bătătură, poetul a smiorcăit pe nas, nefiind în stare de altceva.

– Destul! a zis într-un sfârșit Rience, aproape imediat, dar lui Jaskier i s-a părut că au trecut secole. A atins pământul, dar, în ciuda celor mai bune intenții, n-a izbutit să îngenuncheze, funia întinsă continua să-l țină tensionat ca pe o coardă.

Rience s-a apropiat. Pe fața sa nu se vedea nici umbră de emoție, ochii umezi nu și-au schimbat câtuși de puțin expresia. De asemenea, vocea cu care a început să vorbească era liniștită, înceată, ai zice ușor plictisită.

– Poetaș parșiv! Avorton și gunoi ce ești! Un zero îngâmfat. Ai vrut să fugi de mine? De mine încă n-a fugit nimeni. N-am terminat discuția, cabotin și cap de bou ce ești. Te-am întrebat ceva în condiții mult mai agreabile. Acum o să răspunzi la întrebările mele, dar în condiții mult mai puțin agreabile. Nu-i așa c-o să răspunzi?

Jaskier a dat zelos din cap. Abia atunci a apărut un zâmbet pe fața lui Rience. Și a dat un semn. Bardul a horcăit cu disperare, simțind cum se întinde funia și mâinile răsucite la spate trosnesc din încheieturi.

– Nu poți vorbi, a constatat Rience, continuând să afișeze un rânjet scârbos. Dar te doare, nu-i așa? Să știi că deocamdată te trag pentru propria-mi plăcere, pentru că-mi place enorm să asist la suferința cuiva. Nu, puțin mai sus încă.

Jaskier era cât pe ce să se sufoce cu flegma.

– Ajunge! a ordonat în cele din urmă Rience, după care s-a apropiat și l-a tras pe poet de jabou. Ascultă, cocoșelule! Am să te dezleg de blestem, ca să-ți revină vorbirea. Dar dacă încerci să ridici vocea ta fermecătoare mai mult decât e cazul, ai să regreți.

A schițat un gest cu mâna, atingând cu inelul său obrazul poetului, iar Jaskier a început să-și simtă maxilarul, limba și cerul gurii.

– Acum, a continuat încet Rience, îți voi pune câteva întrebări, iar tu vei răspunde rapid, fluent și exhaustiv. Dar dacă vei ezita sau te vei bâlbâi măcar o clipă, dacă-mi dai cel mai mic motiv de îndoială asupra sincerității tale, atunci… uită-te în jos.

Jaskier s-a conformat, constatând cu groază că de nodurile de pe gleznele sale e legată o funie scurtă, al cărei capăt este fixat de un ciubăr plin cu var.

– Dacă voi ordona să te tragă mai sus, a zâmbit crunt Rience, și odată cu tine acest ciubăr, cu siguranță nu-ți vei mai simți mâinile. Mă îndoiesc că vei mai putea cânta la lăută după așa ceva. Realmente mă îndoiesc. Așadar, cred că poți să vorbești. Nu-i așa că am dreptate?

Jaskier nu a confirmat, pentru că, de teamă, nu putea să-și miște capul și nici să emită vreun sunet. Rience nu dădea impresia că ține la confirmare.

– Eu, se înțelege, a spus, voi ști imediat dacă spui adevărul, îmi voi da seama din capul locului de orice subterfugiu și nu mă las indus în eroare de artificii poetice și de erudiție dubioasă. E o nimica toată pentru mine, așa cum nimica toată a fost să te paralizez pe scări. Așadar, te sfătuiesc, banditule, ai grijă de fiecare cuvânt. Hai să nu pierdem vremea. După cum știi, mă interesează eroina uneia dintre minunatele tale balade, nepoata reginei Calanthe din Cintra. Prințesa Cirilla, alintată Ciri. Conform relatărilor martorilor oculari, această fătucă a pierit în timpul asediului orașului acum doi ani. În schimb, în baladă descrii plastic și emoționant întâlnirea ei cu acel individ ciudat, aproape legendar, acel… vrăjitor Geralt sau Gerald. Lăsând la o parte născocirile poetice despre predestinare și hotărârile soartei, din baladă rezultă că acel copilaș a ieșit neatins din bătălia pentru Cintra. Oare e adevărat?

– Nu știu… a gemut Jaskier. În numele zeilor, sunt doar un poet, am auzit una și alta, iar restul…

– Ce?

– Restul l-am scos din condei. Am confabulat! Nu știu nimic! a urlat bardul, văzând cum Rience îi face semn jegosului și simțind că funia se întinde și mai tare. Nu mint!

– Într-adevăr, a dat din cap Rience. Nu minți în mod direct, aș fi simțit. Dar omiți ceva. N-ai fi plăsmuit o baladă așa, pur și simplu, fără un motiv, și doar îl știi pe acel vrăjitor. Ai fost văzut de mai multe ori în compania lui. Hai, zi-i Jaskier, dacă ți-i milă de încheieturile tale. Tot ceea ce știi.

– Această Ciri, a gâfâit poetul, era hărăzită vrăjitorului, era așa-zisul Copil Surpriză. Ați auzit cu siguranță, e o poveste cunoscută. Părinții ei i-au promis-o vrăjitorului.

– Părinții să-și fi dat copilașul în mâinile acelui mutant nebun? Acelui mercenar? Minți, poetașule, gogorițe de-astea poți să le susuri muierilor.

– Așa a fost, jur pe sufletul mamei mele, a scâncit Jaskier. Știu din sursă sigură… Vrăjitorul…

– Spune-mi despre fătucă! Deocamdată vrăjitorul nu mă interesează.

– Nu știu nimic despre fătucă! Știu doar că vrăjitorul a pornit după ea la Cintra când a izbucnit războiul. L-am întâlnit atunci. De la mine a aflat despre măcel și despre moartea reginei Calanthe… Mă întreba despre acest copil, despre nepoata reginei. Dar din câte știam eu, în Cintra muriseră toți, din ultimul bastion nerămânând nici măcar un suflet viu.

– Vorbește. Mai puține metafore. Mai concret!

– Când vrăjitorul a aflat despre căderea Cintrei și despre măcel, a renunțat la călătorie. Amândoi am fugit în nord. Ne-am despărțit la Hengfors și de atunci nu l-am mai văzut… Și pentru că pe drum mai spunea câte ceva despre acea… Ciri, sau cum îi zice, și despre predestinare… Am compus această baladă. Mai mult nu știu, jur.

Rience l-a privit aspru.

– Și unde se află acum acel vrăjitor? a întrebat. Ucigașul de monștri plătit, acel măcelar romantic, căruia îi place să emită elucubrații despre predestinare!

– Ți-am zis, l-am văzut ultima dată…

– Știu bine ce ai zis, l-a întrerupt Rience. Ascult cu atenție ce spui. Și tu să mă asculți cu atenție! Să-mi răspunzi cu exactitate la întrebări. Întrebarea era următoarea: dacă vrăjitorul Geralt sau

Gerald n-a fost văzut de nimeni de mai bine de-un an, atunci unde se ascunde? Care-i este ascunzătoarea?

– Nu știu unde-i, s-a precipitat trubadurul. Nu mint, chiar nu știu…

– Prea repede, Jaskier, prea repede, a zâmbit sinistru Rience. Prea zelos. Ești tu dibaci, dar și imprudent. Zici că nu știi unde-i. Dar pot să pariez că știi ce-i asta.

Jaskier a scrâșnit din dinți. De furie și de disperare.

– Ei? Rience i-a făcut semn jegosului. Unde se ascunde vrăjitorul? Cum se cheamă locul?

Poetul tăcea. Funia se întindea răsucindu-i dureros mâinile, iar picioarele pierduseră contactul cu pământul. Jaskier a urlat sacadat și scurt, pentru că inelul magic al lui Rience i-a pus imediat un căluș.

– Mai sus, mai sus ! Rience și-a pus mâinile în șold. Știi, Jaskier, aș putea să-ți sondez prin magie creierul, dar e prea epuizant. Și pe deasupra îmi face plăcere să privesc cum îți ies ochii din orbite de durere. Și oricum o să-mi spui.

Jaskier știa că o să spună. Funia, fixată de gleznele sale, s-a întins din nou, iar ciubărul umplut cu var s-a deplasat pe podeaua de pământ cu un trosnet.

– Stăpâne, a zis dintr-odată cel de-al doilea găligan, acoperind felinarul cu o șubă și privind prin deschizătura ușii cocinii. Vine cineva ! O fată, ceva.

– Știți ce-aveți de făcut, a sâsâit Rience. Stinge felinarul!

Jegosul a slăbit funia, Jaskier a căzut fără vlagă la pământ, dar în așa fel încât vedea cum cel cu felinarul se așază într-o parte a ușiței, iar jegosul pândește cu un cuțit lung în mână de cealaltă parte. Prin îmbinările scândurilor pătrundeau luminile bordelului, iar poetul auzea sporovăiala și cântecele care veneau din direcția lui. Ușița cocinei a scârțâit și s-a deschis, iar în cadrul ei a apărut o siluetă nu prea înaltă, înfășurată într-o mantie, cu o căciuliță rotundă, strâns lipită de cap. După o clipă de ezitare, femeia a păsit pragul. Jegosul s-a năpustit asupra ei, luându-și avânt cu cuțitul. Dar a căzut în genunchi, întrucât cuțitul nu întâmpinase nicio rezistență, trecând prin gâtul siluetei ca printr-un nor de fum. Deoarece silueta era chiar un nor de fum care începea deja să se împrăștie. Dar înainte de a se împrăștia de tot, a intrat în cocină altă siluetă, nedefinită, întunecată și iute ca o nevăstuică. Jaskier văzu cum, lovindu-l cu mantia pe cel care ținea felinarul, a sărit asupra jegosului, văzu cum sclipi ceva în

mâna ei și auzi cum jegosul s-a înecat și a început să horcăie sălbatic. Celălalt găligan a reușit să se elibereze de sub mantie, a sărit și și-a luat elan cu cuțitul. Din mâna siluetei vagi a țâșnit cu un sâsâit un fulger încărcat cu foc, care s-a împrăștiat cu un sfârâit sinistru, asemenea uleiului încins, pe fața și pe pieptul găliganului. Acesta a zbierat sfâșietor și cocina a fost invadată de putoarea scârboasă a cărnii fripte.

Atunci a atacat Rience. Vraja aruncată de el a luminat întunericul cu o strălucire albăstruie în care Jaskier a văzut o femeie zveltă în straie bărbătești, care gesticula straniu cu ambele mâini. A văzut-o pentru o secundă, fiindcă lumina albăstruie a dispărut brusc într-un vacarm și o lumină orbitoare, iar Rience, cu un răcnet turbat, a fost împins în spate, prăbușindu-se peste scânduri, frângându-le cu trosnete. Femeia în straie bărbătești a sărit la el cu stiletul sclipind în mână. Cocina s-a umplut din nou de o strălucire, de data aceasta aurie, emanată dintr-un oval lucios apărut brusc în aer. Jaskier l-a văzut pe Rience cum sare de la pământ și se năpustește în oval, dispărând instantaneu. Ovalul și-a pierdut strălucirea, dar înainte de a dispărea de tot, femeia a apucat să-l ajungă și să strige bălmăjind ceva și întinzând mâna. S-a auzit un trosnet și un foșnet, iar ovalul evanescent a dat în clocot într-o clipită, emanând o vâlvătaie duduitoare. Din depărtare, de foarte departe, la urechile lui Jaskier a ajuns un sunet vag, o voce care aducea a urlet de durere. Ovalul s-a stins de tot, iar în cocină s-a instalat din nou întunericul. Poetul simțea cum dispare acea forță care îi pusese călușul în gură.

– Ajutor! a zbierat. Săriți!

– Tacă-ți gura, Jaskier! a zis femeia îngenunchind lângă el și tăindu-i nodurile cu stiletul automat al lui Rience.

– Tu ești, Yennefer?

– Doar nu vrei să spui că ai uitat cum arăt. Și nici că vocea mea îi este străină urechii tale. Poți să te ridici? Nu ți-au rupt oasele?

Jaskier s-a ridicat cu greu, a icnit și a început să-și frece brațele dureroase.

– Ce facem cu ăștia? a arătat spre trupurile care zăceau pe pământ.

– Hai să verificăm! Vrăjitoarea și-a închis cu clinchet stiletul automat. Bine-ar fi să mai trăiască măcar unul. Aș avea câteva întrebări să-i pun.

– Ăsta, trubadurul s-a dus în dreptul jegosului, se pare că trăiește.

– Nu cred, a constatat Yennefer fără nicio emoție. I-am secționat

traheea și artera de la gât. Poate mai zvâcnește ceva în el, dar n-o să mai zvâcnească mult.

Pe Jaskier l-au trecut fiorii.

– I-ai tăiat gâtul?

– Dacă nu mi-aș fi trimis mai înainte o iluzie din prudența caracteristică, acum aș fi zăcut eu întinsă în locul lui. Ia să-l vedem și pe celălalt… La naiba ! Uite, așa un zdrahon și n-a rezistat. Păcat, păcat…

– Nici ăsta nu mai trăiește?

– N-a rezistat la șoc. Hmmm… L-am fript un pic prea tare. Ia te uită, până și dinții i s-au carbonizat… Ce-i cu tine, Jaskier? Ai să borăști?

– Am să… bâigui poetul, aplecându-se și sprijinindu-și fruntea de peretele cocinii.

– Asta-i tot? Vrăjitoarea a lăsat cana din mână și a apucat țepușa cu puiul înfipt. N-ai mințit CU nimic? N-ai omis nimic?

– Nimic în afară de recunoștință. Îți mulțumesc, Yennefer.

L-a privit în ochi, și-a plecat ușor capul, pletele sale negre, cârlionțate i s-au revărsat ca o cascadă de pe umeri. Și-a scos puiul din țepușă pe farfuria din lemn și a început să-l tranșeze cu dibăcie. Folosea cuțitul și furculița. Până atunci Jaskier cunoscuse doar o singură persoană capabilă să mânuiască furculița și cuțitul pentru a mânca puiul la fel de tacticos. Acum și-a dat seama de unde și de la cine aflase Geralt asta… Hm… s-a gândit în sinea lui, nu-i de mirare, au stat un an împreună în casa ei din Vengerberg și până când a tăiat-o de la ea, i-au intrat în cap multe ciudățenii. Și-a scos și el puiul din țepușă, i-a rupt fără să stea pe gânduri piciorul și a început să înfulece, ținându-l demonstrativ cu ambele mâini.

– De unde-ai știut? a întrebat-o. Cum de-ai reușit să-mi vii în ajutor la timp?

– Eram lângă Bleobheris în timpul reprezentației.

– Nu te-am observat.

– N-am vrut să fiu observată. Mai târziu am plecat după tine în târg. Te-am așteptat aici, la crâșmă, pentru că nu se cuvenea să merg unde-ai mers tu, la acel lăcaș de plăceri îndoielnice și de gonoree neîndoielnică. Într-un târziu mi-am pierdut totuși răbdarea. Umblam prin curte și deodată am avut senzația că aud niște voci dinspre cocină. Mi-am ascuțit auzul și atunci mi-am dat seama că nu

este niciun sodomist așa cum crezusem la început, ci că ești tu. Patroane, mai adu nițel vin, dacă ești amabil.

– Vă servesc imediat, domniță dragă, îndată fug!

– Vinul de data trecută, te rog, dar fără apă. Tolerez apa doar la baie, în vin e scârboasă.

– Vă servesc, vă servesc.

Yennefer a dat farfuria la o parte. Pe oase, așa cum remarcase Jaskier, mai rămăsese destulă carne pentru cârciumar și familia lui. Cuțitul și furculița erau desigur elegante și distinse, dar nu prea eficiente.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat, i-a repetat. N-aș fi scăpat viu din mâinile blestematului de Rience. Ar fi stors totul din mine și m-ar fi căsăpit ca pe un berbec.

– Și eu sunt de aceeași părere, a zis ea și a turnat vin amândurora și a ridicat paharul. Să bem, așadar, în cinstea salvării sănătății tale, Jaskier.

– Și în sănătatea ta, Yennefer! i-a replicat. A sănătății pentru care mă voi ruga începând de astăzi de câte ori voi avea ocazia. Îți sunt îndatorat, frumoasă doamnă și-mi voi plăti datoria prin cântecele mele. Voi combate mitul conform căruia magicienii sunt insensibili la nedreptățirea cuiva și nu se prea grăbesc să sară în ajutorul unor muritori străini săraci și nefericiți.

– Ei, na! a schițat un zâmbet, întredeschizându-și ușor ochii săi de culoarea violetelor. Mitul are o justificare. N-a apărut fără motiv. Dar tu nu ești deloc un străin, Jaskier. Te cunosc doar și îmi place de tine.

– Oare? a schițat și poetul un zâmbet. Până acum ai păstrat bine secretul. Auzisem chiar și păreri cum că nu mă suporți deloc, citez, ca pe o molimă.

– Așa a fost cândva magiciana luându-și o mină serioasă. Apoi mi-am schimbat punctul de vedere. Apoi ți-am devenit recunoscătoare.

– Pentru ce, dacă-mi permiți să te întreb?

– N-are importanță, a spus ea jucându-se cu cana goală. Să revenim la întrebări mai serioase. La cele care ți-au fost adresate în cocină, când ți-au smuls mâinile din încheieturi. Cum a fost, de fapt, Jaskier? Chiar nu l-ai mai văzut pe Geralt de când ați fugit din valea Yarugăi? Chiar nu știai că după terminarea războiului, el s-a întors în sud? Că a fost grav rănit, atât de grav, încât s-a dus vestea despre moartea lui? N-ai știut nimic?

– Nu. N-am știut. Pentru că o perioadă am zăbovit la Pont Vanis, la

curtea lui Esterad Thyssen. Și apoi la Niedamir din Hengfors…

– N-ai știut, magiciana a clătinat din cap și s-a descheiat la tunică.

Pe gât, pe zgarda ei neagră, de catifea a sclipit o steluță din obsidian, incrustată cu briliante, și a continuat:

– Nu știai că după ce și-a oblojit rănile Geralt a plecat în Zarzecze? Chiar n-ai idee pe cine căuta acolo?

– Am o bănuială. Dar nu știu dacă a găsit.

– Nu știi, a repetat. Tu, cel care de obicei le știi pe toate și le cânți pe toate. Până și chestii atât de intime cum ar fi sentimentele cuiva. Sub Bleobheris ți-am ascultat baladele, Jaskier. Câteva strofe bune mi-au fost dedicate mie.

– Poezia, a mormăit cu ochii la pui, are regulile ei. Nimeni n-ar trebui să se simtă atins…

– „Părul ca o aripă de corb, ca o furtună în noapte…", a citat Yennefer cu o emfază exagerată „… iar în ochi se odihnesc fulgere violete…" Așa era?

– Așa mi te-ai întipărit în minte, a zâmbit ușor poetul. Cine vrea să spună că e o descriere mincinoasă să arunce primul cu piatra în mine.

– Nu știu, vrăjitoarea și-a strâns buzele, cine ți-a permis să-mi descrii organele interne. Cum venea? „Inima ca o bijuterie care îi împodobește gâtul, dar tare ca diamantul, insensibilă, mai aspră și mai tăioasă decât obsidianul…" Tu însuți ai plăsmuit așa ceva? Sau poate…

Buzele ei tremurau ușor într-o grimasă.

– …sau poate ți-a băgat în cap cineva destăinuirile și suferințele sale?

– Hmm… Jaskier și-a dres vocea abandonând subiectul delicat. Spune-mi, Yennefer, când l-ai văzut ultima dată pe Geralt?

– Demult.

– După război?

– După război… Lui Yennefer i s-a schimbat puțin vocea. Nu, după război nu l-am mai văzut. Mult timp… n-am văzut pe nimeni. Dar hai să trecem la subiect, poetule. Sunt puțin mirată că nu știi nimic, că n-ai auzit nimic și cu toate acestea tocmai pe tine te-a întins cu funia cineva, vrând să obțină informații. Nu te îngrijorează chestia asta?

– Mă îngrijorează.

– Ascultă-mă! a zis aspru, bătând cu cana în masă. Ascultă-mă cu

atenție! Scoate-ți balada asta din repertoriu. N-o mai cânta!

– Te referi la…

– Știi foarte bine la ce mă refer. Cântă despre războiul cu Nilfgaardul. Cântă despre Geralt și despre mine, prin asta nu ne faci nici rău, nici bine. Nici n-ajuți, nici nu strici. Dar despre Leuța din Cintra să nu mai cânți.

S-a uitat în jur verificând dacă vreunul dintre puținii oaspeți ai hanului la această oră nu trage cu urechea, a așteptat până când fata care strângea de pe mese s-a îndreptat spre bucătărie.

– Încearcă, de asemenea, să eviți întâlnirile între patru ochi cu oamenii pe care nu-i cunoști, a zis încet. Cei care uită să te salute de la început din partea unor cunoștințe comune. Înțelegi?

A privit-o surprins. Yennefer i-a zâmbit.

– Salutări de la Dijkstra, Jaskier.

Acum bardul s-a uitat în jur cu teamă. Mirarea lui trebuie să fi fost foarte expresivă, iar grimasa lui amuzantă, pentru că magiciana și-a permis să se uite destul de sarcastic.

– Apropo, a șoptit aplecându-se peste masă. Dijkstra vrea un raport de la tine. Te întorci de la Verden, iar pe Dijkstra îl interesează despre ce anume se discută la Curtea regelui Ervyll. M-a rugat să-ți transmit ca raportul să fie de această dată la obiect, detaliat și în niciun caz versificat. În proză, Jaskier. În proză.

Poetul a simțit un nod în gât și a dat din cap. Tăcea și se gândea la întrebare. Dar magiciana i-a luat-o înainte.

– Vin vremuri grele, a zis încet, grele și periculoase. Vine vremea schimbărilor. Ar fi păcat să îmbătrânim cu conștiința încărcată că n-am făcut niște schimbări în bine. Nu-i așa?

A dat din cap a aprobare, dregându-și vocea:

– Yennefer?

– Te ascult, poetule.

– Cei din cocină… Aș fi vrut să aflu cine erau, ce voiau și cine i-a trimis la mine. I-ai nimicit pe-amândoi, dar umblă vorba că vă pricepeți să smulgeți informații chiar și de la cei morți.

– Dar nu umblă și vorba că necromanția este interzisă prin edictul Consiliului? Lasă-i în pace, Jaskier! Borfașii ăia oricum nu știau prea multe. Cel care a fugit… Hmm… Cu el altfel stă treaba.

– Rience. El e vrăjitor, nu-i așa?

– Da. Dar nu unul prea iscusit.

– Totuși, a reușit să fugă. Am văzut în ce mod. S-a teleportat, așa-i? Asta nu înseamnă nimic?

– Evident, înseamnă. Înseamnă că cineva l-a ajutat. Acest Rience nu avea nici destul timp, nici destule puteri pentru a deschide portalul oval, suspendat în aer. O astfel de teleportare nu e floare la ureche. E clar că altcineva i l-a deschis, cineva incomparabil mai puternic. De aceea m-am temut să-l urmăresc, neștiind unde voi ateriza. Dar am trimis în urma lui o temperatură destul de înaltă. Va avea nevoie de multe vrăji și elixiruri împotriva arsurilor și în orice caz va rămâne însemnat pentru o bună bucată de timp.

– Poate te surprinde, dar era nilfgaardian.

– Așa crezi? Yennefer s-a îndreptat și, cu o mișcare rapidă, a scos din buzunar stiletul automat, învârtindu-l în mână. Multe persoane poartă acum stilete din Nilfgaard. Sunt comode și mereu la îndemână. Pot fi ascunse chiar și în decolteu…

– Nu de stilet e vorba. Când îmi punea întrebări, folosea expresii ca „lupta pentru Cintra", „cucerirea orașului" sau ceva de genul acesta. Niciodată n-am mai auzit pe cineva să numească astfel aceste întâmplări. Pentru noi întotdeauna a fost un măcel. Măcelul Cintrei. Nimeni nu se exprimă altfel.

Magiciana a ridicat mâna, studiindu-și unghiile.

– Ești perspicace, Jaskier. Ai o ureche foarte fină.

– Deformare profesională.

– Interesant! Oare de la ce profesie ți se trage deformarea? i-a zâmbit cochet. Dar îți mulțumesc pentru informație. Este prețioasă.

– Asta să fie contribuția mea la schimbările în bine. Spune-mi, Yennefer, de ce Nilfgaardul este atât de interesat de Geralt și de fetița din Cintra?

– Nu-ți băga nasul în asta, dintr-odată a devenit serioasă. Ți-am spus, trebuie să uiți că ai auzit vreodată de nepoata reginei Calanthe.

– Da, mi-ai zis. Dar eu nu caut subiect pentru baladă.

– Atunci, ce naiba cauți? Necazuri?

– Să presupunem, a zis încet, sprijinindu-și bărbia pe degetele împletite și privind în ochii magicienei. Să presupunem că într-adevăr Geralt a salvat acel copil. Să presupunem că a dat în sfârșit crezare puterii destinului și a luat cu el copilul găsit. Unde? Rience a încercat să-mi smulgă asta prin tortură, dar tu știi Yennefer, știi prea bine unde s-a ascuns vrăjitorul.

– Știu.

– Știi și cum se ajunge acolo?

– Și asta o știu.

– Atunci, nu crezi că ar trebui să-l prevenim, să-i spunem că atât el, cât și fetița sunt căutați de oamenii de teapa acelui Rience? M-aș fi dus eu, dar sincer nu știu unde… Este un loc al cărui nume prefer nici să nu-l rostesc…

– Concluzia, Jaskier!

– Dacă știi unde se află Geralt, ar trebui să te duci să-l previi. Îi datorezi ceva, Yennefer. Ceva te-a legat totuși de el.

– Bineînțeles, a confirmat rece. Ceva m-a legat de el și de aceea îl cunosc un pic. Nu-i plăcea să insiste cineva să-l ajute. Și dacă avea nevoie de ajutor, îl căuta doar la persoanele în care avea încredere. A trecut mai bine de-un an de la acele întâmplări, iar eu… n-am avut nicio veste de la el. Și dacă vorbim de datorie, îi sunt datoare exact cu atât cu cât îmi e și el mie, nici mai mult, nici mai puțin.

– Atunci, mă voi duce eu acolo, a ridicat el capul. Spune-mi…

– Nu-ți spun, l-a întrerupt. Ești compromis, Jaskier! Pot să pună iar laba pe tine. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. Dispari de aici! Du-te în Redania, la Dijkstra și Filippa Eihart, lipește-te de curtea lui Vizimir. Și îți repet: uită de Leuța din Cintra. De Ciri. Prefă-te că nu i-ai auzit niciodată numele. Fă ce te rog eu. N-aș vrea să dai de vreun necaz. Prea mult țin la tine, prea mult îți datorez…

– Ai mai zis asta o dată. Ce-mi datorezi, Yennefer?

Magiciana a întors capul, tăcând prelung.

– Ai umblat cu el, a zis într-un sfârșit. Datorită ție n-a fost singur. I-ai fost prieten. L-ai însoțit.

Bardul a coborât privirea.

– Puțin a avut de câștigat, a bolborosit. Puțin a profitat din această prietenie. I-am adus numai necazuri. Mereu trebuia să mă scoată dintr-o belea. Să mă ajute...

Vrăjitoarea s-a aplecat peste masă. Și-a pus mâna peste palma lui și i-a strâns-o puternic, fără să scoată un cuvânt. Ochii ei emanau tristețe.

– Du-te în Redania! a repetat după o clipă. La Tretogor. Acolo vei fi în grija lui Dijkstra și a Filippei. Nu încerca să faci pe grozavul! Te-ai băgat într-o afacere periculoasă, Jaskier!

– Mi-am dat seama, s-a strâmbat, apoi și-a masat brațul dureros. Tocmai de aceea sunt de părere că trebuie să-l avertizăm pe Geralt.

Numai tu știi unde poate fi găsit. Cunoști drumul. Bănuiesc că i-ai fost oaspete...

Yennefer s-a întors. Jaskier a observat cum își strânge buzele și cum îi zvâcnește un mușchi pe obraz.

– Bineînțeles, am avut ocazia, a spus, iar în vocea ei era ceva imperceptibil de straniu. Am avut ocazia să-i fiu oaspete. Dar niciodată nepoftit.

Vântul vuia cu furie, vălurind pâlcurile de iarbă care năpădiseră ruinele și șuierând printre tufișuri de măceș și urzici înalte. Norii se rostogoleau peste fața rotundă a lunii, întrezărind pentru o clipă imensa fortăreață, umplând cu strălucirea palidă și învăluită în umbre șanțul și fragmentele de zid și iluminând movilițele de cranii cu rânjete știrbe care priveau în gol prin orbitele întunecate. Ciri a zbierat ascuțit și și-a acoperit capul cu mantia vrăjitorului.

Iapa spintecată a pășit cu grijă prin mormanul de cărămizi și a intrat sub o arcadă spartă. Potcoavele zăngăneau pe dalele de piatră, trezind printre ziduri ecouri lugubre, înăbușite de vâltoarea vântului. Ciri tremura, înfingându-și degetele în coama calului.

– Mi-e frică! a șoptit.

– N-are de ce să-ți fie frică, i-a răspuns vrăjitorul, punându-și mâna pe umărul ei. Greu mai găsești în lumea asta un loc mai sigur... Acesta este Kaer Morhen, Tărâmul Vrăjitorilor. Aici era cândva o fortăreață minunată. Demult.

Nu i-a răspuns, și-a plecat capul. Iapa vrăjitorului, pe nume Babușca, a nechezat ușor, ca și cum ar fi vrut și ea s-o liniștească.

S-au scufundat în abisul întunecat, în acel tunel lung, negru, infinit, printre coloane și arcade. Babușca pășea sigură și ageră, fără să-i pese de beznă, zdrăngănind sprințar din potcoave.

În fața lor, la capătul tunelului s-a aprins brusc o linie luminoasă roșie, dreaptă, verticală. Crescând și lărgindu-se, s-a transformat într-o ușă iluminată de strălucirea intermitentă a torțelor înfipte în suporturile de fier de pe pereți. În cadrul ușii s-a ivit o siluetă neagră, voalată de acea strălucire.

– Cine-i acolo? a auzit Ciri o voce răutăcioasă, metalică, precum un lătrat de câine. Geralt?

– Da, Eskel. Eu sunt.

– Intră!

Vrăjitorul a descălecat, a luat-o pe Ciri de pe șa, a pus-o pe

pământ și i-a pus bocceaua în mânuță. Fetița a strâns bocceluța puternic cu ambele mâini, regretând că e prea mică pentru a se ascunde în întregime după ea.

– Așteaptă-mă aici cu Eskel! a zis vrăjitorul. O duc pe Babușca în grajd.

– Hai la lumină, micuțule! a mârâit bărbatul pe nume Eskel. Să nu stai în întuneric.

Ciri i-a privit fața și cu greu și-a reprimat un țipăt de spaimă. Acesta nu arăta a om. Deși stătea în două picioare, deși mirosea a transpirație și a fum, deși purta straie normale omenești, nu arăta a om. Niciun om, se gândea, nu poate avea așa o față.

– Ce mai aștepți? i-a zis Eskel.

Nu s-a clintit. Din beznă se auzea din ce în ce mai slab tropăitul copitelor Babușcăi. Ceva pufos și chițcăitor s-a strecurat pe lângă piciorul ei. A tresărit.

– Să nu rămâi în întuneric, puștiulică, pentru că șobolanii îți vor roade carâmburile.

Ciri, lipindu-și strâns bocceaua la piept, a pășit iute în direcția luminii. Șobolanii au sărit pe sub picioarele ei, scoțând țipete ascuțite. Eskel s-a aplecat, i-a luat bocceluța și i-a dat jos scufița.

– Ei, drăcie! a mormăit. Fetiță. Asta mai lipsea!

S-a uitat la el speriată. Eskel i-a zâmbit. Fetița a observat că e totuși un om, că are o față normală, umană, doar cam desfigurată din cauza unei cicatrici lungi, urâte și semirotunde, care se întindea din colțul buzelor pe tot obrazul, până la urechi.

– Dacă tot ai ajuns aici, fii bine venită la Kaer Morhen, i-a zis el. Cum te cheamă?

– Ciri, a zis în locul ei Geralt, ivindu-se fără să se audă vreun foșnet în întuneric. Eskel s-a întors. Deodată, ambii vrăjitori s-au îmbrățișat rapid, puternic și fără niciun cuvânt. Doar o clipită.

– Trăiești, Lupule!

– Trăiesc.

– Ei, bine... Eskel a scos o torță din suport. Hai! Închid porțile interioare ca să nu iasă căldura.

Mergeau pe hol. Și aici erau șobolani, care se furișau pe lângă pereți, chițcăind în trecerile laterale și zbughind-o din fața cercului de lumină intermitentă proiectat de torță. Ciri mergea cu pași mici și rapizi, încercând să țină pasul cu bărbații.

– Cine iernează aici, Eskel? În afară de Vesemir?

– Lambert și Coën.

Au coborât scările abrupte și alunecoase. În jos se vedea strălucirea luminii. Ciri a auzit niște voci și a simțit miros de fum.

Era o hală imensă, inundată de lumina venită dinspre o vatră mare, în care duduiau vâlvătăile aspirate de neantul hornului. În mijlocul halei trona o masă uriașă și grea, la care se puteau așeza cel puțin zece oameni, dar erau numai trei. Trei oameni. Trei vrăjitori, s-a corectat în sinea sa Ciri. Le-a văzut doar siluetele pe fundalul luminos al jarului din vatră.

– Bine-ai venit, Lupule! Te așteptam.

– Bine te-am găsit, Vesemir! Bine v-am găsit, băieți! Ce bine-i să fiu din nou acasă!

– Pe cine ne-ai adus?

Geralt a tăcut o clipă, după care și-a pus mâna pe umărul lui Ciri, împingând-o delicat în față. Înainta stângaci, nesigură, chircindu-se și aplecându-și capul.

Mi-e frică, se gândea ea. Mi-e tare frică. Când m-a găsit și m-a luat cu el Geralt, m-am gândit că nu se mai întoarce frica, că totul a trecut... Și iată, în loc să mă aflu acasă, sunt în această fortăreață groaznică, întunecată și ruinată, împânzită de șobolani și ecouri sinistre... Mă aflu din nou în fața unui zid roșiatic de foc. Văd siluete negre și amenințătoare, le văd ochii răutăcioși și nemaipomenit de sticloși țintuiți asupra mea...

– Cine-i copilul, Lupule? Cine este fetița?

– Ea este a mea... Geralt s-a poticnit deodată. Ciri a simțit pe umeri palmele lui dure și puternice. Și deodată frica a dispărut fără urmă. Focul roșiatic și duduitor emana căldură. Numai căldură. Siluetele negre erau prietenoase. Ocrotitoare. Ochii strălucitori exprimau curiozitate. Grijă și neliniște...

Mâinile lui Geralt i-au apăsat umerii...

– Ea este a noastră predestinare.

Cu adevărat nu se află pe lume ceva mai scârbos decât monștrii potrivnici naturii, și anume vrăjitorii, pentru că aceștia sunt roade ale vrăjitoriei diabolice, mârșave. Aceștia sunt tâlhari, bandiți, canalii, fără cinste, conștiință și scrupule. Niște creaturi ale iadului, în stare doar să omoare. Nu este loc pentru aceștia printre oamenii cumsecade.

Iar acel Kaer Morhen, unde acești nemernici se cuibăresc, unde-și săvârșesc ritualurile lor scârboase, trebuie ras de pe fața pământului, iar pe urmele lui trebuie să fie împrăștiată sare și salpetru.

Anonim, *Monstrum* sau *A vrăjitorului descriere*

Intoleranța și superstiția au fost întotdeauna trăsături ale proștilor din mulțime și niciodată, din câte cred eu, nu vor fi smulse din rădăcini, pentru că sunt la fel de veșnice ca prostia însăși. Acolo unde astăzi se înalță munții, vor fi cândva mări, acolo unde astăzi se învolburează mările vor fi mâine pustiuri. Numai prostia tot prostie rămâne.

Nicodemus de Boot, *Meditații despre viață, fericire și bunăstare*

2

Triss Merigold a suflat în căușul palmelor înghețate, și-a mișcat degetele și a bolborosit formula magică. Calul ei, un armăsar jugănit, bălan, cu coama și pletele negre, a reacționat imediat la formulă, a fornăit, a nechezat și a întors capul spre magiciană, privind-o cu ochii înlăcrimați de vânt și de frig.

– Ai două soluții, bătrâne, a zis Triss, punându-și mănușile. Ori te obișnuiești cu magia, ori te vând țăranilor pentru plug.

Armăsarul jugănit și-a fâlfâit urechile, a pufnit aburi pe nări și a pornit în jos pe un versant împădurit. Magiciana s-a aplecat în șa, evitând loviturile crengilor acoperite de chiciură.

Formula a acționat rapid și Triss n-a mai simțit împunsăturile gerului în coate și în ceafă. I-a dispărut și senzația aceea neplăcută de frig care te face să te zgribulești și să-ți bagi capul între umeri. Vraja, încălzind-o, i-a potolit și foamea care-i rodea stomacul de câteva ore. Triss s-a înveselit, s-a făcut comodă pe șa și a început să privească în jur cu atenția mărită.

Din momentul în care a abandonat drumul mai circulat, a ținut direcția dată de peretele gri-alburiu al munților și de vârfurile înzăpezite care străluceau auriu în clipele rare în care soarele izbutea să străpungă norii în zorii zilei sau în amurg. Acum, când se apropia mai mult de lanțul muntos, trebuia să fie și mai atentă. Tărâmurile din preajma lui Kaer Morhen erau vestite prin sălbăticie și inaccesibilitate, iar crăpătura din peretele granitic după care trebuia să se ghideze nu era lesne de găsit pentru un ochi neexperimentat. Era de-ajuns să te-abați în unele dintre numeroasele chei sau defilee,

ca să o pierzi din vedere. Până și ea, cea care cunoștea drumul și știa unde să caute trecătoarea, nu putea să-și permită nici măcar o clipă de neatenție.

Pădurea s-a terminat. În fața magicienei se întindea o vale înaltă plină de prundiș, care ducea spre versanții abrupți din planul îndepărtat. Prin mijlocul văii curgea Gwenllech, Râul Pietrelor Albe, învolburându-se spumos printre stâncile și trunchiurile cărate de șuvoi. În cursul superior, Gwenllech era deja un pârâu scăzut, deși lat. Aici putea fi trecut cu ușurință. Mai jos, la Kaedwen, în cursul mijlociu, râul constituia un obstacol de netrecut, era foarte iute și se frângea din cauza marmitelor de pe fund.

Jugănitul, intrat în apă, a mărit pasul, intenționând să ajungă cât mai repede pe celălalt mal. Triss l-a oprit cu delicatețe - șuvoiul era prea adânc, ajungându-i calului un pic deasupra crupelor, însă pietrele care zăceau pe fund erau alunecoase, iar curentul era aspru și iute. Apa se învolbura și spumega în jurul piciorului calului.

Magiciana și-a îndreptat ochii spre cer, răcoarea și vântul care se întețeau puteau să prevestească aici, la munte, o viforniță, iar perspectiva de a petrece următoarea noapte într-o grotă sau într-o scobitură între stânci nu suna prea atractiv. Ar fi putut, dac-ar fi fost nevoită să continue călătoria, chiar și prin viforniță. Ar fi putut recunoaște drumul pe cale telepatică, ar fi putut să se desensibilizeze la frig prin magie. Ar fi putut, dac-ar fi fost nevoită. Dar prefera să nu fie nevoită.

Din fericire, Kaer Morhen se apropia. Triss l-a direcționat pe jugănit pe un grohotiș plat, pe o grămadă de pietre, șlefuite de ghețari și râuri, a intrat pe o fâșie îngustă, printre blocuri stâncoase. Pereții defileului se înălțau abrupt, părând că se ating sus, fiind despărțiți doar de linia îngustă a cerului. S-a făcut mai cald, pentru că vântul care vuia deasupra stâncilor nu o mai ajungea din urmă, nu o mai biciuia, nu o mai mușca.

Fâșia s-a lărgit, a intrat într-un defileu și apoi într-o vale de sinclinal, mare, rotunjită, împădurită, întinsă printre stânci dințate. Magiciana a ignorat marginile blânde și accesibile, intrând direct în codru. Uscăturile trosneau sub copite. Calul, forțat să treacă printre trunchiuri căzute, a nechezat surd, a dansat și a tropăit. Triss a tras de dârlogi, l-a tras de urechea păroasă și l-a înjurat urât, referindu-se malițios la handicapul lui. Bidiviul, părând că s-a rușinat, a început să meargă mai drept și mai iute, alegându-și singur drumul prin desiș.

În curând au ieșit într-un loc mai limpezit, în albia unui pârâu care se târa prelingându-se prin defileu. Magiciana s-a uitat în jur cu atenție. În scurt timp a găsit ce căuta. Deasupra cheilor, sprijinit pe niște stânci uriașe, zăcea un trunchi imens, negru și decojit, înverzit de mușchi. Triss s-a apropiat, vrând să se asigure dacă era adevăratul Drum și nu un copac oarecare, doborât de vijelie. A zărit o potecă vagă, îngustă, care dispărea în pădure. N-avea cum să se înșele, acesta era cu siguranță Drumul, o potecuță străpunsă de obstacole, care înconjura fortăreața Kaer Morhen, pe care vrăjitorii își exersau viteza de alergare și controlul respirației. Potecuța era numită Drum, dar Triss știa că vrăjitorii începători aveau o denumire specifică pentru ea: „Ucigașa".

S-a lipit de grumazul calului, trecând ușor pe sub trunchi. Deodată a auzit un hârșâit de pietre. Și pași ușori și sprinteni de om alergând.

S-a întors în șa și a tras de dârlogi. A așteptat să se apropie vrăjitorul de buștean.

Vrăjitorul s-a suit pe buștean, a zbughit-o ca o săgeată, fără să se oprească și chiar fără să-și balanseze umerii, ușurel, sprințar, fluent, cu o grație inimaginabilă. A trecut într-o clipită, ca o stafie, dispărând printre copaci fără să clintească vreo crenguță. Triss a oftat răsunător, dând surprinsă din cap.

Pentru că vrăjitorul, socotind după înălțime și conformație, avea vreo doisprezece ani.

Magiciana l-a îmboldit pe bălan cu călcâiele, a slăbit dârlogii și a pornit în trap în susul pârâului. Știa că Drumul intersectează încă o dată defileul, în locul numit „Gâtlejul". Voia să mai arunce o privire micului vrăjitor. Întrucât știa că la Kaer Morhen nu mai fuseseră antrenați copilandri de mai bine de un sfert de veac.

Nu se prea grăbea. Potecuța Ucigașei se încolăcea și se bucla prin zăvoi și, pentru a o trece, vrăjitorașul avea nevoie de mai mult timp decât ea, care o luase pe scurtătură. Dar nici ea nu putea zăbovi prea mult. După Gâtlej, Drumul șerpuia prin pădure, ducând direct către fortăreață. Dacă nu-l va prinde lângă prăpastie, ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Ea mai fusese la Kaer Morhen de câteva ori și era conștientă de faptul că vedea doar ceea ce vrăjitorii voiau să-i arate. Triss nu era atât de naivă încât să nu-și dea seama că vrăjitorii voiau să-i arate doar o infimă parte din ceea ce se putea vedea în realitate la Kaer Morhen.

După câteva minute de mers de-a lungul văii pietroase a pârâului, a zărit Gâtlejul, o falie creată deasupra cheilor de către două stânci uriașe, năpădite de mușchi și de copăcei piperniciți și încârligați. A slăbit dârlogii. Bălanul a nechezat, aplecându-și capul către apa care șiroia prin prundiș.

N-a avut mult de așteptat. Silueta vrăjitorului s-a ivit pe stâncă. Băiatul a sărit fără să se oprească din alergare. Magiciana a auzit mai întâi pocnetul moale al aterizării și apoi hârșâitul pietrelor, sunetul surd al căderii și strigătul înăbușit. Sau, mai precis, un icnet.

Triss, fără să stea prea mult pe gânduri, a sărit din șa, și-a aruncat blana de pe umeri și a luat-o la goană pe versant, urcându-se cu ajutorul rădăcinilor și crengilor de copaci. S-a avântat spre stâncă, însă a alunecat pe covorul de ace de conifere și a căzut în genunchi lângă silueta chircită pe pietre. Văzând-o, puștiul a sărit ca un arc, s-a dat fulgerător la o parte și a prins cu dibăcie sabia fixată la spate, însă s-a poticnit și a plonjat în ienuperi și pini. Magiciana nu s-a ridicat din genunchi, holbându-se la băiat și rămânând cu gura căscată. Pentru că nu era deloc un băiat.

De sub bretonul cenușiu, ciopârțit strâmb și urât o priveau niște ochi uriași, de un verde smarald, care dominau pe o față cu bărbie îngustă și cu nas ușor cârn. Se reflecta spaima în acești ochi.

– Nu te teme! a zis ezitant Triss.

Fetița și-a deschis ochii și mai larg. Aproape că nu gâfâia și nu părea transpirată. Era clar că mai alergase multe zile prin Ucigașă.

– Ai pățit ceva?

Fetița n-a răspuns, în schimb s-a ridicat brusc, a sâsâit de durere, deplasându-și greutatea corpului pe piciorul stâng, apoi s-a aplecat și și-a frecat genunchiul. Era îmbrăcată într-un soi de uniformă din piele cusută, sau mai bine zis însăilată în așa hal încât orice croitor care-și respectă meseria ar urla de disperare și de oripilare văzând așa ceva. Singurul lucru care părea a fi oarecum nou și potrivit măsurii sale erau cizmele înalte până la genunchi, curelele și sabia. Sau, mai exact, săbiuța.

– Nu te teme! a repetat Triss, rămânând în genunchi. Am auzit cum ai căzut, m-am speriat și de aceea am venit în goană până aici.

– Am alunecat, a mormăit fetița.

– N-ai pățit nimic?

– Nu, dar tu?

Magiciana a râs, a încercat să se ridice, a făcut o grimasă și a tras o

înjurătură, fiind străpunsă de durerea pe care-o simțea din gleznă. S-a așezat, și-a îndreptat cu grijă talpa și a mai tras o înjurătură.

– Vino la mine, puștoaico, ajută-mă să mă ridic!

– Nu sunt puștoaică.

– Bine. Atunci, cine ești?

– O vrăjitoare!

– Hmm! Atunci apropie-te și ajută-mă să mă ridic, vrăjitoareo!

Fetița nu s-a clintit. Se lăsa de pe un picior pe altul și, jucându-se cu cureaua sabiei în mâna învelită cu o mănușă fără degete, o privea pe Triss cu suspiciune.

– Să n-ai nicio teamă! i-a zâmbit magiciana. Nu sunt vreo tâlhăriță sau cineva străin. Mă numesc Triss Merigold și mă duc la Kaer Morhen. Mă cunosc vrăjitorii. Nu te holba așa la mine! E de lăudat vigilența ta, dar fii totuși rezonabilă. Aș fi ajuns oare aici dacă n-aș fi știut unde să mă duc? Ai mai întâlnit până acum vreo ființă omenească pe Drum?

Fetița a prins încredere, s-a apropiat și i-a întins mâna. Triss s-a ridicat, folosindu-se doar în mică măsură de ajutorul fetiței. Dar nu despre ajutorul ei era vorba. Voia s-o privească mai de aproape. Și s-o atingă.

Ochii verzui ai micuței vrăjitoare nu trădau trăsături de mutant. De asemenea, atingerea mânuței nu stârnea acea furnicătură ușoară și agreabilă caracteristică vrăjitorilor. Copila cu părul cenușiu umbla pe potecile Ucigașei cu sabia în spate, deși nu fusese supusă Probei Ierburilor și nici a Metamorfozelor. Triss era convinsă de asta.

– Ia arată-mi genunchiul, puștoaico!

– Nu sunt puștoaică.

– Scuză-mă. Dar tot ai un nume.

– Am... Sunt... Ciri.

– Îmi pare bine. Vino mai aproape, Ciri!

– N-am nimic.

– Vreau să văd cum arată acest „nimic". Da, mă gândeam eu. „Nimic" aduce perfect a pantaloni rupți și a piele jupuită până la carne vie. Stai liniștită și nu te teme.

– Nu mă tem... Auuu!

Magiciana a chicotit, și-a frecat de șold palma încinsă de la vrajă. Fetița s-a aplecat și și-a văzut genunchiul.

– Ooo! a zis. Nu mă mai doare! Nu mai este gaură... E de la vrăji?

– Ai ghicit.

– Ești o magiciană rea?

– Iar ai ghicit! Deși prefer să mi se spună simplu: magiciană. Și ca să nu te încurci, poți să-mi folosești doar prenumele. Triss. Pur și simplu: Triss. Hai, Ciri! Jos ne așteaptă calul meu. Mergem împreună la Kaer Morhen.

– Ar trebui să alerg, a dat Ciri dezaprobator din cap. Nu e bine să întrerupi alergarea, pentru că atunci se face lapte din mușchi. Geralt zice...

– Geralt este în fortăreață?

Ciri s-a bosumflat, și-a strâns buzele, s-a uitat la magiciană de sub bretonul cenușiu. Triss a chicotit din nou.

– Bine, i-a zis. Nu mai pun întrebări. Secretul e secret. Și-mi pare bine că nu-l trădezi persoanei pe care n-o cunoști aproape deloc. Haide! Când ajungem, vedem noi cine este și cine nu este în fortareață. Iar de mușchi n-ai grijă, știu eu cum să mă descurc cu acidul lactic... Iată și bidiviul meu. Te-ajut...

I-a întins mâna, dar Ciri n-avea nevoie de ajutor. A sărit pe șa sprinten, ușor, aproape fără să-și ia avânt. Calul s-a scuturat și a tropăit surprins, dar fetița a prins repede dârlogii și l-a liniștit.

– Te descurci cu caii, după cum văd.

– Mă descurc cu toate.

– Treci mai aproape de valtrap, a spus Triss și și-a așezat piciorul în scăriță prinzând coama calului. Fă-mi loc un pic! Și nu-mi scoate ochii cu sabia aia!

Calul, atins delicat cu călcâiul, a pornit agale de-a lungul albiei pârâului. Au trecut de următoarele chei și au început să urce o colină ovală. De acolo se vedeau deja Kaer Morhen, proptită de abruptul stâncos al zidurilor, ruinat pe alături, fragmente din turnul de apărare și din porți și stâlpul donjonului îndesat și tocit.

Bidiviul a nechezat, săltându-și capul la trecerea șanțului pe rămășițele de pod. Triss a tras de dârlogi. N-o impresionau craniile și scheletele fosilizate care zăceau pe fundul șanțului. Le mai văzuse ea.

– Nu-mi place asta, a zis deodată fetița. Nu-i așa cum ar fi trebuit să fie. Morții trebuie să fie îngropați în pământ. În gorgan. Nu-i așa?

– Așa-i, a confirmat calm magiciana. Și eu sunt de aceeași părere. Dar vrăjitorii le țin ca... amintire.

– Ce amintire?

– Kaer Morhen, Triss și-a îndemnat calul spre arcadele sfărâmate, a fost atacat. A fost o bătălie sângeroasă, în care au pierit aproape toți vrăjitorii, rămânând în viață doar cei care lipseau atunci din fortăreață.

– Cine i-a atacat? Și de ce?

– Nu știu, a îngăimat. A fost foarte demult, Ciri. Întreabă-i pe vrăjitori.

– I-am întrebat, a bolborosit fetița. Dar n-au vrut să-mi spună.

Îi înțeleg, s-a gândit magiciana. Copilului inițiat în ale vrăjitoriei, pe deasupra și fetiță, nesupusă încă metamorfozelor mutante, nu i se pot spune asemenea chestii. Nu i se spune unui astfel de copil despre un masacru. Nu trebuie speriat un astfel de copil de perspectiva că și el în viitor poate auzi despre sine cuvintele pe care le urlau fanaticii care mărșăluiau la Kaer Morhen. Mutant. Monstru. Jigodie. Blestemat de zei, creatură împotriva naturii. Nu, se gândea, nu mă miră că vrăjitorii nu ți-au spus despre asta, micuță Ciri. Nici eu n-o să-ți spun. Eu, micuță Ciri, am și mai multe motive ca să tac. Doar sunt magiciană, iar fără ajutorul magicienilor, fanaticii n-ar fi cucerit atunci fortăreața. Până și acel pamflet grețos, acel „Monstrum" larg colportat, care i-a incitat pe fanatici și care i-a îndemnat la crime, a fost, din câte se spune, opera anonimă a unui vrăjitor. Iar eu, micuță Ciri, nu sunt adepta responsabilității colective, nu simt nevoia unui proces de conștiință asupra evenimentelor desfășurate cu o jumătate de veac înainte de a mă naște. Iar scheletele care au rolul de veșnică amintire în cele din urmă se vor fosiliza de tot, se vor face praf și pulbere, și vor fi date uitării, fiind spulberate de vântul care biciuiește întruna colina...

– Ei nu vor neapărat să zacă așa, a vorbit brusc Ciri. Nu vor să fie un simbol, o mustrare de conștiință sau o amenințare. Dar nici nu vor ca cenușa lor să fie spulberată de vânt.

Triss și-a ridicat brusc capul, auzind vocea schimbată a fetei. A simțit instantaneu o aură magică, zvâcnirea și gâlgâitul sângelui în tâmple. S-a îndreptat fără să scoată un cuvânt, temându-se să întrerupă și să perturbe ceea ce se întâmpla.

– Un gorgan obișnuit, și vocea lui Ciri devenea din ce în ce mai puțin naturală, metalică și malițioasă. Un morman de pământ năpădit de urzici. Moartea are ochii albaștri și reci, iar înălțimea obeliscului nu contează, așa cum nu contează nici inscripțiile dăltuite pe el. Cine poate ști asta mai bine decât tine, Triss Merigold,

cea de-a Paisprezecea de pe Deal?

Magiciana a încremenit. A văzut palmele fetiței încleștate pe coama calului.

– Tu ai murit pe Deal, Triss Merigold, a continuat vocea malițioasă și străină. De ce ai venit aici? Întoarce-te, întoarce-te de îndată, ia cu tine acest copil, Copilul Sângelui Vechi, ca să-l înapoiezi celor cărora le aparține. Fă asta, tu, a Paisprezecea. Pentru că, dacă nu o faci, vei muri din nou. Va veni ziua în care Dealul te va revendica. Te vor revendica mormântul și obeliscul pe care a fost dăltuit numele tău.

Jugănitul a nechezat puternic, scuturându-și capul. Ciri a făcut o mișcare bruscă, dezmeticindu-se.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Triss, străduindu-se să-și stăpânească vocea.

Ciri și-a dres vocea, și-a trecut mâinile prin păr și s-a frecat la ochi.

– Nn... nimic... a mormăit nesigură. Sunt obosită, de aceea... De aceea m-a luat somnul. Trebuie să fug...

Aura magică dispăruse. Triss a simțit un val brusc de răceală cuprinzându-i tot corpul. A încercat să se autosugestioneze că se termină efectul formulei protectoare, dar știa că nu este adevărat. S-a uitat în sus, la soclul stâncos al fortăreței care se holba la ea cu orbitele negre și goale ale meterezelor de tragere ruinate. Au trecut-o fiorii.

Calul a zăngănit cu potcoavele pe dalele curții. Magiciana a sărit repede de pe șa întinzându-i mâna lui Ciri. Folosindu-se de contactul cu palma, i-a transmis cu prudență impulsul magic. Și a rămas stupefiată. Căci nu simțea nimic. Nicio reacție, niciun răspuns. Nicio respingere. În fetița care, cu o clipă mai devreme, mobilizase o aură extrem de puternică nu mai era nicio urmă de magie. Era din nou un copil normal, cu părul sluțit și prost îmbrăcat.

Dar acum câteva clipe acest copil nu era totuși unul obișnuit.

Nu avea timp să reflecteze asupra acestor întâmplări stranii, a auzit scârțâitul ușii cu elemente forjate, care venea din neantul obscur al holului din spatele arcadei ruinate. Și-a dat jos de pe umeri pelerina de blană, și-a dat jos căciula de vulpe și cu o mișcare bruscă din cap și-a răsfirat părul moale, mândria și semnul ei de recunoaștere, niște plete lungi cu reflexe aurii, de culoarea castanelor prospete.

Ciri a suspinat cu admirație. Triss a zâmbit încântată de efect. Părul frumos, lung și lăsat liber era o raritate, un simbol al poziției,

al statutului, un semn al femeii libere, stăpână pe sine. Semn al unei femei extraordinare, pentru că domnișoarele „ordinare“ își purtau părul împletit în codițe, iar femeile măritate „ordinare“ și-l ascundeau sub scufii și broboade. Doamnele de rang înalt, inclusiv reginele, își încrețeau și își aranjau părul. Războinicele se tundeau scurt, foarte scurt. Doar druidele și magicienele, ca și femeile desfrânate, își purtau cu fală pletele naturale pentru a-și evidenția independența și libertatea.

Vrăjitorii au apărut ca de obicei pe neașteptate, fără niciun zgomot și parcă de nicăieri. S-au înființat în fața ei înalți, zvelți, cu mâinile încrucișate la piept, sprijinindu-și greutatea corpului pe piciorul stâng, într-o poziție din care, din câte știa ea, puteau să atace într-o fracțiune de secundă. Ciri s-a instalat lângă ei într-o postură identică. În hăinuțele sale caricaturale arăta extrem de amuzant.

– Bine ai venit la Kaer Morhen, Triss!

– Bine te-am găsit, Geralt!

Geralt era schimbat. Dădea impresia că a îmbătrânit. Triss știa că din punct de vedere biologic este imposibil, îmbătrâneau și vrăjitorii, desigur, dar într-un ritm mult prea lent pentru ca un muritor de rând sau o magiciană atât de tânără ca ea, să poată percepe modificările. Dar era de-ajuns o singură privire pentru a înțelege că mutația poate să încetinească procesul fizic al îmbătrânirii, dar nu și pe cel psihic. Fața brăzdată de riduri a lui Geralt era cea mai bună dovadă în acest sens. Cu o jale adâncă, Triss și-a desprins privirea de ochii vrăjitorului cu părul alb. Ochii care, evident, văzuseră prea multe. Însă în afară de asta nu distingea în privirea lui nimic din ce ar fi contat pentru ea.

– Bine-ai venit, repetă el! Ne bucurăm că ai binevoit să ajungi la noi.

Alături de Geralt stătea Eskel, care semăna cu Lupul ca un frate, dacă am face abstracție de culoarea părului și de cicatricea lungă care-i desfigura obrazul. Stătea printre ei și cel mai tânăr dintre vrăjitorii din Kaer Morhen, Lambert, ca de obicei, cu o urâtă grimasă batjocoritoare pe față. Nu se vedea Vesemir.

– Bine ai venit și intră, te rog! a spus Eskel. E frig și vântul suflă de parcă s-ar fi spânzurat cineva. Ciri, dar tu unde mergi? Invitația nu te privește și pe tine. Soarele este încă sus, cu toate că nu se vede. Poți să te mai antrenezi.

– Măi să fie! și-a scuturat magiciana părul. Politețea a devenit

floare rară aici în Reședința Vrăjitorilor. Ciri a fost prima care mi-a urat bun venit și care m-a adus la fortăreață. Ar trebui să mă însoțească...

– Ea doar se instruiește aici, Merigold! Lambert a schimonosit un zâmbet. Întotdeauna i se adresa așa. „Merigold", fără titlu, fără prenume. Triss ura asta. Ea este un ucenic, nu un majordom. Întâmpinarea oaspeților, inclusiv a celor atât de agreabili ca tine, nu intră în obligațiile sale. Hai, Ciri!

Triss a ridicat ușor din umeri, prefăcându-se că nu observă privirile încurcate ale lui Geralt și Eskel. A tăcut. Nu voia să le provoace o încurcătură și mai mare. Și mai ales nu dorea ca ei să-și dea seama cât de mult e interesată și fascinată de fetiță.

– Îți voi conduce calul, se oferi Geralt în timp ce apucă dârlogii. Triss i-a atins pe furiș mâna, intersectându-li-se degetele. La fel și ochii.

– Vin cu tine, zise fără să stea pe gânduri. Am câteva lucrușoare în desagi de care aș avea nevoie.

– Nu demult mi-ai provocat senzații neplăcute, a murmurat el după ce au intrat în grajd. Am văzut cu ochii mei piatra ta funerară impunătoare. Obeliscul în memoria eroismului tău din bătălia de la Sodden. Abia de curând am aflat că s-a făcut o greșeală. Nu pot să pricep cum a fost în stare să te confunde cineva, Triss.

– E o poveste lungă, răspunse. Îți voi povesti cu prima ocazie. Și iartă-mi, te rog, senzațiile neplăcute provocate.

– N-am ce să iert. În ultima vreme am avut puține momente de bucurie, iar cea produsă de aflarea veștii că trăiești, cu greu poate fi egalată de o altă bucurie. Poate doar cu cea pe care o simt acum, când te privesc.

Triss a simțit ceva explodând în inima ei. Tot drumul, teama întâlnirii cu vrăjitorul cu părul alb i-a provocat o luptă în interiorul ei cu speranța că se vor vedea. Iar acum această față obosită, chinuită și acești ochi atotvăzători și bolnavi, aceste cuvinte reci și echilibrate, liniștite în mod artificial și totuși încărcate de atâta emoție...

L-a îmbrățișat puternic imediat, fără să stea pe gânduri. I-a luat mâna și i-a băgat-o violent sub păr, pe ceafă. Furnicătura i s-a prelins pe spate atât de voluptuos, încât abia și-a reprimat un țipăt. Ca să-și rețină și să înăbușe acel țipăt i-a căutat buzele cu ale sale, strivindu-i-le. Tremura, ținându-se strâns de el, potențând excitarea și abandonându-se din ce în ce mai mult.

Geralt însă nu s-a lăsat.

– Triss... te rog...

– Oh, Geralt... Atât...

– Triss... a dat-o la o parte cu delicatețe. Nu suntem singuri... Vin și ei aici.

Triss s-a uitat spre intrare. Abia după o clipă a zărit umbrele vrăjitorilor, iar pașii i-a auzit și mai târziu. Ce să-i faci, auzul ei pe care-l considera extrem de fin nu putea concura cu cel al vrăjitorilor.

– Triss, copila mea!

– Vesemir!

Da, Vesemir era bătrân, poate chiar mai bătrân decât Kaer Morhen. Dar se îndrepta spre ea cu pași repezi, energici și sprinteni, îmbrățișând-o cu forța brațelor sale viguroase.

– Mă bucur să te revăd, bunicule!

– Sărută-mă! Nu pe mână, vrăjitoare mică și rea ce ești! Ai să-mi pupi mâna când voi zace pe năsălie. Ceea ce se va întâmpla cu siguranță nu peste mult timp. O, Triss, ce bine că ai venit... Cine mă va vindeca, dacă nu tu?

– Să te vindec? De ce? Poate doar de gesturi de puștan! Ia mâna de pe fundul meu, moșneagule, că-ți dau foc la bărboiul ăsta încărunțit!

– Iartă-mă! Uit mereu că ai crescut, că nu pot să te mai țin pe genunchi și să te mai ciupesc. Cât despre sănătatea mea... Oh, Triss, bătrânețe, haine grele! Mă dor oasele de-mi vine să urlu. O să-l ajuți pe bătrân, copila mea?

– O să-l ajut. Magiciana s-a eliberat din strânsoarea de urs a bătrânului privindu-l pe vrăjitorul care-l însoțea pe Vesemir. Era tânăr, părea de același leat cu Lambert. Purta cioc negru care nu-i ascundea însă semnele mari lăsate de vărsat de vânt. Era ceva ieșit din comun, pentru că de obicei vrăjitorii erau foarte imuni la bolile infecțioase.

– Triss Merigold, Coën le-a făcut cunoștință Geralt. Coën își petrece cu noi prima lui iarnă aici. Se trage din nord, din Poviss.

Tânărul vrăjitor a făcut o reverență. Ochii aveau irisul de un galben-verde foarte deschis, iar cristalinul brăzdat de niște firișoare roșii indica o evoluție dificilă și problematică a mutației.

– Să mergem, copila mea, i-a zis Vesemir, luând-o de braț. Grajdul nu-i un loc de întâmpinare a oaspeților. Dar n-am putut să mă abțin.

În curte, într-un colț al zidurilor adăpostit de vânt, Ciri exersa sub comanda lui Lambert. Balansându-se abil pe o bară atârnată de

lanțuri, ataca, ținând sabia, un sac de piele strâns în curele sub forma unui corp omenesc. Triss s-a oprit.

– Greșit! urla Lambert. Te apropii prea mult! Și nu mai da așa pe orbecăite! Ți-am mai spus, cu vârful sabiei la carotidă! Unde au umanoizii carotida? În vârful capului? Ce-i cu tine? Concentrează-te, prințesă!

Aha, se gândi Triss. Așadar e-adevărat, nu-i doar legendă. Ea este. Îmi imaginam eu...

Se hotărî să atace fără amânare și fără a le lăsa vrăjitorilor loc de subterfugii.

– Celebrul Copil Surpriză? zise, arătând spre Ciri. După cum văd, v-ați apucat cu elan să îndepliniți cerințele sorții și destinului. Cred, totuși, că ați cam încurcat basmele, băieți. În poveștile auzite de mine, păstorițele și orfelinele se transformau în prințese. Iar aici, din câte văd eu, dintr-o prințesă faceți vrăjitoare. Nu vi se pare cam îndrăzneață ideea?

Vesemir se uită la Geralt. Vrăjitorul cu părul alb continua să tacă, fața îi rămăsese nemișcată, nereacționând nici măcar cu o clipire la rugămintea mută de ajutor.

– Nu-i așa cum îți închipui, își drese vocea bătrânul. Geralt a adus-o astă-toamnă. Ea n-are pe nimeni în afară de... Triss, cum să nu crezi în predestinare dacă....

– Ce are predestinarea cu mânuirea sabiei?

– O învățăm arta mânuirii sabiei, spuse Geralt încet, întorcându-se spre ea și privind-o direct în ochi. Ce altceva putem s-o învățăm? Nu știm nimic altceva. Predestinare sau nu, Kaer Morhen este de-acum casa ei. Cel puțin pentru o perioadă. Antrenamentul și scrima o distrează, o mențin sănătoasă și în formă bună. O ajută să uite tragedia trăită. Asta este casa ei de-acum. Altă casă n-are.

– Foarte mulți cintreni, magiciana rezistă privirii lui, au fugit după înfrângere la Verden, la Brugge, în Temeria și în insulele Skellige. Printre ei se află nobili, baroni, cavaleri. Prieteni, rude... și de asemenea... supuși oficiali ai acestei fetițe.

– Prietenii și rudele n-au căutat-o după război, n-au găsit-o.

– Pentru că nu le-a fost predestinată?

– Triss i-a zâmbit, nu prea sincer, dar foarte frumos. Cât de frumos putea ea. Nu-și dorea să i se adreseze el cu acel ton.

Vrăjitorul a dat din umeri. Triss, care-l cunoștea un pic, a schimbat imediat tactica, renunțând la argumentare.

S-a uitat din nou la Ciri. Fetița pășea cu abilitate pe bară, efectuând o semirotire rapidă, tăind ușor aerul cu sabia și sărind imediat înapoi. Manechinul lovit se legăna în funie.

– Bine, în sfârșit! strigă Lambert. În sfârșit, ai priceput! Retrage-te și mai fă o dată! Vreau să mă asigur că n-a fost din întâmplare!

– Sabia asta, Triss, s-a întors spre vrăjitori, pare ascuțită. Bara pare a fi alunecoasă și instabilă. Iar profesorul pare a fi un idiot care o deprimă pe fetiță cu țipetele sale. Nu vă temeți că s-ar putea întâmpla un accident nefericit? Sau contați pe faptul că destinul o va feri?

– Ciri a exersat aproape jumătate de an fără sabie, zise Coën. Știe să se miște, iar noi avem grijă pentru că...

– Pentru că aceasta este casa ei, termină Geralt încet, dar ferm. Foarte ferm, pe un ton care închidea discuția.

– Asta e, ce să-i faci! respiră adânc Vesemir. Triss, trebuie să fii obosită. Nu ți-e foame?

– N-aș zice că nu, suspină, renunțând să-i mai descoasă cu privirea ochii lui Geralt. Sinceră să fiu, cad din picioare. Ultima noapte de pe drum am petrecut-o într-un șopron de ciobani pe jumătate dărâmat, învelită în paie și rumeguș. Am etanșat ruina cu o vrajă, altfel aș fi mierlit-o. Visez la cearșafuri curate.

– Vei cina cu noi. Imediat. După care vei dormi ca lumea și te vei odihni. Ți-am pregătit cea mai bună odaie, cea din turn. Și ți-am pus acolo cel mai bun pat din Kaer Morhen.

– Mulțumesc, zâmbi Triss ușor. În turn, s-a gândit. Bine, Vesemir. Poate să fie în turn azi, dacă ții așa mult la aparențe. Pot dormi în turn, în cel mai bun dintre paturile din Kaer Morhen. Deși aș prefera cu Geralt în cel mai rău.

– Să mergem, Triss.

– Să mergem.

Vântul izbea obloanele, fluturând resturile goblenului mâncat de molii care serveau la etanșeizarea ferestrelor. Triss stătea în cel mai bun pat din Kaer Morhen, în beznă totală. Nu putea să adoarmă. Și nu era vorba de faptul că cel mai bun pat din Kaer Morhen era o piesă de antichitate care abia se mai ținea în încheieturi. Triss se gândea intens. Și toate gândurile care-i alungau somnul gravitau în jurul unei singure întrebări-cheie.

Pentru ce a fost chemată la fortăreață? De cine? Cu ce scop?

Boala lui Vesemir nu putea fi decât un pretext. Vesemir era vrăjitor. E drept că era matusalemic, dar asta nu schimba cu nimic faptul că avea o sănătate de invidiat de către orice tânăr. Dacă bătrânul ar fi fost înțepat de vreo manticoră sau mușcat de vreun vârcolac, Triss ar fi considerat normal să fie chemată. Dar pentru „o durere de oase"? E de râsul curcilor. Reumatismul în oase, o suferință deloc originală între zidurile teribil de răcoroase de la Kaer Morhen, ar fi fost lecuită de Vesemir cu un elixir vrăjitoresc sau și mai simplu cu o țuică tare de secară, administrată în proporții egale atât intern, cât și extern. N-ar fi avut nevoie de magiciană și nici de incantațiile, filtrele și amuletele sale.

Atunci, cine a chemat-o? Geralt?

Triss s-a zvârcolit în așternuturi, simțindu-se invadată de un val de căldură și de o excitație amplificată de mânie. A tras încet o înjurătură, s-a dezvelit de pilotă cu un șut și s-a întors pe o parte. Patul preistoric a scârțâit și a trosnit din îmbinări. Nu mă pot stăpâni, se gândi. Mă port ca o fetișcană nătângă. Sau chiar mai rău, ca o domnișoară bătrână, lipsită de mângâieri. Nici măcar nu sunt în stare să gândesc logic.

A suduit din nou.

Sigur n-a chemat-o Geralt. Fără emoții, micuțo, fără emoții, amintește-ți figura de-acolo, din grajd. Ai mai văzut tu figuri de-astea, micuțo, nu te amăgi. Niște figuri stupide, pline de căință și confuze ale unor bărbați care vor să uite, care regretă, care nu vor să-și mai amintească ce s-a întâmplat și nu vor să revină la ceea ce a fost. În numele zeilor, micuțo, nu-ți fă iluzii gândindu-te că de data aceasta ar putea fi altfel. Niciodată nu e altfel. Și o știi foarte bine. Pentru că ai deja o experiență îndelungată, micuțo.

În privința vieții erotice, Triss Merigold avea dreptul să se considere o magiciană tipică. Totul a început cu gustul acru al fructului oprit, excitant din cauza regulilor aspre ale academiei și interdicțiilor maestrei care a inițiat-o. Apoi a venit independența, promiscuitatea liberă și năucitoare, care s-a terminat, așa cum se întâmplă de obicei, prin amărăciune, decepție și renunțare. A urmat o perioadă lungă de singurătate, în care a descoperit că, pentru a-și elimina stresul și tensiunile, n-are deloc nevoie de cineva care ar vrea să se erijeze în domnul și stăpânul ei, imediat după ce se întoarce cu spatele, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Și că pentru calmarea nervilor există metode mai puțin complicate, care pe deasupra nu pătează prosoapele de sânge, nu slobozesc vânturi pe

sub plapumă și nu pretind micul dejun. Apoi a venit o scurtă și amuzantă perioadă de interes pentru propriul sex, încheiată cu concluzia că petele, vânturile și îmbuibarea... nu constituie deloc domeniul exclusiv masculin. În final, ca mai toate magicienele, Triss s-a obișnuit cu aventurile cu alți vrăjitori, sporadice și enervante din cauza derulării rigide, tehnice și aproape ritualice.

Iar atunci a apărut Geralt de Rivia. Un vrăjitor care ducea o viață agitată, fiind implicat într-o relație stranie, agitată și furtunoasă cu Yennefer, prietena ei de suflet.

Triss îi analiza pe cei doi și era geloasă, deși părea că nu are pentru ce. Relația îi făcea pe amândoi nefericiți, se vedea clar, îi ducea direct la distrugere, îi durea și, în ciuda oricărei logici... totuși dăinuia. Triss nu putea să înțeleagă. Era fascinată. Fascinată în așa hal încât...

L-a sedus pe vrăjitor ajutându-se doar într-o mică măsură de magie. A nimerit momentul potrivit. Momentul în care el și Yennefer își scoteau ochii și s-au despărțit violent. Geralt avea nevoie de căldură și voia s-o uite.

Nu, Triss nu voia să i-l ia lui Yennefer. În fond ținea mai mult la prietenă decât la el. Dar scurta relație nu a dezamăgit-o. A găsit ceea ce a căutat, emoții sub forma sentimentelor de vinovăție, teamă și durere. Durerea lui Geralt. A trăit această emoție, s-a excitat cu ea și n-a putut s-o uite când s-au despărțit. Iar ce înseamnă suferința a înțeles nu demult. În momentul în care a început să nutrească dorința irezistibilă de a se întoarce la el din nou. Pentru puțin timp, pentru un moment, dar să se întoarcă.

Iar acum era atât de aproape.

Triss a strâns din pumni, lovind cu putere perna. Nu, se gândi. Nu fi proastă, micuțo. Nu te mai gândi. Gândește-te la...

La Ciri? Oare acesta este...

Da, acesta este adevăratul motiv al invitației ei la Kaer Morhen. Fetița cu părul cenușiu, pe care vor s-o transforme în vrăjitoare la Kaer Morhen. Într-o vrăjitoare adevărată. O mutantă. Mașină de omorât, așa cum sunt ei înșiși.

Este clar, s-a gândit dintr-odată, simțind din nou o excitare violentă, însă de această dată de cu totul altă factură. Este evident. Vor s-o supună mutațiilor pe fetiță, s-o supună la Proba Ierburilor și la proba Metamorfozei, dar nu știu cum s-o facă. Dintre bătrâni trăia doar Vesemir, iar el era doar profesor de scrimă. Laboratorul ascuns

în tenebrele lui Kaer Morhen, damigenele prăfuite, cu elixiruri legendare, alambicuri, cuptoare și retorte... niciunul dintre ei nu se pricepe să le utilizeze. Pentru că, fără doar și poate, elixirurile mutagene erau elaborate în timpurile de demult de vreun vrăjitor renegat, iar urmașii acestuia le perfecționau ani buni, controlau ani de-a lungul procesul Metamorfozelor la care erau supuși copiii. Iar la un moment dat lanțul s-a rupt. Le lipseau cunoștințele și talentele magice. Vrăjitorii au plante și Ierburi, au Laborator. Cunosc rețeta. Dar n-are cine să le prepare.

Dar cine știe, se gândi, poate că au încercat? Le-au dat copiilor decocturile preparate fără intervenția magiei. Au trecut-o fiorii gândindu-se la câte se puteau întâmpla cu acești copii.

Iar acum se gândea că vor s-o supună mutațiilor pe față, dar nu știu cum. Iar asta ar putea însemna... Ar putea însemna că vor să-mi ceară ajutorul. Iar atunci voi vedea ceea ce niciun vrăjitor în viață n-a văzut vreodată, voi cunoaște ceea ce niciun vrăjitor în viață n-a cunoscut vreodată. Faimoasele Ierburi și plante, culturile de virusuri păstrate în cel mai profund secret, celebrele rețete enigmatice...

Și eu voi fi cea care-i va aplica seria de elixiruri copilului cu părul cenușiu, voi observa Metamorfozele mutaționale, voi vedea cu propriii mei ochi cum...

Cum moare copilul cu părul cenușiu.

Oh, nu! Pe Trisss au trecut-o iarăși fiorii. Niciodată. Cu niciun preț.

La urma urmelor, se gândea, se pare că mă agit din nou înainte de vreme. Poate că totuși nu e vorba despre asta. La cină am discutat, am pălăvrăgit despre una și despre alta. De câteva ori am încercat să duc discuția către Copilul Surpriză, însă fără niciun rezultat. Imediat schimbau subiectul.

I-am observat. Vesemir stătea tensionat și tulburat, Geralt agitat, Lambert și Eskel artificial de veseli și vorbăreți, Iar Coën, atât de natural, încât părea lipsit de naturalețe.

Numai Ciri era sinceră și deschisă, îmbujorată de la ger, cu părul vâlvoi, fericită și diabolic de mâncăcioasă. Mâncaseră supă de bere, încărcată cu crutoane și brânză, iar Ciri se mira că nu fuseseră servite ciupercuțe. Băuseră cidru, dar fetiței îi dăduseră apă, ceea ce a surprins-o și a dezgustat-o vizibil. Unde-i salata, a urlat ea deodată, iar Lambert a dojenit-o aspru, cerându-i să-și ia coatele de pe masă.

Ciupercuțe și salată în decembrie?

E clar, se gândi Triss. O îndoapă cu saprofiții legendari din peșteră, cu buruieni de la munte, necunoscute științei, îi dau de băut infuzii celebre din ierburi misterioase. Fetița se dezvoltă rapid, ia formă satanică și vrăjitorească. În mod natural, fără riscuri, fără revoluție hormonală. Dar magiciana nu trebuie să știe totul. Pentru ea rămâne un secret. N-o să-mi spună nimic, n-o să-mi arate nimic.

Am văzut cum alerga fata asta. Am văzut-o cum dansa cu sabia pe bară, abilă și iute, plină de grația unei balerine, ca o pisică, cu mișcări de acrobată. Trebuie, se gândi, neapărat trebuie s-o văd dezbrăcată, să constat cum s-a dezvoltat sub influența hranei pe care i-o administrează aici. Și dacă aș reuși să subtilizez ceva mostre de „ciupercuțe" și de „salată"? Uau...

Dar încrederea? Mă doare undeva de încrederea voastră, vrăjitorilor. În această lume există cancer, variolă, tetanos, leucemie, alergii și sindrom de moarte subită la sugari. Iar voi ocultați lumii „ciupercuțele" voastre, din care s-ar putea obține medicamente salutare. Le țineți în secret chiar și față de mine, cea căreia îi declarați prietenie, respect și încredere. Nici măcar mie nu-mi este permis să văd Laboratorul și nici măcar nenorocitele de ciupercuțe!

Atunci de ce m-ați chemat pe mine, o magiciană?

Magie!

Triss a chicotit. Ha, se gândi, vrăjitorilor, v-am făcut-o! Ciri v-a băgat în sperieți ca și pe mine. A intrat în transă, într-un soi de vis în realitate, a avut viziuni, a început să prorocească, să împrăștie aura pe care voi o percepeți aproape la fel de bine ca mine. Mecanic a atins ceva psihochinetic sau prin puterea voinței a îndoit vreo lingură de staniu, concentrându-se asupra ei în timpul mesei. Răspundea întrebărilor adresate de voi în gând sau poate și celor pe care vă temeați să le adresați chiar și în gând. Și v-ați înspăimântat. Ați realizat că Surpriza voastră e mai surprinzătoare decât v-ați așteptat.

Ați realizat că aveți la Kaer Morhen o Sursă.

Că nu vă veți descurca fără o magiciană.

Și nu aveți nicio magiciană prietenă, niciuna în care să aveți încredere. În afară de mine și...

În afară de Yennefer.

Vântul vuia, izbea obloanele, fâlfâia goblenul. Triss Merigold s-a întors pe spate, absorbită de gânduri, a început să-și roadă unghia

de la degetul mare.

Geralt n-a invitat-o pe Yennefer, m-a invitat pe mine. Atunci oare...

Cine știe. Poate. Dar dacă este așa cum cred eu, atunci de ce...

De ce...

– De ce n-a venit aici, la mine? a țipat încet în întuneric, agitată și mânioasă.

I-a răspuns vântul care vuia printre ruine.

Dimineața era însorită, însă teribil de geroasă. Triss s-a trezit înfrigurată, nedormită, dar liniștită și hotărâtă.

A coborât ultima în sală. A recepționat cu satisfacție privirile omagioase care-i recompensau eforturile: își schimbase ținuta de călătorie cu o rochie simplă, dar de efect, folosise cu pricepere anumite esențe magice, precum și cosmetice deloc magice, dar extrem de scumpe. Mânca fulgi de ovăz, conversând cu vrăjitorii despre subiecte banale și lipsite de importanță.

– Iar apă? mormăi dintr-odată Ciri, uitându-se la paharul său. Mi se strepezesc dinții de la atâta apă! Vreau suc! Din-ăla albastru!

– Nu sta gheboasă! zise Lambert uitându-se cu coada ochiului la Triss. Și nu te șterge cu mâneca la gură! Termină de mâncat, e timpul să ne antrenăm. Zilele sunt din ce în ce mai scurte.

– Geralt! Triss își termina fulgii. Ciri a căzut ieri pe Drum. Nu-i nimic grav, dar au fost de vină acele hăinuțe de măscărici. Nu sunt pe măsura ei și îi îngreunează mișcările.

Vesemir și-a dres vocea, uitându-se în altă parte. Aha, se gândi magiciana, este opera ta, maestru al sabiei. Ce mai încoace și-ncolo, hăinuțele lui Ciri arătau de parcă ar fi fost croite cu sabia și cusute cu vârful săgeții.

– Zilele sunt, desigur, din ce în ce mai scurte, a continuat fără să mai aștepte vreun comentariu. Dar pe cea de azi o vom scurta și mai mult. Ciri, ai terminat? Hai cu mine, te rog. Vom face ajustările indispensabile pentru uniforma ta.

– Ea aleargă în astea de un an, Merigold, a zis furios Lambert. Și totul era în ordine până când...

– Până când a apărut o muiere care nu suportă îmbrăcămintea fără gust și neajustată. Ai dreptate. Dar a apărut muierea și gata cu ordinea, a venit vremea marilor schimbări. Hai, Ciri!

Fetița a ezitat, uitându-se la Geralt. Geralt a dat din cap aprobator, zâmbind. Un zâmbet frumos. Așa cum știa să zâmbească mai

demult, atunci când...

Triss și-a întors privirea. Zâmbetul nu era pentru ea.

Cămăruța lui Ciri era o copie fidelă a odăilor vrăjitorilor. Era, ca și acestea, lipsită de mobilă și obiecte. N-avea nimic în afară de un pat de scânduri, un scăunel și un cufăr. Pereții și ușile erau decorate de vrăjitori cu pieile animalelor împușcate la vânătoare: cerbi, râși, lupi, chiar și glutoni. La ușa cămăruței ei atârna în schimb pielea unui șobolan uriaș, cu o coadă solzoasă și scârboasă. Triss abia și-a reprimat dorința de a arunca această jigodie puturoasă pe fereastră.

Fetița stătea în expectativă lângă pat, uitându-se la ea.

– O să încercăm, spuse magiciana, să ajustăm un pic această... husă. Întotdeauna am avut îndemânare pentru croit și cusut, așa că se pare că o să mă descurc și cu această piele de țap. Dar tu, vrăjitoareo, ai ținut vreodată un ac în mână? Te-au învățat și altceva în afară de găurit saci de fân cu sabia?

– Când eram în Zarzecze, în Kagen, trebuia să torc, a murmurat fără chef Ciri. Nu-mi dădeau de cusut, ca să nu stric inul și ațele și ca să nu trebuiască să desfac totul. Dar ce teribilește de plictisitor era torsul ăla, văleu!

– Desigur, a chicotit Triss. Greu de găsit ceva mai plictisitor! Nici eu nu suportam să torc.

– Erai nevoită? Eu eram, pentru că... dar tu ești o magiciană. Poți să faci o magie și să apară totul! Această rochie frumoasă ți-ai făcut-o prin magie?

– Nu, i-a zâmbit Triss, dar nici n-am cusut-o singură. Nu sunt chiar așa de iscusită.

– Și cum ai să-mi faci hăinuța? Prin magie?

– Nu e nevoie. Ajunge un acușor magic căruia îi adăugăm un pic de vigoare printr-o formulă și, dacă va fi nevoie...

Triss și-a trecut palma lent pe deasupra rupturii de pe mâneca jachetei, a murmurat o formulă, activând totodată amuleta. N-a mai rămas nici urmă de gaură. Ciri a strigat de bucurie.

– E o magie! Voi avea o jachetă magică! Aha!

– Până o să-ți fac alta, obișnuită, dar de calitate. Bine, și acum dezbracă-te de toate astea, domnișoară, și schimbă-te în altceva. Asta nu-i singura haină pe care o ai, nu?

Ciri a dat din cap a negație, a deschis capacul cufărului, arătând spre o rochie largă și spălăcită, un caftan gri, o cămășuță de in și o

bluză de lână care semăna cu un sac de pocăință.

– Pe-astea le am, a spus. Le-am adus cu mine. Dar nu le mai port. Sunt haine muierești.

– Înțeleg, s-a strâmbat Triss disprețuitor. O fi ele muierești, dar deocamdată trebuie să te îmbraci cu ele. Hai, dezbracă-te mai repede! Lasă-mă să te ajut... La naiba! Ce-i asta, Ciri?

Brațele fetiței erau acoperite de vânătăi mari prin care se întrevedea sângele. Majoritatea erau deja îngălbenite, dar o parte erau proaspete.

– Ce drăcie mai e și asta? a repetat mânioasă magiciana. Cine te-a bătut așa?

– Asta? Ciri și-a privit umerii parcă surprinsă de numeroasele vânătăi. Aa, asta... asta-i de la morișcă. M-am mișcat prea încet.

– Ce morișcă blestemată?

– Morișca, a repetat Ciri, privind-o pe magiciană cu ochii săi mari. E așa un fel de... Bine... pe ea învăț să mă eschivez de la atac. Are niște labe din bețe și se învârte, dă din labele alea. Tre' să sari foarte repede și să faci eschive. Tre' să ai lefrex. Dacă n-ai lefrex, atunci morișca te pălește cu bățul. La început morișca m-a pălit teribilește. Dar acum...

– Dă-ți jos colanții și cămășuța! Oh, pentru zei! Fată! Mai poți să mergi? Să alergi?

Ambele șolduri și coapsa stângă erau de culoare negru bleumarin de la vânătăi și umflături. Ciri a tresărit și a sâsâit, retrăgându-se din mâinile magicienei. Triss a tras o înjurătură piticănească foarte urâtă.

– Și asta-i tot de la morișcă? a întrebat-o, încercând să-și păstreze calmul.

– Asta? Nu. Ah, uite asta e de la morișcă. Ciri i-a arătat cu indiferență o vânătaie impunătoare de pe tibie, mai jos de genunchiul stâng. Iar celelalte sunt de la pendul. Astea-s de la pendul. Pe pendul exersez pașii cu sabia. Geralt zice că sunt bună la pendul. Zice că am ăla, cum îi zice... Simț. Am simț.

– Și, dacă n-ai simț, a scrâșnit din dinți Triss, presupun că pendulul te pălește.

– Da' cum să nu? a aprobat fetița, uitându-se la ea mirată vizibil de ignoranța ei. Mă pălește și încă cum!

– Și aici? Pe lateral? Ce-a mai fost? Un ciocan de potcovar?

Ciri a sâsâsit de durere și s-a înroșit.

– Am căzut de pe pieptăn...

– ...și pieptănul te-a pălit, a terminat Triss, controlându-se din ce în ce mai greu. Ciri a pufnit în râs.

– Cum poate un pieptăn să te pălească dacă e înfipt în pământ? Nu poate! Pur și simplu am căzut. Exersam o piruetă în salt și nu mi-a ieșit. De-aici mi se trage vânătaia. Când m-am lovit de-un dinte de la pieptăn.

– Și ai zăcut vreo două zile? Ai avut necazuri cu respirația? Dureri?

– Deloc. Coën m-a frecat și m-a pus din nou pe pieptăn. Așa trebuie, știi? Dacă nu, prinzi frică.

– Ce?

– Prinzi frică, a repetat cu mândrie Ciri, dându-și într-o parte părul cenușiu. Nu știi? Chiar atunci când pățești ceva, trebuie să revii la aparat, că altfel ai să te temi și dacă ai să te temi, faci o brânză. Nu-i voie să renunți. Așa zice Geralt.

– Trebuie să reținăceastă maximă, a strecurat printre dinți magiciana. Și că îi aparține lui Geralt. E un sfat bun pentru viață, dar nu sunt sigură că dă rezultate în toate circumstanțele. Dar e simplu s-o aplici pe spatele altcuiva. Și spui că nu trebuie să renunți? După ce te lovesc și te pălesc în toate felurile, tu trebuie să te ridici și să continui să exersezi?

– Sigur. Unui vrăjitor nu-i este frică de nimic.

– Oare? Și ție, Ciri? Chiar nu ți-e frică de nimic? Răspunde-mi sincer.

Fetița și-a întors capul, mușcându-și buzele.

– Dar n-ai să spui la nimenea?

– N-o să spun!

– Cel mai tare mi-e frică de două pendule. Două deodată. Și de morișcă, dar numai când îi dau drumul tare de tot. Și mai este o balanță lungă, pe care mereu trebuie să stau cu aia, cum îi zice, o asi... asigu... Asigurantă. Lambert spune că sunt o mare nătângă. Dar nu-i adevărat. Geralt mi-a spus că am o greutate oleacă mai altfel, pentru că sunt fetiță. Pur și simplu trebuie să mă antrenez mai mult, sau... Aș vrea să te întreb ceva. Pot?

– Poți!

– Dacă te pricepi la magie și farmece... Dacă știi să faci incantanții... Ai putea să faci ceva ca să mă transformi în băiat?

– Nu, a răspuns Triss cu un ton glacial. Nu, n-aș putea.

– Hmm... s-a întristat micuța vrăjitoare. Ai putea măcar să...?

– Măcar ce?

– Ai putea să faci ceva ca să nu trebuie să... Ciri s-a îmbujorat. Am să-ți spun la ureche.

– Zi! s-a aplecat Triss. Te ascult.

Ciri, îmbujorându-se și mai tare, și-a apropiat obrazul de părul castaniu al magicienei.

Triss s-a îndreptat violent, iar ochii îi ardeau.

– Azi? Acum?

– Aha.

– Fir-ar al naibii să fie! a strigat magiciana și a tras cu piciorul în scăunel, încât l-a izbit în ușă, dând jos blana de șobolan. Ciumă, holeră, sifilis și lepră! Îi omor pe idioții ăștia blestemați!

– Calmează-te, Merigold! spuse Lambert. Te-agiți fără motiv și nu e sănătos.

– Nu-mi da tu lecții mie! Și încetează să mi te mai adresezi cu „Merigold"! Cel mai bine-ar fi să taci de tot. Nu vorbesc cu tine. Vesemir, Geralt, a văzut vreunul dintre voi cumva cât de monstruos a fost torturată fata asta? N-are niciun petic sănătos pe corp.

– Copila mea, vorbi cu un aer serios Vesemir, nu te lăsa purtată de emoții! Ai fost crescută în altă manieră, ți-a fost dat să vezi o altfel de educație la copii. Ciri provine din sud, acolo fetele se educă la fel ca băieții, fără nicio diferență, ca la elfi. Ea călărea poneiul la cinci ani, iar la opt ani mergea la vânătoare. Au învățat-o să folosească arcul, lancea și sabia. O vânătaie pentru Ciri e-o nimica toată...

– Încetează cu prostiile! se înfurie Triss. Și nu face pe prostul. Nu e vorba de ponei, de o plimbare cu calul sau cu sania. E Kaer Morhen! În morișt ile și pendulele voastre, în Ucigașa voastră, și-au rupt oasele și și-au frânt gâturile zeci de băieți, vagabonzi duri și antrenați, adunați ca și voi de pe drumuri și scoși din șanțuri, haimanale și golani cu brațe vânjoase și cu o experiență destul de bogată pentru o viață scurtă ca a lor. Are vreo șansă Ciri? Chiar dacă a fost educată în sud, în spirit elfesc, de mâna de fier a Leoaicei Calanthe, această micuță a fost și va rămâne o prințesă. Piele fină, conformație minionă, osatură delicată... E doar o fetiță! Ce vreți să faceți din ea? O vrăjitoare?

– Această fetiță, a replicat calm Geralt, această prințesă delicată și minionă, a supraviețuit măcelului Cintrei. Lăsată în voia sorții, se strecura printre cohortele de nilfgaardieni. A fost în stare să fugă din

calea dezertorilor care pribegeau prin sate și care jefuiau și omorau tot ce mișca. A supraviețuit două săptămâni în pădurile din Zarzecze, singură cuc. A umblat vreo lună cu o ceată de fugari, spetindu-se și muncind cot la cot cu ei. Și tot cot la cot cu ei flămânzind. A muncit aproape jumătate de an la câmp și la animale, sub oblăduirea unei familii de țărani. Crede-mă, Triss, viața a încercat-o, a întărit-o și a călit-o în aceeași măsură ca și pe niște vagabonzi ca noi, aduși la Kaer Morhen de pe drumuri. Ciri nu este mai slabă decât bastarzii abandonați ca niște pui de pisică în coșuri de nuiele pe la cârciumi și ajunși în mrejele vrăjitorilor. Iar sexul ei? Ce importanță are?

– Mai întrebi? Te mai încumeți să întrebi? țipă magiciana. Ce importanță are? Păi are, căci fetița, care nu seamănă întru totul cu voi, se află în perioada delicată! Și o suportă extrem de greu! Iar voi vreți să-și scuipe plămânii pe cărările din Ucigașa și cu nu știu ce moriști blestemate!

Deși înfuriată, Triss a avut parte de o satisfacție savuroasă văzând figurile năucite și falca lui Vesemir căzută brusc.

– Nici măcar nu v-a trecut prin gând, a dat din cap îngrijorată, cu un reproș ceva mai blând. Tutori de două parale! Îi este rușine să vă vorbească despre asta pentru că a fost învățată să nu vorbească despre astfel de probleme cu bărbații. Îi este rușine de slăbiciunea ei, de durerea ei și de randamentul ei mai scăzut. S-a gândit vreunul dintre voi la asta? S-a interesat vreunul de asta? A încercat vreunul să vadă ce se petrece cu ea? Sau poate chiar a sângerat pentru prima dată în viața ei aici, la Kaer Morhen? Și a plâns nopțile, negăsind la nimeni compătimire, consolare sau măcar înțelegere. I-a trecut prin cap vreunuia dintre voi asta?

– Încetează, Triss! a zis încet Geralt. Ajunge! Ai obținut ce ai vrut. Sau poate chiar mai mult decât ai vrut.

– Lua-ne-ar naiba! a blestemat Coën. Am ieșit ca niște tembeli, n-am ce spune. Ei, Vesemir, nici tu măcar...

– Taci! a lătrat bătrânul vrăjitor. Nu mai spune nimic.

Eskel a avut cea mai neașteptată reacție, s-a ridicat, s-a apropiat de magiciană și, făcând o reverență, i-a luat mâna și i-a sărutat-o cu respect. Ea și-a retras-o rapid, nu pentru a-și demonstra mânia și iritarea, ci pentru a întrerupe vibrația agreabilă care a străpuns-o prin tot trupul, produsă de atingerea vrăjitorului. Eskel emana puternic. Mai puternic decât Geralt.

– Triss, a zis frecându-și încurcat cicatricea hidoasă de pe obraz. Ajută-ne! Te rugăm. Ajută-ne, Triss!

Magiciana l-a privit în ochi și și-a strâns buzele.

– Cu ce? Cu ce să vă ajut, Eskel?

Eskel și-a atins din nou cicatricea, s-a uitat la Geralt. Vrăjitorul cu părul alb și-a plecat capul, ducându-și mâna la frunte. Vesemir și-a dres glasul sonor.

În acel moment a scârțâit ușa și Ciri a intrat în sală. Dresul glasului s-a transformat în ceva între inspirație puternică și horcăit. Lambert a deschis gura. Triss și-a înfrânat chicoteala.

Ciri, tunsă un pic și pieptănată, pășea mărunțel spre ei, ținându-și grațios rochia albastru închis, scurtată și ajustată, cu ușoare urme lăsate de desagi. La gâtul ei strălucea celălalt cadou al magicienei: micuța viperică neagră din piele lăcuită, cu ochi de rubin și cu o agrafă de aur.

Ciri s-a oprit în fața lui Vesemir. Neștiind cum să-și țină mâinile, și-a băgat degetele mari în curea.

– Nu pot să mă antrenez astăzi, a recitat lent și sacadat, într-o liniște absolută, deoarece sunt... sunt...

S-a uitat spre magiciană. Triss i-a făcut cu ochiul, ca un copil satisfăcut de pozna sa, și-a mișcat buzele, suflându-i fraza convenită.

– Indispusă! a terminat cu patos și orgoliu Ciri, ridicându-și nasul aproape până la tavan.

Vesemir și-a dres vocea din nou. Dar Eskel, drăguțul de el, nu s-a pierdut cu firea și s-a comportat încă o dată așa cum se cuvine.

– Desigur, a zâmbit cu dezinvoltură. Se înțelege, e clar, că suspendăm exercițiile până în momentul când va dispărea indispoziția. Vom scurta, de asemenea, lecțiile de teorie, iar dacă te vei simți rău, le vom amâna și pe acestea. Dacă ai nevoie de medicamente sau...

– De asta mă ocup eu, s-a băgat în vorbă Triss la fel de dezinvolt.

– Aha... de-abia acum Ciri s-a îmbujorat ușor, privindu-l pe vrăjitorul bătrân. Unchiule Vesemir, am rugat-o pe Triss... Adică pe doamna Merigold, să... deoarece... Adică să rămână aicea cu noi. Mai mult. Foarte mult. Dar ea mi-a zis că tu trebuie să fii de acord. Unchiule Vesemir! Fii de acord!

– Sunt de acord... a zis cu voce sugrumată Vesemir. Bineînțeles că sunt de acord...

– Ne bucurăm foarte mult. Abia acum Geralt și-a luat mâna de la

frunte. Ne pare foarte bine, Triss.

Magiciana a dat ușor din cap în direcția lui și a clipit din gene inocent, răsucindu-și între degete o șuviță castanie. Geralt a adoptat o expresie împietrită.

– Ai procedat foarte elegant și politicos, Ciri, a zis, când i-ai propus doamnei Merigold o ședere mai îndelungată la Kaer Morhen. Sunt mândru de tine.

Ciri s-a înviorat și a zâmbit larg. Magiciana i-a făcut celălalt semn convenit.

– Iar acum, a spus fetița, ridicându-și și mai sus nasul, mă retrag, pentru că aveți de vorbit cu Triss aspecte importante. Doamna Merigold, unchiule Vesemir, domnilor... Vă las cu bine. Deocamdată.

A executat cu grație o reverență și a ieșit din sală, pășind pe scări lent și solemn.

– La naiba! a scurtat tăcerea Lambert. Și când mă gândesc că nu-mi venea să cred că e o prințesă adevărată.

– Ați înțeles, tontălăilor? Vesemir s-a uitat în jur. Dacă mâine-dimineață o vedem în rochie... Să nu cumva s-o puneți să exerseze... Ați priceput?

Eskel și Coën i-au expediat bătrânului priviri complet lipsite de respect. Lambert a pufnit în râs fățiș. Geralt s-a uitat la magiciană, iar ea i-a zâmbit.

– Mulțumesc, i-a zis. Mulțumesc, Triss.

– Condiții? s-a îngrijorat vizibil Eskel. Triss, am stabilit deja că-i îndulcim antrenamentul lui Ciri. Ce condiții mai vrei să ne pui?

– Da, poate că nu e prea potrivit cuvântul condiții. Hai să le zicem sfaturi mai bine. Vă voi da trei sfaturi și voi vă veți conforma. Dacă, bineînțeles, țineți ca să rămân și să vă ajut la educația micuței.

– Ascultăm, a zis Geralt. Spune, Triss!

– În primul rând, a zâmbit malițios, trebuie să-i diversificați alimentația lui Ciri. Și mai ales să-i limitați ciupercuțele secrete și salata enigmatică.

Geralt și Coën își stăpâneau reacțiile la perfecție. Lambert și Eskel puțin mai prost. Vesemir nu era în stare să se stăpânească deloc. Asta este, s-a gândit Triss privindu-i fața contrariată, pe vremea lui era o lume mai bună. Atunci ipocrizia era considerată un defect de care trebuia să-ți fie rușine. Iar sinceritatea nu era un motiv de rușine.

– Mai puține decocturi din plante învăluite în mister, continuă abținându-se să nu chicotească, și mai mult lapte. Aveți capre pe-aici. Mulsul e o joacă de copil, Lambert, vei învăța cât ai clipi din ochi.

– Triss... a început Geralt. Ascultă puțin...

– Nu, ascultă tu. Nu ați supus-o pe Ciri unei mutații violente, nu v-ați atins de hormoni, n-ați încercat cu elixiruri și ierburi. Ceea ce este lăudabil. Ați acționat rezonabil, responsabil și uman. Nu i-ați făcut vreun rău cu otrăvurile, așadar cu atât mai puțin n-aveți voie acum să o mutilați.

– Despre ce vorbești?

– Ciupercile, al căror secret îl păstrați cu atâta sfințenie, a explicat, într-adevăr o mențin pe fată într-o condiție fizică excepțională și îi întăresc mușchii. Plantele îi asigură un metabolism ideal și-i accelerează dezvoltarea. Toate la un loc, combinate cu antrenamentul nemilos, determină însă anumite modificări în constituția corpului. În țesutul adipos. Ea e femeie. Dacă n-ați mutilat-o hormonal, să n-o mutilați nici fizic. Cândva ea vă va purta ranchiună pentru că ați privat-o atât de brutal de... atributele feminine. Înțelegeți despre ce vorbesc?

– Da' cum să nu? a murmurat Lambert, holbându-se obraznic la bustul lui Triss care tensiona materialul rochiei.

Eskel și-a dres vocea, fulgerându-l cu privirea pe tânărul vrăjitor.

– Actualmente, a întrebat lent Geralt, alunecând și el cu privirea pe ici și pe colo, nu ai constatat nimic ireversibil la ea, sper?

– Nu, i-a zâmbit. Din fericire, nu. Se dezvoltă sănătos și normal, are structura unei tinere driade, de ți-e mai mare dragul s-o privești. Dar păstrați echilibrul în administrarea acceleratorilor, vă rog.

– Îl vom păstra, a promis Vesemir. Mulțumesc pentru atenționare, copila mea. Altceva? Ziceai de trei ... sfaturi.

– Bineînțeles. Iată-l pe-al doilea: nu trebuie să-i permiteți lui Ciri să se sălbăticească aici. Trebuie să aibă contact cu lumea. Cu cei de vârsta ei. Trebuie să primească o educație decentă și o pregătire pentru o viață normală. Deocamdată puteți s-o mai lăsați să se joace cu sabia. Fără mutație n-o puteți face vrăjitoare, dar antrenamentul de vrăjitor nu-i strică. Trăim vremuri dificile și periculoase, iar ea va ști să se apere dacă va fi cazul. Ca o elfă. Dar nu puteți s-o îngropați de vie în acest capăt de lume. Trebuie să trăiască o viață normală.

– Viața ei normală a ars odată cu Cintra, a murmurat Geralt, dar ce

să mai vorbim, Triss, ca de obicei, ai dreptate. Ne gândiserăm și noi la asta. Când vine primăvara, o duc la școala de la templu. În grija lui Nenneke, la Ellander.

– Este o idee foarte bună și o decizie înțeleaptă. Nenneke este o femeie extraordinară, iar templul zeiței Melitele este un loc excepțional. Sigur, stabil, care garantează o educație corespunzătoare unei fetițe. Ciri a aflat?

– A aflat. A făcut scandal câteva zile, dar în final a acceptat. Acum chiar așteaptă nerăbdătoare primăvara, o emoționează perspectiva unei călătorii în Temeria. O interesează lumea exterioară.

– Ca și pe mine la vârsta ei, a zâmbit Triss. Iar această comparație ne apropie periculos de cel de-al treilea sfat al meu. Cel mai important. Știți voi care-i. Nu faceți pe proștii. Sunt magiciană, ați uitat? Nu știu cât timp v-a luat ca să vă dați seama de capacitățile magice ale lui Ciri. Mie mi-a trebuit mai puțin de jumătate de oră ca să aflu cine și, mai bine zis, ce este această fată.

– Și ce este?

– O Sursă.

– Imposibil!

– Ba este posibil. Chiar sigur. Ciri este o Sursă, are potențial de medium. Mai mult decât atât, acest potențial este foarte, foarte îngrijorător. Iar voi, dragi vrăjitori, știți asta foarte bine. Și voi ați observat aceste capacități, și pe voi v-au tulburat. Numai și exclusiv pentru asta m-ați chemat la Kaer Morhen, nu-i așa? Am dreptate? Numai și exclusiv pentru asta?

– Da, a confirmat Vesemir după un moment de liniște.

Triss a răsuflat ușurată, cu discreție. O clipă se temuse că cel care îi va confirma va fi Geralt.

În ziua următoare a căzut prima zăpadă, la început cu fulgi mărunți, apoi s-a transformat în viforniță. A nins toată noaptea, iar dimineața zidurile de la Kaer Morhen erau cufundate în nămeți. Era imposibil să alergi prin Ucigașa, cu atât mai mult cu cât Ciri nu se simțea în continuare prea bine. Triss bănuia că „acceleratorii" vrăjitorești puteau fi cauza perturbărilor menstruale. Nu putea fi complet sigură, pentru că nu știa practic nimic despre aceste substanțe, iar Ciri era fără doar și poate singura fată din lume căreia i se administraseră. Nu le-a zis vrăjitorilor nimic despre suspiciunile sale. Nu voia să-i îngrijoreze și să-i enerveze, prefera să aplice

metodele proprii. I-a dat lui Ciri să bea din elixiruri, i-a legat în talie, pe sub rochie, un șnur pe care erau înșirate jaspuri active și i-a interzis să facă efort, în special să umble ca nebuna după șobolani cu sabia în mână.

Ciri se plictisea, vagabonda somnoroasă prin fortăreață, iar în cele din urmă, din lipsă de altă distracție, i s-a alăturat lui Coën care făcea curat în grajd, ocupându-se de cai și reparând harnașamentul.

Geralt, spre furia magicienei, a dispărut pe undeva pe-afară și a apărut spre seară, cărând un țap vânat. Triss l-a ajutat să jupoaie vânatul. Deși o îngrețoșa groaznic mirosul de carne și de sânge, dorea să fie în preajma vrăjitorului. Aproape de el. Cât mai aproape posibil. Se contura în ea o hotărâre rece și înverșunată. N-avea chef să mai doarmă singură din nou.

– Triss! a urlat deodată Ciri, care cobora în goană scările cu ropot de pași. Pot să dorm azi cu tine? Triss, te rog, lasă-mă! Te rog, Triss!

Zăpada se tot așternea. S-a mai limpezit abia atunci când a început Midinváerne, Ziua Solstițiului de iarnă.

În cea de-a treia zi prăpăditu-s-au toate odraslele în afară de una aflată abia în al zecelea an de viață. Aceasta, fiind cuprinsă până atunci de o luare de minți violentă, prăbușitu-s-a deodată într-o profundă amețeală. Ochii săi avut-au o privire sticloasă, își mototolea haina cu mâinile sau le fâlfâia în aer de parc-ar fi vrut să prindă aripi. Respirația îi era din ce în ce mai sonoră și mai răgușită, o sudoare rece, cleioasă și slinoasă ieșitu-i-a prin pori. Atunci băgatu-i-au din nou din elixir în vene și atacul repetatu-s-a. De data aceasta fu însoțit de o hemoragie din nas, tusea dădu în vomă, după care odrasla sleitu-s-a de puteri de-a binelea și pierdutu-și-a din simțiri.

Simptomele nu-l lăsară în următoarele zile. Pielea odraslei, năclăită până atunci în sudoare, făcutu-s-a uscată și încinsă, iar pulsul, aparent lipsit de vigoare și ritm, fu totuși puternic, dar mai degrabă lent decât iute. Nu se mai trezea, nici cu vocea nu țipa.

În sfârșit veni-a ziua a șaptea. Plodul trezitu-s-a ca dintr-un somn, deschisu-și-a ochii, iar ochii îi erau ca de viperă...

Carla Demetia Crest, *Proba Ierburilor și alte practici secrete ale vrăjitorilor, cu propriii ochi văzute*, manuscris pentru bunul exclusiv al Capitolului Magicienilor

3

– Temerile voastre au fost nejustificate, absolut nefondate.

Triss a făcut o grimasă, sprijinindu-și coatele pe masă și continuând:

– Au trecut vremurile în care magicienii vânau Surse și copii cu aptitudini magice, vremurile în care erau smulși din brațele părinților sau ale tutorilor cu forța violenței sau a înșelăciunii. Chiar ați crezut că aș putea să-mi doresc să v-o iau pe Ciri?

Lambert a pufnit pe nări și a întors capul într-o parte. Eskel și Vesemir s-au uitat către Geralt, însă Geralt tăcea. Se uita într-o parte jucându-se neîntrerupt cu medalionul său argintiu de vrăjitor, pe care era reprezentat capul de lup cu dinții rânjiți. Triss știa că medalionul reacționa la farmece. Într-o asemenea noapte ca Midinváerme, când aerul vibra de magie, medalioanele vrăjitorilor trebuiau să vibreze neîncetat, să irite și să neliniștească.

– Nu, copila mea, a zis într-un sfârșit Vesemir. Știm că n-ai fi făcut așa ceva. Dar mai știm și că ai obligația să raportezi Capitulului despre fetiță. Știm, și nu de ieri, de astăzi, că toți magicienii sunt supuși acestei obligații. Nu mai luați copii cu aptitudini speciale de la părinți și de la tutori. Îi țineți sub observație pentru ca mai târziu, la momentul oportun, să-i fascinați cu magia și să-i momiți...

– Nu-ți fie teamă! l-a întrerupt cu o voce glacială. Nu voi spune despre Ciri nimănui. Nici Capitulului. De ce vă uitați așa la mine?

– Ne surprinde ușurința cu care ne declari păstrarea secretului, a zis calm Eskel. Iartă-mă, Triss, n-am vrut să te rănesc, dar ce s-a întâmplat cu loialitatea voastră legendară față de Consiliu și față de

Capitul?

– Multe s-au întâmplat. Războiul a schimbat multe. Iar bătălia pentru Sodden, și mai multe. Nu vreau să vă plictisesc cu politica și, pe deasupra, anumite probleme și subiecte sunt, să-mi fie cu iertare, confidențiale și nu mi-este permis să le divulg. Cât despre loialitate... Eu sunt loială, dar, credeți-mă, în această situație pot fi în același timp loială și față de Capitul, și față de voi.

– Așa o dublă loialitate - Geralt a privit-o pentru prima dată în acea seară în ochi - este o chestiune diabolic de dificilă. Rareori îi iese cuiva, Triss.

Magiciana s-a uitat la Ciri. Fetița ședea în fața lui Coën, pe o blană de urs, într-un colț îndepărtat al sălii, absorbiți de Fripta. Jocul devenea monoton pentru că amândoi erau teribil de rapizi, și cu niciun chip nu se puteau nimeri unul pe celălalt. Din câte se vedea, acest lucru nu-i deranja câtuși de puțin și nu le strica distracția.

– Geralt, i-a spus, când ai găsit-o pe Ciri acolo, lângă Jaruga, ai luat-o cu tine. Ai adus-o la Kaer Morhen, ai ascuns-o de ochii lumii, nu vrei ca nici măcar apropiații ei să știe că trăiește. Ai făcut asta pentru că ceva despre care eu nu știu te-a convins că există predestinare, că ne guvernează și ne orientează în tot ceea ce facem. Și eu sunt de aceeași părere, mereu am fost. Dacă i-a fost hărăzit să devină magiciană, va deveni. Nici Capitulul și nici Consiliul nu trebuie să știe despre ea, s-o țină sub observație sau să o momească. Nedivulgând secretul vostru, nu voi trăda nicidecum Capitulul. Dar după cum bine știți, există o anumită problemă.

– De-ar fi numai una! a oftat Vesemir. Ia zi, copila mea.

– Fata are aptitudini magice, iar acest lucru nu e deloc de neglijat. Este prea periculos.

– Dar de ce?

– Aptitudinile necontrolate sunt riscante. Pentru Sursă și pentru cei care o înconjoară. Pentru cei din preajmă Sursa poate fi periculoasă în mai multe moduri. Pentru ea însăși, doar într-un singur mod. Este vorba despre o anumită deficiență mentală. Cel mai adesea, catatonie.

– Pentru mii de diavoli! a vorbit Lambert după o lungă tăcere. Vă tot ascult și am impresia că cineva de-aici a sărit deja de pe fix și nu mai durează mult și va deveni un pericol pentru societate. Destin, surse, vrăji, farmece, magii, miracole. Dar nu cumva exagerezi, Merigold? Oare acesta e primul țânc adus în Fortăreață? Geralt nu a

găsit nicio predestinare, a găsit un alt copil fără adăpost și fără părinți. Îl vom învăța să mânuiască sabia și-i vom da drumul, ca și celorlalți. E adevărat, ce-i drept, niciodată nu am antrenat până acum o fată la Kaer Morhen. Am avut probleme cu Ciri, am mai greșit și e bine că ne-ai semnalat greșelile. Dar hai să nu exagerăm. Nu-i atât de originală încât să cădem în genunchi și să ne înălțăm ochii spre cer. Oare câte muieri luptătoare umblă prin lume? Îți garantez, Merigold, că Ciri va ieși de aici educată și sănătoasă, puternică și descurcăreață. Și, îți garantez, fără catatonie sau vreo epilepsie. Cu condiția să nu-i inoculezi tu o asemenea boală.

– Vesemir! Triss s-a întors în scaun. Spune-i să tacă pentru că mă deranjează!

– O faci tu pe grozava, a răspuns Lambert liniștit, dar nu le știi chiar pe toate. Uite!

A întins mâna în direcția vetrei, îndoindu-și în mod bizar degetele. În horn s-au auzit o bubuitură și un vuiet, vâlvătaia a crescut brusc, iar jarul, devenit mai strălucitor, împrăștia scântei. Geralt, Vesemir și Eskel s-au uitat îngrijorați către Ciri, însă fetița nu dădea nicio atenție spectacolului de focuri și artificii.

Triss și-a încrucișat brațele, privindu-l provocator pe Lambert.

– Semnul Aard, a constatat cu calm. Ai vrut să mă impresionezi? Cu ajutorul aceluiași gest, întărit prin concentrare, prin puterea voinței și printr-o anumită formulă, pot să lansez într-o clipă lemne prin horn atât de sus încât le vei lua drept stele.

– Tu poți, i-a dat dreptate. Dar Ciri nu. Nu este în stare să realizeze semnul Aard. Și nici vreun alt semn. A încercat de sute de ori și... nimic. Și știi bine că pentru Semnele noastre e de-ajuns un minimum de capacități. Așadar, Ciri nu posedă nici măcar acel minimum. Este un copil absolut normal, n-are nici urmă de capacități magice, este chiar un antitalent. Iar tu ne tot îndrugi despre Sursă, ne amenințI...

– Sursa, i-a explicat Triss implacabil, nu-și controlează capacitățile, nu și le stăpânește. Este un medium, un fel de canal. Intră involuntar în contact cu anumite energii și, tot involuntar, le convertește. Dar când se străduiește, când își dă silința ca la încercarea de a realiza Semne, nu-i iese nimic. Și nu-i va ieși nimic nu numai la sute, ci și la mii de încercări. Este tipic Surselor. Dar va veni momentul când, într-o bună zi, Sursa nu se va strădui, nu se va încorda, se va gândi la cai verzi pe pereți sau la varză cu cârnați, va arunca zaruri, se va juca cu cineva în pat, se va scobi în nas... și din senin se va întâmpla

ceva. De exemplu, va lua foc casa. Uneori poate să ia foc până și jumătate din oraș.

– Exagerezi, Merigold!

– Lambert! Geralt i-a dat drumul medalionului, punându-și palmele pe masă. În primul rând, nu i te mai adresa lui Triss cu „Merigold", așa cum te-a rugat de mai multe ori. În al doilea rând, nici nu putem spune că exagerează. Eu am văzut-o cu ochii mei în acțiune pe mămica lui Ciri, prințesa moștenitoare Pavetta. Și vă spun că am avut ce vedea. Nu știu dacă era o Sursă, dar în orice caz nimeni nu bănuia că are astfel de capacități până atunci când a fost cât pe ce să facă praf și pulbere castelul regal din Cintra.

– Așadar, trebuie să recunoaștem, a zis Eskel în timp ce aprindea lumânarea din următorul sfeșnic, că Ciri poate poseda o anumită încărcătură genetică.

– Nu numai că poate, a zis Vesemir. Ea chiar este încărcată genetic. Pe de o parte, Lambert are dreptate. Ciri nu este în stare să realizeze semne. Însă, pe de altă parte... Am văzut cu toții...

A tăcut, a privit-o pe Ciri care, cu un chiuit de bucurie, își confirma în acel moment superioritatea la Fripta. Triss a observat un zâmbet schițat pe fața lui Coën și n-a mai avut dubii că o lăsase să câștige.

– Așa e, a zis în zeflemea. Ați văzut cu toții. Ce anume ați văzut? În ce circumstanțe ați văzut? Nu vi se pare, băieți, că a venit momentul unor destăinuiri mai sincere? La dracu', doar v-am zis că voi păstra secretul. Aveți cuvântul meu.

Lambert s-a uitat la Geralt, iar acesta a dat din cap aprobator. Tânărul vrăjitor s-a ridicat, a luat de pe o poliță înaltă o carafă mare de cristal și un flaconaș mai mic, a vărsat conținutul flaconașului în carafă, a agitat-o de câteva ori și a turnat apoi un lichid transparent în paharele de pe masă.

– Ia ceva cu noi, Triss!

– Oare adevărul este atât de teribil, a continuat zeflemitor, încât nu puteți să-l abordați treji? Încât trebuie să ne facem criță ca să-l auzim?

– Hai, nu te mai da rotundă! Ia o dușcă! Îți va fi mai ușor să înțelegi.

– Dar ce-i asta?

– Pescărușul alb.

– Ce?

– Ceva ușor, a zâmbit Eskel, pentru vise plăcute.

– Să vă ia naiba pe toți! E un halucinogen vrăjitoresc. De la el vă strălucesc ochii în așa hal seara.

– Pescărușul alb este foarte slab. Cel negru este halucinogen.

– Dacă în acest lichid este vreo magie, eu n-am voie nici măcar să-mi umezesc buzele!

– Exclusiv ingrediente naturale, a liniștit-o Geralt, dar, așa cum observase ea, fața pe care o făcuse era cam confuză. Evident că se temea de eventualele întrebări despre conținutul elixirului. Și diluat într-o cantitate mare de apă. Nu ți-am fi oferit ceva care ți-ar fi putut fi dăunător.

Gheața lichidului spumos, cu un gust straniu, a izbit-o în esofag, împrăștiind apoi căldură în tot corpul. Magiciana și-a trecut limba pe gingii și pe cerul gurii, însă nu era în stare să recunoască niciun ingredient.

– I-ați dat lui Ciri să guste acest... pescăruș, a dedus ea. Și atunci...

– A fost un accident, a fost doar un accident, a întrerupt-o rapid Geralt. În prima seară, imediat după ce am ajuns... Era însetată, iar pescărușul stătea pe masă. N-am mai apucat să reacționăm, a băut dintr-o înghițitură. Și a intrat în transă.

– Ce sperietură am mai tras! a recunoscut Vesemir oftând. Vai ce ne-am mai speriat, copila mea! De moarte.

– A început să vorbească cu o voce care părea că nu-i aparține, a dedus cu calm magiciana, privindu-i pe vrăjitori în ochii care le străluceau în licărirea lumânărilor. A început să vorbească despre chestiuni și probleme pe care n-avea de unde să le cunoască. A început... să profețească. Așa-i? Ce spunea?

– Stupizenii! i-a răspuns sec Lambert. Niște tâmpenii lipsite de sens.

– Nu mă-ndoiesc, l-a privit ea, că se-nțelegea de minune cu tine atunci. Tâmpeniile sunt specialitatea ta, după cum ne confirmi de fiecare dată când deschizi gura. Fă-mi o favoare, te rog, și n-o mai deschide un timp. De acord?

– De data aceasta, a intervenit serios Eskel, frecându-și cicatricea de pe obraz, Lambert are dreptate, Triss. Atunci, după ce a băut pescărușul, într-adevăr Ciri delira într-un așa hal, de nu se mai înțelegea nimic. Atunci, prima dată, nu părea altceva decât o bolboroseală. Abia după...

S-a întrerupt. Triss a dat din cap consternată.

– Abia a doua oară a început să vorbească cu sens, a intuit magiciana. Așadar a existat și o a doua oară. Tot așa, după un narcotic băut din cauza neatenției voastre?

– Triss! Geralt a ridicat capul, nu e momentul pentru glume malițioase. Pe noi nu ne distrează asta. Pe noi ne preocupă și ne îngrijorează. Da, a existat și o a doua, și o a treia oară. Ciri a căzut rău în timpul unui exercițiu. Și-a pierdut cunoștința. Când și-a revenit în fire, era în transă. Și iar a bâiguit. La fel, cu o voce care nu era a ei. Și, la fel, era neinteligibilă. Dar eu mai auzisem astfel de voci și forme de vorbire. Așa vorbesc acele femei sărace, bolnave și demente, numite oracole. Înțelegi la ce mă refer?

– Perfect. Asta a fost a doua oară. Să trecem la a treia.

Geralt și-a dus mâna la fruntea devenită instantaneu perlată de sudoare.

– Ciri se trezește deseori noaptea, a reluat el. Țipând. A trecut prin multe. Nu vrea să vorbească despre asta, dar fără îndoială a văzut și la Cintra, și la Angrena lucruri care n-ar trebui să fie văzute de un copil. Mă tem chiar că... cineva a nenorocit-o. Asta îi revine în vise... De obicei este ușor s-o liniștești, adoarme fără probleme... Dar odată, după ce s-a trezit... a intrat din nou în transă. Vorbea iar cu o voce stranie și respingătoare... malefică. Vorbea clar și cu sens. Profețea. Prezicea. Și ne-a prezis...

– Ce? Ce anume, Geralt?

– Moartea, a zis blând Vesemir. Moartea, copila mea!

Triss se uita la Ciri, care îi reproșa cu o voce pițigăiată lui Coën că trișează la joc. Acesta a îmbrățișat-o pufnind în râs. Magiciana și-a dat seama că niciodată, niciodată până atunci nu mai auzise râsul vreunui vrăjitor.

– A cui moarte? l-a întrebat, continuând să-l privească pe Coën.

– A lui, a zis Vesemir, arătând spre Coën.

– Și pe-a mea, a adăugat Geralt zâmbind.

– După ce s-a trezit...

– Nu-și mai amintea nimic. Iar noi nu i-am pus întrebări.

– Bine-ați făcut! Iar în privința profeției... Era concretă? Detaliată?

– Nu, Geralt a privit-o direct în ochi. Confuză. Nu ne întreba de profeție, Triss. Pe noi nu ne îngrijorează conținutul predicțiilor și nălucirilor lui Ciri, ci ce se întâmplă cu ea. Nu ne temem pentru noi, ci ...

– Atenție! l-a avertizat Vesemir. Nu vorbi despre asta în prezența

fetiței! Coën s-a apropiat de masă purtând-o în cârcă pe Ciri.

– Spune-le tuturor noapte bună, Ciri, i-a zis. Spune-le noapte bună acestor huhurezi noctambuli. Noi mergem la culcare. Este de-acum miezul nopții. Imediat se termină Midinváerne. De mâine, primăvara va fi cu fiecare zi tot mai aproape!

– Mi-e sete.

– Ciri a coborât de pe umerii lui, întinzând mâna după paharul lui Eskel. Vrăjitorul și-a retras abil paharul din raza de acțiune a brațelor ei, luând un urcior cu apă. Triss s-a ridicat imediat.

– Poftim! i-a întins fetei paharul său plin pe jumătate, strângând demonstrativ în același timp brațul lui Geralt și uitându-se în ochii lui Vesemir. Bea!

– Triss, a șoptit Eskel, uitându-se la Ciri, care băuse cu nesaț, ce vrei să faci? Doar...

– Niciun cuvânt, te rog!

N-au avut mult de așteptat efectul. Ciri s-a încordat instantaneu, a țipat slab și a afișat un surâs larg și extaziat. Și-a strâns pleoapele, desfășurându-și brațele. A zâmbit, a făcut o piruetă și a dansat ușor pe poante. Lambert, cu o mișcare iute, i-a luat din cale scăunelul, iar Coën s-a interpus între balerină și vatră.

Triss s-a ridicat brusc, scoțându-și din decolteu amuleta, un safir încrustat în argint, agățat de un lănțișor subțire. A strâns-o puternic în palmă.

– Copila mea... a scâncit Vesemir. Ce vrei să faci?

– Știu eu ce fac! i-a retezat-o. Fetița a intrat în transă, iar eu voi stabili un contact psihic cu ea. Voi intra în ea. V-am spus eu că e un soi de transmițător magic, trebuie să știu ce anume transmite, cum și de unde își ia aura și cum o transformă. Astăzi este Midinváerne, foarte propice pentru o astfel de acțiune.

– Nu-mi place asta, s-a încruntat Geralt. Nu-mi place deloc.

– Dacă vreuna dintre noi va suferi un atac de epilepsie - magiciana i-a ignorat cuvintele lui Geralt - știți ce-aveți de făcut. Un băț între dinți, îl țineți și așteptați. Fruntea sus, băieți! Nu-i prima dată când fac asta.

Ciri și-a întrerupt dansul, a căzut în genunchi, și-a întins brațele, cu capul sprijinit pe genunchi. Triss și-a dus la tâmplă amuleta deja încălzită, bolmojind o formulă magică. A închis ochii, s-a concentrat și i-a trimis un impuls.

Marea șușotea, iar valurile loveau răsunător plaja stâncoasă,

explodând cu gheizere înalte printre blocuri de piatră. A dat din aripi, susținută de vântul sărat. În culmea fericirii s-a lansat în picaj, și-a ajuns din urmă stolul camarazilor săi, agățând cu gheruțele crestele valurilor, s-a înălțat din nou spre cer, împrăștiind picături de apă și a zburat purtată de vântul care șuiera printre penele aripilor. Puterea sugestiei, s-a gândit cu luciditate. E vorba doar de puterea sugestiei. Un pescăruș!

Triss! Triss!

Ciri? Unde ești?

Triss!

Țiuitul pescărușilor a încetat. Magiciana simțea în continuare pe față picăturile împrăștiate de pe crestele valurilor, dar dedesubt nu mai era marea. Sau mai bine zis era, dar era o mare nesfârșită de iarbă, o câmpie care atingea orizontul. Triss a constatat siderată că ceea ce vedea era panorama care se deschidea de pe vârful Dealului de la Sodden. Dar acesta nu era Dealul. N-avea cum să fie Dealul.

Cerul s-a întunecat subit, iar în jur bântuia o mulțime de umbre. Triss deslușea un șir lung de siluete vagi care cobora lin panta. Auzea șoaptele care se suprapuneau amestecate într-un cor sinistru și neinteligibil.

Ciri stătea alături, întoarsă cu spatele. Vântul îi răsfira pletele cenușii.

Siluetele confuze și cețoase pășeau neobosit pe lângă ea într-un șir lung și interminabil. Când ajungeau în dreptul ei, întorceau capul spre ea. Triss și-a stăvilit un strigăt, uitându-se la fețele impasibile și liniștite și la ochii orbi și morți. Nu cunoștea și nu știa de unde să le ia pe majoritatea chipurilor. Dar pe unele dintre ele le recunoștea.

Koral. Vanielle. Yoel. Raby Axel...

– De ce m-ai adus aici, a șoptit. De ce?

Ciri s-a întors. Și-a ridicat mâna, iar magiciana a văzut cum se prelinge un firișor de sânge de-a lungul liniei vieții către interiorul palmei și mai departe către încheietura mâinii.

– E de la un trandafir, a răspuns calmă fetița, trandafirul de la Shaerrawedd. M-am înțepat. Nu-i nimic. E doar sânge. Sângele elfilor...

Cerul s-a întunecat și mai tare și deodată a început să strălucească un fulger aspru și orbitor. Totul a încremenit în liniște. Triss a făcut un pas pentru a se convinge că este în stare să-l facă. S-a oprit lângă Ciri și a observat că stau amândouă pe marginea unei prăpăstii fără

fund, în care se învolburează un fum roșiatic, parcă iluminat. Scânteierea următorului fulger a scos dintr-odată la iveală niște scări lungi de marmură care duceau în adâncul prăpastiei.

– Așa trebuie, a zis cu o voce tremurândă Ciri. Nu există altă cale. Doar aceasta. Pe scări în jos. Așa trebuie, pentru că... Va' esse deireádh aep eigean...

– Spune! i-a șoptit magiciana. Spune, fetițo!

– Copilul Sângelui Vechi... Feainnewedd... Luned aep Hen Ichaer... Deithwen... Văpaia albă... Nu, nu... nu!

– Ciri!

– Cavalerul negru... cu pene la coif... Ce mi-a făcut el? Ce s-a întâmplat atunci? Mi-era frică... și mereu mi-e frică. Nu s-a terminat, niciodată nu se termină. Leuța trebuie să moară... din rațiuni de stat... nu... Nu...

– Ciri!

– Nu! Fetița s-a încordat, și-a strâns pleoapele. Nu, nu, nu vreau! Nu mă atinge!

Fața lui Ciri s-a transformat violent, s-a împietrit, iar vocea i-a devenit metalică, rece și amenințătoare, răsunând în ea o batjocură răuvoitoare și atroce!

– Ai venit după ea până aici, Triss Merigold? Până aici? Ai ajuns prea departe, cea de-a Paisprezecea. Te-am avertizat.

– Cine ești?

Pe Triss au trecut-o fiorii, dar totuși își stăpânea vocea.

– Vei afla când va veni vremea.

– Voi afla acum!

Magiciana și-a ridicat mâinile, le-a întins brusc, concentrându-și toate forțele în Magia de Identificare. Cortina magică s-a crăpat, dar din spatele ei a apărut a doua... A treia... A patra....

Triss a căzut în genunchi cu un geamăt. Iar realitatea se crăpa în continuare, se deschideau următoarele uși și drumul nesfârșit care ducea în neant. În abis.

– Ai greșit, cea de-a Paisprezecea, a ironizat-o vocea metalică, inumană. Ai confundat cerul cu stelele reflectate noaptea pe suprafața unui iaz.

– Nu te atinge... Nu te atinge de acest copil!

– Nu e un copil.

Buzele lui Ciri s-au mișcat, dar Triss știa că ochii fetiței sunt morți,

sticloși, inconștienți.

Nu e un copil, a repetat vocea. Este Văpaia, Văpaia Albă de la care se va aprinde și va arde întregul pământ. Este Sângele Vechi, Hen Ichaer. Sângele elfilor. Sămânța care nu va germina, ci va izbucni ca o vâlvătaie. Sângele care va fi maculat... Când va veni Tedd Deireádh, Vremea Sfârșitului. Va'esse deireádh aep eigean!

– Prezici moartea? a strigat Triss. Doar atât știi, să prezici moartea? Tuturor? Lor, ei... mie?

– Ție? Tu deja ai murit, cea de-a Paisprezecea. A murit totul din tine.

– Pe puterea sferelor, a scâncit magiciana adunându-și toate forțele rămase și înălțându-și mâna în aer. Pe apă, pe foc, pe pământ și pe aer, te conjur. Te conjur pe gând, pe somn și pe moarte, pe tot ceea ce a fost, ce este și va fi. Te conjur. Cine ești? Vorbește-mi!

Ciri și-a întors capul. Imaginea scărilor care duceau în iad a dispărut, s-a împrăștiat, iar în locul ei a apărut marea cenușie, plumburie, spumoasă, agitată de crestele încovoiate ale valurilor. Liniștea a fost străpunsă din nou de țiuitul pescărușilor.

– Zboară! a zis vocea prin buzele fetiței. E timpul. Întoarce-te de unde-ai venit, cea de-a Paisprezecea de pe Deal. Zboară pe aripile unui pescăruș și ascultă țiuitul celorlalți pescăruși! Ascultă-l cu atenție!

– Te conjur!

– Nu poți! Zboară, pescărușule!

Dintr-odată în aerul biciuit din nou de vântul umed și sărat s-a deslușit zborul fără început și fără sfârșit. Pescărușii țiuiau sălbatic. Țiuiau și porunceau.

Triss?

Ciri?

Uită-l! Nu-l mai tortura! Uită-l! Uită-l, Triss!

Uită-l!

Triss! Triss! Triss!

– Triss!

A deschis ochii, și-a agitat capul pe pernă, și-a mișcat mâinile înțepenite.

– Geralt!

– Sunt lângă tine. Cum te simți?

S-a uitat în jur. Era în odaia sa, întinsă pe pat. Pe cel mai bun pat

din Kaer Morhen.

– Ce s-a întâmplat cu Ciri?

– Doarme.

– De mult?

– Prea de mult, a întrerupt-o. A acoperit-o cu pilota, a strâns-o în brațe. Când s-a aplecat, medalionul cu capul de lup a pendulat deasupra chipului ei. N-a fost o idee prea bună ce-ai făcut, Triss!

– Totul este în ordine, s-a cutremurat în brațele lui. Nu este adevărat, s-a gândit. Nimic nu este în ordine. Și-a întors capul astfel încât să n-o atingă medalionul. Se vehiculau multe teorii referitoare la amuletele vrăjitorilor ca Geralt, dar niciuna nu recomanda atingerea acestora în timpul zilelor și nopților de Solstițiu.

– Oare... oare am spus ceva în timpul transei?

– Tu nu. Ai fost inconștientă tot timpul. Ciri... Chiar înainte de a se trezi... a zis „Va'esse deireádh aep eigean".

– Cunoaște Graiul Vechi?

– Nu în așa măsură încât să pronunțe propoziții complete.

– Propoziția care înseamnă „Ceva se termină".

Magiciana și-a trecut palma pe față și a continuat:

– Geralt, este o chestiune serioasă. Fetița este un medium incredibil de puternic. Nu știu cu ce și cu cine ia legătura, dar am impresia că pentru ea nu există limite. Ceva vrea să pună stăpânire pe ea. Ceva... care pe mine mă depășește. Mă tem pentru ea. Următoarea transă... se poate sfârși cu o tulburare psihică. Eu nu stăpânesc situația, nu știu, nu sunt în stare s-o țin sub control. Dac-ar fi necesar, n-aș putea s-o blochez, să-i înăbuș capacitățile, n-aș reuși să i le anihilez pentru totdeauna. Trebuie să apelezi la ajutorul... altei magiciene. Mai talentate. Mai cu experiență... Știi tu la cine mă refer.

– Știu. Și-a întors capul strângându-și buzele.

– Nu te opune! Nu te apăra! Îmi dau seama de ce nu ai apelat la ea, ci la mine. Învinge-ți orgoliul, reproșurile și înverșunarea. N-are niciun sens. Te vei chinui și-i vei risca viața și sănătatea lui Ciri. Ceea ce se va întâmpla cu ea în următoarea transă cu siguranță se va sfârși mai rău decât Proba Ierburilor. Cere-i ajutorul lui Yennefer, Geralt.

– Iar tu, Triss?

– Eu, ce? și-a simțit un nod în gât. Eu nu mai contez. Te-am dezamăgit. Te-am dezamăgit... în toate. Am fost... am fost greșeala ta. Numic altceva.

– Greșelile, i-a zis apăsat, contează mult pentru mine. Nu le șterg

nici din viață, nici din memorie. Și niciodată nu arunc vina pe alții pentru ele. Tu contezi pentru mine, Triss, și întotdeauna vei conta. Niciodată nu m-ai dezamăgit. Niciodată. Crede-mă.

Ea a tăcut prelung.

– Voi rămâne până la primăvară, l-a anunțat într-un final, încercând să-și stăpânească tremurul vocii. Voi fi alături de Ciri... O voi veghea. Zi și noapte. Voi fi lângă ea ziua și noaptea. Iar la primăvară... la primăvară o vom duce la templul lui Melitele din Ellander. Poate că la templu, acel ceva care vrea să pună stăpânire pe ea nu va mai avea acces. Iar atunci, tu vei apela la ajutorul lui Yennefer.

– Bine, Triss. Îți mulțumesc.

– Geralt?

– Spune-mi.

– Ciri ți-a mai zis ceva, nu-i așa? Ceva ce-ai auzit doar tu. Spune-mi ce anume.

– Nu, a protestat el cu vocea tremurândă. Nu, Triss.

– Te rog!

– Ea nu mi-a vorbit mie.

– Știu. Mi-a vorbit mie. Spune-mi, te rog!

– După ce s-a dezmeticit, când am ridicat-o, a șoptit: „Uită-l. Nu-l tortura".

– Nu te voi tortura, a zis încet. Dar nu te pot uita. Iartă-mă.

– Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară iertare. Și nu numai de la tine.

– Atât de mult o iubești, a constatat mai degrabă decât l-a întrebat.

– Atât de mult, a recunoscut cu jumătate de voce, după o lungă clipă de tăcere.

– Geralt.

– Spune, Triss.

– Rămâi cu mine în noaptea asta!

– Triss...

– Doar să rămâi.

– Bine.

La scurt timp după Midinváerne, a încetat să ningă. A venit gerul.

Triss stătea lângă Ciri ziua și noaptea. O veghea. O luase sub protecția sa. Vizibilă și invizibilă.

Fetița se trezea țipând aproape în fiecare noapte. Delira ținându-se de obraz și plângea de durere. Magiciana o calma cu formule și elixiruri, o adormea îmbrățișând-o și legănând-o în brațe. Ajunsese ea însăși să nu mai poată dormi o bucată bună din noapte, frământându-se în legătură cu cele spuse de Ciri în somn și după trezire. Și era cuprinsă de o teamă din ce în ce mai mare. Va'esse deireádh aep eigean... Ceva se termină...

Asta a durat vreo zece zile și zece nopți. Și, într-un final, s-a terminat. A trecut, a dispărut fără urmă. Ciri s-a calmat, dormea liniștită, fără deliruri, fără vise.

Dar Triss continua s-o vegheze neobosit. Nu se îndepărta de fetiță niciun pas. O luase sub protecția sa. Vizibilă și invizibilă.

– Mai rapid, Ciri! Pas înainte, atac, pas înapoi! Semipiruetă, tușă, pas înapoi! Balans, balans cu mâna stângă, altfel cazi de pe pieptăn! Și te lovești în... atributele tale feminine.

– Ce?

– Nimic. Nu ești cumva obosită? Dacă vrei, luăm o pauză.

– Nu, Lambert! Mai rezist. Nu sunt așa de pricăjită cum crezi. Poate încerc să sar un băț da, unul nu.

– Doar peste cadavrul meu! Ai să cazi și Merigold îmi ia... capul.

– N-o să cad!

– Am zis o dată și nu mai repet. Nu te mai da mare! Fii stabilă pe picioare! Și respiră, Ciri, respiră! Gâfâi ca un mamut muribund!

– Nu-i adevărat!

– Tacă-ți gura! Exersează! Atac, retragere! Paradă! Semipiruetă! Paradă! Piruetă! Fii stabilă pe picioare, la naiba! Nu te bâțâi! Pas în față, tușă! Mai repede! Semipiruetă! Sari și lovește! Așa! Foarte bine!

– Adevărat? Chiar a fost bine, Lambert?

– Cine-a spus asta?

– Tu! Mai înainte!

– Ai înțeles greșit. Atac! Semipiruetă! Retragere! Și înc-o dată! Nu văd parada! De câte ori trebuie să-ți repet? După retragere, întotdeauna efectuezi parada, o aruncare de tăiș ca să-ți protejezi capul și ceafa! Întotdeauna!

– Chiar și atunci când mă lupt doar cu un singur adversar?

– Niciodată nu știi cu câți te lupți. Niciodată nu știi ce ai în spatele tău. Trebuie să fii acoperită mereu! Mișcarea picioarelor și a sabiei!

Trebuie să-ți fie ca un reflex. Un reflex, înțelegi? N-ai voie să uiți asta. E destul s-o uiți într-o luptă adevărată și s-a terminat cu tine. Înc-o dată! Așa! Exact așa! Vezi ce bine te aranjează parada? Acum poți să inițiezi tușa pe care-o vrei. Poți să tragi una în spate, dacă e nevoie. Hai, arată-mi o piruetă și o tușă în spate.

– Iaaaa!

– Foarte frumos! Ți-ai dat seama? Te-ai prins?

– Doar nu-s proastă!

– Ești fată. Fetele n-au minte.

– Vai, Lambert, dacă te-ar auzi Triss!

– Când va face plopul mere și răchita micșunele! Coboară! Destul! Hai să ne-odihnim!

– Nu-s obosită!

– Dar eu sunt. Am zis că-i pauză. Coboară de pe pieptăn!

– Să fac un salt?

– Păi, cum altfel? Ca găina de pe grindă? Hai, sari! Nu te teme, am eu grijă.

– Iaaaaa!

– Bine. Pentru o fată e foarte bine. De-acum poți să-ți scoți banderola de la ochi.

– Triss, hai să ne oprim pentru astăzi. Bine? Putem să luăm sania și să ne tragem pe coastă. Soarele strălucește, zăpada sclipește de te dor ochii. E frumos afară!

– Nu te apleca așa tare, să nu cazi de pe fereastră!

– Hai să ne tragem cu sania, Triss!

– Propune-mi asta în Graiul Vechi. Așa terminăm lecția. Dă-te de la fereastră și întoarce-te la masă... Ciri, de câte ori să te rog? Lasă sabia aia, nu te mai bâțâi cu ea.

– E noua mea sabie! Adevărată, de vrăjitoare! Făcută din oțel căzut din cer! Pe bune! Geralt mi-a spus, iar el nu minte niciodată, știi tu!

– Oh, da. Știu eu.

– Trebuie să mă obișnuiesc cu sabia asta. Unchiul Vesemir a ajustat-o fix după greutatea și înălțimea mea și după lungimea mâinii. Trebuie să mi-o potrivesc la mână și la încheietură.

– Potrivește-ți-o sănătoasă, dar în curte. Nu aici. Hai, te-ascult! Se pare că voiai să-mi propui să mergem la săniuș. În Graiul Vechi. Atunci, propune-mi!

– Hmmmm... Cum se zice „să te tragi cu sania“?

– Sledd, ca substantiv. Asledde, ca verb.

– Aha... Știu. Va'en aeslede, ell'ea?

– Nu așa termini o întrebare, este o formă nepoliticoasă. Întrebările se formulează prin intonație.

– Dar copiii din Insulele...

– Tu nu înveți argoul din Skellige, ci Graiul Vechi, în forma sa clasică.

– Și de ce tre' să învăț io limba asta?

– Ca s-o știi. E bine să înveți ceea ce nu știi. Cine nu știe limbi străine este ca un invalid.

– Păi, oricum toți vorbesc doar în limba comună.

– E-adevărat. Dar unii nu vorbesc doar în ea. Te asigur, Ciri, că este mai bine să te numeri printre unii decât printre toți. Hai, te ascult. O propoziție completă: „Astăzi este timp frumos și mergem la săniuș“.

– Elaine... Hmmm ... Elaine tedd a'taeghane, a va'en aesledde?

– Foarte bine!

– Ia! Atunci, hai la săniuș!

– Mergem imediat. Dar mai lasă-mă un pic, să-mi termin machiajul.

– Da' pentru cine te machiezi atâta? Îh?

– Pentru mine. O femeie își evidențiază frumusețea pentru propria sa bună dispoziție.

– Hmmm... Știi ce? Mă simt cam nasol. Și eu am nevoie de bună dispoziție. Nu râde, Triss!

– Hai aici, așază-te pe genunchii mei! Lasă sabia aia, te-am mai rugat de-atâtea ori! Mulțumesc. Acum ia pensonul mai gros și pudrează-ți obrajii. Nu atâta, micuțo, nu așa de mult! Uită-te în oglindă! Vezi ce frumoasă ești?

– Nu văd nicio diferență. O să-mi fardez ochii. Bine? De ce râzi? Tu-ți fardezi mereu ochii. Vreau și eu.

– Bine. Fă-ți niște umbre pe pleoape! Ciri, nu închide ambii ochi, nu mai vezi nimic și-ți mâzgălești toată fața. Ia un pic și doar atinge ușor pleoapele. Ușor, ți-am zis! Lasă-mă să ți-l întind eu un pic. Închide ochii! Acum deschide-i!

– Ooooh!

– E vreo diferență? Un pic de fard nu strică nici măcar unor ochi atât de frumoși ca ai tăi. Au știut ele, elfele, ce fac, atunci când au

inventat fardurile pentru ochi.

– Elfele?

– Nu știai? Machiajul a fost inventat de elfe. Am preluat multe lucruri utile de la Poporul Vechi. Și i-am dat al naibii de puține în schimb. Acum ia dermatograful și fă-ți un contur delicat la pleoapa de sus, chiar lângă gene. Ciri, ce faci?

– Nu mai râde! Îmi tremură pleoapa! De-aia!

– Deschide puțin buzele și n-o să mai tremure. Vezi? Gata.

– Ooooh!

– Hai să mergem acum, să-i dăm pe spate cu frumusețea noastră pe vrăjitori. Unde mai găsești un spectacol atât de interesant? Apoi luăm sania și mergem să ne stricăm machiajul printre nămeții de zăpadă.

– Și ne fardăm apoi din nou!

– Nu. Îi cerem lui Lambert să facă focul și facem baie.

– Iarăși? Lambert spunea că se consumă prea multe lemne pentru îmbăierile noastre.

– Lambert cáen me a'báeth aep arse.

– Ce? Asta n-am mai înțeles...

– Cu timpul vei stăpâni și idiomurile. Până la primăvară avem destul timp ca să învățăm. Iar acum ...Va'en aesledde, me elaine luned!

– Aici, în această gravură... Nu, fir-ar să fie... Nu pe aceasta, aici. Acesta, după cum știi deja, este un ghul. Ia s-auzim, Ciri. Ce-ai învățat despre ghul? Hei, uită-te la mine! Ce naiba ai pe pleoape?

– Bună dispoziție!

– Ce? Hai, bine, s-o lăsăm baltă. Te-ascult.

– Hmmm.... un ghul, unchiule Vesemir, este un monstru care devorează cadavre. Poate fi întâlnit în cimitire, în preajma unor gorgane, peste tot unde sunt îngropați cei morți. La nec... necropole. Pe câmpurile de luptă.

– Este periculos numai pentru decedați, nu-i așa?

– Nu. Nu numai. Ghulul îi atacă și pe cei vii. Dacă este flămând sau dacă se înfurie. Dacă, de exemplu este o bătălie... Mulți oameni căzuți...

– Ce ai, Ciri?

– Nimic.

– Ciri, ascultă! Uită de cele întâmplate. Nu se vor repeta.

– Eu am văzut... La Sodden și la Zarzecze... Câmpuri întregi... Zăceau acolo, îi sfâșiau lupii și câinii sălbăticiți. Îi ciuguleau păsările... Cu siguranță erau pe-acolo și niște ghuli...

– De aceea înveți acum despre ghuli, Ciri. Ceea ce cunoști nu-ți mai pare un coșmar. Dacă știi să lupți cu ceva, nu te mai înspăimântă. Cum te lupți cu ghulul, Ciri?

– Cu sabia de argint. Ghulul este sensibil la argint.

– Și la mai ce?

– La lumină puternică. Și la foc.

– Așadar se poate lupta cu el cu ajutorul luminii și al focului.

– Se poate, dar este riscant. Vrăjitorul nu folosește lumina și focul pentru că-l deranjează să vadă. Orice lumină produce umbre, iar umbrele te dezorientează. Trebuie să te lupți mereu în întuneric, la lumina lunii sau a stelelor.

– Foarte bine. Ai reținut corect. Ești o fetiță capabilă. Iar acum uită-te pe gravura asta.

– Eeeeueeeueeeee...

– Ce să mai vorbim. Într-adevăr, acesta nu este o fir-ar... adică o ființă prea frumoasă. Este un graveir. O specie de ghul. Este foarte asemănător ghulului, numai că e mult mai mare și se mai deosebește și, după cum vezi, prin acești trei piepteni osoși de pe craniu. În rest e ca orice devorator de cadavre. Fii atentă! Niște gheare scurte și tocite, adaptate la scormonirea mormintelor, la râcâirea țărânii. Niște dinți puternici cu care sfărâmă oasele, o limbă lungă și îngustă, care îi servește la lingerea măduvei aflate în descompunere. O astfel de măduvă care pute foarte tare este o adevărată delicatesă pentru un graveir... Ce-ai pățit?

– Nnnnimic.

– Ești toată palidă. Străvezie. Mănânci prea puțin. Ai luat micul dejun?

– Daaaaa. Aaaam mâncaaaaaaaat.

– Ce mai voiam să zic... Aha. Era să uit. Reține, căci este foarte important. Graveirii, ca și ghulii, precum și alți monștri din această categorie nu au o nișă ecologică proprie. Sunt niște relicte din perioada de întrepătrundere a sferelor. Fiind omorâți, nu sunt perturbate sistemele și relațiile care guvernează natura, sfera noastră actuală. În sfera noastră actuală, acești monștri sunt străini și nu-și au locul aici. Înțelegi asta, Ciri?

– Înțeleg, unchiule Vesemir. Mi-a explicat Geralt. Știu totul. O nișă ecologică este...

– Bine, bine. Știu ce înseamnă, dacă ți-a explicat Geralt, să revenim la graveir. Graveirii apar destul de rar, din fericire, pentru că sunt niște nemernici al naibii de periculoși. O tăietură cât de mică în lupta cu un graveir înseamnă infecție cu cadaverină. Cu ce elixir se tratează infecția cu cadaverină, Ciri?

– Cu „Grangur".

– Corect. Dar mai bine eviți infectarea. De aceea în lupta cu graveirul nu ai voie să te-apropii de ticălos. Te lupți întotdeauna de la o anumită distanță, iar tușa o execuți din fandare.

– Și unde trebuie să-l împung?

– Tocmai la asta trecem acum. Uite...

– Încă o dată, Ciri! O să exersăm lent, ca să poți să stăpânești bine fiecare mișcare. Uite, te atac cu terță și mă pregătesc pentru efectuarea unei împungeri... de ce te retragi?

– Pentru că știu că e o fentă! Poți să execuți o lovitură pe orizontală sau să ataci cu partea superioară. Eu o să mă retrag și o să contraatac.

– Oare? Și dacă fac așa?

– Auuuu! Ai zis că o să fie lent. Ce n-am făcut bine? Spune-mi, Coën.

– Nimic. Pur și simplu sunt mai înalt și mai puternic.

– Da' nu-i drept!

– Luptă dreaptă nu există. În luptă folosești orice avantaj și orice ocazie care se ivește. Retrăgându-te, mi-ai dat posibilitatea de a te lovi cu și mai multă putere. În loc să te retragi, trebuia să efectuezi o semipiruetă la stânga și să încerci să mă atingi sub bărbie, în obraz sau în gât.

– Nu mi-ai fi permis asta! Ai fi făcut o piruetă de întoarcere și m-ai fi atins în partea stângă a gâtului înainte ca eu să apuc să execut o paradă. De unde să știu ce-ai de gând să faci?

– Trebuie să știi. Și știi.

– Ei, ce să-ți spun!

– Ciri! Ce facem noi este o luptă. Eu sunt adversarul tău. Vreau și trebuie să te înving, pentru că este vorba despre viața mea. Sunt mai înalt și mai puternic decât tine, așa încât voi căuta ocazii pentru tușele cu care îți voi anihila parada, cum ai văzut mai înainte. La ce-

mi trebuie o piruetă? Sunt deja în poziție de atac, vezi? Nimic mai simplu decât să marchez sub axilă, în interiorul brațului. Dacă-ți tai artera, mori în câteva minute. Apără-te!

– Haaaa!

– Foarte bine! O paradă frumoasă și rapidă. Vezi cum te ajută antrenarea încheieturii? Și acum fii atentă! Mulți spadasini fac greșeala ca la parada statică să încremenească pentru o secundă și pot fi luați prin surprindere și loviți, uite-așa.

– Haa!!!

– Frumos! Dar sari înapoi. Sari imediat înapoi în piruetă! Aș putea să am un stilet în mâna stângă! Bine! Foarte bine! Și ia zi, ce-am să fac acum?

– Da' de unde să știu?

– Observă-mi tălpile. Cum mi-am dispus greutatea corpului? Ce pot face din asemenea poziție?

– Totul!

– Atunci rotește-te, forțează-mă să mă desfășor. Apără-te! Bine! Nu te uita la sabia mea. Te poate înșela. Apără-te! Bine! Și înc-o dată. Bine! Și înc-o dată!

– Auuuu!

– Nu-i bine!

– Ce-am făcut rău?

– Nimic. Pur și simplu sunt mai rapid. Dă-ți jos protecțiile. Hai să stăm jos un pic, să ne-odihnim. Trebuie să fii obosită. Ai alergat pe Drum toată dimineața.

– Nu-s obosită. Mi-e foame.

– Al dracului! Și mie. Iar astăzi e de serviciu Lambert, care nu știe să gătească altceva în afară de găluște. Și măcar de le-ar găti bine.

– Coën?

– Aha?

– Continui să fiu prea lentă...

– Ești foarte rapidă.

– O să fiu vreodată atât de rapidă cum ești tu?

– Mă îndoiesc.

– Hmmm... Bine, asta este. Dar tu... Cine este cel mai bun spadasin din lume?

– Habar n-am.

– N-ai cunoscut pe niciunul?

– Am cunoscut mulți care se credeau cei mai buni.

– Dar cine erau? Cum îi chema? Ce știau să facă?

– Mai încet, mai încet, micuțo. Nu știu răspunsurile la aceste întrebări. E așa de important?

– Desigur! Voiam să știu... cine sunt acești spadasini. Și unde sunt.

– Unde sunt, asta știu.

– Hm! Atunci, unde?

– În cimitire.

– Atenție, Ciri! Acum vom atârna al treilea pendul, cu două te descurci de-acum. Pașii sunt la fel ca la două, doar o eschivă trebuie să faci în plus. Ești gata?

– Da.

– Concentrează-te. Relaxează-te. Inspiră, expiră. Atacă!

– Ugg! Aiiiii... Fir-ar să fie!

– Nu înjura, te rog! Ai încasat-o rău?

– Nu, doar m-a agățat... Ce-am făcut rău?

– Ai alergat în ritm prea egal, te-ai grăbit la a doua semipiruetă și ai efectuat o eschivă prea amplă. Prin urmare, ai ajuns direct sub pendul.

– Oh, Geralt, acolo nu e destul loc și pentru eschivă, și pentru rotație! Sunt prea apropiate!

– Este foarte mult loc, îți garantez. Dar distanțele sunt concepute astfel încât să oblige la o mișcare ritmică. Asta este o luptă, Ciri. Nu un balet. În luptă nu trebuie să te miști ritmic. Trebuie să-l dezorientezi pe adversar, să-l păcălești, să-i dai peste cap reacțiile. Ești pregătită pentru următoarea probă?

– Pregătită. Balansează grinzile alea blestemate!

– Nu sudui! Relaxează-te! Atacă!

– Ei? Cum e Geralt? Nici nu m-a atins măcar!

– Dar nici tu n-ai atins al doilea sac cu sabia. Îți repet că este o luptă, nu un balet sau o acrobație... Ce tot mârâi acolo?

– Nimic.

– Relaxează-te! Aranjează-ți bandajul de pe încheietură. Nu strânge așa de tare palma pe mâner, te dezorientează, îți perturbă echilibrul. Respiră liniștită. Ești gata?

– Da.

– Haide!

– Uuug! Să te ia... Geralt, așa ceva nu se poate executa! Este prea puțin loc și pentru o eschivă, și pentru schimbarea piciorului. Iar când lovesc stând pe ambele picioare, fără eschivă...

– Am văzut ce se întâmplă când lovești fără eschivă. Te doare?

– Nu. Nu tare...

– Șezi lângă mine! Odihnește-te!

– Nu sunt obosită. Geralt, eu n-am să trec de-al treilea pendul, chiar dacă m-aș odihni zece ani. Mai repede nu pot...

– Dar nici nu e nevoie. Ești suficient de rapidă.

– Atunci spune-mi ce am de făcut. În același timp o semipiruetă, o eschivă și o tușă?

– Este foarte simplu. N-ai fost atentă. Ți-am spus înainte de a începe: este nevoie de o eschivă în plus. O eschivă. O semipiruetă în plus ți-e de prisos. A doua oară ai făcut totul bine și ai trecut de toate pendulele.

– Dar n-am nimerit sacul pentru că... Geralt, fără o semipiruetă nu pot lovi, pentru că-mi pierd din energie, nu am din-ăla cum îi spune...

– Impuls. Într-adevăr. Atunci ia-ți impuls și energie. Dar nu prin piruetă și prin schimbarea piciorului, pentru că nu-ți ajunge timpul pentru asta. Lovește pendulul cu sabia!

– Pendulul? Eu am de lovit sacii!

– Așa e-n luptă, Ciri! Sacii imită locurile sensibile ale adversarilor pe care trebuie să-i nimerești. Trebuie să eviți pendulul, care imită de fapt arma rivalului, trebuie să-i faci o eschivă. Dacă te atinge pendulul, ești rănită. Într-o luptă adevărată, ai risca să nu mai poți să te ridici. Pendulul nu te poate atinge. Dar tu poți să-l atingi pe el... Dar de ce te-ai bosumflat așa?

– Eu... Eu nu sunt în stare să parez pendulul cu sabia. Sunt prea slabă. Întotdeauna o să fiu slabă! Pentru că sunt fată!

– Vino-ncoace, fetițo! Șterge-ți nasul! Și ascultă-mă cu atenție! Niciun atlet din lumea aceasta, niciun zmeu și niciun uriaș nu vor fi în stare să pareze lovitura dată de coada unui balaur, de cleștele unui gigascorpion sau de ghearele grifonului. Iar pendulele tocmai astfel de arme imită. Nici măcar să nu încerci să le parezi. Nu îndepărtezi pendulul, ci tu te îndepărtezi de el. Îi preiei energia necesară pentru a-i aplica lovitura. Este suficientă o lovitură ușoară, dar foarte rapidă, și o tușă la fel de rapidă dintr-o semirotație inversă. Preiei impulsul prin avântul primit. E clar?

– Mnn.

– Rapiditate, Ciri, și nu forță. Forța îi este necesară tăietorului de lemne care doboară copacii cu toporul în codru. De aceea sunt puține fetele care ajung tăietori de lemne. Ai înțeles despre ce este vorba?

– Mnn. Dă-i drumul pendulului!

– Mai întâi, odihnește-te.

– Nu sunt obosită.

– Acum știi cum? Aceiași pași, aceeași eschivă.

– Știu.

– Atacă!

– Iaaa! Ia! Iaaaaaaaaaa! Te-am prins! Al meu ești, grifonule! Geraaalt! Ai văzut?

– Nu țipa! Controlează-ți respirația!

– Am făcut-o! Am făcut-o cu adevărat! Am reușit! Laudă-mă, Geralt!

– Bravo, Ciri! Bravo, micuțo!

La jumătatea lunii februarie, zăpada a dispărut, nimicită de un vânt cald, venit dinspre sud, dinspre defilee.

Vrăjitorii nu voiau să știe nimic din ceea ce se întâmpla prin lume.

Triss, perseverentă în eforturile sale, orienta spre politică discuțiile derulate seara în sala obscură, iluminată din când în când de vâlvătaia focului din vatra cea mare. Reacțiile vrăjitorilor erau de fiecare dată aceleași. Geralt tăcea ducându-și palma la frunte, Vesemir își clătina capul introducând câte un comentariu din care nu rezulta altceva decât că „pe vremea sa" totul era mai bun, mai logic, mai onorabil și mai sănătos. Eskel adopta o mască politicoasă, nu se zgârcea la zâmbet și la contactul cu privirea. Uneori i se întâmpla să pară interesat de o anumită problemă mai puțin importantă. Coën căsca larg, cu ochii în tavan, iar Lambert nu-și ascundea disprețul.

Nu voiau să știe nimic, nu le păsa de dilemele care tulburau somnul regilor, magicienilor, nobililor și conducătorilor de oști, de problemele din cauza cărora se zguduiau și vuiau consiliile, cercurile și comisiile. Pentru ei nu exista nimic din ceea ce se petrecea dincolo de defileele cufundate în nămeți, dincolo de Gwenllech, cu sloiurile sale de gheață purtate de apele plumburii.

Pentru ei nu exista nimic în afară de Kaer Morhen, solitar și pierdut între munții sălbatici.

În acea seară, Triss era irascibilă și anxioasă, probabil din cauza vântului care vuia printre zidurile fortăreței. În acea seară erau cu toții extrem de agitați. Vrăjitorii, cu excepția lui Geralt, deveniseră neobișnuit de limbuți. Evident, vorbeau despre un singur lucru, despre primăvară. Despre apropiata lor ieșire la drum. Despre ce le va aduce drumul, vampiri, viverni, strigoi, licantropi și vârcolaci.

De data aceasta, Triss era cea care a început să caște și să se uite în tavan. De data aceasta ea era cea care păstra liniștea, până când Eskel i s-a adresat cu o întrebare. Cu întrebarea pe care o aștepta.

– Și cum e de fapt acolo, în sud, de-a lungul Jarugăi? Merită să mergem în direcția aceea? N-am vrea să nimerim în mijlocul vreunui scandal.

– Ce înțelegi tu prin scandal?

– Bine, știi tu... s-a bâlbâit. Tot timpul ne povestești despre iminența unui nou război... Despre luptele necontenite de la frontieră, despre rebeliunile de pe teritoriile ocupate de Nilfgaard. Ai pomenit și de faptul că nilfgaardienii pot trece din nou peste Jaruga...

– Ei, mie nu-mi pasă, a zis Lambert. Ăștia se bat, se omoară, se măcelăresc unii pe alții fără încetare de sute de ani. N-avem de ce să ne batem capul. Eu m-am hotărât, mă duc tocmai în sudul îndepărtat, la Sodden, Mahakan și Angren. Se știe că întotdeauna pe unde-au trecut oștirile se înmulțesc strigoii. În astfel de locuri se câștigă cel mai bine dintotdeauna.

– Așa este, a confirmat Coën. Împrejurimile se depopulează, satele sunt pline de muieri care nu știu să se descurce singure... Puzderii de copii fără adăpost și ocrotire, care umblă brambura... O pradă ușoară care atrage monștri.

– Iar domnii baroni, a adăugat Eskel, domnii palatini și voievozi, cărora le stă capul la război, nu mai au timp să-și protejeze supușii. Au nevoie să ne contracteze. Toate acestea sunt reale. Dar, auzind cele povestite de Triss în serile acestea, rezultă că acel conflict cu Nilfgaardul este o treabă mai serioasă decât vreun războiaș local. Am dreptate, Triss?

– Chiar dac-ar fi așa, a zis veninos magiciana, s-ar părea că vă convine, nu-i așa? Un război sângeros și teribil ar aduce mai multe sate depopulate, mai multe muieri văduve și o groază de copii

orfani...

– Nu-ți înțeleg sarcasmul. Geralt și-a retras mâna de la frunte. Chiar nu-l înțeleg, Triss.

– Nici eu, copila mea. Vesemir a ridicat capul. De ce te tot agiți? Cu văduvele și orfanii? Lambert și Coën trăncănesc verzi și uscate ca tinerii, dar nu cuvintele contează. Pentru că ei...

– ...ei îi protejează pe acești copii, l-a întrerupt mânioasă. Da, știu asta. Din ghearele vârcolacilor, care omoară doi, trei pe an, în timp ce o ceată de nilfgaardieni poate să extermine și să ardă într-un ceas o așezare întreagă. Da, e drept, voi îi apărați pe orfani. Eu în schimb mă lupt să fie cât mai puțini orfani posibil. Combat cauzele, nu efectele. Pentru asta mă aflu în consiliul lui Foltest din Temeria, alături de Fercart și Keira Metz. Ne consultăm cum să facem să nu se-ajungă la război, iar dacă se ajunge totuși, cum să ne apărăm de el. Pentru că războiul planează asupra noastră ca un vultur pleșuv neobosit. Pentru voi nu-i decât o aventură. Pentru mine este un joc a cărui miză este supraviețuirea. Sunt implicată în acest joc și de aceea mă dor și mă ofensează indiferența și ignoranța voastră.

Geralt și-a îndreptat spatele uitându-se la ea.

– Suntem vrăjitori totuși, Triss. N-ai înțeles?

– Ce-ar fi de înțeles? Magiciana și-a scuturat bretonul castaniu. Totu-i limpede ca bună ziua. Ați ales o anumită atitudine față de lumea înconjurătoare. Faptul că într-o clipă lumea aceasta s-ar putea prăbuși ține de alegerea voastră. De a mea nu ține. Asta ne diferențiază.

– N-aș spune că numai asta.

– Lumea se prăbușește, a repetat ea. Poți să asiști doar, cu mâinile în sân. Sau te poți împotrivi.

– Cum? a zâmbit cinic. Cu emoțiile?

Nu i-a răspuns, a întors capul în direcția focului care duduia în vatră.

– Lumea se prăbușește, a repetat Coën, dând din cap cu o îngrijorare prefăcută. De câte ori am auzit asta!

– Și eu, s-a strâmbat Lambert. Și nu este de mirare, pentru că e o zicală la modă în ultima vreme. Așa vorbesc regii când descoperă că pentru a stăpâni este indispensabil măcar un strop de rațiune. Așa vorbesc negustorii când lăcomia și prostia îi duc la faliment. Așa vorbesc și magicienii atunci când încep să-și piardă influența asupra politicii sau sursele de venituri. Iar cel care ascultă aceste vorbe se

așteaptă imediat la o propunere. Scurtează-ți așadar, prologul, Triss, și fă-ne propunerea.

– Nu m-au amuzat niciodată încăierările verbale. Magiciana l-a taxat cu o privire rece. Nici perorațiile elocvente care nu servesc la nimic altceva decât la umilirea interlocutorului. Nu vreau să particip la așa ceva. Știți prea bine despre ce este vorba. Dacă vreți să vă ascundeți capul în nisip, e treaba voastră. Dar la tine, Geralt, zău nu mă așteptam.

Vrăjitorul cu părul alb a privit-o direct în ochi din nou:

– Triss, oare la ce te aștepți de la mine? O participare trup și suflet la lupta pentru salvarea lumii de la dezastru? Trebuie să mă înrolez în oștire pentru a-i opri pe nilfgaardieni? Ar trebui, dac-ar fi o nouă bătălie la Sodden, să te însoțesc pe Deal, umăr lângă umăr, și să luptăm pentru libertate?

– Aș fi mândră de asta, a spus încet, aplecându-și capul. Aș fi mândră și fericită să pot lupta alături de tine.

– Te cred. Dar de unde atâta noblețe? Nu sunt destul de viteaz. Nu sunt făcut pentru a fi nici soldat, nici erou. Teama teribilă de durere, de mutilare sau de moarte nu reprezintă singura cauză. Nu-l poți obliga pe un soldat să nu se mai teamă, dar poți să-i oferi o motivație care să-l ajute să-și învingă teama. Eu nu am o astfel de motivație. Nu pot s-o am. Sunt vrăjitor. Un mutant creat în mod artificial. Omor monștri. Pentru bani. Protejez copiii, dacă mă plătesc părinții. Iar dacă m-ar plăti părinții nilfgaardieni, i-aș proteja pe copiii nilfgaardieni. Și chiar dacă lumea se va nărui, ceea ce mi se pare prea puțin probabil, voi omorî monștri peste ruinele acestei lumi până atunci când se va găsi un monstru care să mă omoare și pe mine. Aceasta este soarta mea, motivația mea, viața mea și atitudinea mea față de lume. Și n-am fost eu cel care a ales. Au făcut-o alții pentru mine.

– Ești plin de amărăciune, a afirmat ea, trăgând nervos o șuviță de păr. Sau te prefaci că ești. Uiți că te cunosc, nu mai interpreta în fața mea rolul mutantului insensibil, fără inimă, scrupule și voință proprie. Intuiesc cauza amărăciunii tale și o înțeleg. Este vorba despre profeția lui Ciri. Am dreptate?

– Nu, n-ai dreptate, i-a replicat rece. Văd totuși că mă cunoști prea puțin. Mă tem de moarte ca fiecare, dar m-am împăcat cu acest gând de mult, nu-mi mai fac iluzii. Nu mă lamentez de destin, Triss, este vorba doar despre un calcul simplu și rece. De statistică.

Deocamdată niciun vrăjitor n-a murit de bătrânețe, în pat, dictându-și testamentul. Niciunul. Ciri nu m-a surprins și nici nu m-a speriat. Știu că-mi voi găsi sfârșitul într-o vizuină plină de putoare de hoit, sfâșiat în bucăți de un grifon, o lamie sau o manticoră. Dar nu vreau să mor în războiul acesta, pentru că nu este războiul meu.

– Mă uimești, i-a răspuns ea aspru. Mă uimești când vorbești așa, mă uimește lipsa ta de motivație, așa cum ai binevoit să-ți definești în mod savant indiferența, disprețul și distanța. Tu ai fost la Sodden, la Angren și în Zarzecze. Știi ce s-a întâmplat cu Cintra, știi ce soartă au avut regina Calanthe și zecile de mii de locuitori. Cunoști iadul prin care a trecut Ciri, știi de ce strigă ea în timpul nopții. Și eu știu, pentru că și eu am fost acolo. Și mie îmi este frică de durere și de moarte, astăzi mai mult decât atunci, și știu eu bine de ce. Iar referitor la motivație, atunci mi se părea că îmi lipsește ca și ție. De ce mi-ar fi păsat mie, unei magiciene, de soarta Soddenului, Bruggeului, Cintrei sau a altor regate? De problemele conducătorilor mai mult sau mai puțin abili? De interesele negustorilor și baronilor? Eu eram doar o magiciană, puteam să spun că nu era războiul meu, că pot să amestec elixiruri pentru nilfgaardieni peste ruinele lumii. Dar am fost totuși prezentă acolo pe Deal, alături de Vilgefortz, Artaud Terranova, Fercart, Enid Findabair și Filippa Eilhart. Alături de Yennefer a ta. Alături de cei care nu mai sunt, Koral, Yoël, Vanielle... A existat un moment în care de frică uitasem toate formulele, cu excepția uneia cu care aș fi putut să mă teleportez din acel loc oribil până în casa mea, până în micul meu turnuleț din Maribor. A existat un moment când vomam de spaimă, iar Yennefer și Koral mă țineau de ceafă și de păr...

– Încetează! Încetează, te rog!

– Nu, Geralt. N-o să încetez. La urma urmei, vrei să afli ce s-a întâmplat acolo, pe Deal. Așadar, ascultă-mă: erau o bubuitură și o vâlvătaie, erau vârfuri lucioase de săgeți și niște sfere de foc care se spulberau în aer, erau țipete și trosnete, iar eu m-am trezit brusc pe jos, pe un morman de cârpe carbonizate fumegânde, și am înțeles imediat că acel morman de zdrențe este Yoël, iar alături, acel ceva teribil, acel trup fără brațe și picioare care zbiera atât de macabru, era Koral. Și credeam că sângele în care zăceam era al lui Koral. Dar era de fapt al meu. Când am înțeles ce-mi făcuseră, am început să urlu ca un câine bătut, ca un copil rănit... Lasă-mă, nu mă atinge. Nu te teme că voi izbucni în plâns. Nu mai sunt fetița din turnulețul din Maribor. La naiba, eu sunt Triss Merigold, cea de-a Paisprezecea

Căzută la Sodden. Sub obeliscul de pe Deal sunt paisprezece morminte, dar numai treisprezece trupuri neînsuflețite. Te miră cum s-a putut ajunge la o asemenea eroare? Nu-ți poți închipui? Majoritatea trupurilor erau dezmembrate, greu de recunoscut, nimeni nu le distingea unele de altele. La fel de greu erau de numărat și cei vii. Dintre cei care mă cunoșteau mai bine a rămas în viață doar Yennefer, iar ea era oarbă. Alții mă știau mai superficial, recunoscându-mă mereu doar după părul meu bogat. Iar eu, al naibii, nu-l mai aveam!

Geralt a îmbrățișat-o și mai puternic. Ea nu mai încerca să-l respingă.

– Ne-au administrat cele mai puternice vrăji, a continuat, cele mai eficiente formule, elixiruri, amulete și artefacte. Nu puteau fi privați de nimic eroii de pe Deal. Ne-au tratat, ne-au cârpit, ne-au redat aspectul anterior, părul și vederea. Aproape că n-au mai rămas... sechele. Dar eu n-am să mai port niciodată o rochie cu decolteu, Geralt. Niciodată.

Vrăjitorii tăceau. Tăcea și Ciri, care se strecurase fără zgomot în sală și se oprise în cadrul ușii, ghemuindu-se cu brațele încrucișate la piept.

– De aceea, a zis magiciana după o clipă, să nu-mi mai pomenești mie de motivație. Înainte de a ne înșirui pe Deal, cei din Capitul ne-au zis simplu: „Așa trebuie“. Al cui a fost războiul? Ce-am apărat noi acolo? Pământul? Frontierele? Oamenii și gospodăriile lor? Interesele regilor? Influențele și veniturile magicienilor? Ordinea în fața Haosului? Nu știu. Dar le-am apărat pentru că așa trebuia. Și dacă va fi nevoie, voi fi prezentă pe Deal încă o dată. Pentru că dacă n-aș face-o, ar însemna că atunci totul a fost în van.

– Și eu voi fi prezentă alături de tine, a strigat ascuțit Ciri. Ai să vezi că voi fi prezentă! O să-mi plătească nilfgaardienii ăștia pentru bunica mea, pentru tot... Eu n-am uitat!

– Taci! a lătrat Lambert. Nu te băga în discuțiile adulților...

– De ce vorbești așa? Fetița a dat din picior, iar în ochi i s-a aprins un foc verde. De ce credeți că învăț să lupt cu sabia? Vreau să-l omor pe acel cavaler negru din Cintra, acela cu aripi la coif, pentru ceea ce mi-a făcut, pentru că mi-a dat frică. O să-l omor! De-aia mă antrenez!

– Așadar, vei înceta să te antrenezi, a zis Geralt cu o voce mai rece decât zidurile din Kaer Morhen. Până când nu vei înțelege ce este

sabia și la ce servește în mâinile unui vrăjitor, n-o vei mai mânui. Tu nu te antrenezi ca să omori și ca să fii omorâtă. Tu nu te antrenezi pentru a omorî din ură și din frică, ci pentru a salva vieți. A ta și a altora.

Fetița și-a strâns buzele tremurând de emoție și de mânie.

– Ai înțeles?

Ciri și-a ridicat brusc capul.

– Nu.

– Atunci, n-o să înțelegi niciodată. Ieși!

– Geralt, eu...

– Ieși!

Ciri s-a răsucit pe călcâie, a stat o clipă pe loc, nehotărâtă, parcă așteptând. Așteptând ceva ce n-avea cum să vină. Apoi a fugit repede pe scări. S-a auzit ușa trântită.

– Prea dur, Lupule, i-a spus Vesemir. Mult prea dur. Și nu trebuia să faci așa ceva în prezența lui Triss. Legătura emoțională...

– Nu-mi vorbi despre emoții! M-am săturat de trăncăneala despre emoții!

– Dar de ce? Magiciana a surâs batjocoritor și rece. De ce, Geralt? Ciri este normală. Simte normal, receptează emoțiile natural și le ia așa cum sunt ele de fapt. Tu, e clar, nu înțelegi asta și te miri. Te surprinde și te irită. Faptul că cineva poate nutri o dragoste normală, o ură normală, să simtă o frică, o durere și un regret normal, o bucurie normală și o tristețe normală. Și faptul că tocmai răceala, indiferența și distanța le consideră anormale. Da, Geralt, pe tine te irită, te irită atât de mult, încât începi să te gândești la subsolurile din Kaer Morhen, la Laborator, la damigenele prăfuite, pline de otrăvuri mutagene...

– Triss! a țipat Vesemir sesizându-i fața lui Geralt, devenită deodată palidă. Dar magiciana nu l-a lăsat s-o întrerupă. Vorbea din ce în ce mai repede și mai tare.

– Pe cine vrei să amăgești, Geralt? Pe mine? Pe ea? Sau poate pe tine însuți? Poate că nu vrei să accepți adevărul, adevărul știut de toți în afară de tine? Poate că nu vrei să accepți ideea că emoțiile și sentimentele tale umane n-au fost ucise de elixiruri și nici de Ierburi! Tu însuți le-ai ucis! Tu însuți! Dar nu cumva să îndrăznești să le ucizi și în această copilă!

– Taci! a țipat Geralt ridicându-se brusc de pe scaun. Taci, Merigold!

S-a întors, coborându-și mâinile a neputință.

– Scuză-mă, a zis încet. Iartă-mă, Triss!

S-a îndreptat repede spre scări, iar magiciana a țâșnit spre el și l-a îmbrățișat.

– Nu vei pleca singur, i-a șoptit. Nu te las singur. Nu în aceste clipe.

Și-au dat seama unde fugise fetița: seara ninsese delicat și umed, așternându-se în curte un covor subțire de un alb imaculat. Pe el au văzut urme de pași.

Ciri stătea pe culmea zidului ruinat, încremenită ca o statuetă. Ținea sabia deasupra umărului drept, cu crucea la nivelul ochilor. Degetele mâinii stângi atingeau ușor mânerul sabiei.

Văzându-i, fetița a sărit, s-a învârtit într-o piruetă, aterizând moale într-o poziție identică, dar întoarsă ca într-o oglindă.

– Coboară, Ciri, te rog! i-a spus Geralt.

Nu părea să audă. Nu se clintea, nici măcar nu tremura. Triss văzu însă cum strălucirea argintie a lunii, reflectată din lama sabiei pe chipul ei, scotea la iveală o dâră de lacrimi.

– Nimeni n-o să-mi ia sabia! a țipat. Nimeni! Nici măcar tu!

– Coboară! a repetat vrăjitorul.

A negat provocator din cap și în secunda următoare a sărit din nou. O cărămidă i-a alunecat de sub picior cu scrâșnet. Ciri s-a clătinat, încercând să-și recapete echilibrul. Nu a izbutit.

Vrăjitorul a sărit.

Triss a ridicat mâna, a deschis gura pentru a rosti formula de levitare. Știa că nu va reuși la timp. Știa că nici Geralt nu va reuși. N-avea cum.

Geralt a reușit. S-a prăbușit la pământ. Mai întâi a căzut în genunchi, apoi pe o parte. A căzut. Dar n-a scăpat-o pe Ciri.

Magiciana s-a apropiat încet, a auzit cum fetița șoptește și se smiorcăie. Geralt șoptea și el. Nu-i auzea cuvintele. Dar i le-nțelegea.

Un vânt cald fremăta printre crăpăturile zidului. Vrăjitorul și-a ridicat capul.

– Primăvara, a zis blând.

– Da, a confirmat magiciana înghițind în sec. În defilee mai este zăpadă, dar în văi... În văi este primăvară de-acum. Plecăm, Geralt? Tu, cu mine și cu Ciri?

– Da. A venit timpul.

În amontele râului le-am văzut orașele, atât de firave de parcă ar fi fost țesute din ceața dimineții din care se iveau. Ne dădeau impresia că urmează să se volatilizeze peste o clipă, că vor fi purtate de vântul care încrețea suprafața apei. Se zăreau micuțele palate, albe ca floarea de nufăr. Se zăreau turnulețele care păreau a fi împletite din iederă, se zăreau poduri grațioase ca sălciile plângătoare. Se mai zăreau și alte lucruri, cărora nu le găseam denumiri și nume. Și doar avusesem denumiri și nume pentru toate câte văzuseră ochii noștri în acea lume nouă, renăscută. Dintr-odată, în cele mai îndepărtate unghere ale memoriei, găseam nume pentru dragoni și grifoni, pentru sirene și nimfe, pentru silfide și driade. Pentru unicornii albi care sorbeau din râu în amurg, aplecându-și capetele grațioase până la suprafața apei. Dădeam nume tuturor. Și totul devenea apropiat, cunoscut, al nostru.

Cu excepția lor. Ei, deși atât de asemănători nouă, ne erau străini, atât de străini încât mult timp nu ne-am priceput să găsim nume pentru această diferențiere.

Hen Gedymdeith, Elfii și oamenii

Elful bun e un elf mort.

Mareșalul Milan Raupenneck

4

Nenorocirea a acționat în conformitate cu eterna regulă a nefericirilor și a uliilor: a planat deasupra lor o vreme, dar nu a atacat până n-a venit momentul prielnic. Momentul în care s-au îndepărtat de cele câteva așezări aflate în apropiere de Gwenllech și Buina de Sus, l-au ocolit pe Ard Carraigh și s-au adâncit în inima pădurii unde nu se vedea țipenie și străbătute de defilee. Asemenea unui uliu care atacă, nenorocirea nu și-a ratat ținta. S-a năpustit cu precizie asupra victimei, iar victima nu era nimeni altcineva decât Triss.

La început arăta rău, dar nu prea înspăimântător, părea să aibă doar un simplu deranjament stomacal. Geralt și Ciri au încercat să nu dea atenție opririlor determinate de suferința magicienei. Triss, palidă ca o moartă, perlată cu broboane de sudoare și cu o grimasă de durere, a încercat chiar să continue drumul pentru câteva ore, dar pe la amiază, după ce petrecuse un timp anormal de lung în tufișurile de pe marginea drumului, n-a mai fost în stare să se urce pe cal. Ciri a vrut s-o ajute, dar cu slabe rezultate: magiciana n-a reușit să se țină de coama calului, a alunecat pe burta lui și s-a prăbușit la pământ.

Au ridicat-o, au așezat-o pe capă. Geralt, fără a spune vreun cuvânt, a dezlegat desagii, a căutat cutiuța cu elixiruri magice, a deschis-o și a tras o înjurătură. Toate flaconașele erau identice, iar misterioasele semne de pe sigilii nu-i spuneau nimic.

– Pe care, Triss?

– Pe niciunul, a gemut, ținându-se cu ambele mâini de burtă. Eu

nu pot, nu pot să le iau.

– Tu? De ce?

– Sunt alergică...

– Tu? O magiciană?

– Sunt alergică! a început să plângă mânioasă, de neputință și disperare. Întotdeauna am fost! Nu tolerez elixirurile! Cu ele îi vindec pe alții, dar pe mine nu mă pot lecui decât cu amulete!

– Și unde-ți ții amuleta?

– Nu știu, a scrâșnit din dinți. Cred c-am lăsat-o la Kaer Morhen. Sau am pierdut-o...

– Al naibii! Ce ne facem? Și nu poți să-ți faci o magie?

– Am încercat. Dar fără niciun rezultat. Nu mă pot concentra din cauza crampelor...

– Nu mai plânge!

– Ușor de zis.

Vrăjitorul s-a ridicat, și-a scos propriile desagi de pe spatele Babușcăi și a început să cotrobăie prin ele. Triss s-a chircit, paroxismul durerii i-a scofâlcit chipul și i-a strâmbat buzele.

– Ciri...

– Ce e, Triss?

– Tu te simți bine? N-ai niciun fel de senzații?

Fetița a dat din cap a negație.

– O fi vreo intoxicație? Oare de la ce? Am mâncat cu toții la fel. Geralt! Spălați-vă pe mâini. Ai grijă ca Ciri să se spele pe mâini...

– Stai liniștită. Bea asta.

– Ce este?

– Niște ierburi calmante. N-au magie nici cât să chiorăști un șoarece, nu-ți fac niciun rău. Îți vor domoli crampele.

– Geralt, nu-i nicio problemă cu crampele. Dar dacă o să am febră. Ar putea fi dizenterie... Sau paratifos.

– Dar nu ești imună?

Triss nu i-a răspuns, a întors capul, și-a mușcat buzele, s-a chircit și mai tare. Vrăjitorul n-a mai continuat investigația.

După ce-au lăsat-o să se odihnească un pic, au urcat-o pe magiciană pe șaua Babușcăi. Geralt s-a așezat în spatele ei, a cuprins-o cu mâinile, iar Ciri, călărind alături, ținea dârlogii, trăgând în același timp jugănitul lui Triss. N-au parcurs nici măcar o milă. Magiciana zăcea ca un leș, nu era în stare să se țină în șa. Dintr-odată

au zgâlțâit-o convulsiile, iar după o clipă ardea de febră. Indigestia se agravase. Geralt se amăgea cu speranța că era urmarea unei reacții alergice la cantitatea infimă de magie din elixirul lui vrăjitoresc. Se amăgea. Dar nu prea credea.

– Oi, conașule, a zis sutașul. N-ați nimerit într-un ceas bun. Pesemne că mai rău de-atât nu se putea.

Sutașul avea dreptate, Geralt nu putea nici să nege, nici să polemizeze.

Postul de pază al podului, în care de regulă erau trei soldați, un grăjdar, un podar și câțiva drumeți, de data aceasta roia de oameni. Vrăjitorul a numărat peste treizeci de la infanteria ușoară sub stindardul Kaedwen și mai bine de cincizeci de scutieri care campaseră în jurul unei palisade joase. Majoritatea lâncezeau pe lângă foc, conform unui vechi principiu soldățesc, care spunea că dormi când se poate și te scoli când ești trezit. În spatele porților deschise se zărea o vânzoleală: interiorul postului era plin de oameni și cai. În vârful turnulețului înclinat păzeau doi soldățoi cu arbaletele în poziție de tragere. Pe antepodul bătătorit de copitele cailor stăteau șase căruțe țărănești și două care negustorești, în timp ce în grajd zeci de boi deshămați își aplecau capetele cu tristețe deasupra mâlului năclăit de balegă.

A fost un atac. La post. Astă-noapte sutașul a anticipat întrebarea. Abia am izbutit să venim să-i apărăm, altfel nu se alegeau decât praful și pământul ars.

– Cine i-a atacat? Tâlharii? Dezertorii?

Soldatul a negat din cap, a scuipat, s-a uitat la Ciri și la Triss, care stătea chircită în șa.

– Hai, intrați! a zis magiciana, care abia se mai ținea pe picioare. Mai avem niște betegi pe-aici, una în plus nu-i mare lucru.

În curte, într-un șopron, zăceau câțiva oameni cu bandaje însângerate. Mai încolo, între peretele palisadei și fântâna cu cumpănă, Geralt a zărit șase trupuri inerte acoperite cu pânză de sac, de sub care se iveau doar tălpi cu bocanci murdari și ponosiți.

– Puneți-o pe magiciană lângă betegi, arătă soldatul spre șopron. Da, conașule vrăjitor, mare belea cu boala ei. Unii de-ai noștri au fost biruiți în bătălie și ne-ar fi de folos un ajutor magic. La unu' când i-am scos săgeata, i-o rămas vârfu-n mațe, dă colțu' până mâine, sigur dă colțu'... Magiciana, care ar putea să-i dea o mână de ajutor,

clocotește de febră și pare-se că mai multă nevoie de ajutor are ea. Într-un ceas rău, cum spuneam, într-un ceas rău... S-a întrerupt văzând că vrăjitorul nu-și ia ochii de la trupurile acoperite de pânza de sac.

– Doi din straja de-aici, doi de-ai noștri și doi... de-ăilalți, a zis trăgând colțul pânzei rigide. Uitați-vă, dacă vreți.

– Ciri, du-te de-aici!

– Vreau și eu să văd! Fetița s-a ițit de după el, s-a uitat la trupurile cu gurile căscate.

– Du-te, te rog! Ocupă-te de Triss!

– Ciri a pufnit supărată, dar s-a conformat. Geralt s-a apropiat.

– Elfi, a afirmat fără să-și ascundă uimirea.

– Elfi, a confirmat soldatul. Scoia'taeli.

– Cine?

– Scoia'taeli, a repetat soldatul. Bandiți de prin pădure.

– Un nume ciudat. Înseamnă, dacă nu mă înșel, veverițe.

– Da, conașule. Exact, veverițe. Așa-și spun ăștia în limba elfească. Unii spun că e pentru că uneori poartă cozi de veveriță la calpace și la bonete. Alții, în schimb, spun că e pentru că trăiesc în pădure și ronțăie alune. Avem tot mai multe necazuri cu ei, vă spun.

Geralt a dat nedumerit din cap. Soldatul a acoperit cadavrele cu pânza de sac și și-a șters mâinile de caftan.

– Haide! a zis. N-avem pentru ce să mai stăm aici, mergem la comandant. De beteagă o să se ocupe decurionul, dac-o fi în stare. Se pricepe să ardă și să coasă rănile, să pună oasele la loc, poate chiar și să amestece doftorii, cine știe, e un flăcău isteț de la munte. Hai, conașule vrăjitor!

În coșmelia podarului, întunecată și înțesată de fum, se purta o discuție vie și aprinsă. Un cavaler tuns scurt, într-o cămașă din zale și o tunică galbenă, țipa către doi negustori și un vătaf, sub privirile indiferente și posomorâte ale podarului cu capul bandajat.

– Am zis că nu!

Cavalerul a lovit cu pumnul în masa care abia se mai ținea în balamale și s-a îndreptat aranjându-și ecusonul pe piept:

– Până când nu se întorc patrulele, nu vă mișcați de-aici, cum să umblați brambura?

– Trebuie să fiu musai în două zile la Daevon! a început să urle vătaful, ridicând în fața ochilor cavalerului un băț scurt, gravat cu un

semn. Conduc o caravană! Dacă întârzii, portărelul îmi retează capul! O să mă plâng la voievod!

– Plânge-te, plânge-te! i-a zis cavalerul în zeflemea. Te sfătuiesc să te duci la el cu niște paie băgate-n ițari, căci voievodul se pricepe să tragă șuturi bune în fund. Până una-alta eu dau ordine aici, voievodul e departe, iar portărelul tău nu face două parale în fața mea. Oh, Unist! Pe cine-aduci aici, sutașule? Încă un negustor?

– Nu, i-a răspuns sutașul ezitant. E un vrăjitor, conașule. I se spune Geralt de Rivia.

Spre surprinderea lui Geralt, cavalerul a afișat un zâmbet generos, s-a apropiat întinzându-i mâna pentru a-l saluta.

– Geralt de Rivia... a repetat după sutaș, continuând să zâmbească. Am auzit de dumneata și nu din gura oricui. Cu ce treburi pe-aici?

Geralt i-a explicat treburile pentru care venise. Cavalerului îi îngheță zâmbetul.

– N-ai nimerit într-un ceas potrivit. Nici într-un loc potrivit. Suntem în război, conașule vrăjitor! Hoinărește prin păduri ceata de Scoia'taeli, chiar ieri ne-am încăierat cu ei. Așteptăm ceva întăriri și apoi începem să-i urmărim.

– Vă luptați cu elfii?

– Nu numai cu elfii. Pe ce lume trăiești, conașule vrăjitor? N-ai auzit de Veverițe?

– Nu, n-am auzit.

– Atunci, pe unde ți-ai dus veacu' în ultimii doi ani? Peste mări și țări? Pentru că aici, la Kaedwen, Scoia'taelii au avut grijă să audă tot omu' de ei, au avut mare grijă. Primele cete au răsărit îndată ce a izbucnit războiul cu Nilfgaard. Au tras foloase, blestemații de neoameni, din amărăciunea noastră. Noi ne-am bătut în sud, iar ei au început hărțuiala. Au contat pe faptul că Nilfgaardul o să ne măcelărească, au început să strige că este sfârșitul domniei oamenilor și că se întoarce orânduiala veche. În mare cu oamenii! Asta le era lozinca sub care omorau, dădeau foc și tâlhăreau.

– A voastră este vina și ale voastre sunt grijile de-acum, a intervenit lugubru vătaful, lovindu-și coapsa cu bățul crestat, simbol al funcției sale. Ale voastre, ale nobililor și cavalerilor. Voi ați băgat frica în neoamenii ăștia, nu i-ați lăsat să trăiască în pace, și iaca ce-aveți pe capul vostru. Iar noi treceam mereu cu caravanele pe-aicea și nu ne încurca nimeni. N-aveam noi nevoie de soldați.

– Ce-i drept, e drept, a zis de pe bancă un negustor tăcut până

atunci. Nu sunt mai periculoase Veverițele decât tâlharii care cutreierau drumurile astea. Pe cine-au pus la pământ prima dată elfii? Tocmai pe tâlhari.

– Care mi-i păsul, dacă mă împunge din tufiș săgeata unui tâlhar sau a unui elf? a spus dintr-odată podarul cu capul pansat. Dacă în miezul nopții îmi ia foc acoperișul casei, la ce bun să știu în mâna cui a fost făclia? Dumneata spui, conașule negustor, că Scoia'taelii nu sunt mai răi decât tâlharii? De unde-ai scos balivernele astea? Tâlharii umblă după pradă, iar elfii după sângele oamenilor. Nu toată lumea are parale, dar sânge are în vene tot omul. Spui că asta-i grija celor puternici, conașule vătaf? Alte baliverne și mai mari. Cu ce le-au greșit neoamenilor tăietorii de lemne omorâți prin poieni, smolarii făcuți bucăți în Făget, țăranii din satele arse? Trăiau, munceau împreună, se aveau bine, ca vecinii și dintr-odată o săgeată în spate... iar eu? În viața mea n-am făcut rău niciunui neom, și iată-mi căpățâna spartă de cuțitul unui pitican. Și dacă nu erau soldații despre care tot lătrați întruna, eram acum sub un cot de țărână...

– Exact! a izbit cu pumnul în masă cavalerul cu tunică galbenă. Vă apărăm pielea parșivă, stimate vătaf, de acei, cum spuneați, elfi necăjiți, pe care, așa cum spuneați, nu i-am lăsat să trăiască. Da' eu vă spun alt lucru: le-am suflat în coarne destul. I-am tolerat, i-am tratat omenește, ca pe egalii noștri, iar ei acum ne pun pumnalul în spate. Nilfgaardul îi plătește pentru asta, pot să bag mâna-n foc, iar elfii sălbatici din munți le pun la-ndemână armele. Dar un adevărat sprijin au în cei care continuă să trăiască printre noi: elfi, semielfi, piticani, gnomi și spiriduși. Aceștia îi adăpostesc, le dau mâncare și o mână de ajutor în luptă...

– Nu toți, a spus al doilea negustor, suplu, cu un chip delicat cu trăsături nobile, departe de a fi negustorești. Majoritatea neoamenilor condamnă Veverițele, domnule cavaler, și nu vor să aibă nimic de-a face cu acestea. Majoritatea sunt loiali și plătesc uneori scump această loialitate. Amintiți-vă de pârcălabul din Ban Ard. Era semielf și îndemna la pace și colaborare. L-a răpus o săgeată necunoscută.

– Probabil trasă de un vecin, spiriduș sau pitican care, de asemenea, o făcea pe loialul, a zis în zeflemea cavalerul. După mine, niciunul dintre ăștia nu este loial! Fiecare dintre ei... Hei! Dar tu cine ești?

Geralt s-a uitat în jur. Imediat în spatele lui stătea Ciri, dăruindu-le tuturor strălucirea ochilor săi uriași de smarald. Se putea spune că

fetița făcuse progrese remarcabile în privința capacității de a se mișca silențios.

– Ea este cu mine, a explicat vrăjitorul.

– Hmmm... Cavalerul a taxat-o pe Ciri cu privirea, după ce s-a întors din nou spre negustorul cu chip nobil care, evident, părea cel mai serios partener de discuție. Da, conașule, așa că nu mai aduceți vorba despre neoamenii loiali. Toți sunt dușmanii noștri, doar că unii se prefac mai bine, iar alții mai prost că nu sunt. S-ar părea că spiridușii, piticanii și gnomii trăiesc de veacuri printre noi, într-o oarecare armonie. Și a fost de-ajuns să scoată capul elfii, că ceilalți au și înșfăcat armele și au pornit-o prin păduri. Vă spun eu, a fost o mare greșeală să-i tolerăm pe elfii liberi și pe driade, codrii lor și enclavele din munți. Nu le-a fost de-ajuns și-acum urlă: „Asta-i lumea noastră, plecați de-aici veneticilor". Pentru numele zeilor, îi învățăm noi minte, le-arătăm noi cine trebuie să plece, să nu mai rămână nici urmă. I-am snopit pe nilfgaardieni, iar de-acum ne-apucăm de cetele alea.

– Nu-i ușor de prins un elf prin pădure, a spus vrăjitorul. Și nici de urmărit vreun gnom sau pitican prin munți. Cât de mari sunt detașamentele lor?

– Cetele, l-a corectat cavalerul. Cetele, conașule vrăjitor. Numără până la douăzeci de capete, uneori și mai mult. Ei le spun acestor cârduri „comandouri". Este un cuvânt din limba gnomilor. Și aveți dreptate când spuneți că nu sunt ușor de prins, se vede că sunteți specialist. N-are sens să umblăm după ei prin păduri și zăvoaie. Singura soluție este să le tăiem aprovizionarea, să-i izolăm și să-i lăsăm să moară de foame. Să-i sugrumăm pe neoamenii care îi sprijină. Pe cei din orașe, din sate, din ferme...

Problema este, a zis negustorul cu trăsături nobile, că în continuare nu se știe care neoameni îi ajută și care nu.

– Așadar, trebuie să-i sugrumăm pe toți!

– Aha, a zâmbit negustorul. Înțeleg. Am mai auzit eu asta. Îi prindem pe toți de ceafă și la ocne cu ei, în lagărele cu sârmă ghimpată, în carierele de piatră. Pe toți. Și pe cei nevinovați. Femei, copii. Nu-i așa?

Cavalerul a ridicat capul și a plesnit cu mâna mânerul sabiei.

– Exact așa și nicidecum altfel! s-a răstit. Ți-e milă de copii, dar dumneata însuți ești ca un copil, conașul meu. Armistițiul cu Nilfgaardul este la fel de fragil ca și coaja unui ou și dacă nu azi,

atunci mâine războiul poate izbucni din nou, iar în război știți cum este. Ce credeți că s-ar întâmpla dacă ne-ar înfrânge? Vă spun eu: vor ieși comandourile de elfi de prin păduri, câtă frunză, câtă iarbă, iar loialii ăștia o să li se alăture de îndată. Loialii ăștia de piticani, prietenoșii voștri de spiriduși, credeți că vor discuta atunci despre pace și înțelegere? Nu, conașule. Vor pune la cale să ne scoată mațele, ne vor face capătul mână-n mână cu Nilfgaardul. Și ne vor azvârli în mare așa cum ne-au făgăduit. Nu conașule, nu trebuie să ne purtăm cu mănuși cu ei. Ori ei, ori noi. Nu există cale de mijloc!

Ușa coșmeliei a scârțâit și în cadrul ei s-a ivit un soldat cu șorțul mânjit de sânge.

– Iertare că vă deranjez, și-a dres glasul. Care dintre domniile voastre a adus-o pe femeia beteagă?

– Eu, a spus vrăjitorul. Ce s-a-ntâmplat?

– Veniți cu mine, vă rog!

Au ieșit afară.

– E rău de ea, conașule, a spus soldatul, arătând-o pe Triss. I-am dat țuică cu piper și salpetru, dar degeaba.

Geralt n-a comentat, pentru că n-avea ce să comenteze. Magiciana ghemuită și chircită tocmai dădea dovadă că țuica cu piper și salpetru nu era tocmai ceea ce stomacul ei putea să suporte.

– Ar putea fi o molimă, și-a încrețit fruntea soldatul. Sau aia, cum îi zice... zenteria. Dacă o să se împrăștie printre oameni...

– E o magiciană, a contestat Geralt. Magicienele nu se molipsesc.

– Într-adevăr, s-a băgat în vorbă cinic cavalerul ieșit în urma lor. A voastră, din câte văd eu, plesnește de sănătate. Domnule Geralt, ascultați-mă. Femeia are nevoie de un ajutor pe care noi nu i-l putem acorda. Nu putem risca o epidemie printre soldații mei.

– Înțeleg. Plecăm imediat. N-avem de ales, trebuie să ne întoarcem spre Daevon sau Ard Carraigh.

– Nu vă duceți prea departe. Patrulele au primit ordin să oprească pe toată lumea. De altfel este și periculos. Scoia'taelii au luat-o la goană chiar în direcția aia.

– Mă descurc eu.

– Din câte am auzit despre dumneata – cavalerul și-a strâmbat buzele –, nu mă îndoiesc că te vei descurca. Dar bagă de seamă că nu ești singur. Ai pe cap o beteagă și pe mucosul ăsta...

Ciri, care tocmai încerca să-și curețe de treapta scării pantoful năclăit de balegă, a ridicat capul. Cavalerul și-a dres glasul lăsându-

și privirea în jos. Geralt a schițat un zâmbet ușor. În ultimii doi ani Ciri aproape că-și uitase originile și renunțase aproape în totalitate la manierele și gesturile de prințesă, însă atunci când voia, privirea ei semăna foarte mult cu cea a bunicii sale. Atât de mult încât regina Calanthe ar fi fost, cu siguranță, mândră de nepoata ei.

– Mda, ce voiam să spun eu... se bâlbâia cavalerul, trăgând încurcat de curea. Conașule Geralt, știu ce trebuie musai să faceți. Mergeți pe celălalt mal al râului, spre sud. Ajungeți din urmă caravana care merge pe drum. Noaptea vine de îndată. Caravana oprește acuși să facă popas. S-o prindeți înainte de zorii zilei.

– Ce fel de caravană e asta?

– Nu știu, a dat din umeri cavalerul. Dar nu sunt negustori și nici nu e o caravană obișnuită. Prea multă ordine, toate carele identice, acoperite... cu siguranță sunt portărei regali. Le-am dat voie să treacă pe pod pentru că merg pe drumul spre sud, cu siguranță către vadurile de pe Lixela.

– Hmm... a stat pe gânduri vrăjitorul privind-o pe Triss. Cam asta mi-ar fi direcția. Dar aș putea găsi vreun ajutor acolo?

– Poate că da, a zis rece cavalerul, sau poate că nu. Dar aici nu-l găsiți în niciun caz.

– Nu l-au auzit, nici nu l-au simțit când s-a apropiat, fiind adânciți în conversație, în jurul focului, a cărui lumină gălbejită și cadaverică iradia prelatele căruțelor așezate în cerc. Geralt i-a provocat un tremur ușor iepei și a obligat-o să necheze răsunător. Voia astfel să-i avertizeze pe cei din caravană, să le diminueze surpriza și să le prevină reacțiile nervoase. Din propria experiență știa că mecanismelor de tragere din arbalete nu le erau pe plac reacțiile nervoase. Cei adunați au tresărit și, în ciuda avertismentului, au avut numeroase reacții nervoase. Majoritatea, după cum observă de la bun început, erau piticanii. Asta l-a mai liniștit un pic: piticanii, deși impulsivi, obișnuiau în asemenea situații să întrebe mai întâi și apoi să tragă cu arbaletele.

– Cine-i? a țipat răgușit un pitican, smulgând cu o mișcare iute și energică toporul înfipt în trunchiul azvârlit lângă foc. Cine-i?

– Un prieten, a descălecat vrăjitorul.

– Interesant al cui... a hârâit piticanul. Apropie-te! Mâinile la vedere!

Geralt s-a apropiat ținându-și mâinile astfel încât să poată fi

văzute perfect chiar și de cineva afectat de conjunctivită sau de orbul găinilor.

– Mai aproape!

S-a conformat. Piticanul a lăsat toporul în jos, și-a aplecat ușor capul.

– Ori mă înșală vederea, a zis, ori este vrăjitorul numit Geralt de Rivia. Ori e cineva care seamănă al naibii de bine cu Geralt.

Vâlvătaia focului a trosnit, a iluminat auriu, extrăgând din beznă chipuri și siluete.

– Yarpen Zigrin, a constatat Geralt uimit. Nimeni altul decât Yarpen Zigrin în carne, oase și barbă!

– Ha! Piticanul a învârtit toporul de parc-ar fi fost o nuia de răchită. Tăișul a șuierat în aer și s-a înfipt în trunchi cu o izbitură surdă. Alarmă falsă! E într-adevăr un prieten.

Ceilalți s-au relaxat vizibil, iar lui Geralt i s-a părut că aude răsuflări profunde de ușurare totală. Piticanul s-a apropiat, i-a întins mâna. Strânsoarea lui putea concura lejer cu cea a cleștilor de fier.

– Bine-ai venit, șamanule! i-a zis. De oriunde-ai venit și oriunde te-ai duce, bine-ai venit! Flăcăi! Haidi! Îți mai amintești, vrăjitorule, de băieții mei? Ăsta-i Yannick Brass, ăsta-i Xavier Moran, iar ăștia-s Paulie Dahlberg și frat-su Regan.

Geralt nu-și amintea de niciunul: toți, de la un capăt la altul, arătau la fel, bărboși, scunzi, aproape pătrați în scurtele lor matlasate și groase.

– Erați șase parcă. A strâns una după alta dreptele întinse, dure și noduroase. Dacă-mi aduc bine-aminte.

– Ai o memorie bună! a râs Yarpen Zigrin. Eram șase, cum să nu. Dar Lucas Corto s-a însurat, s-a aciuat prin Mahakam și a ieșit din companie, tontălău prost. Și nu s-a mai găsit nimeni destul de bun ca să-i ia locul până acum. Păcat, pentru că șase este o cifră potrivită, nici prea mulți, nici prea puțini. Când e vorba de halit un ied sau de golit un butoiaș, șase-s numai buni...

– După cum văd eu – Geralt a arătat cu o mișcare a capului spre ceilalți care stăteau nehotărâți pe lângă căruțe – sunteți destui ca să dovediți trei iezi, ca să nu mai vorbim și de niște păsări. Ce fel de camarazi comanzi tu, Yarpen?

– Nu eu sunt comandantul. Permiteți-mi să fac prezentările. Iertare, conașule Wenck, că n-am făcut asta de la bun început, dar eu și flăcăii mei îl cunoaștem pe Geralt de Rivia de mult, avem în spate

câteva amintiri comune. Geralt, acesta este domnul comisar Vilfrid Wenck, în slujba regelui Henselt din Aar Carraigh, stăpân mărinimos al Kaedwenului.

Vilfrid Wenck era înalt, mai înalt decât Geralt, și dublu față de pitican. Era îmbrăcat cu o haină simplă, în genul celor purtate de portărei sau olăcari, dar mișcările sale reflectau severitatea, rigiditatea și siguranța pe care vrăjitorul le cunoștea și știa să le recunoască chiar și în toiul nopții, chiar și în lumina slabă a focului. Se mișca precum cei obișnuiți cu cămașa din zale și cu armele care le îngreunau cureaua. Wenck era un soldat de profesie, Geralt putea să pună pariu pe orice. I-a strâns mâna întinsă, s-a înclinat ușor.

– Să ședem.

Yarpen Zigrin a arătat spre trunchiul în care rămăsese înfipt toporul uriaș.

– Spune, ce te-aduce pe meleagurile noastre, Geralt?

– Caut ajutor. Sunt însoțit de o femeie și o copilă. Femeia e bolnavă. Grav. V-am ajuns din urmă ca să vă cer ajutorul.

– Fir-ar să fie! N-avem niciun doctor aici, a zis piticanul și a scuipat pe un butuc încins. Unde le-ai lăsat?

– La jumătate de leghe de-aici, la marginea drumului.

– O să ne-arăți drumul. Hei, voi de-acolo! Treceți trei la cai, înșeuați-i pe cei liberi! Geralt, femeia ta o să se țină-n șa?

– Nu prea. Tocmai de aceea a trebuit s-o las.

– Luați o capă, o prelată și două scânduri de la căruță. Mișcați-vă mai iute.

Vilfrid Wenck, încrucișându-și mâinile la piept, și-a dres glasul ostentativ.

– Suntem pe drum, a zis tare Yarpen Zigrin fără să-l privească. Iar pe drum nu respingi pe nimeni.

– Fir-ar să fie!

Yarpen și-a retras mâna de pe fruntea lui Triss:

– Dogorește ca o sobă. Nu prea-mi place treaba asta. Dacă e tifos sau dizenterie?

– Asta nu poate fi nici tifos, nici dizenterie, a mințit convingător Geralt, înfofolind-o pe bolnavă cu o pătură. Magicienii sunt imuni la boli. Este o intoxicație alimentară, nimic contagios.

– Hmmm... Bine. Mă duc să cotrobăi prin desagi. Nu știu pe unde

aveam un leac bun pentru căcare, poate mi-a mai rămas ceva.

– Ciri, a murmurat vrăjitorul, dându-i fetiței cojocul de pe cal. Du-te și te culcă, pici din picioare. Nu, nu în căruță. În căruță o punem pe Triss. Tu culcă-te lângă foc.

– Nu! a protestat încet, uitându-se la piticanul care se îndepărta. O să mă culc lângă ea. Dac-o să vadă că mă ferești de ea, n-o să te mai creadă. O să-și închipuie că este ceva molipsitor și o să ne-alunge ca aceia de la post.

– Geralt? a scâncit dintr-odată magiciana. Unde... suntem?

– Printre prieteni.

– Sunt aici, a spus Ciri, mângâindu-i părul castaniu. Sunt lângă tine. Nu te teme! Simți căldura de-aici? Focul arde, iar piticanul s-a dus după un leac pentru... burtă.

– Geralt! a icnit Triss, încercând să se elibereze de sub pături. Niciun... niciun fel de elixiruri magice, ține minte...

– O să țin minte. Stai liniștită!

– Trebuie să ... Ooo...

Vrăjitorul s-a aplecat fără niciun cuvânt, a ridicat-o pe Triss împreună cu coconul care o înfofolea și s-a îndreptat spre pădure, în întuneric. Ciri a oftat.

S-a întors la auzul unor pași grei. De după căruță a apărut piticanul, ținând la subsuoară un ghemotoc mărișor. Vâlvătaia focului se reflecta în lama toporului atârnat la centură, aruncându-și reflexele și asupra nodurilor scurtei grele din piele.

– Unde-i beteaga? a îngăimat. A zburat pe mătură?

– Ciri a arătat spre întuneric.

– E clar, a dat din cap. Cunosc durerea asta și boala asta scârboasă. Când eram mai tânăr haleam tot ce-mi ieșea în cale și tot ce reușeam să imobilizez, așa că m-am intoxicat de o grămadă de ori. Da' cine-i magiciana asta?

– Triss Merigold.

– N-o știu. N-am auzit. Trebuie să recunosc că nici nu prea am de-a face cu Frăția lor. Bine, s-ar cădea să facem cunoștință. Mă cheamă Yarpen Zigrin. Iar pe tine cum te cheamă, gâsculiță?

– Altfel, a hârâit Ciri cu ochii scânteind.

Piticanul a hohotit de râs, rânjind.

– Ah... s-a înclinat condescendent. Iertare, vă rog! În întuneric nu v-am recunoscut. Nu e nicio gâsculiță, e o nobilă domniță. Cad la

piciorușele matale. Și cum se numește domnița, dacă nu e un secret?

– Nu e un secret. Mă cheamă Ciri.

– Ciri... Aha. Și cine sunteți, domniță?

– Ah, asta. Ciri și-a ridicat nasul cu mândrie, asta da, e un secret.

Yarpen a pufnit în râs din nou.

– Limba domniței este ascuțită ca acul de viespe, zău așa. Vă rog să binevoiți să mă iertați, domniță. Am adus un leac și ceva de-ale gurii. Primiți domniță sau îl alungați pe bătrânul mocofan Yarpen Zigrin?

– Mă scuzați... Ciri și-a dat seama de greșeală și și-a plecat capul. Triss are cu adevărat nevoie de ajutor, domnule Zigrin. Vă mulțumesc pentru leac.

– N-ai pentru ce.

Piticanul a rânjit din nou și a bătut-o prietenește pe umăr.

– Hai, Ciri, ajută-mă! Trebuie să pregătim doftoria. Hai să facem cocoloașele astea după rețeta bunicii mele. Cocoloașelor ăstora n-o să le reziste nicio vătămătură de mațe.

A desfăcut ghemotocul, a scos din el un soi de bulgăre din turbă și o căniță mică din lut. Ciri s-a apropiat curioasă.

– Trebuie să știi, dragă Ciri, zise Yarpen, că bunica știa ca nimeni altul să doftoricească. Din păcate, credea că cele mai multe boli se trag din lenevire, iar cel mai bun leac pentru lenevire este bățul. Față de mine și de frații mei întrebuința leacu' ăsta mai mult preventiv. Ne pălea cu orice ocazie și chiar fără ocazie. Era o cotoroanță fără pereche. Și odată, când mi-a întins nitam-nisam o felie de pâine cu untură și zahăr, m-a surprins așa de tare, că de uimire am scăpat felia cu untura în jos. Iar bunica mi-a tras o scatoalcă, javra de babă. După care mi-a dat o altă felie, dar fără zahăr.

– Bunica mea, a dat din cap Ciri cu empatie, m-a pălit și pe mine o dată. Cu o vargă.

– Cu o vargă? a râs piticanul. A mea m-a pocnit odată cu mânerul de la târnăcop. Dar gata cu amintirile, hai să facem cocoloașele. Desfă de-aici și fă cocoloașe!

– Ce e asta? Se lipește și mânjește... Ueeeee... Vai ce pute!

– Este pâine mucegăită din grâu zdrobit. O doftorie perfectă. Ia și fă cocoloașe. Mai mici, mai mici, sunt pentru o magiciană, nu pentru o vacă. Dă-mi una! Bine. Acuma tăvălim cocoloșul prin poțiune.

– Ueeeee!

– S-a împuțit? Piticanul și-a apropiat nasul cârn de cănița de lut.

Nu se poate! Usturoiul zdrobit cu sare amară n-are voie să se împută, de-ar sta și o sută de ani.

– Ce grețos, ueeeee! Triss n-o să înghită asta!

– O să folosim metoda bunicii mele. Tu o ții de nas, iar eu îi vâr gălușțele.

– Yarpen! a zis printre dinți Geralt ivit din beznă cu magiciana în brațe. Ai grijă să nu-ți vâr eu ceva.

– Asta-i o doftorie! s-a scandalizat piticanul. Face bine! Mucegai, usturoi...

– Da... a gemut slab Triss din adâncul coconului său. E-adevărat... Geralt, asta ar putea să-mi facă bine într-adevăr...

– Vezi?

Yarpen i-a dat un ghiont lui Ciri, ridicându-și cu mândrie barba și arătând spre Triss, care înghițea gălușțele ca o martiră:

– Deșteaptă magiciana! Știe ea ce-i bun.

– Ce spui, Triss? s-a aplecat vrăjitorul. Aha, înțeleg. Yarpen, n-ai cumva angelică? Sau șofran?

– O să caut, o să-ntreb. V-am adus apă și ceva de-ale gurii...

– Mulțumesc. Dar ele au nevoie în primul rând de odihnă. Ciri, culcă-te!

– Să-i fac și-o compresă lui Triss...

– Îi fac eu compresa. Yarpen aș vrea să stăm de vorbă.

– Hai la foc! Acuși dăm cep la un butoiaș...

– Vreau să vorbesc cu tine. Nu țin la un auditoriu mai mare. Dimpotrivă.

– Desigur. Spune!

– Ce e cu convoiul acesta?

Piticanul și-a ridicat spre el ochii săi mici și pătrunzători.

– În slujba regelui, a zis încet și sacadat.

– Bănuiam eu. Vrăjitorul i-a rezistat privirii. Yarpen, nu am întrebat dintr-o curiozitate nesănătoasă.

– Știu. Și știu la ce te referi. Dar este un transport... hmm... de importanță specială.

– Și ce anume transportați?

– Pește în saramură, a zis fără ezitare Yarpen, după care a continuat să mintă fără să-i tremure măcar pleoapele. Furaje, unelte, harnașamente, tot felu' de nimicuri pentru armată. Wenck este intendentul armatei regale.

– Ăsta-i intendent cum sunt eu druid, a zâmbit Geralt. Dar e treaba voastră, nu obișnuiesc să-mi bag nasul în secretele altora. Ai văzut, totuși, în ce stare se află Triss. Permite-ne să ne alăturăm vouă, Yarpen, lasă-ne să stăm într-o căruță. Câteva zile. Nu vă întreb încotro mergeți, pentru că la urma urmelor drumul duce drept ca o săgeată spre sud, se bifurcă abia după Lixela, iar până la Lixela mai sunt zece zile de mers. În timpul ăsta o să-i scadă febra lui Triss și o să poată călări. Dacă nu, mă opresc în popasul de peste râu. Înțelegi, zece zile în căruță, acoperită bine, hrană caldă... Te rog.

– Nu eu sunt cel care comandă aici, ci Wenck.

– Nu cred că n-ai nicio influență asupra lui. Doar e vorba de un convoi format în principal din piticani. Evident că trebuie să țină cont și de tine.

– Ce înseamnă Triss pentru tine?

– Ce contează într-o situație ca asta?

– În situația asta nu contează. Am întrebat doar dintr-o curiozitate nesănătoasă, pentru a putea apoi să răspândesc bârfa prin cârciumi. Dar din câte se vede, ai o afecțiune puternică pentru magiciene.

Vrăjitorul a schițat un zâmbet trist.

– Iar fata? Yarpen a indicat-o pe copila care se foia sub cojoc. E-a ta?

– A mea, a răspuns fără să stea pe gânduri. A mea, Zigrin.

Zorii se iveau cenușii și umezi, înmiresmați de ploaia nocturnă și de ceața matinală. Ciri avea senzația că doar ațipise pentru câteva clipe, că abia își sprijinise capul de mormanul de saci din căruță și-au și trezit-o.

Geralt o așeza lângă ea pe Triss, adusă dintr-o nouă expediție forțată în pădure. Capele în care era înfofolită magiciana sclipeau de rouă. Geralt avea cearcăne. Ciri știa că nu închisese niciun ochi: Triss avusese febră toată noaptea și suferea mult.

– Te-am trezit? Iartă-mă! Dormi, Ciri! E prea devreme.

– Ce face Triss? Cum se simte?

– Mai bine, a scâncit magiciana. Mai bine, dar... Geralt, ascultă... Aș vrea să-ți...

– Da? Vrăjitorul s-a aplecat, dar Triss adormise. S-a îndreptat și s-a întins.

– Geralt... a șoptit Ciri. Ne dă voie să mergem în căruță?

– O să vedem. Și-a mușcat buzele. Dormi cât mai poți. Odihnește-

te!

A sărit din căruță. Ciri a auzit zarva din care putea deduce că se strânge tabăra: tropăit de cai, hârșâit de harnașamente, scârțâit de oiști și zornăit de cârlige, discuții și sudălmi. Apoi s-au apropiat vocea răgușită a lui Yarpen Zigrin și vocea calmă a bărbatului înalt numit Wenck. Și vocea rece a lui Geralt. S-a ridicat pe vine și s-a uitat cu precauție de după prelată.

– În această privință n-am primit interdicții stricte, a declarat Wenck.

– Fantastic! s-a bucurat piticanul. Așadar, problema e ca și rezolvată.

Comisarul a ridicat lent mâna, în semn că nu terminase încă de zis. A tăcut câteva clipe. Geralt și Yarpen așteptau cu răbdare.

– În orice caz, a adăugat într-un final Wenck, eu răspund cu capul dacă transportul nu ajunge la locul de destinație.

A tăcut din nou. De data aceasta nimeni nu s-a băgat în vorbă. Nu încăpea nicio îndoială că în discuțiile cu comisarul trebuia să te obișnuiești cu pauzele lungi dintre fraze.

– Și, dacă n-ajunge în siguranță, a terminat după o clipă. Și la timp. Iar îngrijirea bolnavei ar putea încetini marșul.

– Suntem în grafic, l-a asigurat Yarpen, după ce a așteptat puțin. Cu timpul stăm bine, domnule Wenck, n-o să întârziem. Iar în ceea ce privește siguranța... Pare-mi-se că un vrăjitor nu strică în companie. Drumul străbate păduri, până la Lixela sunt numai zăvoaie de-o parte și de alta. Iar prin zăvoaie, după cum umblă vorba, hălăduiesc tot felu' de făpturi rele.

– Într-adevăr, i-a dat dreptate comisarul. Privindu-l pe vrăjitor în ochi, părea să-și măsoare fiecare cuvânt. Anumite făpturi rele, întărâtate de alte făpturi rele, pot fi întâlnite în ultima vreme în pădurile din Kaedwen. Acestea ar putea să ne amenințe siguranța. Regele Henselt, având cunoștință despre asta, mi-a dat dreptul de a înrola voluntari în escorta înarmată. Domnule Geralt? Asta v-ar rezolva problema.

Vrăjitorul a păstrat liniștea pentru un timp mai lung decât tot monologul lui Wenck, presărat cu pauze între fraze.

– Nu, a spus în sfârșit, domnule Wenck! Să stabilim clar. Sunt gata să mă revanșez pentru sprijinul oferit doamnei Merigold, dar nu în acest mod. Pot să îngrijesc caii, să car apă și lemne și chiar să gătesc. Dar nu mă înrolez în slujba regelui în calitate de soldat plătit. Vă rog

să nu contați pe sabia mea. N-am de gând să omor acele, cum ați binevoit să vă exprimați, făpturi rele din ordinul unor făpturi pe care nu le consider absolut deloc mai bune.

Ciri a auzit cum a țâțâit Yarpen și a tușit în pumnul închis. Wenck l-a privit liniștit pe vrăjitor.

– Înțeleg, a declarat sec. Îmi plac situațiile clare. Așa să fie. Domnule Zigrin, vă rog să vegheați să nu scadă viteza marșului. În ceea ce vă privește, domnule Geralt... Sunt convins că veți fi folositor în maniera pe care o considerați potrivită. Ar fi ofensator și pentru mine, și pentru dumeavoastră să socotesc ajutorul dumneavoastră ca pe o plată pentru îngrijirile acordate doamnei bolnave. Se simte mai bine astăzi?

Vrăjitorul a confirmat cu o aplecare a capului care lui Ciri îi părea un pic mai profundă și mai amabilă decât aplecările lui obișnuite. Wenck nu și-a schimbat expresia feței.

– Asta mă bucură, a spus după pauza sa caracteristică. Transportând-o pe doamna Merigold într-o căruță din convoiul meu îmi asum responsabilitatea pentru sănătatea, confortul și siguranța sa. Domnule Zigrin, vă rog, ordonați marșul.

– Domnule Wenck...

– Spune, domnule Geralt.

– Mulțumesc.

Comisarul a salutat cu o înclinare a capului. Lui Ciri i s-a părut că înclinarea era un pic mai profundă și mai amabilă decât o cer amabilitățile convenționale.

Yarpen Zigrin a alergat de-a lungul coloanelor împărțind ordine și recomandări răsunătoare, după care s-a trântit pe capra căruței, a zbierat și a îndemnat caii cu hățurile. Căruța s-a urnit huruind prin pădure. Urnirea a trezit-o pe Triss, dar Ciri a liniștit-o și i-a schimbat compresa de pe frunte. Huruitul a legănat-o. Magiciana a adormit într-o clipă, a ațipit și Ciri.

Când s-a trezit, soarele era sus pe cer. S-a uitat printre butoaie și boccele. Căruța în care mergea se afla în fruntea convoiului. Următoarea era condusă de un pitican cu o basma roșie legată la gât. Din conversațiile piticanilor, Ciri a aflat că îl chema Paulie Dahlberg. Alături de el stătea fratele său, Regan. Îl vedea și pe Wenck călărind alături de doi portărei.

Babușca, iapa lui Geralt, legată de căruță, a salutat-o cu un nechezat blând. Nu-și vedea nicăieri roibul și nici pe bidiviul lui

Triss. Cu siguranță erau la coada convoiului, alături de caii de rezervă.

Geralt ședea pe capră alături de Yarpen. Vorbeau încet, bând din când în când bere dintr-un butoiaș aflat între ei. Ciri a tras cu urechea, dar s-a plictisit repede: conversația se referea la politică, în special la urzelile și intențiile regelui Henselt, la niște servicii speciale și la niște misiuni speciale, derulate în sprijinul vecinului amenințat de război, regele Demawend de Aedrin. Geralt și-a exprimat curiozitatea asupra măsurii în care cele cinci căruțe de pește în saramură vor fi în stare să sporească potențialul defensiv al Aedirnului. Yarpen, fără a lua în seamă persiflarea din vorbele vrăjitorului, i-a explicat că unele specii de pești sunt atât de prețioase, încât ar ajunge pentru plata soldei anuale pentru o unitate întreagă de cavalerie grea, iar fiecare unitate nouă de cavalerie grea avea un aport considerabil. Geralt era nedumerit de ce ajutorul acesta trebuie să fie secret, la care piticanul i-a răspuns că tocmai în asta constă secretul.

Triss s-a zvârcolit prin somn, i-a căzut compresa și a bâiguit ceva neclar. Îi cerea unui oarecare Kevyn să-și țină mâinile acasă și un pic mai târziu i-a explicat că predestinarea nu poate fi evitată. Apoi, constatând că toți, absolut toți sunt într-o oarecare măsură mutanți, a adormit liniștită.

Și pe Ciri o toropea somnul, dar și-a revenit la auzul hohotelor uriașe de râs ale lui Yarpen, care tocmai îi aducea aminte lui Geralt de vechile isprăvi. Era vorba despre vânarea unui dragon de aur, care, în loc să se lase vânat, le-a numărat oasele vânătorilor, iar pe ciubotarul numit Kozojed l-a înghițit pur și simplu. Ciri a început să asculte cu interes sporit.

Geralt l-a întrebat despre soarta Arnăuților, dar Yarpen nu mai știa nimic de ei. La rândul său, Yarpen s-a interesat de femeia pe nume Yennefer, iar lui Geralt i-a pierit cheful de-a vorbi. Piticanul a mai tras o dușcă de bere și a început să se plângă că acea Yennefer continua să-i poarte ranchiună, cu toate că trecuseră ani buni de-atunci.

– M-am întâlnit cu ea la un târg în Gors Velen, povestea. Când m-a văzut, a pufnit ca o mâță și mi-a insultat oribil răposata mea mamă. Așa că am luat-o iute la sănătoasa, iar ea îmi striga din urmă că o să mă prindă cumva și o să aibă grijă să-mi crească iarbă-n cur.

Ciri a chicotit imaginându-și-l pe Yarpen cu iarbă. Geralt a

murmurat ceva despre femei și caracterul lor impulsiv, iar piticanul a găsit că acestea erau cuvinte prea blânde pentru răutatea, înverșunarea și dorința aprigă de răzbunare specifice femeilor. Vrăjitorul a-ntrerupt subiectul, iar Ciri a adormit din nou. De data aceasta au trezit-o niște voci ridicate. Mai exact era vocea lui Yarpen, care chiar urla de-a binelea.

– Ah, da! Să știi că da! Așa am hotărât!

– Mai încet! a zis vrăjitorul cu voce domoală. În căruță zace o femeie bolnavă. Înțelege că eu nu-ți critic nici deciziile, nici rezoluțiile.

– Nu, bineînțeles, l-a întrerupt sarcastic piticanul. Tu doar zâmbești cu subînțeles.

– Yarpen, te avertizez ca pe un prieten. Pe cei care stau cu fundul în două luntri, ambele părți îi urăsc, sau în cel mai bun caz îi tratează cu neîncredere.

– Eu nu stau cu fundul în două luntri. Mă declar răspicat pentru una dintre părți.

– Pentru această parte vei rămâne pentru totdeauna un pitican. Cineva diferit. Un străin. Iar pentru cealaltă parte...

S-a întrerupt.

– Hai! a hârâit Yarpen întorcându-se. Hai, începe, ce mai aștepți? Spune-mi că sunt un trădător și un câine în lesa oamenilor, dispus să se lase asmuțit pentru un pumn de arginți și un blid de lături împotriva confraților săi răzvrătiți, care luptă pentru libertate. Hai, scuipă-le din tine. Nu-mi place când lași vorba neterminată.

– Nu, Yarpen, a spus Geralt domol. Nu. Nu voi scuipa nimic.

– Ah, nu vrei? Piticanul și-a îmboldit caii. N-ai chef? Preferi să te uiți și să zâmbești? Nu-mi spui niciun cuvânt, nu-i așa? Dar lui Wenck ai putut să-i spui! „Vă rog să nu contați pe sabia mea. „Vai ce mândru, nobil și orgolios! Mă doare-n cur de mândria ta. Și de orgoliul tău blestemat!

– Am vrut pur și simplu să fiu cinstit. Nu vreau să mă amestec în acest conflict. Vreau să-mi mențin neutralitatea.

– Nu se poate! a zbierat Yarpen. Nu se poate să-ți păstrezi neutralitatea, înțelegi? Nu, tu nu înțelegi nimic. Cară-te din căruța mea, încalecă-ți calul. Fugi din ochii mei, orgoliosule neutru ce ești. Mă scoți din sărite.

Geralt s-a întors. Ciri aștepta cu sufletul la gură. Dar vrăjitorul n-a scos niciun cuvânt. S-a ridicat și a sărit din căruță, rapid, flexibil,

agil. Yarpen a așteptat până când și-a dezlegat iapa de la căruță, după care și-a îndemnat din nou caii, bolmojind în barbă cuvinte neclare, dar cu răsunet înspăimântător.

Ciri s-a ridicat pentru a sări și a-și căuta roibul. Piticanul s-a întors și a taxat-o cu o privire dezgustată.

– Numai necazuri mi-aduci, domniță! a pufnit mânios. Dame și copile mai lipseau de-aici, la naiba! Nici să mă piș de pe capră nu pot, sunt nevoit să opresc atelajul și să fug în tufișuri!

Ciri și-a pus mâinile în șolduri, și-a scuturat bretonul cenușiu și și-a ridicat nasul în vânt.

– Da? a cotcodăcit iritată. N-aveți decât s-o lăsați mai moale cu berea, domnule Zigrin, și o să vreți mai rar.

– Ce te mănâncă pe tine-n fund de berea mea, mucoaso?

– Nu mai țipați, Triss abia a adormit!

– E căruța mea. Și țip cât am eu chef!

– Bușteanul!

– Ce? Vai tu, capră nesimțită!

– Bușteanul!

– Îți arăt eu ție bușteanul... Oh, la naiba! Prrrrrrrrrrr!

Piticanul s-a dus tare pe spate, a strâns în ultima clipă hățurile, în momentul în care cei doi cai se pregăteau să sară peste bușteanul aflat de-a curmezișul drumului. Yarpen s-a ridicat în picioare pe capră, blestemând omenește și piticănește, fluierând și răcnind, a oprit atelajul. Piticanii și oamenii, sărind din căruțe, au venit la el în fugă și l-au ajutat să direcționeze caii pe drumul liber, trăgându-i de căpăstru și de dârlogi.

– Ai tras un pui de somn, Yarpene? a hârâit apropiindu-se Paulie Dalberg. Fir-ar să fie, dacă ajungea peste buștean, se ducea naibii osia, iar roțile se făceau zob. La dracu'! Ce faci tu?

– Du-te dracului, Paulie! a exclamat Yarpen Zigrin, plesnind mânios caii cu hățurile.

– Ai avut noroc, a zis dulce Ciri, urcându-se pe capră alături de pitican. După cum vezi dumneata, îți prinde bine să ai o vrăjitoare în căruță decât să mergi de unul singur. Te-am avertizat în ultima clipă. Și dacă te-ai fi pișat matale de pe capră și-ai fi dat peste buștean, vai de mine, vai. Nici nu-mi vine să mă gândesc la ce-ai fi putut păți...

– Ia mai tacă-ți fleanca!

– Nu mai zic nimic. Niciun cuvințel.

N-a rezistat niciun minut.

– Domnule Zigrin?

– Niciun domnule. Piticanul i-a tras un ghiont, rânjind. Sunt Yarpen. E clar? Doar mânăm împreună atelajul, nu-i așa?

– E clar. Pot să țin și eu hățurile?

– Bineînțeles. Stai nițel, nu așa! Pune-l peste arătător și apasă cu degetul mare, uite-așa. La fel la stânga. Nu-l smulge și nu-l trage prea tare.

– Așa e bine?

– Bine.

– Yarpen?

– Îh?

– Ce înseamnă „să păstrezi neutralitatea"?

– Să rămâi indiferent, a îngăimat fără chef. Nu lăsa hățurile să atârne. Ține-l mai aproape pe cel din stânga!

– Cum adică indiferent? Indiferent față de ce?

Piticanul s-a aplecat tare și a scuipat sub căruță.

– Dacă Scoia'taelii ne-ar ataca, Geralt al tău are de gând să stea de-o parte și să asiste cum ne sfârtecă gâturile. Tu probabil o să stai alături de el pentru că asta va fi o lecție demonstrativă. Subiectul lecției: atitudinea unui vrăjitor în caz de conflict între masele gânditoare.

– Nu înțeleg.

– Nici nu mă mir deloc.

– Și de-aceea v-ați certat și v-ați supărat? Cine sunt de fapt acești Scoia'taeli? Aceste... Veverițe?

– Ciri! Yarpen și-a zburlit tare barba. Astea nu sunt subiecte pe măsura rațiunii unor fetițe atât de mici.

– Aha, acum te superi pe mine. Nu sunt o fetiță atât de mică. Am auzit ce spuneau despre Veverițe soldații de la post. Am văzut... Am văzut doi elfi morți. Iar cavalerul spunea că și ei... omoară la rândul lor. Și că printre ei nu sunt numai elfi. Sunt și piticani.

– Știu, i-a răspuns Yarpen sec.

– Și tu ești un pitican.

– Asta, fără doar și poate.

– Atunci de ce te temi de Veverițe? Cică ele se luptă numai cu oamenii.

– Asta nu-i așa de simplu, a zis mâhnit. Din păcate.

Ciri a tăcut pentru o clipă, mușcându-și buza inferioară și schimonosindu-și nasul.

– Știu, a răspuns imediat. Veveriţele luptă pentru libertate. Iar tu, deși ești pitican, ești un serviciu special secret al regelui Henselt, în lesa oamenilor.

Yarpen a pufnit ușor în râs, și-a șters nasul cu mâneca și s-a aplecat de pe capră, ca să vadă dacă Wenck n-a ajuns prin apropiere. Dar comisarul era departe, conversând cu Geralt.

– Fetițo, da' ai urechi de marmotă! Ești cam prea isteață pentru cineva lăsat pe pământ să aducă pe lume copii, să gătească și să toarcă. Ți se pare că știi totul pentru că ești o mucoasă. Nu mai face mutra aia de prostuță. Mutrele nu te fac mai matură, ci te fac mai urâtă. Te-ai priceput să-i ghicești, să-i înțelegi pe Scoia'taeli și ți-au plăcut lozincile lor. Știi de ce îi înțelegi atât de bine? Pentru că și Scoia'taelii sunt niște mucoși. Sunt niște fraieri, care nu înțeleg că sunt provocați, că cineva se folosește de credulitatea lor de nătăfleți și le bagă în cap lozinci despre libertate.

– Păi, ei chiar luptă pentru libertate.

Ciri și-a ridicat capul, uitându-se la pitican cu ochii săi larg deschiși:

– Ca driadele din pădurea Brokilon. Ucid oameni pentru că oamenii, unii oameni, le nedreptățesc. Pentru că aceasta a fost cândva țara voastră, a piticanilor, a elfilor și a ălora... semielfi, gnomi și alții... Iar acum sunt oameni pe aici, așadar elfii...

– Elfii... a pufnit ușor în râs Yarpen. Dacă vrem să fim mai exacți, ei sunt niște haimanale ca și voi, oamenii, cu toate că au venit în corăbiile lor albe cu mai bine de o mie de ani înaintea voastră. Acum se întrec cu toții dându-i cu prietenia, acum sunt frați cu toții, acum își rânjesc dinții și spun: „noi, confrații", „noi, Poporu' Vechi". Iar înainte, la dra... Ehei, ehe... Înainte ne șuierau săgețile lor pe lângă urechi când...

– Atunci înseamnă că piticanii au fost primii pe lume?

– De fapt, gnomii, dacă vrem să fim mai exacți. Și dacă vorbim despre această parte a lumii. Pentru că lumea este incredibil de imensă, Ciri.

– Știu. Am văzut odată o hartă.

– N-aveai cum să vezi. Nimeni n-a desenat niciodată o asemenea hartă și mă îndoiesc că se va întâmpla prea curând. Nimeni nu știe ce se află dincolo de Munții de Foc și de Marea Uriașă. Nici măcar

elfii care se dau mari că ei le știu pe toate. Știu un căcat, îți spun eu.

– Hmmm... Dar acum... Doar sunt mai mulți oameni decât... voi.

– Pentru că vă înmulțiți ca iepurii. Piticanul a scrâșnit din dinți. Dac-ar fi după voi, doar v-ați împuia fără oprire, fără alegere, cu oricine și pe unde se nimerește. Iar femeilor voastre le e de-ajuns să se așeze pe ițarii unui bărbat ca să le crească burta... Da' ce te-ai înroșit așa, de parc-ai fi un mac de pe câmp? Ai vrut să înțelegi... Nu-i așa? Atunci ți-am spus în față care-i adevărul adevărat, istoria fidelă a lumii, pe care o stăpânește cel care crapă mai abil căpățânile altora și care umflă mai repede burțile muierilor. Iar cu voi, oamenii, e greu să ții pasul, atât la căsăpit, cât și la împuit...

– Yarpen! i s-a adresat Geralt implacabil, apropiindu-se de ei pe spinarea Babușcăi. Mai abține-te, dacă binevoiești, ai grijă cum îți alegi cuvintele! Iar tu, Ciri, încetează joaca de-a căruțașul și vezi ce mai face Triss, vezi dacă s-a trezit și dacă are nevoie de ceva!

– M-am trezit de mult, a replicat cu o voce slăbită magiciana din fundul căruței. Dar n-am vrut să întrerup o conversație atât de interesantă. Lasă-i în pace, Geralt! Voiam... să aflu mai multe despre influența împuitului asupra dezvoltării societății.

– Pot să încălzesc niște apă? Triss vrea să se spele.

– Încălzește, a aprobat Yarpen Zigrin. Xavier, dă jos grătarul de pe foc, e gata iepurașul nostru. Dă-mi ceaunul, Ciri. Mama ei de viață, plin ochi! Ai cărat singură așa o greutate de la pârâu?

– Sunt foarte puternică.

Cel mai mare dintre frații Dahlberg a izbucnit în râs.

– Nu judeca după aparențe, Paulie, a zis Yarpen cu o voce serioasă, porționând cu iscusință iepurele. Aici nu-i nimic de râs. O fi ea subțirică, e-adevărat, dar văd că e voinică și rezistentă. E ca o curea de piele: pare ea finuță, dar nu poți s-o rupi în mâini. Și dacă te-ai sugruma cu ea, tot ar rezista.

Nimeni n-a mai zâmbit. Ciri s-a așezat pe vine lângă piticanii tolăniți în jurul focului. De data aceasta Yarpen Zigrin și cei patru flăcăi ai săi își aprinseseră propriul foc în tabără, pentru că n-aveau de gând să împartă cu nimeni iepurele vânat de Xavier Moran. Hrana aceasta abia le-ajungea pe-o măsea sau cel mult pe două.

– Mai puneți pe foc, a cerut Yarpen lingându-și degetul. Ca să se încălzească apa mai repede.

– E o tâmpenie cu apa asta, a spus sentențios Regan Dahlberg

scuipând un os. Spălatul nu-i bun pentru un beteag. Nici pentru un sănătos. Îl mai ții minte pe bătrânul Schrader? Nevastă-sa l-a pus să se spele și nu după mult timp a și murit.

– Pentru că l-a mușcat un câine turbat.

– Dacă nu s-ar fi spălat, nu l-ar fi mușcat câinele.

– Și eu cred, s-a băgat în vorbă Ciri, verificând cu degetul temperatura apei din ceaun, că e o exagerare să te speli în fiecare zi. Dar Triss o cere, chiar a și plâns odată... Așa că Geralt și cu mine...

– Știm, a dat din cap fratele mai mare dintre Dahlbergi. Dar ce să mai zic despre vrăjitor... mă tot minunez. Eh, Zigrin, dac-ai avea o muiere, ai spăla-o și ai pieptăna-o? Ai purta-o în brațe în tufiș dac-ar avea nevoie să....?

– Tacă-ți pliscul, Pauli! l-a întrerupt Yarpen. Nu mai zice nimic despre vrăjitor, că e un om cumsecade.

– Păi, eu ce spun aicea? Numai că stau și mă minunez...

– Triss, a intervenit mustrător Ciri, nu este deloc muierea lui.

– Păi, cu atât mai mult mă minunez.

– Cu atât mai mult ești un tontălău, carevasăzică, a concluzionat Yarpen. Ciri, pune nițică apă deoparte, ca să-i facem o infuzie magicienei din șofran și mac. Am impresia că azi e mai bine, nu-i așa?

– Cred și eu, a mormăit Yannick Brass. Doar am oprit pentru ea convoiul de vreo șase ori. Eu știu că-i musai să ajuți pe cineva pe drum, iar care zice altfel e-un prostănac. Dar cel care nu ajută, e un prostănac și mai mare și un golan ticălos. Dar noi zacem prea mult prin aceste păduri, vă zic eu, prea mult. Ne jucăm cu soarta, fir-ar să fie, prea mult ne jucăm cu ea, flăcăi. Pădurea nu e sigură. Scoia'taelii...

– Scuipă cuvântul ăsta, Yannick!

– Ptiu, ptiu, să nu vorbești într-un ceas rău! Yarpen, nu mă tem de ciomăgeală, sângele nu mă sperie pe mine, dar... Dacă tre' să ne batem cu-ai noștri... Fir-ar al naibii! De ce a căzut tocmai pe capul nostru... Beleaua asta căcăcioasă ar trebui să fie însoțită de o sută de călăreți căcăcioși, nu de noi. Să-i ia toți dracii pe deștepții ăștia din Ard Carraigh, să-i...

– Ține-ți gura, îți spun! Mai bine dă-mi oala cu păsat. Iepurașul, tu-i mama mă-sii, a fost o nimica toată, acuma tre' să mâncăm și noi ceva. Ciri, mănânci cu noi?

– Da , cum să nu?

Câteva clipe s-au auzit doar clefăituri, sorbituri și hârâituri de linguri de lemn care se ciocneau în aceeași oală.

– Dar-ar molima! a zis Paulie Dahlberg, râgâind prelung. Aș mai înfuleca ceva.

– Și eu, a declarat râgâind și Ciri, entuziasmată de manierele deloc pretențioase ale piticanilor.

– Numai păsat să nu fie, a zis Xavier Moran. Îmi iese pe nas de-acum. M-am scârbit și de carnea în saramură.

– Atunci, rumegă niște iarbă, dacă ai gusturi așa de fine.

– Sau poți să rozi coajă de mesteacăn. Așa fac castorii și iaca nu mai mor.

– Aș mânca un castor.

– Iar eu un pește, a început să viseze Paulie, în timp ce ronțăia zgomotos o felie de pâine prăjită, scoasă din sân. Mi-e poftă de un pește de nu mai pot.

– Păi, hai să pescuim!

– Unde? a mârâit Yannick Brass. În tufiș?

– În pârâu.

– Ce mai pârâu... Te poți pișa de pe un mal pe celălalt. Ce pește să fie în el?

– Sunt pești în el. Ciri și-a lins lingura și și-a băgat-o în tureacul cizmei. I-am văzut eu când am fost după apă. Dar sunt bolnavi. Au spuzeală. Niște pete negre și roșii...

– Păstrăvi! a răcnit Paulie, scuipând cu firimituri de pâine prăjită. Haideți băieți, iute la pârâu! Regan! Dă-ți jos ițarii! Facem un sac din ei ca să prindem peștii.

– Da' de ce din ai mei?

– Dă-ți-i jos mai iute, că-ți trag o scatoalcă, mucosule! Nu spunea mama să m-asculți?

– Grăbiți-vă dacă vreți să pescuiți, pentru că îndată amurgește, a zis Yarpen. Ciri, s-a încălzit apa? Las-o, las-o, o să te opărești și ai să te murdărești de funingine. Știu că ești puternică, dar lasă-mă pe mine să duc ceaunul.

Geralt îi aștepta, i-au zărit părul alb de la distanță, printre prelatele căruței. Piticanul a turnat apa în ciubăr.

– Ai nevoie de ajutor, vrăjitorule?

– Nu, mulțumesc, Yarpen. Mă ajută Ciri.

Triss nu mai avea febră mare, dar era teribil de slăbită. Geralt și

Ciri se pricepeau de-acum s-o dezbrace și s-o spele, învățaseră și să-i domolească tentativele ambițioase, dar deocamdată utopice de autonomie, se descurcau de-acum destul de bine: el o ținea în brațe, ea o spăla și o ștergea. Doar un singur lucru începea s-o mire și s-o intrige pe Ciri: Triss se lipea de Geralt prea mult, după părerea ei. A încercat chiar și să-l sărute.

Geralt a arătat cu capul spre desagile magicienei. Ciri a înțeles imediat, pentru că și acest lucru făcea parte din ritual: Triss cerea mereu să fie pieptănată. A găsit pieptănul și a îngenuncheat alături. Triss, aplecându-și capul în direcția ei, l-a cuprins pe vrăjitor. După părerea lui Ciri, prea puternic.

– Oh, Geralt... a gemut. Regret atât de mult. Așa de mult regret că ceea ce a fost între noi...

– Triss, te rog...

– ... asta ar trebui să se întâmple acum... acum. Când îmi revin... Ar fi cu totul altfel... Aș putea... Chiar aș putea... Sunt geloasă pe Yennefer. O invidiez că te are...

– Ciri, du-te!

– Dar...

– Du-te, te rog!

A sărit din căruță, căzând chiar alături de Yarpen, care aștepta sprijinit de roată, molfăind îngândurat un fir lung de iarbă. Piticanul a cuprins-o cu brațul de după umăr. Nu era nevoit să se aplece, ca Geralt. Nu era mai înalt decât ea.

– Niciodată să nu faci o astfel de greșeală, vrăjitoare mică! a murmurat arătând din ochi spre căruță. Dacă cineva îți arată compasiune, simpatie și dăruire, dacă te copleșește cu caracterul său frumos, apreciază asta, dar n-o confunda cu.... altceva.

– Nu-i frumos să tragi cu urechea.

– Știu. E riscant. Abia am apucat să sar într-o parte când ai vărsat zoile din ciubăr. Hai, haide să vedem câți păstrăvi s-au prins în iițarii lui Regan.

– Yarpen?

– Hî?

– Îmi place de tine.

– Și mie de tine, căpriță.

– Dar tu ești un pitican. Iar eu nu.

– Dar ce-are de-a fa... Aha, Scoia'taelii. E vorba de Veverițe, nu-i așa? Nu te lasă în pace, așa-i?

Ciri s-a eliberat de sub apăsarea brațului.

– Nici pe tine nu te lasă, a zis. Nici pe alții. Văd eu.

– Piticanul tăcea.

– Yarpen?

– Spune!

– Cine are dreptate? Veverițele sau voi? Geralt vrea să fie... neutru. Tu ești în slujba regelui Henselt, deși ești un pitican. Iar cavalerul din post spunea că toți sunt inamicii noștri și pe toți trebuie să-i.... pe toți, chiar și pe copii. De ce oare, Yarpen? Cine are dreptate?

– Nu știu, a zis cu greu piticanul. N-am de unde să le știu eu pe toate. Fac cum mă taie și pe mine capul. Veverițele și-au luat armele și au plecat în pădure. În mare cu oamenii, strigă, fără să știe că până și aceste vorbe, care prind foarte ușor, le-au fost băgate în cap de emisarii din Nilfgaard. Elfii nu pricep că nu le sunt adresate lor, ci mai degrabă oamenilor. Că nu sunt pentru a le stârni tinerilor elfi avântul războinic, ci pentru a le stârni oamenilor ura împotriva neoamenilor. Eu am înțeles asta demult și de aceea consider o idioțenie criminală ceea ce fac Scoia'taelii. În fine, poate că peste ani buni, mă vor considera trădător și vânzător de neam, iar pe ei îi vor declara eroi... Istoria noastră, istoria lumii cunoaște astfel de cazuri.

A tăcut, și-a zburlit barba. Tăcea și Ciri.

– Elirena... a murmurat dintr-odată. Dacă Elirena a fost o eroină și ceea ce a făcut ea se numește eroism, ce să-i faci, atunci să mă declare trădător și laș. Pentru că eu, Yarpen Zigrin, laș, trădător și renegat, afirm cu tărie că nu trebuia să ne omorâm unii pe alții. Afirm cu tărie că trebuie să trăim. Să trăim în așa fel încât să nu fim nevoiți mai târziu să cerem iertare nimănui. Eroina Elirena... Ea n-a avut încotro. Iertați-mă, îi implora, iertați-mă. Mii de draci! Mai bine să mori decât să trăiești cu gândul că ai făcut ceva pentru care trebuie să fii iertat.

S-a lăsat tăcerea din nou. Ciri nu-i adresa întrebările care îi năvăleau pe buze. A înțeles instinctiv că nu s-ar cuveni.

– Trebuie să trăim unii lângă alții... a continuat Yarpen. Noi împreună cu voi, oamenii. Pentru că pur și simplu nu avem altă scăpare. De două sute de ani știm asta și de o sută de ani lucrăm la asta. Vrei să știi de ce am intrat în slujba lui Henselt? De ce am luat această hotărâre? Pentru că nu pot să las să se ducă pe apa sâmbetei această muncă. Mai bine de o sută de ani am încercat să ne împăcăm cu oamenii. Spiridușii, gnomii, noi, chiar și elfii, pentru că nu

vorbesc despre rusalii, nimfe sau silfide, care au fost dintotdeauna niște sălbatice, chiar și pe vremea când voi nu erați deloc. Pentru mii de diavoli, a durat vreo sută de ani, dar am izbutit să încropim într-un fel această viață comună, unii lângă alții, și am reușit în parte să-i convingem pe oameni că nu sunt multe diferențe între noi...

– Nu sunt deloc diferențe între noi, Yarpen.

Piticanul s-a întors brusc.

– Nu e nicio diferență între noi, a repetat Ciri. Până la urmă gândești și simți ca Geralt. Și... ca mine. Mâncăm aceeași mâncare din același ceaun. Tu o ajuți pe Triss și o ajut și eu. Tu ai avut o bunică, la fel cum am avut și eu... Pe bunica mea au ucis-o nilfgaardienii. În Cintra.

– Iar pe-a mea, oamenii, a zis înghițind un nod piticanul. La Brugge. În timpul pogromului.

– Călăreți! a strigat un soldat de-ai lui Wenck din avangardă. Călăreți la orizont!

Comisarul a venit în trap la căruța lui Yarpen, Geralt s-a apropiat din partea cealaltă.

– Du-te în spate, Ciri! a zis aspru. Coboară de pe capră și așază-te în spate. Ai grijă de Triss.

– De-aici nu se vede nimic!

– Lasă vorba! a lătrat Yarpen. Valea în spate! Și dă-mi barda! Vezi că-i sub cojoc.

– Asta? a ridicat Ciri un obiect greu, cu un aspect teribil, care arăta ca o secure cu tăișul lat, ușor curbat.

– Aia... a confirmat piticanul. Și-a băgat barda în tureac și și-a pus un topor pe genunchi. Wenck, aparent liniștit, s-a uitat pe drum, punându-și mâna streașină la ochi.

– Cavaleria ușoară din Ban Gleán, a apreciat după o clipă. Așa-numitul Stindard Cenușiu, îi recunosc după mantale și după calpacele din blană de castor. Vă rog să vă păstrați calmul. Și vigilența. Mantalele și calpacele din blană de castor își schimbă destul de ușor proprietarii.

Călăreții se apropiau în mare grabă. Erau vreo zece. Ciri a văzut cum în căruța din spate, Paulie Dahlberg își punea pe genunchi două arbalete întinse, iar Regan le acoperea cu o blană. Copila s-a strecurat pe furiș de sub prelată, ascunzându-se după spatele lat al lui Yarpen. Triss a încercat să se ridice, a înjurat și a căzut în culcuș.

– Stai! a strigat primul dintre călăreți, cu siguranță o căpetenie. Cine sunteți? De unde veniți și încotro vă îndreptați?

– Dar cine întreabă? Și cu ce drept?

– Oștirea regelui Henselt, stimabile curios! Întreabă decurionul Zyvik, cel care nu obișnuiește să repete întrebările! Răspunde, atunci! Mai iute! Cine sunteți?

– Serviciul de intendență al oștirii regale.

– Oricine poate spune asta! Dar nu văd pe nimeni în culorile regale!

– Apropie-te, decurionule și uită-te cu atenție la inel.

– Ce-mi scoateți mie ochii cu inelul? s-a strâmbat soldatul. Ce, eu trebuie să cunosc toate inelele sau cum? Un astfel de inel poate să aibă oricine! Ce mai semn!

Yarpen Zigrin s-a ridicat de pe capră, a luat toporul și, cu o mișcare bruscă, i l-a vârât sub nas soldatului.

– Da' semnu' ăsta, a hârâit, îl cunoști? Miroase-l și ține-l minte!

Decurionul a tras de hățuri și și-a întors calul.

– Credeți că mă speriați? a răcnit. Pe mine? Eu sunt în serviciul regal!

– Și noi la fel, a spus încet Wenck. Și cu siguranță de mai demult decât tine. Nu te mai agita, soldatule, ascultă-mă ce-ți spun.

– Eu sunt aici de gardă! De unde să știu cine sunteți voi?

– Doar ai văzut bine inelul, a zis comisarul printre dinți. Iar faptul că n-ai recunoscut semnul de pe piatra prețioasă, îmi dă de gândit cine ești tu, de fapt. Și pe steagul Stindardului Cenușiu este aceeași stemă, ar trebui s-o recunoști.

Soldatului i s-a tăiat elanul vizibil sub influența cuvintelor liniștite ale lui Wenck, precum și a mutrelor posomorâte și înverșunate ale escortei care îl priveau din căruțe.

– Hmmm... a zis, trăgându-și pe urechea stângă calpacul. Fie! Dar, dacă în realitate sunteți ceea ce spuneți, n-o să aveți nimic împotrivă să arunc un ochi la încărcătura din căruțe.

– Ba o s-avem! și-a încruntat sprâncenele Wenck. Și încă cum! Ce te interesează pe tine încărcătura noastră, decurionule? Oricum nu-mi trece prin cap ce-ai avea tu de căutat acolo.

– Nu vă trece prin cap, a dat din cap soldatul coborându-și mâna către mânerul sabiei. Atunci, vă spun eu, domnule, comerțul de persoane e interzis și totuși sunt tot felul de nemernici care vând ostatici nilfgaardienilor. Dacă o să găsesc oameni legați în carcane în

căruțe, n-o să mă aburiți că sunteți în slujba regelui, chiar de mi-ați arăta o duzină de inele.

– Bine, a zis sec Wenck. Dacă e vorba de ostatici, caută! Îți dau voie.

Soldatul s-a apropiat la pas de căruța din mijloc, s-a aplecat în șa și a ridicat prelata.

– Ce-aveți în aceste butoaie?

– Ce s-avem? Ostatici? i-a zis în zeflemea Yannick Brass, tolănit pe capră.

– Am întrebat ce! Răspunde!

– Pește în saramură.

– Dar în cuferele alea? s-a apropiat de-a doua căruță și a tras cu piciorul în căruță.

– Potcoave, a îngăimat Paulie Dahlberg. Iar în spate, piei de bivol.

– Văd și eu - decurionul a dat din mână, a îmboldit calul, a venit în față și a început să caute în căruța lui Yarpen.

– Și cine este muierea care zace acolo?

Triss Merigold a zâmbit palid și s-a ridicat în cot, schițând cu mâna un gest scurt, complicat.

– Cine, eu? l-a întrebat încetișor. Dar nu mă vezi deloc.

Soldatul a clipit nervos, a tresărit ușor.

– Pește în saramură, a zis cu convingere, lăsând în jos prelata. În ordine. Dar țâncul ăsta?

– Ciuperci uscate, i-a zis Ciri privindu-l cu impertinență. Soldatul a tăcut, rămânând cu gura deschisă.

– Cum adică? a întrebat după o clipă, încrețindu-și fruntea. Ce?

– Ai terminat cu controlul, soldatule? s-a interesat Wenck cu răceală, apropiindu-se de cealaltă parte a căruții. Soldatul și-a desprins cu greu privirea de la ochii verzi ai lui Ciri.

– Am terminat. Mergeți cu zeii! Dar fiți atenți! Acum două zile o gloată de Scoia'taeli a măcelărit o patrulă de călăreți lângă Valea Bursucilor. Era un comando puternic, numeros. Ce-i drept, Valea Bursucilor e departe de-aici, dar elfii aleargă prin păduri mai iute ca vântul. Ni s-a dat ordin să mergem în spatele celor care-i hăituiesc, dar oare poți să prinzi vreun elf? E ca și cum ai încerca să prinzi vântul...

– Hai gata, că nu ne interesează! l-a întrerupt răstit comisarul. Timpul trece și mai avem drum lung în față.

– Atunci, rămas-bun! La mine, flăcăi!

– Ai auzit, Geralt? a hârâit Yarpen Zigrin, uitându-se în urma patrulei care se îndepărta. Veverițele alea blestemate sunt prin preajmă. Știam eu. Tot timpul am furnicături în spate de parcă cineva m-ar ținti direct în șale cu arcul. Nu, fir-ar să fie, nu mai putem să mergem pe orbecăite, fluierând, ațipind și trăgând pârțuri somnoroase. Trebuie să știm ce este în față. Ascultă, am o idee.

Ciri și-a smucit brusc roibul și a pornit în galop aplecându-se puternic în șa. Geralt, cufundat într-o discuție cu Wenck, și-a îndreptat dintr-odată spatele.

– Ai grijă ce faci! i-a strigat. Fără nebunii, fătucă! Să nu-ți rupi gâtul! Și nu te îndepărta prea mult...

N-a auzit mai mult, avansa cu repeziciune. O făcea deliberat, nu mai avea chef să asculte lecțiile din fiecare zi. Nu prea iute, nu prea brusc, Ciri! Bla-bla! Nu te îndepărta! Bla-bla-bla. Fii atentă! Bla-bla! De parc-aș fi un copil. Dar am treisprezece ani de-acum, un roib sprinten și o sabie ascuțită în spate. Și nu mă tem de nimic!

Și este primăvară!

– Hei, ai grijă să nu-ți opărești fundul!

Yarpen Zigrin, încă un deștept. *Bla-bla!*

Mai departe, mai departe, la galop, pe drumul plin de hopuri și dâmburi, prin ierburi și tufe înverzite, prin băltoace argintii, prin nisipul umed auriu, printre ferigi dantelate. Lopătarul speriat fuge în pădure, strălucește în salturi cu lampa fundului său alburiu cu negru. De prin copaci se urnesc păsările: gaițe și prigorii pestrițe, coțofene negre gălăgioase cu cozi amuzante. Apa de prin bălți și crăpături țâșnește de sub copitele calului.

Mai departe și mai departe! Calul care până atunci pășise agale în spatele căruței, o poartă acum bucuros, iute, fericit, gonind lin, îi simte mușchii între coapse, iar coama lui umedă o biciuiește pe față. Calul își întinde grumazul în față, Ciri slăbește hățurile. Mai departe, călușule, să nu simți nici zăbăluța, nici mușchiul, mai departe, la galop, la galop, iute, iute! Primăvară!

A încetinit, s-a uitat în jur. În sfârșit e singură, în sfârșit e departe. Nimeni nu o mai dojenește, nimeni nu o mai mustră, nu-i atrage atenția, nu o amenință că se va termina cu plimbările astea. În sfârșit e singură, liberă și independentă.

Mai încet. La trap ușor. La urma urmei nu este o plimbare de distracție, mai am și anumite obligații. La urma urmei, de-acum sunt

o patrulă de recunoaștere, o avangardă. De-acum, se gândea în sinea ei Ciri, uitându-se în jur, siguranța întregului convoi este în mâinile mele. Toți îmi așteaptă nerăbdători întoarcerea și raportul: drumul e liber și se poate trece, n-am văzut pe nimeni, nu sunt urme de roți și nici de copite. O să raportez și, atunci, zveltul domn Wenk cu ochii săi albaștri de gheață o să dea cu gravitate din cap, Yarpen Zigrin o să-și arate dinții galbeni ca de cal, Paulie Dahlberg o să strige: „Bravo, micuțo!“, iar Geralt o să-mi zâmbească ușor. O să zâmbească, deși în ultima vreme a zâmbit cam rar.

Ciri privește și-și fixează în memorie. Doi pui de mesteceni doborâți: nicio problemă. Un morman de crengi: nu-i nimic, căruțele o să treacă. O crăpătură spălată de ploaie: ar fi un mic obstacol, dar roțile de la prima căruță o vor lărgi, iar următoarele vor merge pe urmele formate. O poiană largă, un loc bun pentru popas...

Urme? Ce urme să fie pe-aici? Nu este nimeni. Numai păduri. Numai păsări care ciripesc printre frunzele proaspete verzi. O vulpe roșcată trece liniștită drumul... Și totul miroase a primăvară. Drumul se oprește la jumătatea colinei și se pierde într-un defileu nisipos, printre pinii contorsionați, agățați de versant. Ciri abandonează drumul, urcă panta pentru a contempla împrejurimile de la înălțime și pentru a putea să atingă frunzele umede și înmiresmate...

A descălecat, a înnodat hățurile de un trunchi și a pornit încet printre ienuperii care acopereau colina. Pe partea cealaltă se vedea un spațiu deschis care în desișul pădurii părea o gaură făcută de o mușcătură: cu siguranță apăruse în urma unui incendiu care avusese loc cu mult timp în urmă, pentru că nicăieri nu se vedeau resturi arse, negre, peste tot se așternea verdele mestecenilor și pinilor scunzi. Drumul, cât vedeai cu ochii, dădea impresia că este liber și că poate fi trecut.

Și că e sigur.

De cine le-o fi teamă? De Scoia'taeli? Și de ce să le fie teamă de ei? Eu nu mă tem de elfi, zău. Doar nu le-am făcut nimic.

Elfii. Veverițele. Scoia'taelii.

Înainte de-ai ordona Geralt să plece, Ciri a avut timp să se uite la cadavrele din postul de apărare. Își aducea aminte mai ales de unul: cu fața acoperită de părul năclăit de sângele care căpătase o culoare maronie, cu gâtul îndoit și sucit în mod nefiresc. Buza superioară ridicată într-o grimasă înțepenită și lugubră îi dezvelea dinții foarte albi și foarte mărunți, neomenești. Își aducea aminte de cizmele

elfului, ponosite și decolorate, lungi până la genunchi, cu șireturi înnodate în partea de jos, iar în partea de sus închise cu multe catarame forjate.

Elfii care ucid oameni, care ei înșiși pier în luptă. Geralt zice că trebuie să păstrezi neutralitatea... Iar Yarpen, că trebuie să acționezi astfel încât să nu fii nevoit să-ți ceri iertare.

A dat un șut în mușuroiul de cârtiță, a scociorât îngândurată cu tocul în țărână.

Cine și cui, cui și pentru ce să-i ceri iertare?

Veverițele ucid oameni. Iar Nilfgaardul le plătește pentru asta. Le folosește. Le instigă. Nilfgaardul.

Ciri nu uitase, cu toate că își dorea foarte mult să uite. Cele întâmplate în Cintra. Pribegia, disperarea, teama, foamea și suferința. Marasmul și apatia care au venit mai târziu, mult mai târziu, când au găsit-o și au luat-o cu ei, druizii din Zarzecze. Își aducea aminte ca prin ceață, cu toate că voia să le dea uitării.

Dar reveneau. Îi reveneau în gânduri, în vise. Cintra. Ropotul cailor și răcnetele sălbatice, cadavrele, incendiul... Și cavalerul negru cu coiful împănat... După care... Cocioabele din Zarzecze... Hornul afumat printre mormanele de moloz... Alături, lângă o fântână intactă, o pisică neagră care-și lingea arsura teribilă de pe coaste. Fântâna... Cumpăna... Căldarea...

Căldarea plină cu sânge.

Ciri și-a șters fața, s-a uitat mirată în palmă. Palma îi era umedă. Fetița și-a suflat nasul și și-a șters lacrimile cu mâneca.

Neutralitate? Indiferență? Îi venea să urle. Un vrăjitor care se uită indiferent? Niciodată! Vrăjitorul trebuie să apere oamenii. Împotriva vampirilor și vârcolacilor. Și nu numai. Trebuie să-i apere împotriva oricărui rău. Iar eu am văzut în Zarzecze ce înseamnă răul.

Vrăjitorul trebuie să ocrotească și să salveze. Să ocrotească bărbații ca să nu ajungă spânzurați de mâini prin copaci și să nu fie trași în țepe. Să ocrotească fetele blonde ca să nu fie răstignite printre țepele înfipte în pământ. Să-i ocrotească pe copii ca să nu fie sfârtecați și aruncați în fântâni. Până și pisicile arse într-un hambar incendiat au dreptul să fie ocrotite. De aceea am să mă fac vrăjitoare, de aceea am o sabie, pentru a-i ocroti pe cei asemenea celor din Sodden și Zarzecze, pentru că ei n-au săbii, nu știu pașii, semirotațiile, eschivele și piruetele, nimeni nu i-a învățat să lupte, sunt lipsiți de apărare și neputincioși în fața unui vârcolac și a unui dezertor

Nilfgaardian. Pe mine m-au învățat să lupt. Ca să pot să-i ocrotesc pe cei fără apărare. Și o voi face. Mereu. Și nu voi fi niciodată neutră. Niciodată nu voi fi indiferentă.

Niciodată!

Nu și-a dat seama de unde i-a venit avertismentul, oare a fost acea liniște subită căzută ca o umbră răcoroasă peste pădure, sau poate o mișcare surprinsă cu coada ochiului. Dar a reacționat într-o clipită, intuitiv, datorită reflexului prins și învățat în codrii din Zarzecze, atunci când, fugind din Cintra, se lua la întrecere cu moartea. S-a aruncat la pământ, s-a târât sub un tufiș de ienupăr și a rămas încremenită. De n-ar necheza calul, se gândea.

Pe versantul opus al defileului s-a mișcat ceva din nou, a zărit o siluetă vagă, lipsită de contur, volatilizată din frunziș. Elful s-a ivit precaut din desiș. Și-a dat jos gluga de pe cap, s-a uitat în jur o clipă, a ascultat, după care, iute și silențios, a pornit pe coastă. În urma lui au ieșit alți doi din desiș.

Apoi au pornit următorii. Mulți. Un șir lung. Unul după altul. Cam jumătate dintre ei erau călare: călăreau lin, stând drept în șa, încordați, vigilenți. Pentru o secundă i-a văzut pe toți foarte clar și precis, în timp ce se deplasau în liniște deplină pe fundalul cerului, în dreptul unei breșe luminoase în zidul de arbori, înainte de a dispărea contopiți în umbra sclipitoare a codrului. Au dispărut fără susur, fără foșnet, ca niște spirite. Fără tropăit și nechezat de cal, fără trosnet de crenguțe sub tălpi sau potcoave, fără zăngănit de arme.

Au dispărut, dar Ciri nu s-a clintit. Stătea în continuare lipită de pământul de sub ienupăr, străduindu-se să respire cât mai încet. Știa că poate fi dată de gol de o pasăre sau de un animal speriat, iar pasărea sau animalul ar fi putut să fie speriate de orice susur și orice mișcare, oricât de neînsemnate și de prudente. S-a ridicat abia atunci când pădurea s-a liniștit complet, iar în copacii printre care au dispărut elfii au început să ciripească coțofenele.

S-a ridicat pentru ca imediat să simtă strânsoarea unor brațe puternice. O mănușă neagră din piele i-a acoperit buzele, înăbușindu-i strigătul de spaimă.

– Taci!

– Geralt?

– Taci, am zis.

– I-ai văzut?

– I-am văzut.

– Sunt ei... a șoptit. Scoia'taelii. Nu-i așa?

– Așa-i. Repede, pe cai. Atenție la picioare.

Au coborât colina precaut și silențios, dar nu s-au întors pe drum, au rămas în desiș. Geralt, care se uita în toate direcțiile cu atenția mărită, nu a lăsat-o să călărească roibul de una singură și, luându-i hățurile, îl conducea el însuși.

– Ciri, i-a spus de îndată, să nu scoți un cuvânt despre ce am văzut. Nici lui Yarpen, nici lui Wenck. Nimănui. M-ai înțeles?

– Nu, a îngăimat lăsându-și capul în jos. Nu înțeleg. De ce trebuie să tac? Doar ar trebui să-i avertizăm. De partea cui suntem noi? Împotriva cui? Cine este prietenul nostru și cine dușmanul nostru?

– Mâine ne vom despărți de convoi, i-a zis după o clipă de tăcere. Triss este aproape recuperată. Ne luăm rămas-bun și mergem pe drumul nostru. Avem problemele noastre, preocupările noastre și greutățile noastre. Și atunci ar fi bine să încetezi clasificarea locuitorilor acestei lumi în prieteni și dușmani.

– Trebuie să fim... neutri? Indiferenți, adică, nu? Și dacă ne atacă...

– Nu ne vor ataca.

– Și dacă...

– Ascultă-mă! s-a întors spre ea. De ce crezi că un transport atât de important, o încărcătură de aur și argint, un ajutor secret din partea regelui Henselt pentru Aedirn nu este escortat de oameni, ci de piticani? Eu am văzut de ieri un elf care ne urmărea dintr-un copac. I-am auzit cum au trecut în toiul nopții pe lângă tabăra noastră. Scoia'taelii nu-i vor ataca pe piticani, Ciri.

– Dar sunt pe-aici, a îngăimat ea. Sunt. Mișună, ne înconjoară...

– Știu eu de ce sunt pe-aici. O să-ți arăt îndată.

Și-a întors brusc calul și i-a aruncat hățurile lui Ciri. Ea și-a urnit roibul cu călcâiul, a luat-o din loc, iar el, cu un gest al mâinii, i-a cerut să rămână în spate. Au tăiat drumul și au intrat din nou în codru. Vrăjitorul o ghida, Ciri mergea pe urmele lui. Amândoi tăceau. Prelung.

– Uită-te!

Geralt și-a oprit calul.

– Uită-te, Ciri! a repetat.

– Ce-i asta? a oftat ea.

– Shaerrawedd.

În fața ochilor lor, cât le permitea pădurea să vadă, se zăreau

mormane de blocuri de granit și marmură, șlefuite fin, cu muchiile tocite de vânt, ornamentate cu motive sculptate de ploi, fisurate și sfărâmate de ger, crăpate de rădăcinile copacilor. Printre trunchiuri străluceau alburiu coloanele și arcadele sparte, rămășițele frizelor năpădite de iederă și învelite de un strat gros de mușchi verde.

– Aici a fost... un castel?

– Un palat. Elfii nu construiau castele. Descalecă. Caii nu se prea descurcă printre ruine.

– Cine le-a distrus pe toate acestea? Oamenii?

– Nu. Ei înșiși. Înainte de a pleca.

– Păi, de ce?

– Știau că nu se vor mai întoarce niciodată. Era înainte de a doua încăierare dintre ei și oameni, acum mai bine de două sute de ani. Până atunci, când se retrăgeau, lăsau așezările intacte. Oamenii construiau pe temeliile elfilor. Așa s-au înălțat Novigrad, Oxenfurt, Wyzima, Tretogor, Maribor, Cidaris. Și Cintra.

– Și Cintra?

A confirmat dând din cap, fără să-și ia privirea de la ruine.

– Au plecat de aici, a șoptit Ciri, dar acum se întorc mereu. De ce oare?

– Ca să se uite.

– La ce?

Fără niciun cuvânt i-a pus mâna pe umeri și a îndemnat-o ușor în față. Au luat-o în jos pe scările de marmură, ținându-se de crengile flexibile de aluni și de smocurile de iarbă care străbăteau din orice gropiță, din orice crăpătură a plăcilor acoperite de mușchi.

– Aici era centrul palatului. Inima lui. O fântână.

– Aici? s-a mirat uitându-se la desișul compact de arini și la trunchiurile albe de mesteceni printre mormane și blocuri fără formă. Aici? Aici nu e nimic.

– Vino!

Pârâul care alimenta fântâna trebuie să-și fi schimbat de multe ori albia, spălând tenace și perseverent blocurile de marmură și plăcile de alabastru care, fiind deplasate, constituiau obstacole și îi schimbau permanent făgașul.

Ca urmare, întregul teren era fragmentat de șănțulețe plane. Pe ici, pe colo apa cobora în cascade pe deasupra ruinelor, clătindu-le de frunze, nisip și sedimente. În aceste locuri, marmura, teracota și mozaicul continuau să plesnească de culoare și prospețime ca și cum

ar zăcea aici de trei zile și n-ar dăinui de două secole.

Geralt a sărit pârâul și a intrat printre resturile unor coloane. Ciri l-a urmat. Au sărit de pe niște scări ruinate și, aplecându-și capetele, au intrat sub un arc intact al arcadei îngropate pe jumătate. Vrăjitorul s-a oprit și i-a arătat cu mâna. Ciri a oftat puternic.

Din mijlocul unui morman de moloz, împestrițat de teracota spartă, se înălța o tufă uriașă de trandafir, împovărat de zeci de flori frumoase albe și lila. Pe petale străluceau argintiu picături de rouă. Lujerii tufei se împleteau pe o placă albă enormă. Iar din placă îi privea un chip trist și gingaș ale cărui trăsături delicate și nobile n-au putut să fie șterse de ploi și zăpezi. Un chip care n-a putut fi desfigurat de dalta tâlharilor care au extras din basoreliefuri ornamentele de aur, mozaicurile și pietrele prețioase.

– Aelirenn... a zis Geralt după o tăcere lungă.

– E frumoasă, a șoptit Ciri prinzându-l de mână. Vrăjitorul părea că nu observă gestul. Privea basorelieful și era departe, departe, într-o altă lume și în alt timp.

– Aelirenn, a repetat el. Numită Elirena de piticani și de oameni. I-a condus în luptă acum două sute de ani. Căpeteniile elfilor s-au împotrivit. Știau că n-au nicio șansă. Că s-ar putea să nu se mai ridice după înfrângere. Voiau să-și salveze neamul, voiau să supraviețuiască. Au hotărât să-și distrugă orașele, să se refugieze în munții inaccesibili, sălbatici... și să aștepte. Elfii sunt longevivi de felul lor, Ciri. Conform unităților noastre de măsurare a timpului, aproape nemuritori. Oamenii le păreau ceva trecător ca o secetă, ca o iarnă grea, ca o invazie de lăcuste fiind urmate de o ploaie, de o primăvară, de un nou început. Voiau să aștepte. Să supraviețuiască. Au hotărât să-și distrugă așezările și palatele. Printre care, mândria lor: minunatul Shaerrawedd. Voiau să supraviețuiască, dar Elirena... Elirena i-a mobilizat pe tineri. Au luat armele și au urmat-o în ultima sa luptă disperată. Au fost masacrați. Masacrați fără milă.

Ciri tăcea privind cufundată chipul gingaș și mort.

– Au pierit cu numele ei pe buze, a continuat vrăjitorul încet. Repetându-i chemarea și strigătele de luptă, au pierit pentru Shaerrawedd. Pentru că Shaerrawedd era un simbol. Au murit pentru pietre și marmură... și pentru Aelirenn. Așa cum îi asigurase, au pierit demn, eroic, cu onoare. Și-au salvat onoarea, dar și-au pierdut, și-au condamnat la holocaust propria rasă. Propriul neam. Ți-aduci aminte vorbele lui Yarpen. Cine domină lumea și cine

dispare? Ți-a explicat asta în mod grobian, dar este adevărat. Elfii sunt ei longevivi, dar numai tineretul lor este fertil, numai tinerii pot avea urmași. Și aproape toată floarea tinerimii elfilor s-a dus atunci după Elirena. Pentru Aelirenn, pentru Trandafirul Alb din Shaerrawedd. Ne aflăm printre ruinele palatului său, lângă fântâna al cărei clipocit îl asculta seara. Iar acestea... acestea erau florile ei.

Ciri tăcea. Geralt a tras-o lângă el și a îmbrățișat-o.

– Acum știi de ce Scoia'taelii au fost aici, știi ce voiau să vadă? Înțelegi de ce nu putem permite ca elfii și piticanii tineri să se lase masacrați din nou? Înțelegi de ce nici tu, nici eu nu trebuie să ne oferim brațele acestui masacru? Acești trandafiri înfloresc tot anul. Ar fi trebuit să se sălbăticească, dar sunt mai frumoși decât cei din grădinile întreținute. La Shaerrawedd, Ciri, vin mereu elfii. De diferite tipuri. Cei impulsivi și proști pentru care simbolul este reprezentat de piatra crăpată. Și cei raționali, pentru care simbolul este constituit de aceste flori nemuritoare, care renasc veșnic. Elfii care înțeleg că, dacă va fi smulsă tufa și va fi ars pământul, trandafirii din Shaerrawedd nu vor mai înflori niciodată. Înțelegi asta?

A consimțit dând din cap.

– Acum înțelegi ce înseamnă neutralitatea care te-a răscolit atât? A fi neutru nu înseamnă a fi indiferent și insensibil. Nu trebuie să-ți înfrânezi sentimentele din tine. Este de-ajuns să-ți înfrânezi ura. Ai înțeles?

– Da, a șoptit. Am înțeles. Geralt, eu... aș vrea să iau... un trandafir. Ca amintire. Pot?

– Ia, i-a zis după o clipă de ezitare. Ia, ca să ții minte. Hai! Să ne întoarcem la convoi.

Ciri și-a prins trandafirul pe sub șnururile de la vestă. Deodată a strigat și a ridicat mâna. O dâră de sânge i s-a prelins de la deget spre căușul palmei.

– Te-ai înțepat?

– Yarpen... a șoptit fetița uitându-se la sângele care-i umplea linia vieții. Wenck... Paulie....

– Ce?

– Triss! a eliberat un strigăt pătrunzător cu o voce care nu-i aparținea, tremura din toți rărunchii, și-a șters chipul cu antebrațul. Repede, Geralt! Trebuie... să-i ajutăm. Pe cai, Geralt!

– Ciri! Ce se întâmplă?

– Ei mor.

Ciri galopa cu urechea aproape lipită de grumazul calului, îl îmboldea să gonească din lovituri de călcâi și cu strigăte. Nisipul de pe drum țâșnea de sub copite. Auzea vacarmul din depărtare, simțea fumul.

Din față, blocând drumul, veneau spre ea doi cai târâind atelajele, hățurile și oiștea ruptă. Ciri nu și-a oprit roibul, a trecut pe lângă ei în galop, cu fața stropită de picături de spumă. Auzea peste umăr nechezatul Babușcăi și blestemele lui Geralt, iritat la culme că trebuie să frâneze.

A ajuns la o cotitură a drumului, în dreptul unei poieni întinse.

Caravana era în flăcări. Săgețile aprinse zburau dinspre desiș spre căruțe ca niște păsări de foc, găurind prelatele și înfigându-se în scânduri. Scoia'taelii, urlând și hăulind, au tăbărât la atac.

Ciri, fără a lua în seamă strigătele lui Geralt venite din spate, și-a îndreptat calul direct spre primele două căruțe din față. Una era răsturnată pe-o parte, lângă ea stătea Yarpen Zigrin, cu toporul într-o mână și arbaleta în cealaltă. La picioarele lui, nemișcată și inertă, îmbrăcată într-o rochie albastră ridicată până la jumătatea coapsei, zăcea...

– Triss!

Ciri s-a îndreptat în șa, și-a îndemnat calul cu călcâiele. Scoia'taelii s-au întors în direcția ei, săgețile au început să șuiere pe lângă urechea fetiței. Și-a scuturat capul fără să încetinească galopul. A auzit strigătul lui Geralt care îi ordona să fugă în pădure. N-avea de gând să-l asculte. S-a aplecat și a pornit în goană direct spre arcașii care o ațintau. Dintr-odată a simțit mirosul pătrunzător al trandafirului alb prins în vestă.

– Triiiiiiiiiiss!!!

Elfii s-au dat la o parte din fața calului venit în goană. Pe unul dintre ei l-a atins cu scărița. A auzit un șuierat ascuțit, roibul s-a smucit, a nechezat și s-a aruncat într-o parte. Ciri a văzut o săgeată înfiptă adânc mai jos de grumazul calului, imediat lângă coapsa ei. Și-a scos picioarele din scărițe, s-a ridicat pe șa, s-a lăsat ușor în jos, luându-și un avânt puternic, și a sărit. A căzut ușor pe marginea căruței răsturnate, și-a recăpătat echilibrul cu brațele și a sărit din nou, aterizând pe vine lângă Yarpen, care răcnea și-și agita toporul în aer. Alături, în cealaltă căruță, lupta Paulie Dahlberg, iar Regan,

aplecat în spate, cu picioarele sprijinite pe scândură, susținea atelajul cu un efort supraomenesc. Caii nechezau sălbatic, tropăiau, smulgeau oiștea, îngroziți de vâlvătăile care devorau prelata.

Ciri s-a aruncat spre Triss, care zăcea printre butoaie și cufere împrăștiate, a prins-o de haină și a început s-o târâie spre căruța răsturnată. Magiciana gemea ținându-se cu mâinile de cap. Alături au ropotit dintr-odată copitele și au fornăit caii: doi elfi, cu săbiile în aer, îl împingeau în direcția ei pe Yarpen care, furios, învârtindu-se zvelt, contracara abil cu toporul ploaia de lovituri năpustită peste el. La urechile lui Ciri au ajuns blesteme, icnete și tânguiri sfâșietoare de metal.

Din convoiul cuprins de vâlvătăi s-a desprins un alt atelaj care venea în viteză spre ei, lăsând o dâră de fum și de flăcări și împrăștiind bucăți de pânză aprinsă. Căruțașul atârna inert pe capră, alături stătea Yannick Brass, menținându-și cu greu echilibrul. Cu o mână ținea hățurile, iar cu cealaltă se apăra de cei doi elfi care galopau de-o parte și de alta a căruței. Al treilea Scoia'tael, ținând pasul cu caii atelajului, îi împungea în coaste cu săgeți după săgeți.

– Sari! a țipat Yarpen mai tare decât tumultul. Sari, Yannick!

Ciri vedea cum Geralt se apropia în galop de căruța aflată în goană, cum l-a doborât cu o lovitură scurtă și seacă de sabie pe un elf, și cum Wenck, apărut din partea opusă, l-a dovedit pe cel de-al doilea, care împungea caii. Yannick a lăsat hățurile din mână și a sărit direct în fața calului celui de-al treilea Scoia'tael. Acesta s-a ridicat în scărițe și l-a lovit pe Yannick cu sabia. Piticanul s-a prăbușit. În acea clipă căruța cuprinsă de văpăi a intrat printre războinici și i-a împrăștiat. În ultimul moment Ciri a apucat s-o tragă pe Triss dintre copitele cailor înspăimântați. Oiștea s-a rupt cu un trosnet, căruța a sărit, a pierdut o roată și s-a răsturnat împrăștiind în jur încărcătura și scândurile care ardeau mocnit.

Ciri a târât-o pe magiciană sub căruța răsturnată a lui Yarpen, ajutată de Paulie Dahlberg, apărut din senin lângă ea. Pe ambii i-a protejat Geralt, care și-a postat Babușca între ei și Scoia'taelii atacanți. În jurul căruței s-a stârnit un vacarm de nedescris. Ciri auzea zăngănitul tăișurilor, strigătele, nechezatul cailor și ropotul copitelor. Yarpen, Wenck și Geralt, înconjurați de elfi din toate părțile, luptau ca niște diavoli nestăviliți.

Luptătorii au fost împrăștiați dintr-odată de atelajul lui Regan care se lupta de pe capră cu un spiriduș îmbrăcat cu o vestă din blană de

râs. Spiridușul era călare pe Regan și încerca să-l înjunghie cu un cuțit lung.

Yarpen a sărit sprinten în căruță, a prins spiridușul de ceafă și l-a aruncat cu un șut. Regan a răcnit înfiorător, a prins hățurile, a dat bici cailor. Căruța s-a urnit și a prins viteză.

– Dă o raită, Regan! a zbierat Yarpen. O raită! Împrejur!

Căruța s-a întors și s-a îndreptat din nou spre elfi, dispersându-i. Unul dintre ei a sărit, a prins hățurile, dar n-a reușit să le țină, fiind aruncat de impuls direct sub copite și roți. Ciri a auzit un țipăt macabru.

Un alt elf, galopând alături, trăgea cu sabia orbește. Yarpen s-a aplecat, lama sabiei a zăngănit de suportul semirotund al prelatei, iar impulsul l-a proiectat pe elf în față. Piticanul s-a încovoiat brusc, lovind rapid cu mâna. Scoia'taelul a zbierat și s-a încordat în șa, apoi a căzut la pământ. Între omoplați avea implântată o bardă.

– Haideți, nemernicilor! zbiera Yarpen făcând moriști cu toporul în aer. Cine mai vrea? Dă o raită rapid, Regan! O raită!

Regan, scuturându-și pletele însângerate, încovoiat pe capră printre șuierăturile săgeților, urla ca din fundul iadului și biciuia fără milă caii. Atelajul se învârtea în goană, formând o barieră mobilă care vomita foc și fum în jurul căruței răsturnate, unde zăcea magiciana zdrobită și pe jumătate inconștientă, adusă târâș până dedesubt de Ciri.

În apropiere dansa calul lui Wenck, un armăsar sur. Wenck s-a încovoiat, Ciri a văzut penele albe ale săgeții implântate în coaste. Rana nu-l împiedica să contracareze doi elfi care-l atacau din ambele părți. În fața ochilor ei, o altă săgeată i s-a înfipt în spate. Comisarul atârna cu pieptul pe grumazul calului, însă a rămas în șa. Paulie Dahlberg i-a sărit în ajutor.

Ciri a rămas singură.

A pus mâna pe sabie. Lama, care în timpul antrenamentelor îi sărea din spate ca un fulger, acum nu se lăsa extrasă pentru nimic în lume, opunea rezistență, cufundată ca în smoală în teacă. În vârtejul ivit de jur împrejur, în mulțimea mișcărilor atât de alerte încât li se pierdea traiectoria, sabia ei părea nefiresc de lentă de parcă-i trebuiau secole întregi ca să iasă din teacă. Pământul se zguduia și tremura. Ciri și-a dat seama că de fapt nu era pământul, ci propriii ei genunchi.

Paulie Dahlberg, ținându-l în șah cu toporul pe elful care-l ataca, îl

târa pe neputinciosul Wenck. Pe lângă căruță trecea Babușca și Geralt s-a năpustit asupra elfului. Își pierduse bandana nu se știe pe unde, galopul îi răsfira pletele albe în valuri. Săbiile au început să zăngănească.

Un alt Scoia'tael a sărit de după căruță. Paulie l-a abandonat pe Wenck, s-a îndreptat, a ridicat toporul. Și a încremenit.

În fața lui stătea un pitican cu o căciulă garnisită cu o coadă de veveriță, cu o barbă neagră împletită în două cosițe. Paulie a ezitat.

Dar cel cu barba neagră nu a ezitat nicio secundă. L-a lovit cu toporul ținut cu ambele mâini. Tăișul toporului a hârâit și a căzut înfigându-se în claviculă cu un scrâșnet înfiorător. Paulie a căzut fără să scoată vreun sunet, într-o clipită, de parcă puterea loviturii i-ar fi înmuiat genunchii.

Ciri a zbierat.

Yarpen Zigrin a sărit din căruță. Piticanul cu barbă neagră s-a rotit și a lovit. Yarpen s-a ferit de lovitură cu o eschivă în semirotație, a icnit și l-a pocnit teribil de jos în sus, despicându-i barba neagră, laringele, mandibula și fața până la nas. Scoia'taelul s-a îndoit și a căzut pe spate, împrăștiind sânge, bălăngănindu-și mâinile și râcâind țărâna cu tocurile.

– Geraaaaalt! a strigat Ciri, simțind o mișcare în spatele ei. Simțind moartea în spatele ei.

Era doar o siluetă vagă, captată cu coada ochiului, o rotire și o sclipire, dar fetița a reacționat rapid, cu o paradă oblică și cu o eschivă învățate la Kaer Morhen. A parat lovitura, dar stătea prea nesigură pe picioare și prea aplecată în lateral, pentru a prelua impulsul. Forța loviturii a împins-o spre marginea căruței. Sabia i-a alunecat din mâini.

În fața ei stătea o elfă frumoasă cu picioarele lungi încălțate în cizme înalte. Elfa a afișat o grimasă oribilă pe chip, a ridicat sabia, agitându-și pletele eliberate de gluga alunecată pe spate. Sabia a sclipit orbitor, sclipeau și brățările de la încheieturile Veveriței.

Ciri nu era în stare să se miște.

Dar sabia n-a căzut, n-a lovit-o. Pentru că elfa nu s-a uitat la ea, ci la trandafirul alb prins la vestă.

– Aelirenn! a strigat tare Veverița, de parcă ar fi vrut prin acest strigăt să-și învingă ezitarea. Dar n-a izbutit. Geralt, împingând-o la o parte pe Ciri, a spintecat-o cu sabia în piept. Sângele a țâșnit pe fața și pe îmbrăcămintea fetiței. Petele roșii au împestrițat petalele

albe ale trandafirului.

– Aelirenn... s-a tânguit sfâșietor elfa, prăbușindu-se în genunchi.

Înainte de a se prăvăli cu fața la pământ, a apucat să mai strige înc-o dată. Tare, prelung, disperat.

– Shaerraweeeedd!

Realitatea a revenit la fel de brusc, cum dispăruse.

Din șuieratul monoton și surd care îi umplea urechile, Ciri a început să distingă voci. Prin cortina strălucitoare și umedă a lacrimilor a început să vadă vii și morți.

– Ciri... i-a șoptit Geralt, îngenuncheat lângă ea. Revino-ți!

– Bătălie... a icnit ridicându-se. Geralt, ce...

– S-a terminat. Datorită oștirii din Ban Gleán, care ne-a venit în ajutor.

– N-ai fost... a șoptit închizând ochii. N-ai fost neutru.

– N-am fost. Dar tu trăiești. Și Triss trăiește.

– Ce-i cu ea?

– S-a lovit la cap când a căzut din căruța pe care Yarpen a vrut s-o scoată din luptă. Dar e bine. Îngrijește răniții.

Ciri a privit în jur. Prin fumul căruțelor transformate în scrum se zăreau siluetele oștenilor. Peste tot erau împrăștiate cufere și butoaie. O parte dintre ele erau distruse, cu conținutul vărsat. Erau pietre cenușii, obișnuite, de râu. S-a uitat uimită la ele.

– Ajutor pentru Demawend din Aedirn, a scrâșnit din dinți Yarpen Zigrin din apropiere. Ajutor secret și extrem de important. Convoi cu misiune specială!

– A fost o capcană?

Piticanul s-a întors, s-a uitat la ea, la Geralt, apoi s-a uitat din nou la pietrele vărsate din butoaie și a scuipat.

– Da, a confirmat. O capcană.

– Pentru Veverițe?

– Nu.

I-au așezat pe morți într-un șir. Zăceau unii lângă alții fără deosebire: elfi, oameni și piticani. Printre ei se afla și Yannick Brass. Și elfa brunetă cu cizme înalte. Și piticul cu barba neagră împletită în două cosițe strălucind de la sângele coagulat. Iar alături de ei...

– Paulie! a izbucnit în hohote de plâns Regan Dahlberg, cu capul fratelui său pe genunchi. Paulie! De ce?

S-a așternut tăcerea. Cu toții tăceau. Chiar și cei care știau de ce. Regan s-a întors spre ei cu chipul deformat și umezit de lacrimi.

– Ce-o să-i spun mamei? a scâncit. Ce-o să-i spun?

Păstrau liniștea.

În apropiere, înconjurat de soldații în culorile negre și aurii ale Kaedvenului, zăcea Wenck. Respira greu și fiecare răsuflare îi împingea pe buze bule de sânge. Alături de el stătea în genunchi Triss, iar deasupra stătea în picioare un cavaler cu armură strălucitoare.

– Cum e? Bine? a întrebat-o cavalerul. Doamna magiciană? Va trăi?

– Am făcut tot ce-am putut. Triss s-a ridicat strângând din buze. Dar...

– Ce e?

– Au folosit asta. I-a arătat o săgeată cu un vârf ciudat, a izbit-o de butoiul de alături. Vârful săgeții s-a despicat în patru cârlige ghimpate. Cavalerul a tras o înjurătură.

– Fredegard... a spus cu efort Wenck. Fredegard, ascultă...

– N-ai voie să vorbești! s-a răstit Triss. Nici să te miști! Magia abia ține!

– Fredegard... a repetat comisarul. Bula de sânge de pe buze s-a spart și în locul ei s-a ivit imediat alta. Ne-am înșelat... Cu toții ne-am înșelat. Nu era Yarpen... L-am acuzat fals... Garantez pentru el. Yarpen nu ne-a trădat. Nu ne-a tră...

– Taci! a țipat cavalerul. Taci, Vilfrid! Hai, repede, aduceți targa! Aduceți targa!

– Nu mai e nevoie, a zis cu voce surdă magiciana, uitându-se la buzele lui Wenck, pe care nu se mai formau bule. Ciri s-a întors și și-a lipit obrazul de coasta lui Geralt.

Fredegard s-a îndreptat. Yarpen Zigrin nu se uita la el. Se uita la morți. La Regan Dahlberg care stătea îngenuncheat în continuare lângă fratele său.

– Era necesară o capcană. Domnule Zigrin, a spus cavalerul, suntem în război. A fost un ordin. Trebuia să ne asigurăm...

Yarpen a tăcut. Cavalerul și-a lăsat ochii în jos.

– Vă rog să mă iertați, a șoptit cavalerul.

Piticanul a întors lent capul spre el și l-a privit. Și pe Geralt. Și pe Ciri. Pe toți. Oamenii.

– Ce-ați făcut cu noi? a întrebat cu jale. Ce-ați făcut cu noi? Ce-ați făcut... din noi?

Nimeni nu i-a răspuns.

Ochii elfei cu picioare lungi erau sticloși și opaci. Pe buzele ei străbate îi înghețase un strigăt.

Geralt a îmbrățișat-o pe Ciri. Cu o mișcare lentă i-a desprins trandafirul alb de la vestă, împestrițat cu pete negre, și fără niciun cuvânt l-a aruncat pe trupul Veveriței.

– Adio! a șoptit Ciri. Adio, Trandafir de Shaerrawedd. Adio și...

– Și iartă-ne! a încheiat vrăjitorul.

Cutreieră țara sâcâitori și fără rușine, spunându-și ei înșiși ai răului urmăritori, ai vârcolacilor biruitori și ai fantomelor nimicitor, își smulg plata de la creduli și după un așa mârșav câștig, pornesc mai departe ca în următorul loc să isprăvească aceeași înșelăciune. Cel mai ușor intră în casele țăranilor cinstiți, simpli și ignoranți care pun cu ușurință toate necazurile și toate relele pe seama vrăjilor, creaturilor supranaturale și monștrilor și pe seama strigoilor și a spiritelor rele. În loc să se închine la zei, în loc să ducă ofrande la temple, prostănacul este gata să-și dea ultimul șfanț vrăjitorului nemernic, acestui mutant fără credință, cu gândul că e în stare să-i schimbe soarta și să-i prevină necazurile.

Anonim, Monstrum sau a vrăjitorului descriere

Nu am nimic cu vrăjitorii. N-au decât să vâneze vampiri dacă au chef. Numai să plătească impozite.

Radovid al III-lea cel Viteaz, regele Redaniei

Dacă vrei dreptate, contractează un vrăjitor.

Grafitti pe zidul Catedrei de Drept de la Universitatea din Oxenfurt

5

– Ai zis ceva?

Băiatul și-a smiorcăit nasul, și-a tras de pe frunte o căciuliță de catifea, prea mare pentru capul lui, cu o pană de fazan atârnată arogant într-o parte.

– Ești un cavaler? a repetat întrebarea uitându-se la Geralt cu ochișorii săi azurii.

– Nu, a răspuns vrăjitorul, mirat de cheful său de a-i răspunde. Nu sunt.

– Dar ai sabie! Tăticul meu este cavalerul regelui Foltest. Și el are sabie. Mai mare decât a ta!

Geralt și-a pus coatele pe bară și a scuipat în siajul șlepului.

– O porți la spate, mucosul nu se lăsa bătut. Căciulița i-a căzut pe ochi din nou.

– Ce?

– Sabia. La spate. De ce ai sabia la spate?

– Pentru că mi-au furat vâsla.

Mucosul a căscat gura obligându-l să-i admire știrbiturile impunătoare rămase în urma dinților de lapte.

– Dă-te la o parte de la bord! a zis vrăjitorul. Și închide gura, că îți intră muștele!

Puștiul și-a deschis gura și mai tare.

– Cărunt, dar prost! a mârâit mama mucosului, o boieroaică îmbrăcată elegant, trăgându-și odrasla de gulerul de blană al paltonașului. Vino-ncoace, Everett! De câte ori ți-am spus să nu te mai bagi în vorbă cu toți neghiobii!

Geralt a suspinat văzând contururile insulelor și ostroavelor învăluite în ceața dimineții. Ambarcațiunea, stângace ca o broască-țestoasă, se târa cu viteza acesteia, adică a broaștei-țestoase, dictată de curentul leneș al Deltei. Pasagerii, majoritatea negustori și țărani, moțăiau pe bagaje. Vrăjitorul a desfăcut din nou pergamentul și s-a întors la lectura scrisorii de la Ciri.

…dorm într-o sală mare care se cheamă Dormitorium, și patul meu e enorm de mare, îți zic. Sunt la Grupa Mijlocie de Fete, suntem douăsprezece, dar eu m-am împrietenit mai ales cu Eurneid, Katje și Iola a Doua. Azi, în schimb, Am Mâncat Supă de Pui și cel mai rău că uneori tre' să Postim și să ne sculăm foarte devreme în Zori. Mai devreme decât la Kaer Morhen. În rest, scriu mâine, deoarece îndată avem Rugăciunea. La Kaer Morhen nu se ruga nimeni niciodată, curios de ce aicea trebuie. Probabil de aia, că e un Templu.

Geralt. Maica Nenneke a citit și a zis să nu scriu Prostii, citeț și fără greșeli. Și că învăț și că mă simt bine și că sunt sănătoasă. Mă simt bine și sunt sănătoasă, din păcate Flămândă, dar Curânt vine Mâncarea. Și mi-a cerut Maica Nenneke să mai scriu că rugăciunea n-a stricat la nimenea niciodată, nici mie, nici ție cu toată siguranța.

Geralt, din nou am timp liber și o să-ți scriu așadar că învăț. Să scriu și să citesc corect Runele. Istoria. Natura. Poezia și proza. Să mă exprim frumos în Graiul Comun și în Graiul Vechi. Sunt cea mai bună la Graiul Vechi și știu să scriu Runele vechi. O să-ți scriu ceva și așa o să vezi și tu. Elaine Blath, Feainnewedd. Asta însemna: floricică Frumoasă, copil al Soarelui. Vezi și tu că știu.

Și încă

Acum pot să-ți scriu din nou, deoarece am găsit o pană nouă, deoarece aia veche s-a rupt. Maica Nenneke a citit și a spus că este corect. Mi-a cerut ca să-ți scriu că sunt cuminte și că să nu-ți faci griji. Să nu-ți faci griji, Geralt.

Din nou am timp, așadar o să-ți scriu ce s-a întâmplat. Când am dat mâncare la curci eu, Iola și Katje, Un Curcan Mare a sărit la noi, avea gâtul roșu și era Teribil Oribil. La început a sărit la Iola, apoi la mine a vrut să sară, dare eu nu am avut frică, pentru că la urma urmelor era mai mic și

mai încet decât Pendulul. Am făcut o eschivă și o piruetă și l-am pălit de două ori cu varga până A Fugit. Maica Nenneke nu-mi dă voie să port Sabia păcat deoarece i-aș arăta eu Curcanului ce am învățat la Kaer Morhen. Eu de acum știu că corect în Runele Vechi tre' să scrii Caer a 'Muirehen și că asta înseamnă Fortăreața Mării Vechi. Probabil de aceea acolo sunt Scoici, Melci și Pești imprimate în pietre. Iar Cintra se scrie corect Xin'trea. În schimb numele meu vine de la Zirael, deoarece asta înseamnă Rândunică și asta înseamnă că…

– Dumneata citești acolo?

A ridicat capul.

– Citesc. Dar ce e? S-a întâmplat ceva? A băgat cineva ceva de seamă?

– Nu, nimic, a răspuns căpitanul, ștergându-și mâinile de haina de piele. Apa e liniștită. Dar e ceață, mă-nțelegi, și suntem în apropiere de Ostrovul Cocorilor.

– Știu. E a șasea oară când navighez pe-aici, Pluskolec, fără să pun la socoteală și întoarcerile. Am apucat să cunosc traseul. Sunt cu ochii-n patru, nu te teme.

Căpitanul a dat aprobator din cap, s-a îndreptat spre provă, strecurându-se printre pachetele și boccelele călătorilor împânzite peste tot. Caii îngrămădiți în centrul șlepului nechezau și tropăiau cu potcoavele în scândurile punții. Se aflau în mijlocul râului, în miezul ceții dense. Ambarcațiunea ara cu prova întinderea imensă de nuferi și ostroave. Geralt a revenit la lectura sa.

…asta înseamnă că am un nume elfesc. Dar fără îndoială nu sunt o elfă. Geralt și aici se vorbește despre Veverițe. Câteodată trece pe aici o patrulă și ne întreabă și ne zice că nu trebuie să îngrijim elfii răniți. Eu n-am suflat niciun cuvințel la nimenea despre ce s-a întâmplat în primăvară, nu te teme. Și de antrenamente tot țin minte, să nu crezi că nu. Merg în parc și mă antrenez când am timp. Dar nu mereu deoarece tre' să muncesc la bucătărie sau la livadă ca toate fetele. Și avem teribil de mult de învățat. Dar nu contează, o să învăț. La urma urmelor și tu ai învățat la

Templu, mi-a spus mie Maica Nenneke. Și mi-a mai spus că orice tontălău poate să mânuiască sabia, dar o vrăjitoare tre' să fie deșteaptă.

Geralt, mi-ai promis că o să vii. Vino.

A ta, Ciri.

PS Vino, vino.

PS II. Maica Nenneke mi-a cerut să-ți scriu la final Glorie Marii Melitele, binecuvântarea și bunăvoința ei să fie mereu cu tine. Și să nu pățești nimic rău.

Ciri

Aș pleca la Ellander, s-a gândit în timp ce ascundea scrisoarea. *Dar ar fi prea riscant. Aș putea astfel să-i pun pe urmele ei… Ar trebui să încetăm și cu scrisorile astea. Nenneke folosește poșta preoțească, dar totuși… La naiba, e prea riscant.*

– Hmm… Hmm…

– Ce mai e Pluskolec? Am trecut de Ostrovul Cocorilor.

– Și slavă zeilor, fără vreun incident, a oftat căpitanul. Da, dom'le Geralt, avem din nou o călătorie liniștită, după cum se vede. Mai e puțin și se ridică negura, mă-nțelegi, iar când o să strălucească soarele, gata cu frica. Monstrul nu iese la soare, mă-nțelegi.

– Nu mă îngrijorează asta. Deloc.

– Cred și eu! a zâmbit strâmb Pluskolec. Compania te plătește pentru călătorie. Dacă se întâmplă ceva sau nu, oricum îți pică bănuțul în săculeț, nu?

– Întrebi de ca și cum n-ai ști. Ce se-ntâmplă, vorbește invidia din tine? Că primesc bani stând rezemat de bară, privind la nagâți? Dar tu pentru ce ești plătit? Pentru același lucru. Pentru faptul că te afli pe punte. Dacă totul merge bine, n-ai nimic de lucru, umbli de la pră la pupă, îți rânjești dinții la pasagere sau încerci să-i convingi pe negustori să te cinstească cu vodcă. Și pe mine mă plătesc ca să stau pe punte, pentru orice eventualitate. Un transport sigur pentru că este escortat de un vrăjitor. Costul vrăjitorului este inclus în prețul transportului, nu-i așa?

– Sigur că așa e, a suspinat iar căpitanul. Că doar n-o să piardă compania. Îi cunosc eu bine. E al cincilea an de când navighez

pentru ei prin Deltă, mă-nțelegi, de la Piana la Novigrad, de la Novigrad la Piana. Bine, atunci hai la treabă, dom'le vrăjitor, dumneata te sprijini de bară, mă-nțelegi, iar eu mă plimb de la pupă la provă.

Ceața s-a mai destrămat. Geralt a scos din tolbă o altă scrisoare, primită nu de mult de la un mesager straniu. O citise de vreo treizeci de ori. Scrisoarea mirosea a liliac și a agrișe.

Dragă prietene…

Vrăjitorul a înjurat încet, uitându-se la runele ascuțite, egale, colțuroase, trasate cu mișcări energice ale penei, mișcări care trădau fără putință de tăgadă starea de spirit a celei care le scrisese. A simțit din nou pornirea teribilă de a încerca să-și muște fundul de mânia care îl cuprindea. Cu o lună în urmă, când îi scria magicienei, s-a gândit două nopți la rând cum să înceapă. În final s-a hotărât pentru „Dragă prietenă". Iar acum avea ceea ce a vrut.

Dragă prietene, m-a bucurat nespus scrisoarea ta neașteptată, scrisoare primită la mai puțin de trei ani de la ultima noastră întâlnire. Bucuria mea a fost cu atât mai mare, întrucât se vehiculau diferite zvonuri cu privire la decesul tău violent și subit. Bine că te-ai hotărât să le dezminți scriindu-mi și bine că o faci atât de repede. Din scrisoarea ta reiese că ai dus o viață liniștită, minunat de plictisitoare și lipsită de orice eveniment major. În vremurile noastre, o astfel de viață este un adevărat privilegiu, dragă prietene. Mă bucur că ai reușit să duci o asemenea viață.

M-a emoționat grija ta neașteptată în privința sănătății mele, de care ai binevoit să dai dovadă, dragul meu prieten. Mă grăbesc să te anunț că desigur, mă simt mai bine acum, perioada de indispoziție a trecut, mi-am rezolvat problemele și nu vreau să te plictisesc cu descrierea lor.

Mă îngrijorează foarte mult și mă întristează faptul că acest cadou neașteptat primit de la Soartă îți aduce atâtea necazuri. Ai absolută dreptate când presupui că acesta necesită un ajutor specializat. Deși descrierea greutăților, ceea ce este de înțeles, este enigmatică, sunt sigură că îmi

este cunoscută Sursa problemei. Și sunt de acord cu părerea că este absolut necesar ajutorul altei magiciene. Mă simt onorată că sunt cea de-a doua la care ai apelat. Datorită căror merite mă situez atât de sus pe lista ta?

Fii liniștit, dragă prietene, și dacă ai avut de gând să implori ajutorul altor magiciene, renunță pentru că nu este nevoie. Pornesc fără întârziere, mă duc direct la locul indicat într-un mod voalat, dar foarte clar pentru mine. Evident, pornesc în mod total secret și cu respectarea mijloacelor de precauție. La fața locului îmi voi da seama de natura problemei și voi face tot ce-mi va sta în puteri ca să liniștesc acea sursă vie. Mă voi strădui să mă mențin la înălțimea rezultatelor celorlalte doamne pe care le-ai conjurat, le conjuri și le vei conjura. Totuși sunt prietena Ta dragă. Țin prea mult la amiciția ta prețioasă ca să te dezamăgesc, dragă prietene.

Dacă în următorii câțiva ani vei dori cumva să-mi scrii, nu ezita nicio clipă. Scrisorile tale mă bucură necontenit.

Prietena ta, Yennefer.

Scrisoarea mirosea a liliac și a agrișe.

Geralt a suduit.

L-au smuls din îngândurare hărmălaia instantanee de pe punte și legănarea șlepului, care semnifica modificarea traseului. Un grup de pasageri s-a îngrămădit pe partea dreaptă. Căpitanul Pluskolec lătra comenzi din provă, șlepul vira încet și anevoios spre malul temerian, se abătea de la traseu, făcând loc celor două nave ivite din ceață. Vrăjitorul se uita curios.

Primul venea galionul uriaș, lung de peste șaptezeci de stânjeni, cu trei catarge, pe care era arborat un steag mov cu un vultur argintiu. În urma lui avansa ritmic cu cele patruzeci de vâsle, o galeră mai mică, zveltă, cu semnul unui căprior auriu roșcat pe fundal negru.

– Vai, da' ce ditamai balauri! a spus Pluskolec, aflat lângă vrăjitor. Spintecă apa, mă-nțelegi, de zici că-i gata să ne doboare cu valul ăsta.

– Curios! a murmurat Geralt. Galionul navighează sub steagul Redaniei, iar galera este din Aedirn.

– Din Aedirn, așa e, a confirmat căpitanul. Și are fanioanele

guvernatorului din Hagge. Ca să vezi, ambele vase au carena ascuțită, aproape de doi stânjeni li-i pescajul. Asta înseamnă că nu merg până la Hagge, mă-nțelegi, pentru că n-au cum să treacă de repezișurile și bancurile de nisip din amonte. Navighează până la Piana sau Podul Alb. Și ia uită-te, pe punți e plin de soldați, mă-nțelegi. Nu sunt negustori. Sunt corăbii de război, dom'le Geralt.

– În galion se află cineva important. Au întins un cort de campanie pe punte.

– Desigur, așa obișnuiesc numai marii nobili să călătorească, a afirmat Pluskolec, scobindu-se în dinți cu o așchie ruptă dintr-o scândură de la punte. Pe râu este mai sigur, mă-nțelegi. Prin păduri mișună comandouri de elfi, nu poți să știi de după care copac îți sare o săgeată. Iar în apă n-ai de ce să te temi, mă-nțelegi. Elfii, ca și pisicile, fug de apă. Preferă să șadă printre tufișuri, mă-nțelegi.

– Într-adevăr, trebuie să fie cineva important. Cortul este prea luxos.

– Cu siguranță e. Cine știe, poate că însuși regele Vizimir onorează râul, mă-nțelegi. Lume de tot felul călătorește în timpurile noastre… Și dacă tot am adus vorba, m-ai rugat la Piana să trag cu urechea dacă se interesează cineva de dumneata. Iată bălălăul de colo, îl vezi?

– Nu-l arăta cu degetul, Pluskolec. Oare cine e?

– De unde să știu? Întreabă-l dumneata, la urma urmei, tot vine spre noi. Ia uită-te cum se clatină! Pe apa asta care-i ca oglinda, mă-nțelegi, la naiba, dac-ar sulfa o țâră vântul, cu siguranță ar cădea în patru labe tontălăul naibii.

„Tontălăul" s-a dovedit a fi un bărbat nu prea înalt, slab, cu o vârstă greu de precizat, îmbrăcat cu o capă largă de lână și nu tocmai foarte curată, prinsă cu o broșă rotundă din alamă. Acul broșei, probabil pierdut, era înlocuit cu un cui strâmb și bont. Bărbatul s-a apropiat, și-a dres glasul și și-a întredeschis ochii de miop.

– Hmm… Am cumva plăcerea cu Geralt de Rivia, vrăjitorul?

– Da, stimate domn. Aveți.

– Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Linus Pitt, magistru bacalaureat, profesor de istorie naturală la Academia din Oxenfurt.

– Sunt extrem de onorat.

– Hmm… Mi s-a spus că dumneata veghezi asupra transportului, la comanda Companiei Malitius și Grock. Carevasăzică, veghezi

împotriva unui eventual atac din partea unui anumit monstrum. Mă întreb despre ce monstrum este vorba.

– Și eu mă tot întreb.

Vrăjitorul s-a sprijinit de bară, uitându-se la contururile întunecate ale zăvoaielor de pe malul temerian învăluit în ceață.

Și ajung la concluzia, a continuat, că mai degrabă am fost angajat pentru eventualitatea unui atac al Scoia'taelilor care, din cât se pare, umblă prin zonă. Sunt a șasea oară în cursa dintre Piana și Novigrad și n-a apărut niciodată vreo chitinoaie…

– O chitinoaie? Asta-i o denumire din popor. Aș prefera să utilizați denumiri științifice. Hmmm…. Chitinoaia…. Realmente nu știu la ce specie vă referiți…

– Mă refer la un monstrălău zbârcit, lung de doi stânjeni, care aduce cu un trunchi acoperit de alge, cu zece labe și cu o mandibulă ca un fierăstrău.

– Descrierea lasă mult de dorit din punctul de vedere al preciziei științifice. Nu cumva este vorba de vreo specie din familia *Hyphydridae*?

– Nu este exclus, a oftat Geralt. Chitinoaia, din câte se știe despre ea, provine dintr-o familie extraordinar de parșivă, niciun nume n-ar insulta această familie. Treaba e că, stimate bacalaureat, cică unul dintre membrii acestui neam antipatic a atacat acum două săptămâni o ambarcațiune a Companiei. Aici, în Deltă, nu departe de locul în care tocmai ne aflăm.

– Cine susține așa ceva, a râs croncănitor Linus Pitt, e ori prost, ori mincinos. Așa ceva n-a avut cum să se întâmple. Cunosc foarte bine fauna din Deltă. Familia *Hyphydridae* nu își are deloc habitatul aici. Și nicio altă specie răpitoare atât de periculoasă. Gradul ridicat de salinitate și compoziția chimică atipică a apei, în special la reflux…

– La reflux, l-a întrerupt Geralt, când valul trece prin canalele din Novigrad, în Deltă nu este deloc apă în sensul strict al cuvântului. E un fluid compus din excremente, zoi, ulei și șobolani morți.

– Din păcate, din păcate. S-a întristat magistrul bacalaureat. Degradarea mediului înconjurător… N-o să mă credeți, dar din două mii de specii de pești care trăiau în acest râu acum cincizeci de ani n-au mai rămas decât vreo nouă sute. Este realmente devastator.

Amândoi s-au sprijinit de bară și priveau în liniște adâncul verzui și tulbure. Începea de-acum refluxul, pentru că apa începea să pută din ce în ce mai tare. Își făceau apariția primele mortăciuni.

– A dispărut complet zglăvocul, a întrerupt tăcerea Linus Pitt. Au dispărut și chefalul, peștele șarpe, chitara, lostrița aurie, porcușorul de vad, peștele lup…

La aproape zece stânjeni distanță de la bord, apa a început să se tulbure. Preț de o clipă, amândoi au zărit un exemplar de peste douăzeci de livre de pește lup, care a înghițit un șobolan mort și a dispărut în adâncuri mișcându-și grațios coada.

– Ce-a fost asta? a tresărit magistrul.

– Nu știu. Geralt s-a uitat la cer. Poate un pinguin?

Savantul l-a privit și și-a strâns buzele.

– Cu siguranță n-a fost totuși legendara chitinoaie a dumitale! Mi s-a spus că vrăjitorii dispun de cunoștințe vaste despre anumite specii rare. Iar dumneata nu numai că vehiculezi niște zvonuri și basme, dar mai și încerci să-ți bați joc de mine în mod grosolan… Dumneata m-asculți?

– Negura nu se va ridica, a zis încet Geralt.

– Eih?

– Vântul e tot la fel de slab. Când ajungem pe brațul râului, printre ostroave, va fi și mai slab. Negura va persista până la Novigrad.

– Eu nu merg la Novigrad, eu cobor la Oxenfurt, a declarat sec Pitt. Iar negura? Nu e atât de deasă încât să împiedice navigația, ce părere ai?

Băiețelul cu căciulița cu pană a trecut în fugă pe lângă ei, s-a aplecat mult peste bară, încercând să prindă cu bățul un șobolan muribund care se zbătea de bord. Geralt s-a apropiat și i-a smuls bățul.

– Cară-te de-aici! Nu te apropia de bord!

– Maaaamaaaa!

– Everett! Vino-ncoa’ la mine imediat!

Magistrul bacalaureat s-a îndreptat și s-a uitat pătrunzător la vrăjitor.

– S-ar părea că dumneata chiar crezi că ceva ne amenință?

– Domnule Pitt, a zis Geralt cât de calm a putut. Acum două săptămâni ceva a tras în apă două persoane de pe puntea uneia dintre ambarcațiunile Companiei. În negură. Nu știu ce era. Poate că hyfidra dumneavoastră sau cum îi mai zice. Sau poate că era porcușorul de vad. Dar eu sunt convins că era o chitinoaie.

Savantul a pufnit disprețuitor din buze.

– Presupunerile, a declarat, trebuie să se sprijine pe baze științifice solide, nu pe zicale și zvonuri. Ți-am zis eu dumitale că hyfrida, cea pe care o numești cu obstinație chitinoaia, nu viețuiește în apele Deltei. A fost stârpită acum mai bine de jumătate de secol, în paranteză fie spus, ca urmare a acțiunii unor indivizi ca dumneata, gata să omoare imediat tot ceea ce arată urât, fără a trece prin filtrul gândirii, fără a cerceta, fără a observa, fără a reflecta asupra nișei ecologice.

Geralt a avut o clipă chef să-i spună sincer unde îl doare de chitinoaie și de nișele lor, dar s-a răzgândit.

– Domnule bacalaureat, i-a zis calm. Una dintre persoanele care au fost trase de pe punte era o tânără însărcinată. Voia să-și răcorească în apă tălpile umflate. Teoretic, copilul ei ar fi putut ajunge cândva rectorul universității voastre. Ce părere aveți despre o asemenea abordare a ecologiei?

– Asta e o abordare neștiințifică, emoțională și subiectivă. Natura se supune propriilor legi și, cu toate că sunt crude și brutale, nu le putem corecta. Este lupta pentru supraviețuire! Magistrul s-a aplecat peste bară și a scuipat în apă. Iar exterminarea speciilor, chiar și a celor răpitoare, nu poate fi justificată în niciun mod. Ce părere ai dumneata?

– Am părerea că e periculos să vă aplecați așa. Ar putea fi pe-aproape o chitinoaie. Doriți cumva să experimentați pe propria piele cum luptă o chitinoaie pentru supraviețuire?

Linus Pitt s-a desprins de bară, îndepărtându-se cu un salt violent de aceasta. A pălit ușor, dar într-o clipă și-a recăpătat aplombul, ștuguindu-și disprețuitor buzele.

– E evident că știi foarte multe despre acele chitinoaie fantastice, domnule vrăjitor.

– Fără putință de tăgadă, mai puține decât dumneavoastră. De ce să nu profităm de ocazie? Iluminați-mă un pic, domnule bacalaureat, expuneți-mi puțin din știința animalelor răpitoare fluviale. Vă voi asculta cu plăcere și astfel călătoria ne va părea mai scurtă.

– Îți bați joc de mine?

– Sub nicio formă. Chiar vreau să-mi completez carențele educaționale.

– Hmm… Dacă totuși… De ce nu? Așadar ascultă. Familia Hyphrydridae, care aparține ordinului *Amphipodelor*, adică

Bipedelor, cuprinde patru specii cunoscute de știință. Două dintre ele viețuiesc numai în apele tropicale. În clima noastră se întâlnește în schimb, actualmente foarte rar, *Hyphydra longicauda* de mici dimensiuni, precum și *Hyphydra marginata,* care poate atinge dimensiuni mai mari. Biotopul ambelor specii este constituit de apele stătătoare sau care curg lin. Acestea sunt într-adevăr specii răpitoare, care preferă ca hrană ființele homeoterme... Ai ceva de adăugat?

– Momentan, nu. V-ascult cu respirația tăiată.

– Da, hmmm… În cărțile de specialitate se pot întâlni, de asemenea, referințe la subspeciile *Pseudohyphydra*, care trăiește în apele mlăștinoase ale Angrenului. Cu toate acestea, recent, savantul Bumbler din Aldersberg a demonstrat că este vorba despre o specie complet diferită din familia *Mordidae*, adică Mușcătoare. Se hrănesc exclusiv cu pești și cu mici reptile. Specia a primit numele de *Ichtyovorax bumbleri.*

– Are noroc dihania! a zâmbit vrăjitorul. A fost botezată cu trei nume.

– Cum așa?

– Creatura despre care vorbiți poartă numele de ploșniță, numită cinerea în Graiul Vechi. Iar dacă savantul Bumbler afirmă că se hrănește exclusiv cu pești, trag concluzia că niciodată nu s-a scăldat într-un lac în care viețuiesc ploșnițe. Dar Blumber are totuși dreptate dintr-un anumit punct de vedere: chitinoaia și cinerea au atâtea în comun câte am eu cu o vulpe. Amândurora ne place să mâncăm rățuște.

– Dar, care cinerea? s-a indignat bacalaureatul. Cinerea este o creatură mitică. Realmente mă dezamăgește ignoranța dumitale. Cu adevărat sunt uimit…

– Știu, l-a întrerupt Geralt. Am mult de pierdut când sunt cunoscut mai de-aproape. Cu toate astea, îmi permit libertatea să rectific câteva detalii ale teoriilor dumneavoastră, domnule Pitt. Așadar, chitinoaiele au trăit dintotdeauna și trăiesc în continuare în Deltă. Evident a fost o vreme când se credea că au pierit. Deoarece se hrăneau cu acele foci mici…

– Morse pitice de râu, l-a corectat magistrul. Nu fi ignorant! Nu confunda focile cu…

– … se hrăneau cu morse, iar morsele au fost exterminate pentru că semănau cu focile. Erau căutate pentru blană și untură de focă.

Mai târziu în amonte au fost săpate canale și au fost construite diguri și ecluze. Curentul s-a mai domolit, Delta s-a colmatat și s-a umplut de vegetație. Iar chitinoaia a suferit o mutație. S-a adaptat.

– Ei?

– Oamenii i-au reconstituit lanțul trofic. I-au furnizat viețuitoare homeoterme în loc de morse. Au început să transporte prin Deltă oi, vite și porci. Chitinoaiele au învățat foarte repede că orice plută, corabie, barcă, vaporaș sau altă ambarcațiune care plutește prin Deltă reprezintă un platou gigantic de haleală.

– Dar mutația? Spuneai ceva despre o mutație.

– Rahatul ăsta lichid, a arătat Geralt spre apa verzuie, pare să-i fie propice chitinoaiei. Îi sporește dimensiunile. Nenorocita poate ajunge atât de mare încât să tragă, fără vreun efort, o vacă de pe punte. E o nimica toată pentru ea să tragă un om de pe punte, mai ales de pe punțile acestor epave pe care Compania le folosește pentru transportul pasagerilor. Vedeți și dumneavoastră cât de adânc este cufundată în apă cea pe care ne aflăm noi.

Bacalaureatul s-a retras repede de la bord, cât putea de departe, cât îi permiteau cărucioarele și bagajele.

– Am auzit un pleoscăit, a gâfâit, uitându-se insistent în ceața dintre ostroave. Domnule vrăjitor! Am auzit…

– Stați liniștit! În afară de pleoscăit, s-a mai auzit și un scârțâit de vâsle în furcheți. Sunt vameșii de pe malul redanian. O să vedeți, imediat ajung aici la noi și fac hărmălaie pe care n-ar izbuti s-o facă trei sau patru chitinoaie laolaltă.

Pluskolec a trecut în fugă pe lângă ei. A tras o înjurătură oribilă pentru că băiețelul cu căciulița cu pană i se băgase printre picioare. Pasagerii și negustorii, surescitați la culme, își treceau în revistă calabalâcul, încercând să dosească marfa de contrabandă.

După o clipă, o barcă mare s-a ciocnit de bord și pe puntea șlepului au sărit patru inși iuți, mânioși și foarte gălăgioși. L-au înconjurat pe căpitan, au țipat amenințător, încercând să-și confere prestanță lor înșiși și funcțiilor lor, după care au tăbărât cu entuziasm pe bagajele și marfa călătorilor.

– Controlează înainte de a ajunge pe uscat, s-a lamentat Pluskolec apropiindu-se de vrăjitor și de magistru. Este o nelegiuire, nu-i așa? Doar n-am ajuns încă pe pământul Redaniei. Redania este pe malul drept, la o jumătate de milă de aici!

– Nu, a negat bacalaureatul. Frontiera dintre Redania și Temeria

trece prin mijlocul râului Pontar.

– Și cum mama mă-sii să stabilești exact mijlocul râului? Că doar aici îi Delta. Stufărișurile, bancurile de nisip și ostroavele își schimbă mereu poziția, traseul este în fiecare zi altul. Bătu-i-ar zeii! Ei! Mucosule! Lasă harponul, că de nu, îți învinețesc curul. Stimată doamnă! Supravegheați-vă odrasla! Fir-ar să fie!

– Everett! Lasă-l la o parte, că te murdărești!

– Ce-ai în cufăr? strigau vameșii. Hai, desfaceți bocceaua! Al cui e căruciorul? Aveți valută? Valută, întreb! Bani temerieni sau nilfgaardieni?

– Iată cum arată un război vamal! a comentat Linus Pitt hărmălaia creată, adoptând o mină înțeleaptă. Vizimir a cerut Novigradului introducerea dreptului de preempțiune. Foltest de Temeria i-a răspuns cu același drept mutual, fără scrupule, pentru Wyzima și Gors Velen. Astfel a lovit puternic în negustorii din Redania, așadar Vizimir a înăsprit taxele vamale pentru produsele temeriene. Protejează economia Redaniei. Temeria este invadată cu marfă ieftină provenită din manufacturile Nilfgaardiene, de aceea vameșii sunt atât de zeloși. Dacă mărfurile nilfgaardienilor ar ajunge în exces peste graniță, economia Redaniei ar putea să se prăbușească. Redania nu prea are manufacturi, iar artizanii n-ar face față concurenței.

– Pe scurt, a zâmbit Geralt, Nilfgaardul cucerește pas cu pas cu aurul și mărfurile sale ceea ce n-a reușit să cucerească cu armele. Temeria nu se apără? Foltest n-a introdus embargoul la frontierele de sud?

– Cum ar putea? Marfa trece prin Mahakan, Brugge, Verden, prin portul Cidaris. Ceea ce contează exclusiv pentru negustori este profitul și nu politica. Dacă regele Foltest ar bloca frontierele, gildele negustorești ar stârni un scandal monstru...

– Aveți valută? a lătrat apropiindu-se de ei un vameș cu ochii însângerați și cu fața păroasă. Aveți ceva de declarat?

– Eu sunt savant!

– Poți să fii tu și prinț. Eu te-am întrebat ce marfă ai.

– Lasă-l, Boratek, i-a spus șeful grupului, un vameș înalt cu umeri lați și mustăți negre lungi. Nu-l recunoști pe vrăjitor? Salut, Geralt. Este prietenul tău? Savant? Atunci, înseamnă că mergeți la Oxenfurt, domnule? Dar fără bagaje?

– Bineînțeles. La Oxenfurt. Fără bagaje.

Vameșul și-a scos o batistă din mânecă, și-a șters fruntea, mustățile și gâtul.

– Și cum merge treaba azi, Geralt? l-a întrebat. N-a apărut monstrul?

– Nu. Dar tu, Olsen, ai văzut ceva?

– Eu n-am timp de văzut. Eu muncesc.

– Tăticul meu, a declarat Everett apărut pe furiș, este cavalerul regelui Foltest! Și are mustăți și mai mari!

– Ia șterge-o de-aici, țâncule! i-a zis Olsen, după care a oftat adânc. Ai cumva niște vodcă, Geralt?

– Nu.

– Atunci, am eu! i-a surprins pe toți savantul de la Academie scoțând o ploscă dintr-o tolbă.

– Atunci, eu am o gustărică, s-a lăudat Pluskolec, ivindu-se ca din pământ, mântuși afumați!

– Păi, tăticul meu...

– Cară-te naibii de-aici, căcăciosule!

S-au așezat pe niște baloți de frânghii la umbra uneia dintre căruțele din mijlocul șlepului, trăgeau câte-o dușcă din ploscă unul după altul și devorau mântușii. Olsen a trebuit să-i lase pentru o clipă, deoarece se iscase un scandal pe punte. Un negustor pitican din Mahakan pretindea să i se perceapă o taxă mai mică, încercând să-i convingă pe vameși că blănurile sale nu erau de vulpe, ci de pisică extraordinar de uriașă. În același timp, mama băgărețului și omniprezentului Everett nu se lăsa controlată deloc, făcând apel cu voce pițigăiată la rangul soțului și la privilegiile boierimii.

Șlepul se deplasa lent printr-o strâmtoare largă, printre ostroave împovărate de stufărișuri, târâind pe lângă bord cozi de nuferi albi și galbeni și mătasea-broaștei. Printre tufărișuri zumzăiau amenințător trântorii și șuierau broaștele-țestoase. Bâtlanii, stând într-un picior, priveau apa cu stoicism, fiind convinși că nu trebuie să se impacienteze, peștele va veni singur mai devreme sau mai târziu.

– Ei și cum e, dom' Geralt? s-a băgat în vorbă Pluskolec, lingând cu poftă pielea mântușului. Încă un traseu liniștit? Știi ce zic io, mă-nțelegi? Monstrul ăsta nu-i prost deloc, mă-nțelegi. Știe, mă-nțelegi, că l-ai luat la ochi. Auzi, la noi în sat era, mă-nțelegi, un râușor în care trăia o vidră, mă-nțelegi, și venea pe furiș în curtea noastră și înhăța găini, mă-nțelegi? Și era așa de vicleană, mă-nțelegi, că n-a venit niciodată când era tata acasă ori eu și frații mei. Venea doar

atunci, mă-nțelegi, când rămânea doar bunelul singur cuc. Și bunelul nostru, mă-nțelegi, era cam slab la minte și paralizia îi atinsese picioarele. Blestemata de vidră, al naibii, parcă știa, mă-nțelegi. Așadar, odată, taticu'...

– Zece la sută *ad valorem!* s-a răstit din mijlocul șlepului negustorul pitican, agitând o blană de vulpe. Atâta se cuvine și mai mult de-atâta nu dau nicio para chioară.

– Atuncea îți cunfisc io totu'! a vociferat furios Olsen. Și-o să te dau în primire la garda de la Novigrad și atuncea te duci la pârnaie cu tot cu valoru' tău! Boratek, taxează-i până la ultimul șfanț! Hei, mi-ați lăsat și mie ceva? N-ați supt-o pe toată, sugativelor?

– Șezi, i-a făcut loc pe frânghii Olsen Geralt. Slujba asta-ți macină toți nervii, din câte văd eu.

– Ah, mi-a ajuns până peste urechi, a oftat vameșul, după care a tras o dușcă din ploscă și și-a șters mustățile. O să dau dracului tot rahatu' ăsta și mă întorc la Aedirn. Io mi-s vengerbergian cinstit, am venit la Redania după soră-mea și cumnată-miu, da' mă-ntorc eu acuși. Știi, Geralt, am de gând să mă înrolez la oaste. Cică regele Demawend a dat sfoară-n țară că are nevoie la forțele speciale. Jumătate de an antrenament într-o tabără și apoi pică solda de trei ori cât primesc aicea cu tot cu peșcheș. Sunt sărați al naibii mântușii ăștia.

– Mi-a trecut și mie pe la urechi ceva despre forțele speciale, a confirmat Pluskolec. Îs pregătite pentru Veverițe, mă-nțelegi, pentru că oștirea regulară nu o scoate la capăt cu comandourile elfilor. Cei mai căutați, după cum am auzit io, sunt semielfii. Dar tabăra asta unde îi învață să se bată, mă-nțelegi, cică-i iadul pe pământ. De-acolo ies jumi-juma, unii cu solda, alții pe năsălie, cu picioarele-n față.

– Așa-i, n-ai ce-i face, a zis vameșul. Forțele speciale nu-s de ici, de colo, căpitane. Nu-s niște scutieri bastarzi. Nu-i destul să le-arăți capătul suliței cu care trebuie să împungă. Forțele speciale tre' să știe că nu-i de glumit cu lupta!

– Ei, și tu așa un soldat vrednic ești, Olsen? Nu te temi de Veverițe? C-or să-ți facă curu' ciur cu săgețile?

– Iaca na! Ce, eu nu știu să întind arcu'? M-am luptat eu cu nilfgaardienii, darămite cu niște elfi amărâți, n-oi fi în stare?

– Cică, a tresărit Pluskolec, mă-nțelegi, cine cade pradă în ghearele Scoia'taelilor... era mai bine să nu se nască. Îl omoară în chinuri

groaznice.

– Ei, căpitane, mai tacă-ți fleanca! Trăncănești ca o muiere. Războiu-i război. Uneori îi dai la cur tu dușmanului, alteori îți dă el ție. Nici ai noștri nu-i mângâie pe frunte pe elfii prinși, nu te teme.

– Tactica terorii. Linus Pitt a aruncat peste bord capul și scheletul unui mântuș. Violența naște violență. Ura umple inimile... și învenineză sângele confraților...

– Ce spui dumneata acolo? a-nălțat din sprânceană Olsen. Vorbește omenește!

– Au venit vremuri grele.

– Păi, da, e-adevărat, a fost de-acord Pluskolec. Fără doar și poate o să fie un mare război, mă-nțelegi? Corbii umblă zi de zi pe cer în cârduri, pesemne că le miroase a hoit. Doar profeta Itlina a prorocit sfârșitul lumii, mă-nțelegi? O să vină mai întâi Lumina Albă, mă-nțelegi, iar dup-aia Frigul Alb. Sau invers, nu mai țin minte cum era. Iar oamenii spun că au fost semne clare pe cer, dom'le...

– Tu ai grijă la traseu, căpitane, nu la cer. Altfel, epava asta ajunge într-un banc de nisip imediat. Hai c-am ajuns în dreptul Oxenfurtului. Uitați-vă, se zărește Polobocul!

Ceața se rărise vizibil, așa că puteau vedea stufărișurile și zăvoaiele malului drept și fragmentele unui apeduct înălțat deasupra lor.

– Aceasta este, domnii mei, o stație experimentală de epurare a apei, a elogiat magistrul bacalaureat, refuzând rândul. Este o mare izbândă a științei, un mare succes al Academiei. Am renovat apeductul vechi al elfilor, canalele și decantorul, neutralizând lăturile din întreaga universitate, din orășel, din satele și fermele din jur. Ceea ce numiți voi Poloboc este tocmai acest decantor, o gigantică izbândă a științei...

– Plecați-vă capetele, plecați-vă capetele! a avertizat Olsen, ascunzându-se sub bord. Anul trecut, când a explodat ăla, căcatul a ajuns până la Ostrovul Cocorilor.

Șlepul naviga printre ostroave, turnul îndesat al decantorului și apeductul dispăreau în ceață. Au răsuflat cu toții ușurați.

– Nu mergi direct pe brațul Oxenfurt, Pluskolec? a întrebat Olsen.

– Mai întâi mă opresc la Cărpiniș, mă-nțelegi. Îi iau pe pescarii și apoi și pe negustorii de pe malul temerian.

– Hmmm... Vameșul s-a scărpinat pe gât. La Cărpin... Auzi, Geralt, n-ai cumva din întâmplare niște gâlceve cu temerienii?

– Da' ce? A întrebat cineva de mine?

– Ai ghicit. După cum vezi, am ținut minte rugămintea ta de a fi numai ochi și urechi dacă se interesează cineva de dumneata. Așa că, imaginează-ți, a-ntrebat de tine Garda din Temeria. Mi-au suflat despre asta vameșii de acolo cu care mă-nțeleg bine. Ceva pute-aici, Geralt!

– Apa? s-a speriat Linus Pitt, uitându-se înspăimântat la apeduct și la marele succes al științei.

– Căcăciosul ăsta? Pluskolec l-a arătat pe Everett, care mișuna prin zonă.

– Nu despre ăsta vorbesc, a făcut vameșul o grimasă. Ascultă, Geralt, vameșii temerieni ziceau că cei din Garda de-acolo le-au pus întrebări ciudate. Aflaseră că circuli cu șlepurile lui Malatius și Grock. Au întrebat... dacă circuli singur. Dacă nu umbli cu... Ei, drăcie, să nu râzi! Spuneau ceva de nu știu ce trufanda fragedă văzută, cică, în compania ta.

Pluskolec a izbucnit în hohote de râs. Linus Pitt i-a aruncat vrăjitorului o privire plină de dezgust, așa cum sunt văzuți bărbații cu părul alb de care legea se interesează din cauza unei anumite predispoziții pentru trufandale fragede.

– De aceea, Olsen și-a dres glasul, vameșii temerieni și-au închipuit că e vorba mai degrabă de o chestie privată. O răzbunare particulară în care cineva îi bagă pe Gardieni. Pesemne că... Adică familia trufandalei sau vreun logodnic. Așa că vameșii s-au interesat de cine stă în spatele acestor treburi. Și au aflat. Adică este vorba de un boier, carevasăzică, cu gură bogată ca un cancelar, cu ceva cheag și cu dare de mână, care cere să i se spună... Rience sau cam așa ceva. Pe obrazul stâng are o pată roșie de la o arsură. Ai habar despre cine-i vorba?

Geralt s-a ridicat.

– Pluskolec, i-a zis, cobor la Cărpiniș.

– Cum adică? Și cu monstrul cum rămâne?

– Asta-i problema voastră!

– Și, dacă tot ai adus vorba de probleme, l-a întrerupt Olsen, ia uită-te în dreapta, Geralt! Vorbeam de lup.

Dincolo de insulă, din ceața care se ridica repede, s-a ivit o barcă, catargul căreia flutura leneș un fanion negru împestrițat cu crini argintii. Echipajul era constituit din câțiva indivizi cu șepci țuguiate din Garda temeriană.

Geralt a băgat rapid mâna în tolbă, a scos cele două scrisori, cea de la Ciri și cea de la Yennefer. Le-a rupt rapid în bucățele mici și le-a aruncat în râu. Vameșul îl observa în tăcere.

– Ce faci, pot să știu și eu?

– Nu poți. Pluskolec, să ai grijă de calul meu!

– Tu vrei... și-a încruntat sprâncenele Olsen. Ai de gând...

– E treaba mea ce am de gând! Nu te amesteca, să nu se iște vreun scandal. Ăștia navighează sub steagul temerian.

– Mă doare-n cur de steagul lor! Vameșul și-a tras briceagul într-un loc mai accesibil de pe curea, a șters cu mâneca ecusonul emailat, gravat cu semnul vulturului pe fundal roșu. Dacă eu sunt pe punte și fac controala, atunci, aici e Redania. N-o să admit...

– Olsen, l-a întrerupt vrăjitorul, trăgându-l de mânecă, nu te băga, te rog! Cel cu fața arsă nu e în barcă. Iar eu trebuie să știu cine este și ce vrea de la mine. Trebuie să mă întâlnesc cu el...

– Și-o să te predai? Nu fi tâmpit! Dacă e o chestiune personală, o răzbunare privată, atunci îndată după ostrov, la Adâncata, o să te-arunce peste bord cu o ancoră legată de gât. Ai să te întâlnești tu dar cu racii de pe fundul apei!

– Dar e vorba de Garda temeriană, nu despre niște bandiți.

– Zău? Uită-te și tu la mutrele lor! La urma urmelor, aflăm noi în curând ce hram poartă. O să vezi!

Barca, avansând foarte alert, s-a ciocnit de bordul șlepului. Unul dintre gardieni a aruncat frânghia, celălalt a agățat harponul de bară.

– Eu mi-s căpitanul!

Pluskolec le-a ieșit în cale celor trei indivizi care săriseră pe punte.

– Vă aflați pe un vas al Companiei Malatius și Grock! Ce căutați aici...?

Unul dintre indivizi, scund și chel, l-a împins fără menajamente cu brațul gros ca un trunchi de stejar.

– Un anume Gerald, numit Gerald de Rivia! a tunat, taxându-l pe căpitan cu privirea. Aveți pe cineva așa pe șlep?

– N-avem.

– Eu sunt.

Vrăjitorul a pășit printre boccele și catrafuse și s-a apropiat.

– Eu sunt Geralt, numit Geralt. Despre ce este vorba?

– În numele legii, ești arestat. Cheliosul a măturat cu privirea

mulțimea de călători. Unde este fata?

– Sunt singur.

– Minți!

– O clipă, stați o clipă!

Olsen s-a ivit din spatele vrăjitorului și i-a pus o mână pe umăr.

– Liniște, fără țipete! Ați întârziat, temerienilor! El este deja arestat și tot în numele legii. Eu l-am prins. Pentru contrabandă. Conform ordinului primit, îl iau la corpul de gardă de la Oxenfurt.

– Cum adică? și-a încruntat sprâncenele cheliosul. Dar fata?

– Nu este și nici n-a fost pe-aici vreo fată.

Gardienii s-au uitat unul la altul într-o tăcere ezitantă. Olsen a afișat un zâmbet larg, răsucindu-și mustățile negre.

– Știți ce-o să facem? a pufnit. Mergeți cu noi la Oxenfurt, temerienilor. Atât noi, cât și voi suntem oameni simpli, ce știm noi cum stă treaba cu legile? Iar comandantul corpului de gardă din Oxenfurt este un om deștept și umblat prin lume, o să hotărască el. La urma urmelor îl știți pe comandantul nostru, nu-i așa? Că doar și el îl știe pe-al vostru, din Cărpiniș, îl cunoaște extraordinar. O să-i prezentați voi problema. O să-i arătați mandatul de arestare și sigiliul... Pentru că bănuiesc că aveți ordin de arestare și sigiliu, hî?

Cheliosul tăcea privindu-l pe vameș mohorât.

– N-am nici timp și nici chef de mers la Oxenfurt! a zbierat dintr-odată. Îl iau pe ticălos pe malul nostru și cu asta basta! Stran, Vitek! Ia cotrobăiți prin șlep! Ia găsiți fața imediat, mișcați-vă!

– Stai o țâră!

Olsen nu s-a lăsat intimidat de țipete, pronunțând sacadat printre dinți:

– Sunteți în zona redaniană a Deltei, temerienilor. N-aveți nimic de declarat? Sau ceva de contrabandă? Ia să verificăm noi. Să căutăm. Și dacă găsim ceva, o să trebuiască să vă obosiți până la Oxenfurt. Iar noi, dacă vrem, întotdeauna găsim câte ceva. Băieți! La mine!

– Tăticul meu, a cucurigit dintr-odată Everett, postându-se nitamnisam lângă chelios, e cavaler! Are un cuțit și mai mare!

Cheliosul l-a prins într-o clipită de gulerul de castor, l-a tras de pe punte și i-a dat jos căciulița cu pană. Cuprinzându-i mijlocul cu brațul i-a pus puștiului pumnalul la gât.

– La o parte! a răcnit. La o parte, că-i tai beregata țângăului!

– Evereeeeett! a urlat boieroaica.

– Ce metode interesante, a zis încet vrăjitorul, folosește Garda temeriană. Atât de interesante, încât nu-mi vine a crede că e cu adevărat vorba despre Gardă.

– Ține-ți clanța! a strigat cheliosul scuturându-l pe Everett care guița ca un purceluș. Stran, Vitek, luați-l! Legați-l și în barcă cu el! Și voi, la o parte! Unde este fata, am întrebat? Dați-mi-o, că dacă nu îl înjunghii pe țângăul ăsta!

– N-ai decât, a zis Olsen printre dinți, în timp ce le dădea un semnal băieților săi, punându-și mâna pe pumnal. Ce-mi pasă, e-al meu? Îndrăzniți să-l înjungheați și mai stăm noi de vorbă dup-aia.

– Nu te amesteca!

Geralt a aruncat sabia pe punte, oprindu-i cu un gest pe vameși și pe marinarii lui Pluskolec.

– Sunt al dumitale, domnule pseudogardian. Dați drumul copilului!

– În barcă!

Cheliosul, fără să-i dea drumul lui Everett s-a retras către bord și a apucat frânghia.

– Vitek, leagă-l! Iar voi, la o parte! Dacă mișcă vreunul, crapă țângăul!

– Ai înnebunit, Geralt? a lătrat Olsen.

– Nu te băga!

– Evereeeeett!

Dintr-odată barca temeriană s-a îndepărtat cu tangaj de șlep. Apa a explodat cu o pleoscăială puternică și din ea au fost proiectate două labe lungi, verzi, cu monturi, înțesate de țepi ca un arici. Labele l-au prins pe gardianul care ținea harponul și cât ai clipi l-au tras sub apă. Cheliosul a zbierat sălbatic, i-a dat drumul lui Everett și a apucat cu forță frânghiile care atârnau de la bordul bărcii. Everett a căzut cu un pleoscăit în apa care apucase să se înroșească. Cu toții, atât cei de pe șlep, cât și cei din barcă, au început să ragă ca smintiții.

Geralt s-a eliberat dintre cei doi gardieni care încercau să-l lege. Unuia i-a tras un pumn în bărbie și l-a aruncat peste bord. Celălalt și-a luat avânt ca să-l lovească cu un cârlig de fier, dar i s-au înmuiat picioarele și s-a prăbușit în brațele lui Olsen, cu pumnalul vameșului implântat până la prăsele sub o coastă.

Vrăjitorul a plonjat peste bara scundă. Înainte ca apa acoperită cu mătasea-broaștei să se închidă deasupra capului său, a mai auzit

strigătul lui Linus Pitt, profesor de istorie naturală la Academia din Oxenfurt.

– Ce-o fi asta? Ce specie? Nu există asemenea animale!

A ieșit din apă lângă barca temeriană, evitând ca prin minune țapina cu care dădea să-l împungă unul dintre oamenii cheliosului. Gardianul n-a apucat să-l mai lovească, a căzut în apă cu o săgeată înfiptă în gât.

Geralt, prinzând țapina scăpată, și-a făcut avânt cu picioarele din bord, a plonjat în vârtejul creat și a împuns cu putere în ceva, sperând că e orice altceva în afară de Everett.

– Imposibil! a auzit strigătele bacalaureatului. Asemenea animale nu e posibil să existe! Sau cel puțin nu ar trebui să existe!

Cu afirmația din urmă sunt complet de acord, se gândea vrăjitorul, în timp ce străpungea cu țapina scoarța dură și noduroasă a chitinoaiei. Din corpul neînsuflețit al gardianului temerian, care tresălta inert între fălcile secerătoare ale monstrului, se prelingeau dâre de sânge. Chitinoaia și-a scuturat puternic coada plată, s-a scufundat până la fund, iscând nori de mâl. Atmosfera a fost străpunsă de un țipăt ascuțit. Everett, agitând apa ca un cățeluș, s-a prins cu putere de picioarele cheliosului care încerca să se cațăre în barcă pe frânghiile atârnate de pe bord. Frânghiile au cedat. Amândoi au dispărut cu un bâldâbâc sub apă. Geralt s-a aruncat în direcția lor scufundându-se. Faptul că a nimerit numaidecât cu degetele gulerul de castor al băiatului a fost o coincidență absolută. L-a smuls pe Everett din mrejele mătăsii-broaștei, a ieșit la suprafață pe spate și, dând puternic din picioare, a ajuns la șlep.

– Aici, dom' Geralt! Aici! auzea țipetele și chiotele care se acopereau reciproc. Dă-l încoa'! O frânghie! Prinde frânghia! Drăcia naibii! Frânghia! Geralt! Cu harponul, cu harponul! Copiiiiiiilașul meu!

Cineva i-a smuls copilul din strânsoarea îmbrățișării, trăgându-l în sus. În același timp cineva l-a prins pe vrăjitor din spate, l-a pocnit în ceafă, l-a acoperit cu corpul său, afundându-l sub apă. Geralt a dat drumul țapinei, s-a întors și l-a prins pe agresor de brâu. Cu cealaltă mână a vrut să-l prindă de păr, dar n-a avut succes. Era cheliosul.

Amândoi au ieșit la suprafață doar pentru o clipă. Barca temeriană s-a depărtat puțin de șlep, Geralt și cheliosul, înlănțuiți într-o îmbrățișare, se aflau între ambarcațiuni. Cheliosul l-a prins de gât, iar vrăjitorul i-a replicat, băgându-i degetul mare în ochi.

Gardianul a răcnit, i-a dat drumul și s-a îndepărtat înotând. Geralt n-a putut să înoate, ceva îl ținea de picior și-l trăgea în adâncuri. Alături, ca o plută, s-a ivit la suprafață o jumătate de cadavru. Știa prea bine cine-l ținea de picior, nu-i era necesară informația lui Linus Pitt care urla din toți rărunchii de pe puntea șlepului.

– E un artropod! Din specia Amphipode! Din clasa megalomandibulare!

Geralt plesnea cu disperare apa cu mâinile, chinuindu-se să-și elibereze piciorul din cleștele chitinoaiei, care îl trăgea către fălcile căscate sacadat. Magistrul bacalaureat avea din nou dreptate. Mandibulele nu erau deloc mici.

– Prinde frânghia! a răcnit Olsen. Prinde frânghia!

Deasupra urechii vrăjitorului a șuierat harponul aruncat, care s-a înfipt cu un trosnet în carapacea monstrului, ieșită la suprafață, acoperită de alge. Geralt a prins harponul, s-a sprijinit de el, și-a luat avânt și, îndoindu-și piciorul liber, i-a tras un șut puternic chitinoaiei. S-a smuls din labele țepoase, lăsându-le prizonier un pantof, precum și o bucată bună de pantalon și niște piele. În aer șuierau țapine și harpoane, în mare parte eșuate. Chitinoaia și-a încolăcit labele, a dat din coadă și s-a abandonat grațios în adâncul verde.

Geralt a apucat frânghia căzută în fața sa. O cange l-a rănit dureros și l-a agățat de brâu. A simțit o smucitură, apoi a fost urcat la suprafață și prins de mai multe mâini. Răsturnat pe deasupra barei, s-a rostogolit pe scândurile punții, scurgându-se din el apă, mâl, alge și sânge. Alături se îmbulzeau pasagerii, membrii echipajului și vameșii. Piticanul cu blănuri de vulpe și Olsen trăgeau cu arcurile peste bară. Everett, ud și înverzit de alge, clănțănind din dinți în brațele mamei, plângea în hohote, explicând tuturor că n-a vrut.

– Dom' Geralt, i-a urlat deasupra urechii Pluskolec. Oare mai trăiești?

– Fir-ar să fie... vrăjitorul a scuipat mătasea-broaștei. Sunt prea bătrân pentru toate astea... Prea bătrân...

Piticanul de alături a lăsat în jos arcul, iar Olsen urla de bucurie.

– Direct în mațe! Uhaha! Frumoasă tragere, domnule blănar! Ei, Boratek, dă-i banii înapoi! Merită o scutire vamală.

– Stați un pic! a horcăit vrăjitorul, încercând în zadar să se ridice în picioare. Nu-i omorâți pe toți, la naiba! Trebuie să prind unul viu!

– Am lăsat unul, l-a asigurat vameșul. Cheliosul care s-a luat în bețe cu mine. Pe ceilalți i-am doborât cu arcul. Iar cheliosul, ia, peacolo înoată. Îl pescuim acum. Dați-mi harponul!

– Descoperire! O mare descoperire! țopăia Linus Pitt lângă bord. O specie cu totul nouă, necunoscută științei! Unicat absolut! Vai, cât de recunoscător vă sunt, domnule vrăjitor! Această specie va putea fi întâlnită de-acum în cărți sub denumirea de... De *Geraltia maxiliosa pitti!*

– Domnule bacalaureat, s-a tânguit Geralt. Dacă vreți cu adevărat să-mi fiți recunoscător... Atunci, numiți această scârboșenie Everettia.

– Și-așa sună bine, a fost de acord eruditul. Vai, ce descoperire! Ce exemplar minunat, inedit! Cu siguranță este unicul care viețuiește în Deltă...

– Nu, a zis dintr-odată Pluskolec lugubru. Nu este unic. Ia uitați-vă!

Covorul de nuferi lipit de o insuliță din apropiere a început să se balanseze violent. Au văzut mai întâi un val și apoi o namilă enormă, alungită, care semăna cu un trunchi putrezit și care-și agita alert numeroasele tentacule, deschizându-și și închizându-și maxilarele ritmic. Cheliosul și-a întors privirea, a lansat un urlet pătrunzător și a început să înoate, agitând apa cu mâinile și picioarele.

– Ce exemplar, vai, ce exemplar! nota repede Pitt, excitat la culme. Tentacule prehensile, patru perechi de maxilipede... Un evantai codal puternic... Clești ascuțiți...

Cheliosul s-a uitat în urma sa din nou și a urlat și mai pătrunzător. Iar Everettia maxiliosa pitti și-a scos tentaculele prehensile și și-a agitat și mai tare evantaiul codal. Cheliosul s-a zbătut în apă într-o încercare disperată și lipsită de speranța evadării.

– Să-i fie apa ușoară! a zis Olsen. Fără să-și dea șapca de pe cap.

– Tăticul meu, a clănțănit din dinți Everett, știe să înoate mai repede decât domnul ăla!

– Luați-l de-aici pe țânc! a hârâit vrăjitorul.

Monstrul și-a deschis cleștii, căscându-și maxilarele. Linus Pitt s-a făcut alb ca varul și s-a întors.

Cheliosul a zbierat scurt, s-a înecat și a dispărut sub suprafața apei. Apa a bolborosit, colorându-se în roșu închis.

– Ei, drăcie! Geralt s-a așezat cu greu pe punte. Sunt prea bătrân

pentru toate astea. Hotărât prea bătrân...

Ce să mai vorbim, Jaskier adora de-a dreptul orășelul Oxenfurt.

Terenul universității era înconjurat de un inel de ziduri, iar în jurul acestuia se afla un alt inel - inelul mare, tumultuos, gâfâit, agitat și zgomotos al orășelului. Orășelul Oxenfurt din lemn multicolor, cu străduțe înguste și cu acoperișuri ascuțite. Orășelul Oxenfurt, care trăia din Academie, studenți, savanți, cercetători și oaspeți ai acestora, orășel care trăia din știință și cunoaștere, din tot arsenalul procesului de cunoaștere. În micuțul orășel Oxenfurt, din cioburi și frânturi de teorie se năștea practica, interesul și câștigul.

Poetul călărea agale pe o străduță mocirloasă și împânzită de oameni, lăsând în urmă ateliere, chioșcuri, tarabe, prăvălii și prăvălioare în care datorită Academiei se produceau și se vindeau zeci de mii de obiecte și tot felul de minuni inaccesibile în alte colțuri ale lumii și a căror producție era considerată fie imposibilă, fie inutilă în acele alte colțuri ale lumii. Trecea pe lângă taverne, cârciumi, magazinașe, dughene, tejghele și grătare mobile care exalau mirosuri delicioase de mâncăruri sofisticate și necunoscute în alte colțuri ale lumii, pregătite în moduri insolite cu adaosuri și condimente greu de recunoscut. Acesta era Oxenfurtul, pestrițul, veselul, gălăgiosul și înmiresmatul orășel în care niște oameni șireți și plini de inițiativă știau să transforme teoria seacă și inutilă, teoria pescuită pe bucățele de la universitate în adevărate minuni. Era, de asemenea, orășelul distracțiilor, al festinului etern, al sărbătorii perpetue și al petrecăreților neobosiți. Străduțele răsunau din zori și până-n noapte de muzică, de cântecele, de clinchetul cupelor și de ciocnitul halbelor, întrucât e bine cunoscut faptul că nimic nu provoacă setea așa cum o provoacă procesul de asimilare a cunoștințelor. În pofida regulilor stabilite de rector, care interziceau studenților și bacalaureaților să bea și să petreacă înainte de lăsarea întunericului, în Oxenfurt se bea și se petrecea la orice oră, fără vreo întrerupere, pentru că este cunoscut faptul că dacă există ceva care poate provoca setea în și mai mare măsură decât procesul de asimilare a cunoștințelor, acest ceva este prohibiția totală sau parțială.

Jaskier a îmboldit jugănitul său, semimurg, continuând să-l călărească, străbătând cu greu prin mulțimea care hoinărea pe străduțe. Precupeți, târgoveți și pierde-vară ambulanți își promovau zgomotos mărfurile și serviciile amplificând hărmălaia din jur.

– Calamari! Calamari fripți!

– Unguent pentru bube! Doar la mine! Unguent sigur și miraculos!

– Pisici vânătoare, pisici fermecate! Ascultați-le, oameni buni, cum mai miaună!

– Amulete! Elixiruri! Filtre de dragoste, leuștean și alte afrodisiace garantate! De la un vârf de cuțit până și mortul învie! Cine mai dorește, cine mai poftește!

– Scot dinții, aproape fără durere! Ieftin, ieftin ca braga!

– Ce înseamnă ieftin? s-a interesat Jaskier, în timp ce molfăia un calamar mai tare decât flecul, înfipt într-un băț.

– Doi taleri ora!

Poetul a fost cuprins ușor de fiori, l-a îmboldit pe jugănit cu călcâiele. S-a uitat pe furiș în spate. Doi indivizi care-l urmăreau de la primărie s-au oprit lângă bărbier și se prefăceau interesați de serviciile acestuia, scrise cu creta pe o scândură. Jaskier nu s-a lăsat dus de nas. Știa el bine ce îi interesa pe ei de fapt.

Și-a continuat drumul. A trecut pe lângă clădirea mare a bordelului „La Bobocul de Trandafir" unde, din câte știa, se ofereau servicii pline de rafinament, necunoscute sau mai puțin populare în alte colțuri ale lumii. Rațiunea lui s-a luptat preț de câteva clipe cu caracterul său și cu pofta de a intra pentru vreo oră. A triumfat rațiunea. Jaskier a oftat și s-a îndreptat spre Universitate, străduindu-se să nu privească spre crâșmele dinspre care veneau ecouri vesele de distracție.

Da, ce să mai vorbim, trubadurul iubea orășelul Oxenfurt.

S-a uitat în urmă din nou. Cei doi indivizi nu apelaseră la serviciile bărbierului, cu toate că ar fi trebuit s-o facă fără să mai stea pe gânduri. Acum se aflau în fața unei prăvălii cu instrumente muzicale, prefăcându-se interesați de ocarinele din lut. Negustorul se dădea peste cap lăudându-și marfa și contând pe un câștig. Jaskier știa bine că nu este cazul și că n-are pe ce conta.

Și-a îndreptat calul spre Poarta Filozofilor, intrarea principală a Academiei. A rezolvat rapid formalitățile, constând în înscrierea în cartea de oaspeți și predarea jugănitului la grajd.

Dincolo de Poarta Filozofilor l-a luat în primire o altă lume. Terenul universității era decuplat de la infrastructura urbană comună și nu era, precum orășelul, scena unei lupte încrâncenate pentru fiecare stânjen de spațiu. Totul arăta aproape la fel cum fusese lăsat de elfi. Aleile largi presărate cu pietriș colorat între mici

palate de o suplețe care bucura ochiul, garduri dantelate, mici ziduri, garduri vii, canale, punți, ronduri cu flori și parcuri verzi care erau strivite doar pe alocuri de câte o clădire mare și severă, construită în vremurile posterioare, postelfice. Totul strălucea de curățenie, era silențios și nobil, întrucât aici era interzisă orice formă de negoț și de servicii plătite, fără a mai pomeni de distracții și plăceri trupești.

Pe micile alei ale parcului treceau agale studenți cufundați în lectura cărților și pergamentelor. Alții, așezați pe băncuțe, pe borduri sau pe gazon, își spuneau reciproc lecțiile, discutau sau jucau discret „capra", „țurca" și „turma" sau alte jocuri care implicau inteligența. De asemenea, se plimbau pe acolo profesorii, demni și mândri, absorbiți de conversații și dispute. Hoinăreau și tinerii bacalaureați cu privirile ațintite pe fundurile studentelor. Jaskier constata bucuros că nu se schimbase nimic în Academie de pe vremea lui.

Vântul adia dinspre Deltă, aducând un parfum slab dinspre mare, precum și o putoare ceva mai puternică de hidrogen sulfurat provenit de la impunătoarea clădire a Catedrei de Alchimie care domina canalul. Printre tufișurile parcului, lipite de dormitoarele studenților, ciripeau florinții cenușiu-gălbui, iar într-un plop ședea un urangutan care evadase cu siguranță de la grădina zoologică a Catedrei de Istorie Naturală.

Fără să piardă timpul, poetul mărșăluia alert prin labirintul de alei și garduri vii. Cunoștea terenul universității ca pe propriul său buzunar și nici nu e de mirare, studiase aici patru ani, după care a predat un an la Catedra de Truverologie și Poezie. I-a fost propus postul de profesor în urma examenului final luat cu brio, ceea ce produsese stupoare în rândurile examinatorilor, care în timpul studenției îl luaseră drept leneș, petrecăreț și idiot. Mai târziu, după câțiva ani de hoinărit prin țară cu lăuta, faima sa de menestrel a ajuns departe, Academia a început să-i solicite cu insistență vizitele și lecțiile magistrale ca invitat. Jaskier ceda rareori, deoarece înclinația către vagabondare lupta constant în interiorul său cu predilecția lui către confort, lux și venituri stabile. Precum și, evident, cu simpatia sa pentru orășelul Oxenfurt.

A privit în urmă. Cei doi indivizi, care nu achiziționaseră nici ocarine, nici fluiere și nici scripci, pășeau în urma lui la o anumită distanță, observând cu atenție vârfurile copacilor și fațadele clădirilor.

Fluierând relaxat, poetul a schimbat direcția marșului și s-a îndreptat către palatul în care se afla Catedra de Medicină și Ierbologie. Aleea care ducea la Catedră roia de fete cu tunici caracteristice verde deschis. Jaskier le scruta cu atenție, căutând fețe cunoscute.

– Shani!

Tinerica medicinistă cu părul arămiu, tuns mai jos de urechi, și-a dezlipit privirea dintr-un atlas de anatomie și s-a ridicat de pe o băncuță.

– Jaskier! a zâmbit, întredeschizându-și ochii căprui veseli. Nu te-am văzut de-o grămadă de ani! Hai să te prezint prietenelor. Îți adoră versurile...

– Mai târziu, a murmurat bardul. Uită-te discret, Shani. Îi vezi pe cei doi?

– Granguri. Medicinista și-a încrețit năsucul în vânt, a pufnit, stârnindu-i admirația lui Jaskier pentru ușurința specifică studenților de a-i recunoaște pe agenți, spioni și turnători. Aversiunea studenților față de serviciile secrete era proverbială, deși nu prea rațională. Terenul universității era suveran și sacru, iar studenții și profesorii, intangibili. Serviciile, deși adulmecau câte ceva, nu îndrăzneau să inoportuneze și nici să le facă viața amară universitarilor.

– Mă urmăresc de la Piața Mare, a zis Jaskier, prefăcându-se că o îmbrățișează pe medicinistă și că o curtează. Faci ceva pentru mine, Shani?

– Depinde. Fata și-a retras gâtul zvelt ca o căprioară speriată. Dacă iarăși te-ai băgat în vreo belea...

– Nu, nu, a liniștit-o repede. Vreau doar să transmit un mesaj și nu pot de unul singur cu acest rahat care mi s-a lipit de tocuri....

– Să-i chem pe băieți? E de-ajuns să strig o dată și scapi imediat de granguri.

– Stai blândă! Vrei să stârnim valuri? Scandalul cu ghetoul pupitrelor, cu discriminarea neoamenilor abia s-a încheiat și tu vrei altul? Și în afară de asta, detest violența. O scot eu la capăt cu spionii. Tu în schimb, dac-ai putea...

Și-a apropiat buzele de părul arămiu, șoptindu-i ceva. Ochii lui Shani s-au lărgit.

– Un vrăjitor? Un vrăjitor adevărat?

– Taci, pentru zei. Faci asta pentru mine, Shani?

– Cum să nu? a zâmbit medicinista entuziasmată. Măcar pentru simpla curiozitate de a-l vedea de aproape pe vestitul...

– Mai încet, te-am rugat. Dar ține minte, niciun cuvânt nimănui.

– Secret profesional. Shani a afișat un zâmbet și mai frumos, iar lui Jaskier i-a venit cheful de a compune o baladă dedicată femeilor ca ea, nu prea frumoase și totuși extrem de fermecătoare, celor pe care le visezi noaptea, în timp ce pe cele cu frumusețe clasică le uiți după cinci minute.

– Mulțumesc, Shani!

– Nimica toată, Jaskier! Cu bine! Mergi sănătos!

Sărutându-se cum se cuvine pe obraji, bardul și medicinista au pornit rapid în direcții opuse, ea în direcția Catedrei, el în direcția Parcului Gânditorilor.

Bardul a trecut pe lângă edificiul modern și sobru al Catedrei de Tehnică, cunoscut printre studenți și sub numele de „Deus ex machina", a cotit pe Podul lui Guildenstern. N-a ajuns prea departe. După curbura aleii, lângă piedestalul cu bustul din bronz al lui Nicodemus de Boot, primul rector al Academiei, îl așteptau cei doi indivizi. Urmând obiceiul tuturor grangurilor din lume, evitau să-l privească în ochi și, ca toți grangurii din lume, aveau niște moace comune și spălăcite cărora se străduiau să le confere o expresie inteligentă, dar nu reușeau decât să pară niște maimuțe suferinde de o boală mintală.

– Salutări de la Dijkstra, a zis unul dintre spioni. Mergem!

– Asemenea! i-a răspuns nepăsător bardul. Mergeți!

Spionii s-au uitat unul la altul, după care, fără să se clintească din loc, și-au ațintit privirile pe un cuvânt urât mâzgălit de cineva cu cărbune pe soclul bustului rectorului. Jaskier a oftat.

– Ceea ce-mi și imaginam, a zis aranjându-și lăuta pe braț. Așadar voi fi irevocabil obligat să merg undeva cu stimații domni? Asta e, ce să-i faci? Să mergem atunci. Voi în față, eu în spate. În această situație concretă, fie ca vârsta să-i cedeze frumuseții locul de onoare în formație.

Dijkstra, șeful serviciilor secrete ale regelui Vizimir de Redania, nu arăta a spion. De fapt nu se încadra în stereotipul spionului, conform căruia acesta trebuie să fie întotdeauna scund, slăbănog, șobolănos, cu ochi mici, pătrunzători, scânteind de sub o glugă neagră. Dijkstra, după cum bine știa Jaskier, nu purta glugă niciodată, preferând în mod evident hainele de culori deschise. Era

înalt de aproape șapte picioare și cântărea cu siguranță mulți talanți. Când își încrucișa brațele pe piept, și-i plăcea s-o facă, părea că doi cașaloți se tăvăleau pe o balenă. În ceea ce privește trăsăturile feței, culoarea părului și tenului, acestea aduceau cu ale unui porc proaspăt periat. Jaskier cunoștea puține persoane ale căror aparențe erau la fel de înșelătoare ca ale lui Dijkstra. Pentru că acest gigant porcin, care dădea senzația de cretin veșnic somnoros și buhăit, poseda un intelect incredibil de rapid. Și o autoritate ieșită din comun. O zicală la modă la Curtea regelui Vizimir spunea că, dacă Dijkstra afirmă că este amiază, iar în jur domnește întunericul de nepătruns, atunci trebuie să începi să te îngrijorezi de soarta soarelui.

În momentul de față, poetul avea însă cu totul alte motive de îngrijorare.

– Jaskier, i-a spus somnolent Dijkstra, încrucișându-și cașaloții pe balenă. Băi, cap de bivol! Băi, idiot patentat! Chiar trebuie totdeauna să distrugi tot ceea ce înfiripezi? Oare n-ai putea și tu măcar o dată în viață să faci ceva ca lumea? Îmi este cunoscut faptul că nu ești capabil să gândești autonom. Îmi este cunoscut faptul că ai aproape patruzeci de ani, arăți ca și cum ai avea treizeci, îți imaginezi că ai un pic peste douăzeci și procedezi ca și cum n-ai avea nici zece. Fiind conștient de cele menționate, de obicei îți dau indicații precise. Îți zic ce trebuie să faci, când trebuie și în ce mod. Și de fiecare dată am impresia că vorbesc la pereți.

– Eu, în schimb, a răspuns poetul mimând aroganța, de fiecare dată am impresia că vorbești doar pentru a face gimnastica buzelor și a limbii. Așa că treci la concret și elimină figurile retorice și falsa oratorie. Despre ce este vorba de data aceasta?

Ședeau la o masă mare de stejar, înconjurați de rafturi încărcate de cărți și ticsite de suluri de pergament, la ultimul etaj al rectoratului, într-una dintre încăperile închiriate, pe care Dijkstra le numea în glumă Catedra de Istorie Contemporană, iar Jaskier Catedra de Spionaj Comparat și Sabotaj Aplicat. Erau, cu tot cu poetul, patru persoane - adică în afară de Dijkstra participau la conversație încă două persoane. Una dintre aceste persoane era, ca de obicei, Ori Reuven, secretarul șefului spionilor rodanieni, bătrân și cu nasul mereu înfundat. Cea de-a doua persoană nu era una obișnuită.

– Știi bine despre ce este vorba, i-a răspuns rece Dijkstra. Însă, întrucât se pare că te amuză să joci rolul idiotului, nu-ți voi strica distracția și-ți voi explica în cuvinte simple. Sau poate că-ți dorești

acest privilegiu, Filippa?

Jaskier s-a uitat spre cea de-a patra persoană prezentă la întâlnire, care se abținuse să vorbească până atunci. Filippa Eilhart arăta de parcă abia sosise la Oxenfurt sau plănuia să plece în curând, pentru că nu purta rochia fină și nici bijuteriile preferate, cu agate negre, nici machiajul în tonuri puternice. Era îmbrăcată cu o jachetă scurtă masculină, colanți și cizme înalte, veșminte pe care poetul le numea „de campanie". Părul închis al magicienei, de obicei despletit și într-o dezordine pitorească, era pieptănat spre spate și legat cu o panglică pe ceafă.

– Să nu pierdem timpul! a zis, ridicându-și sprâncenele frumos conturate. Jaskier are dreptate. Putem să eludăm oratoria și elocvența de efect, care nu ne duc nicăieri, pentru că problema pe care trebuie s-o rezolvăm este simplă și banală.

– Oh, da, a zâmbit Dijkstra. Banală. Un agent Nilfgaardian periculos, care ar putea să șadă banal în cea mai sinistră temniță de-a mea din Tretogor, a șters-o banal, fiind avertizat și pus pe drumuri de stupizenia banală a domnilor Jaskier și Geralt. Am văzut la viața mea oameni care se îndreptau spre eșafod pentru banalități mai mărunte. De ce nu m-ai informat despre capcana voastră, Jaskier? Nu ți-am poruncit oare să mă informezi în legătură cu toate urzelile vrăjitorului?

– N-am știut nimic despre urzelile lui Geralt, a mințit cu convingere Jaskier. Ți-am spus doar că s-a dus în Temeria, la Sodden, în căutarea acelui Rience. Ți-am spus și că s-a întors. Eram sigur că s-a lăsat păgubaș. Rience s-a volatilizat literalmente, vrăjitorul n-a găsit nici cea mai mică pistă, adu-ți aminte că ți-am spus asta...

– Ai mințit, a afirmat rece spionul. Vrăjitorul a dat de urmele lui Rience. Sub forma unor cadavre. Atunci s-a hotărât să-și schimbe tactica. În loc să fugă după Rience, s-a hotărât să aștepte până când Rience îl va găsi pe el. S-a angajat ca escortă pe un șlep al Companiei Malatius și Grock. A făcut-o premeditat. Știa că acest fapt va fi trâmbițat de Companie și atunci Rience va afla și va intra în acțiune. Și domnul Rience a intrat în acțiune. Nesimțit și sigur pe sine însuși, domnul Rience nu s-a învrednicit măcar să facă uz de nume false sau pseudonime. Domnul Rience care pute de la o milă distanță a horn Nilfgaardian. Și a magician renegat. Nu-i așa, Filippa?

Magiciana nici n-a confirmat, nici n-a infirmat. A tăcut privindu-l

pe Jaskier inchizitorial și pătrunzător. Poetul și-a lăsat privirea în jos și și-a dres nesigur vocea. Nu-i plăceau astfel de priviri.

Jaskier clasifica femeile atractive, incluzând și magicienele printre ele, în: superagreabile, agreabile, dezagreabile și foarte dezagreabile. Cele superagreabile acceptau cu o bucurie explozivă propunerea de a merge în pat, agreabilele reacționau cu un zâmbet bucuros. Dezagreabilele răspundeau în moduri dificil de prevăzut. În schimb, celor foarte dezagreabile nici măcar nu îndrăznea să le facă nici cea mai mică aluzie, deoarece doar simplul gând că ar putea să le lanseze o asemenea propunere îi provoca fiori ciudați pe șira spinării și tremur de genunchi.

Filippa Eilhart, cu toate că era foarte atractivă, era în mod decisiv foarte dezagreabilă.

Pe deasupra, Filippa Eilhart era o persoană foarte importantă în Consiliul Magicienilor și o magiciană de încredere de la Curtea regelui Vizimir. Era o magiciană foarte dotată. S-a dus vestea că era una dintre puținele care stăpâneau arta polimorfismului. Arăta ca de treizeci de ani. Cu siguranță avea peste trei sute.

Dijkstra, împletindu-și palmele pufoase pe burtă, își învârtea degetele mari în morișcă. Filippa tăcea în continuare. Ori Reuven tușea, își smiorcăia nasul și se foia aranjându-și întruna toga amplă. Toga arăta ca a unui profesor, dar nu părea a fi primită din partea Senatului. Părea găsită într-o groapă de gunoi.

– Vrăjitorul ăla al tău, a lătrat deodată spionul, nu l-a apreciat pe domnul Rience la justa sa valoare. I-a pregătit o capcană, astfel a dat dovadă de o lipsă totală de rațiune, pornind de la presupunerea că Rience se va obosi să vină el însuși în persoană până la el. Conform planurilor vrăjitorului, Rience trebuia să se simtă în siguranță. Trebuia să nu se prindă de capcană sub nicio formă, trebuia să nu observe nicăieri subalternii domnului Dijkstra, care-l pândeau. Pentru că, la recomandarea vrăjitorului, dom' Jaskier nu i-a suflat niciun cuvințel domnului Dijkstra despre capcana pusă la cale. Deși, conform ordinelor primite, dom' Jaskier era obligat să-i sufle. În această privință, dom' Jaskier avea ordine clare și concrete, dar a considerat mai adecvat să le ignore.

– Nu sunt subalternul tău, s-a zburlit poetul. Și nu trebuie să mă supun recomandărilor și ordinelor tale. Te mai ajut din când în când, dar o fac din proprie inițiativă, din obligația de patriot, ca să nu rămân cu mâinile în sân în fața schimbărilor survenite...

– Spionezi pentru toți cei care te plătesc, l-a întrerupt Dijkstra. Îi informezi pe toți cei care te au la mână cu ceva. Și eu te am la mână cu multe chestii, Jaskier. Așa că nu te mai opune.

– Nu mă tem de șantaj!

– Punem pariu?

Filippa Eilhart a ridicat mâna:

– Mai multă seriozitate, domnilor! Ne îndepărtăm de subiect.

– Corect. Spionul s-a tolănit în fotoliu. Ascultă la mine, poetule. Ceea ce s-a întâmplat nu se mai poate repara. Rience a fost avertizat și nu mai poate fi dus cu zăhărelul. Dar nu pot admite ca ceva asemănător să se întâmple pe viitor. De aceea vreau să vorbesc cu vrăjitorul. Adu-mi-l. Și mai termină cu slalomurile prin orășel și cu încercările de a scăpa de agenții mei. Du-te direct la Geralt și adu-mi-l aici, la Catedră. Trebuie să vorbesc cu el. Personal și fără martori. Fără gâlceava și rumoarea care s-ar stârni dacă l-aș aresta pe vrăjitor. Adu-mi-l, Jaskier. Asta-i tot ce-ți cer deocamdată.

– Geralt a plecat, a mințit cu seninătate bardul.

Dijkstra i-a aruncat o privire magicienei. Jaskier s-a încordat în așteptarea impulsului de sondare a creierului, dar n-a simțit nimic. Filippa îl privea cu ochii întredeschiși, dar nu dădea de înțeles că ar fi încercat să-i verifice sinceritatea prin intermediul magiei.

– O să-l aștept să se întoarcă, a oftat Dijkstra, prefăcându-se că-l crede. Chestiunea pe care trebuie s-o discut cu el este importantă, așa că-mi voi face modificări în agendă și-l voi aștepta pe vrăjitor. Când se va întoarce, adu-mi-l. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mai bine pentru toată lumea.

– Aș putea întâmpina dificultăți, s-a strâmbat Jaskier, să-l conving pe Geralt să vină aici. El, închipuiește-ți, nutrește o silă inexplicabilă față de spioni. Cu toate că pare să înțeleagă că este o slujbă ca oricare alta, îi repugnă cei care o îndeplinesc. Rațiunea patriotică, după cum susține el, este una, dar în profesia de spion se înrolează numai niște canalii ticăloase și ultimii....

– Gata, ajunge! Dijkstra a fluturat mâna a lehamite. Fără vorbe goale, te rog, că mă plictisesc. Sunt atât de grosolane.

– Și eu sunt de aceeași părere, a pufnit trubadurul. Vrăjitorul, un tip cumsecade, sincer și transparent, nu se pune cu noi, ăștia din lume. El detestă pur și simplu spionii, n-o să vrea să stea de vorbă cu tine pentru nimic în lume, iar de ajutat serviciile secrete, nici gând. Și pe deasupra, nu-l ai cu nimic la mână.

– Te înșeli, i-a zis spionul. Îl am. Și nu numai cu o singură chestie. Dar pentru moment îmi ajunge faza cu altercația de pe șlep de lângă Cărpiniș. Știi cine erau cei care au luat cu asalt șlepul? Nu erau oamenii lui Rience.

– Nu-i nimic nou pentru mine, a răspuns relaxat poetul. Sunt convins că erau niște canalii care populează Garda temeriană. Rience se interesase despre vrăjitor, cu siguranță promisese recompense consistente pentru informațiile referitoare la el. Era clar că avea mare nevoie de vrăjitor. Câțiva șmecherași au încercat așadar să-l pescuiască pe Geralt, cu gândul să-l ascundă într-o vizuină, ca apoi să i-l vândă lui Rience, dictând ei condițiile și pretinzând cât de mult s-ar fi putut. Pentru că doar pentru o simplă informație ar fi primit prea puțin sau poate chiar nimic.

– Felicitări pentru perspicacitate! Bineînțeles, vrăjitorului, nu ție, tu nu te-ai fi prins nici în ruptul capului de așa ceva. Dar situația este mai complicată decât ți se pare. Și confrații mei, oamenii din serviciul secret al regelui Foltest, sunt interesați, după cum se vede, de domnul Rience. Au aflat despre planurile puse la cale de acei șmecherași, cum îi numești tu. Ei au fost cei care au luat cu asalt șlepul, vrând să-l captureze pe vrăjitor. Astfel au vrut să-i arunce o momeală lui Rience sau poate au avut alt obiectiv. Vrăjitorul i-a căsăpit pe agenții temerieni la Cărpiniș, înțelegi Jaskier. Șeful lor este foarte, foarte supărat. Spui că Geralt a plecat? Sper că nu în Temeria. De acolo poate să nu se mai întoarcă niciodată.

– Și cu asta îl ai la mână?

– Și încă cum! Exact. Aș putea să-l împac pe șeful temerienilor. Dar nu gratis. Dar unde a plecat vrăjitorul, Jaskier?

– La Novigrad, a mințit trubadurul fără să stea pe gânduri. A plecat în căutarea lui Rience.

– Eroare, gravă eroare! i-a zâmbit spionul, prefăcându-se că n-a sesizat minciuna. Vezi, mare păcat că nu și-a înfrânt repulsia și nu a luat legătura cu mine. L-aș fi scutit de multe eforturi. Rience nu se află la Novigrad. În schimb, acolo sunt prin toate cotloanele agenți temerieni. Cu siguranță îl pândesc pe vrăjitor. S-au prins și ei de povestea de care eu m-am prins de mult. S-au prins că vrăjitorul Geralt de Rivia, interogat cum trebuie, poate să răspundă la multe întrebări. Întrebări pe care încep să și le pună serviciile secrete din toate cele Patru Regate. Treaba este foarte simplă: vrăjitorul vine aici la Catedră și-mi răspunde mie la aceste întrebări. Iar eu îl voi lăsa în

pace. Îi voi liniști și pe temerieni. Iar lui îi voi garanta siguranța.

– Despre ce întrebări este vorba? Poate sunt în stare să răspund eu la ele.

– Nu mă face să râd, Jaskier!

– Și totuși, a intervenit deodată Filippa Eilhart, poate ar fi în stare? Poate că ne-ar scurta timpul? Nu uita, Dijkstra, că poetul nostru este băgat în scandal până peste gât. Până una-alta, îl avem aici, pe când pe vrăjitor nu. Unde este copilașul cu care a fost văzut Geralt la Kaedwen? Fetița cu părul cenușiu și cu ochii verzi. Cea despre care te-a întrebat Rience atunci în Temeria, când te-a prins și te-a torturat. Ei, Jaskier? Ce știi despre fetiță? Unde a ascuns-o vrăjitorul? Încotro a plecat Yennefer după ce a primit scrisoarea de la Geralt? Unde se ascunde Triss Merigold și ce motive are ca să se ascundă?

Dijkstra nu s-a clintit, dar din privirea adresată magicienei, Jaskier și-a dat seama că spionul era surprins. Era clar că întrebările puse de Filippa au fost adresate prea devreme. Și unei persoane nepotrivite. Întrebările dădeau impresia că erau precipitate și imprudente. Problema era că Filippa Eilhart putea fi acuzată de orice, exceptând precipitarea și imprudența.

– Îmi pare rău, a zis Jaskier stins, dar nu am răspuns la niciuna dintre întrebări. V-aș ajuta, dac-aș putea. Dar nu pot.

Filippa l-a privit direct în ochi.

– Jaskier, i-a zis printre dinți, dacă știi unde se află fetița, spune-ne. Îți garantez că și pe mine, și pe Dijkstra ne interesează doar siguranța ei. Siguranță care este amenințată.

– Nu mă îndoiesc, a mințit poetul, că exact asta este ceea ce vă interesează. Dar eu chiar nu știu despre ce vorbiți. N-am văzut-o în viața mea pe copila care vă interesează atât de mult. Iar Geralt...

– Geralt, l-a întrerupt Dijkstra, nu și-a permis să te facă părtaș la confidențele lui, nu ți-a suflat nicio vorbă, deși nu mă-ndoiesc că l-ai copleșit cu întrebări. Interesant, de ce? Ce crezi, Jaskier? Oare acest prostănac de bună-credință, căruia îi repugnă spionii, te-a mirosit cine ești cu adevărat? Lasă-l în pace, Filippa, ne pierdem timpul. El știe un căcat, nu te lăsa dusă de nas de mutrele lui interesante și de zâmbetele înșelătoare. Nu ne poate ajuta decât într-un singur mod. Când vrăjitorul va ieși din bârlogul său, îl va contacta pe nimeni altul decât pe Jaskier. Pentru că îl consideră, imaginează-ți, un adevărat prieten.

Jaskier a ridicat încet capul.

– Așa-i, a confirmat. Așa mă consideră. Și, imaginează-ți, Dijkstra, că nu fără motiv. Acceptă asta în sfârșit și trage concluziile. Le-ai tras? Poți de-acum să încerci să mă șantajezi.

– Oo, ohoo... a zâmbit spionul. Da' sensibil mai ești la acest capitol! Ia mai lasă la o parte fumurile, poetule! Am glumit. Șantaj între camarazi? Nici vorbă. Iar acelui vrăjitor al tău, crede-mă, nu-i doresc răul și nici nu am de gând să-i fac vreun rău. Cine știe, poate cădem la o înțelegere, spre binele ambelor părți. Dar ca s-ajungem la așa ceva, trebuie să ne întâlnim mai întâi. Când se va lăsa deconspirat, adu-l la mine. Te rog foarte mult, Jaskier! Foarte mult. Înțelegi cât de mult te rog?

Trubadurul a pufnit.

– Am înțeles cât de mult.

– Aș vrea să cred că este adevărat. Bine, acum du-te de-aici! Ori condu-l pe domnul trubadur până la ieșire.

– Numai bine! a zis Jaskier ridicându-se. Vă doresc succes în viața profesională și personal! Respectele mele, Filippa! Aaa, Dijkstra! Agenții care mă urmăresc. Revocă-i.

– Desigur, a mințit spionul. Îi revoc. Nu mă crezi?

– Cum să nu? a mințit poetul. Te cred.

Jaskier și-a petrecut timpul pe terenul Academiei până seara. Tot timpul se uita atent în jur, dar nu i-a mai observat pe grangurii care-l urmăreau. Și tocmai acest lucru îl neliniștea cel mai mult.

În Catedra de Truverologie a ascultat cursul despre poezia clasică. Apoi a dormit dus la seminarul de poezie contemporană. L-au trezit niște bacalaureați cunoscuți cu care a plecat la Catedra de Filozofie ca să participe la o dispută lungă și furtunoasă pe tema „Sensul și originea vieții". Înainte de lăsarea serii, jumătate dintre disputanți erau beți criță, iar cealaltă jumătate se pregătea de ciomăgeală, țipând unii peste alții și făcând o hărmălaie de nedescris. Toate acestea îi erau pe plac poetului.

S-a strecurat pe furiș la mansardă, a ieșit prin luminator, a coborât pe jgheab până pe acoperișul bibliotecii și a sărit de era să-și rupă picioarele până pe acoperișul sălii de disecție. De acolo a pătruns în grădina lipită de zid. Printre tufișurile dese de agrișe a dat peste o gaură pe care o lărgise el însuși pe vremea studenției. Dincolo de gaură se întindea orășelul Oxenfurt.

S-a contopit cu mulțimea, apoi a străbătut rapid străduțele

laterale, făcând slalom ca un iepure fugărit de ogari. Ajuns în obor, a așteptat ascuns în umbră mai bine de jumătate de oră. Nu observase nimic suspect, a urcat pe o scară până pe un acoperiș de paie și a sărit pe acoperișul casei cunoscutului maestru berar Wolfgang Amadeus Barbădețap. S-a agățat cum a putut de acoperișul din țigle năpădite de mușchi până a ajuns în cele din urmă la gemulețul unei anumite mansarde. În odăiță, dincolo de fereastră ardea o lampă cu untdelemn. Stând nesigur pe picioare pe uluc, Jaskier a ciocănit în cadrul din plumb al gemulețului. Fereastra nu era închisă și a cedat la o împingere ușoară.

– Geralt! Hei, Geralt!

– Jaskier? Așteaptă... Nu intra, te rog...

– Cum să nu intru? Ce vrei să spui cu asta? Poetul a împins mai tare geamul. Nu ești singur sau ce? Doar nu te-a apucat amorul tocmai acum?

Negăsind răspunsul și neașteptându-l, s-a cocoțat pe pervaz, răscolind merele și cepele puse pe el.

– Geralt... a gâfâit și a tăcut brusc. După care a suduit cu jumătate de gură văzând tunica verde-deschis de medic aruncată pe jos. A deschis gura, siderat, și a tras o nouă înjurătură. Se putea aștepta la orice altceva. Dar nu la asta.

– Shani... a scuturat din cap. Să-mi...

– Fără comentarii, te rog! Vrăjitorul s-a așezat pe pat. Shani s-a acoperit, trăgându-și cearșaful până la nasul în vânt.

– Hai, intră odată! Geralt a întins mâna după pantaloni. Dacă ai ajuns să intri pe geam, înseamnă că e vorba despre o problemă serioasă. Dar dacă nu e serioasă, te arunc de pe geamul ăsta imediat.

Jaskier a coborât de pe pervaz rostogolind cepele rămase. S-a așezat trăgând cu piciorul un scăunel mic spre el. Vrăjitorul a luat de jos tunica lui Shani și pe-a sa. Avea o mutră năucită. S-a îmbrăcat în liniște. Medicinista, ascunzându-se în spatele lui, se lupta cu o cămașă. Poetul o privea cu neobrăzare, căutând în minte comparații și rime pentru pielea aurie în lumina lămpii și pentru forma sânilor săi mici.

– Despre ce este vorba, Jaskier?

Vrăjitorul își închidea cataramele de la cizme.

– Fă-ți bagajul, i-a răspuns sec. Trebuie să ștergi putina repede.

– Cât de repede?

– Extraordinar de repede.

– Shani... Geralt și-a dres glasul. Shani mi-a spus despre grangurii care te urmăreau. I-ai pierdut, să înțeleg?

– Nu înțelegi nimic.

– Rience?

– Mai rău.

– În cazul ăsta, chiar că nu înțeleg... Stai așa. Redanienii? Tretogor? Dijkstra?

– Ai ghicit.

– Păi, ăsta nu este un motiv...

– Ăsta e un motiv, l-a întrerupt Jaskier. Pentru ei Rience nu mai contează. Este vorba despre fată și despre Yennefer. Dijkstra vrea să știe unde sunt. Te va forța să-i spui. Înțelegi acum?

– Acum da. Atunci, s-o ștergem. Trebuie pe geam?

– Fără doar și poate. Shani? Te descurci?

Medicinista și-a aranjat tunica.

– Asta nu-i prima fereastră din viața mea.

– Eram sigur.

Poetul a măsurat-o cu atenție, așteptând să vadă bujori de rușine demni de rimă și metaforă.

– S-a înșelat. Bucuria din ochii căprui și zâmbetul nerușinat a fost tot ceea ce a văzut.

Pe pervaz a planat fără zgomot o bufniță cenușie imensă. Shani și-a reprimat un țipăt. Geralt a pus mâna pe sabie.

– Nu te prosti, Filippa! i-a zis Jaskier.

Bufnița a dispărut lăsând-o în loc pe Filippa Eilhart, așezată dizgrațios pe vine. Magiciana a sărit imediat în odăiță, aranjându-și părul și hainele.

– Bună seara, a zis rece. Fă prezentările, Jaskier!

– Geralt de Rivia. Shani de la Medicină. Iar această bufniță care a zburat atât de abil pe urmele mele nu e deloc o bufniță. E Filippa Eilhart din Consiliul Magicienilor, actualmente în slujba regelui Vizimir, giuvaierul Curții din Tretogor. Păcat că n-avem decât un singur scaun aici.

– E de-ajuns.

Magiciana s-a făcut comodă în scăunelul eliberat de trubadur, a insistat cu privirea asupra celor prezenți, oprindu-se ceva mai mult la Shani. Medicinista, spre uimirea lui Jaskier, s-a înroșit subit.

– În principiu, ceea ce mă aduce aici îl privește exclusiv pe Geralt

de Rivia, a comentat Filippa după o clipită. Sunt conștientă însă că ar fi o lipsă de tact să poftesc afară pe cineva, așadar...

– Pot să ies, a zis nesigură Shani.

– Nu poți, a murmurat Geralt. Nimeni nu poate până când nu se va clarifica situația. Nu-i așa, doamnă Eilhart?

– Pentru tine sunt Filippa, a zâmbit magiciana. Hai să lăsăm convenienţele! Și nu trebuie să iasă nimeni de-aici, nu mă deranjează prezența nimănui. Cel mult mă miră, dar ce să-i faci, viața este un șir neîntrerupt de surprize... așa cum obișnuiește să spună una dintre cunoștințele mele... Așa cum obișnuiește să spună o cunoștință de-a noastră comună, Geralt. Studiezi medicina, Shani? În ce an ești?

– În anul trei, a îngăimat fata.

– Ah. Filippa Eilhart nu se uita la ea, ci la vrăjitor. Șaptesprezece ani, ce vârstă frumoasă! Yennefer ar da orice ca să aibă din nou vârsta aceasta. Ce părere ai, Geralt? La urma urmei o voi întreba despre asta cu proxima ocazie.

Vrăjitorul a zâmbit sinistru.

– Nu am dubii că o vei întreba. Nu am dubii că vei îmbogăți întrebarea cu un comentariu. Nu am dubii că te vei amuza teribil. Iar acum treci, te rog, la subiect.

– Bine zici, a afirmat magiciana cu o înclinare din cap, devenind serioasă. E timpul să începem. Iar tu nu prea mai ai timp. Jaskier a reușit cu siguranță să-ți spună că pe Dijkstra l-a apucat deodată cheful de a se întâlni cu tine și de a purta o conversație cu scopul de a-i dezvălui locul de sejur al unei anumite fete. În acest sens, Dijkstra are ordine precise de la regele Vizimir, așadar cred că va insista foarte mult ca să-i comunici acel loc.

– Evident. Mulțumesc pentru avertisment. Un singur lucru mă intrigă puțin. Susții că Dijkstra a primit ordine precise de la rege. Dar tu n-ai primit niciunul? Doar ocupi un loc important în consiliul lui Vizimir.

– Bineînțeles, a zis magiciana, care nu părea afectată de sarcasm. Ocup. Și-mi tratez cu seriozitate obligațiile, care constau în a-l proteja pe rege să nu comită greșeli. Uneori, cum e și în acest caz concret, nu am voie să-i spun regelui direct că face o greșeală și nici să-l sfătuiesc să nu ia o decizie pripită. Pur și simplu trebuie să-l împiedic să comită o greșeală. Ai înțeles?

Vrăjitorul a confirmat dând din cap. Jaskier se întreba dacă înțelege cu adevărat, deoarece știa bine că Filippa mințea mai mult

decât vorbea.

– Văd, așadar, a spus răspicat Geralt, demonstrând că a înțeles perfect, că și Consiliul Magicienilor este interesat de protejata mea. Magicienii vor să afle unde este pupila mea. Și vor s-o prindă înaintea lui Vizimir sau a altcuiva. De ce, Filippa? Oare ce are protejata mea de stârnește atâta interes?

Ochii magicienei s-au îngustat.

– Nu știi? a sâsâit. Atât de puțin știi despre pupila ta? Nu vreau să trag concluzii pripite, dar așa o lipsă de cunoaștere pare să semnaleze nulitatea calificărilor tale ca tutor. Zău că mă miră faptul că, fiind atât de ignorant și neinformat, ți-ai asumat acest rol. Și mai mult decât atât, te-ai hotărât să nu-i lași să se ocupe de ea pe cei care au atât calificările, cât și dreptul s-o facă. Și cu toate astea, te întrebi de ce. Ai grijă, Geralt, să nu-ți fie fatală aroganța asta a ta. Ai grijă. Și ai grijă de această fată, la naiba! Ai grijă ca de ochii din cap! Iar dacă nu ești capabil singur, apelează la ajutorul altora!

Jaskier a crezut preț de-o clipă că vrăjitorul va menționa rolul acceptat de Yennefer. N-ar fi riscat nimic și i-ar fi combătut argumentele Filippei. Dar Geralt tăcea. Poetul bănuia motivele. Filippa știa totul. Filippa l-a avertizat. Iar vrăjitorul a înțeles avertismentul.

S-a concentrat pe observarea ochilor și chipurilor, întrebându-se dacă-i unise ceva pe cei doi în trecut. Jaskier știa că astfel de dueluri de cuvinte și aluzii care demonstrau o fascinație reciprocă, purtate de vrăjitor cu magicienele, se terminau de regulă în pat. Dar observația, ca de obicei, n-a dus la niciun rezultat. Pentru a afla dacă pe vrăjitor îl lega ceva de cineva, n-avea decât o singură modalitate: trebuia să intre pe fereastră în momentul oportun.

– Tutela, și-a continuat magiciana discursul, înseamnă să-ți asumi responsabilitatea pentru securitatea unei ființe incapabile să și-o asigure singură. Dacă-ți expui protejata... Dacă i se întâmplă vreo nenorocire, răspunderea va cădea pe tine, Geralt. Numai și numai pe tine.

– Știu.

– Mă tem că totuși știi prea puțin.

– Atunci, luminează-mă! De ce dintr-odată atâtea persoane vor să mă elibereze de povara responsabilității, vor să-mi preia obligațiile și să se ocupe de pupila mea? Ce vrea de la Ciri Consiliul Magicienilor? Ce vor de la ea Dijkstra și regele Vizimir, ce vor de la

ea temerienii? Ce vrea un anume Rience care la Sodden și în Temeria a ucis trei persoane care cu doi ani în urmă avuseseră legătură cu mine și cu fetița? Care aproape l-a omorât pe Jaskier încercând să-i smulgă informații despre ea? Cine este acest Rience, Filippa?

– Nu știu, a zis magiciana. Nu știu cine este Rience. Dar, la fel ca și ție, tare mi-ar plăcea să aflu.

– Oare acel Rience, a intervenit pe neașteptate Shani, are pe față o cicatrice de la o arsură de gradul trei? Dacă-i așa, eu știu cine este. Știu și unde este.

În tăcerea așternută au început să ciocănească primele picături de ploaie pe jgheabul de la fereastră.

Crima este de fiecare dată o crimă, indiferent de cauze și de împrejurări. Cei care omoară sau pun la cale un omor sunt criminali și nemernici, indiferent de cine sunt ei: regi, prinți, mareșali sau judecători. Niciunul dintre cei care plănuiesc sau săvârșesc o violență nu are dreptul de a se considera mai bun decât un simplu ucigaș. Întrucât orice violență, prin natura sa, duce inevitabil la crimă.

Nicodemus Boot, *Meditații despre viață, fericire și bunăstare*

6

–Să nu facem nicio greșeală! a spus regele Redaniei, Vizimir, răsfirându-și părul de pe tâmplă cu degetele încărcate de inele. Nu ne putem permite nici erori și nici confuzii.

Cei prezenți tăceau. Demawend, guvernatorul de Aedirn, stătea tolănit în fotoliu, cu privirea ațintită la halba de bere de pe burtă. Foltest, domn al Temeriei, Pontarului, Mahakamului și Soddenului și nu de mult timp senior protector al Brugge-ului, își etala profilul nobil, întorcându-și capul spre fereastră. Pe latura opusă a mesei stătea Henselt, regele Kaedwenului, care făcea un tur al participanților la întâlnire cu ochii săi mici și pătrunzători strălucind pe fizionomia bărboasă ca a unui tâlhar. Meve, regina Lyriei, se juca gânditoare cu rubinele enorme din colierul său, țuguindu-și ambiguu din când în când buzele frumoase și cărnoase.

–Să nu facem nicio greșeală! a repetat Vizimir. Pentru că o greșeală ne poate costa foarte scump. Să profităm de experiențele altora. Acum cinci sute de ani, când strămoșii noștri au debarcat pe plaje, elfii, tot așa, își ascundeau capul în nisip. Le smulgeam țara bucată cu bucată, iar ei se tot retrăgeau, cu gândul că este ultima frontieră, că mai departe de atât nu mai ajungem. Să fim mai înțelepți! Pentru că ne-a venit rândul. Acum noi suntem elfii. Nilfgaardul stă pe celălalt mal al Yarugăi, iar eu n-aud în jurul meu decât: „Lasă că n-or să aibă încotro!“ Sau: „Mai departe de atât nu mai ajung“. Dar vor ajunge, o să vedeți voi. Repet, să nu comitem greșelile elfilor!

Picăturile de ploaie au început din nou să bată în geamul ferestrei, vântul sufla năprasnic. Regina Meve a ridicat capul. I se părea că

aude croncăneli de ciori și corbi. Însă era doar vântul. Vântul și ploaia.

– Nu ne compara pe noi cu elfii, a zis Henselt de Kaedwen. Ne insulți cu asemenea comparații. Elfii nu știau să se lupte, fugeau din calea strămoșilor noștri, se ascundeau prin munți și prin păduri. Elfii nu i-au pus la încercare pe strămoșii noștri la niciun Sodden. Dar noi i-am învățat minte pe nilfgaardieni ce pățesc dacă ne stârnesc. Nu ne speria cu Nilfgaardul, Vizimir, nu da tu apă la moară propagandei. Spui că Nilfgaardul stă pe celălalt mal al Yarugăi? Atunci eu îți spun că stă pe celălalt mal al râului ca un șoarece sub mătură. Pentru că și-au găsit nănașul cu noi la Sodden! I-am învins din punct de vedere militar, dar mai ales moral. Nu știu dacă e adevărat că Emhyr var Emreis se opunea atunci unei agresiuni de asemenea proporții și că atacul asupra Cintrei a fost condus de o grupare inamică de-a sa. Presupun că dacă ne-ar fi învins, ar fi bătut din palme și ar fi împărțit privilegii și concesii în stânga și-n dreapta. Dar imediat după Sodden s-a aflat că cică el s-a opus de fapt atacului și că toată vina trebuie pusă pe seama samavolniciei mareșalilor. Au căzut niște capete. Eșafodurile erau scăldate în sânge. Acestea sunt informații exacte, nu e vorba despre zvonuri. Opt execuții solemne și o droaie de mai mică amploare.

O serie de decese aparent naturale, dar misterioase, și multe treceri bruște în rezervă. Vă spun eu, Emhyr s-a înfuriat și și-a lichidat toate cadrele sale de conducere. Acum cine-o să le mai conducă armatele la atac? Sutașii?

– Nu, nu sutașii, a zis rece Demawend de Aedirn. O vor face ofițerii tineri și capabili, școliți intens de Emhyr, care au așteptat de mult această ocazie. Cei pe care bătrânii mareșali nu i-au lăsat să conducă trupele și cărora nu le-au permis ascensiunea. Conducătorii tineri și capabili despre care tot umblă vorba. Cei care au înăbușit revolta din Metinna și Nazair și care nu după multă vreme i-au nimicit pe răzvrătiții de la Ebbing. Conducătorii care apreciază rolul manevrelor de flanc, al atacurilor lungi de cavalerie, al marșurilor alerte de infanterie, al desanturilor din mare. Care utilizează strategia loviturilor demolatoare în direcții bine țintite, folosind la asediul fortărețelor tehnica modernă în locul magiei nesigure. Nu trebuie să-i subestimăm. Ei ard de nerăbdare să treacă Yaruga pentru a demonstra că au învățat ceva din greșelile venerabililor mareșali.

– Dacă chiar au învățat ceva, a dat Henselt din umeri, atunci n-o să

treacă Yaruga. Estuarul râului de la frontiera dintre Cintra și Verden este controlat în continuare de Ervyll prin cele trei fortărețe ale sale: Nastrog, Rozrog și Bodrog. Aceste fortărețe nu pot fi cucerite din marș, oricât de modernă ar fi tehnica utilizată. Flancul nostru este apărat de flota lui Ethain de Cidaris. Datorită acesteia și a piraților din Skellige, deținem controlul coastei. Iarlul Crach an Craite, dacă ții bine minte, n-a semnat armistițiul cu Nilfgaardul, îi caută întruna pricină, îl asaltează și dă foc așezărilor de pe coastă și forturilor din provincii. Nilfgaardienii l-au poreclit Tirth ys Muire, Mistreț de Mare. Sperie copiii cu el!

– Speriatul copiilor nilfgaardieni, a rânjit Vizimir, nu ne garantează siguranța.

– Nu a acceptat Henselt. Ne-o garantează altceva. Fără controlul estuarului și litoralului și cu flancul descoperit, Emhyr var Emreis nu va mai fi în stare să-și aprovizioneze trupele pe care ar vrea să le lanseze pe celălalt mal al Yarugăi. Ce marșuri alerte, ce asalturi de cavalerie? Se va face de râsul lumii. La trei zile de la trecerea râului, armata se va împotmoli. Jumătate va asedia fortărețele. Cealaltă jumătate se va împrăștia, va tâlhări și va căuta nutreț și hrană. Iar când vestita lor cavalerie își va termina de mâncat caii, le-arătăm noi încă un Sodden. La naiba, unde nu trec ei râul! Dar nu vă temeți, nu-l vor trece.

– Să presupunem, a zis deodată Meve din Lyria, că nu vor trece Yaruga. Să presupunem că Nilfgaardul pur și simplu va aștepta să vadă dincotro bate vântul. Să cugetăm, totuși, în folosul cui ar fi, al lor sau al nostru? Cine-și poate permite să stea în expectativă și cine nu?

– Tocmai! Vizimir a preluat cuvântul. Meve, ca de obicei, vorbește puțin, dar cu rost. Emhyr are timp, domnilor, iar noi nu. Nu vedeți ce se petrece? Acum trei ani, Nilfgaardul a mișcat un bolovan de pe coasta muntelui și de-atunci așteaptă liniștit avalanșa. Așteaptă cu mâinile-n sân. Și între timp se prăvălesc neîncetat bolovanii de pe coastă. Primul bolovan li s-a părut multora o stâncă de neclintit. Iar dacă au băgat de seamă că e de-ajuns un brânci ca să se rostogolească, s-au găsit și alții cărora le-ar prinde bine avalanșa. Din Munții Cenușii până la Bremervoord cutreieră cetele de elfi, de-acum nu mai este vorba doar de un mic partizanat, ci de un război în toată regula. Nu mai durează mult și purced la luptă și elfii liberi din Dol Blathanna. În Mahakam se agită piticanii, iar driadele din Brokilon prind tot mai mult curaj. Este un război, un război de mari

proporții. Un război intern, un război civil. Al nostru. Iar Nilfgaardul așteaptă... În folosul cui trece timpul, ce părere aveți? În cetele de Scoia'taeli luptă elfi cu vârste de treizeci, patruzeci de ani. Bine, dar ei trăiesc câte trei sute de ani! Ei au vreme, noi n-avem!

– Scoia'taelii, a recunoscut Henselt, au devenit un ghimpe în cur. Mi-au paralizat negoțul și transportul, îmi terorizează fermierii... Trebuie să-i punem capăt, ce mai!

– Dacă neoamenii vor război, îl vor avea, a zis Foltest de Temeria. Întotdeauna am fost pentru împăcare și conviețuire pașnică, dar dacă vor o probă de forță, atunci hai să ne măsurăm mușchii. Eu sunt dispus. În Temeria și în Sodden, mă angajez să le fac felul Veveriților în șase luni. Aceste meleaguri au mai fost scăldate de sângele elfilor din cauza străbunicilor noștri. A fost o tragedie, ce-i drept, dar nu văd altă ieșire, tragedia se va repeta. Elfii trebuie să fie pacificați.

– Dacă îi vei ordona, armata ta va porni împotriva elfilor, a afirmat Demawend. Dar oare ar porni și împotriva oamenilor? Împotriva țăranilor din rândul cărora îți recrutezi infanteria? Împotriva breslașilor? Împotriva târgurilor libere? Vizimir, vorbind despre Scoia'taeli, a descris doar un bolovan din avalanșă. Da, da, nu vă holbați așa la mine! Prin sate și târguri umblă vorba că, pe plaiurile luate în stăpânire de Nilfgaard, țăranii, fermierii și breslașii trăiesc mai bine, sunt mai liberi și mai bogați, iar gildele de negustori se bucură de privilegii mai mari... Ne invadează mărfurile din manufacturile Nilfgaardiene. La Brugge și Verden moneda lor este mai puternică decât cea locală. Dacă vom sta cu mâinile în sân fără să facem nimic, vom pieri învrăjbiți în tot soiul de dușmănii și gâlceve, preocupați cu înăbușirea revoltelor și răscoalelor și din ce în ce mai dependenți de puterea economică Nilfgaardiană. Vom pieri, ne vom înăduși în provincia noastră sufocantă pentru că mai trebuie să ținem cont și de faptul că Nilfgaardul ne închide drumul spre sud, iar noi trebuie să ne dezvoltăm, trebuie să fim expansivi, căci altfel nu va fi destul spațiu pentru nepoții noștri.

Cei adunați tăceau. Vizimir de Redania a oftat adânc, a luat un pahar de pe masă și l-a băut încet. Tăcerea s-a prelungit, ploaia bătea în geam, vântul vuia și zgâlțâia obloanele.

– Toate nenorocirile despre care s-a pomenit aici, a zis într-un târziu Henselt, sunt uneltiri ale lui Nilfgaard. Emisarii lui Emhyr instigă oamenii, îi alimentează cu propaganda și îi incită la revoltă. Ei sunt cei care aruncă aurul în stânga și-n dreapta, promițând

privilegii pentru organizațiile de breslași și gilde și posturi de rang înalt în provinciile care vor înlocui regatele noastre pentru baroni și duci. Nu știu cum e la voi, dar în Kaedwen s-au înmulțit ca ciupercile după ploaie tot felul de preoți, profeți, magicieni și tot felul de mistici căcăcioși care prevestesc sfârșitul lumii...

– Și în regatul meu lucrurile stau la fel, a confirmat Foltest. La naiba, am avut liniște și pace atâția ani! De când le-a arătat bunicul meu preoților unde le e locul, și-au rărit puternic rândurile și s-au dedicat ocupațiilor productive. Studiau și-i învățau carte pe copii, își oblojeau bolnavii, aveau grijă de săraci, ologi și vagabonzi. Nu se amestecau în politică. Iar acum s-au dezmeticit brusc și perorează gloatei din altarele lor tot soiul de tâmpenii, iar gloata pleacă urechea și află și ea în sfârșit din pricina cui o duce așa de prost.

– Eu tolerez asta, întrucât sunt mai puțin înverșunat decât bunicul meu și mai puțin sensibil în privința demnității și autorității mele regale. La urma urmelor, care demnitate și autoritate, dacă pot fi subminate de guițatul oricărui fanatic smintit? Dar am ajuns la capătul răbdării. În ultima vreme, subiectul principal al predicilor îl constituie Mântuitorul care va veni dinspre sud. Dinspre sud, înțelegeți? De dincolo de Yaruga!

– Văpaia Albă, a murmurat Demawend. Va veni Frigul Alb, după care, Lumina Albă. Apoi lumea va renaște datorită Focului Alb și a Reginei Albe... Și eu am auzit așa ceva. E o interpretare a profetei Ithlinna aep Aevenien, sibila elfilor. Am poruncit prinderea unui popă care răgea despre asta în piața din Vengerberg, iar călăul l-a luat amabil la întrebări mult timp despre aurul primit de prooroc pentru profețiile sale de la Emhyr... Iar predicatorul bâiguia întruna despre Focul Alb și Regina Albă... până la capăt.

– Ai grijă, Demawend. Vizimir și-a încruntat sprâncenele. Să nu creăm martiri, pentru că i-am face jocul lui Emhyr. Capturează-i pe Agenții nilfgaardieni, dar nu te atinge de preoți, pot apărea consecințe imprevizibile. Ei se bucură în continuare de respect și influență în rândul populației. Avem destule necazuri cu Veveriețele ca să mai riscăm niscaiva răzvrătiri prin târguri sau răscoale de-ale țăranilor.

– La naiba! a pufnit Foltest. Asta să n-o facem, aia să n-o riscăm, aia nu se cade, aia n-avem voie... De-aia ne-am adunat, ca să discutăm despre ce nu putem face? Pentru asta ne-ai adus aici la Hagge, Demawend, ca să ne tânguim și să ne lamentăm din cauza slăbiciunii și neputinței? Hai să luăm taurul de coarne! Trebuie să

facem ceva! Să curmăm ce se petrece!

– Asta am și propus de la început. Vizimir s-a îndreptat în scaun. Propun să trecem la fapte.

– Dar cum?

– Ce putem face?

Din nou s-a așternut tăcerea. Vântul șuiera, obloanele se izbeau de zidul castelului.

De ce, a intervenit Meve, vă holbați așa la mine?

– Îți admirăm frumusețea, a bubuit Henselt din adâncul halbei.

– Și asta, a aprobat Vizimir. Meve, știm cu toții că ești capabilă să găsești o ieșire din fiecare situație. Ai intuiție feminină, ești o femeie inteligentă...

– Încetează cu lingușirile! Regina Lyriei și-a încrucișat mâinile în poale și s-a uitat la tapiseriile mohorâte, cu scene de vânătoare. Niște ogari erau reprezentați sărind și ridicându-și boturile spre coastele unicornului alb care se chinuia să scape. N-am văzut niciodată în viața mea un unicorn viu, se gândea Meve. Niciodată. Și cred că nici nu voi vedea vreodată.

– Situația în care ne aflăm, a zis după o clipă, desprinzându-și privirea de la tapiserie, îmi amintește de serile lungi de iarnă din castelul din Rivia. Ceva plutea întotdeauna în aer. Soțul meu se gândea cum s-o agațe pe noua slujnică. Mareșalul își făcea planuri pentru declanșarea unui război care l-ar fi putut face faimos. Magicianul își închipuia că este un rege. Servitorii n-aveau chef să servească, bufonul era trist, posomorât și îngrozitor de plictisitor, câinii hămăiau melancolic, iar pisicile dormeau fără să le pese de șoarecii care mișunau pe mese. Toți așteptau ceva. Se uitau la mine de sub gene. Iar eu... Eu atunci le arătam. Le arătam tuturor de ce sunt în stare, de se zguduiau zidurile, iar urșii din preajmă se trezeau de prin bârloguri. Le ieșeau din cap ideile prostești cât ai zice pește. Deodată știau cu toții cine e stăpâna.

Nimeni n-a intervenit. Vântul vuia și mai puternic. Gardienii de pe ziduri se strigau mecanic. Loviturile picăturilor pe geamurile ferestrelor cu rame de plumb se transformaseră într-un *staccato furioso.*

– Nilfgaardul se uită și așteaptă, a continuat Meve jucându-se cu colierul. Nilfgaardul stă la pândă. Ceva plutește în aer și în multe capete se plăsmuiesc gânduri nesăbuite. De aceea trebuie să le arătăm tuturor de ce suntem în stare. Hai să-i învățăm noi minte cine

este adevăratul rege aici! Să zguduim zidurile castelului cufundat în marasmul iernii!

– Le reprimăm pe Veverițe, a zis rapid Henselt. Începem o operațiune militară comună grandioasă. Le oferim neoamenilor o baie de sânge. Să curgă sângele elfilor în Pontar, Gwenllech și Buina, de la izvor până la estuar!

– Îi strivim cu o expediție punitivă pe elfii liberi din Dol Blathanna, a adăugat încrețindu-și fruntea Demawend. Introducem un corp de intervenție la Mahakam. Îi permitem în sfârșit lui Ervyll de Verden să pornească împotriva driadelor. Da, o baie de sânge! Iar supraviețuitorii, în rezervații cu ei!

– Îl asmuțim pe Crach an Craite împotriva litoralurilor Nilfgaardiene, a continuat Vizimir. Îl susținem cu flota lui Ethain de Cidaris, să întindă vâlvătaia de la Yaruga la Ebbing! O demonstrație de forță...

– Prea puțin, a dat din cap a negare Foltest. E prea puțin. Trebuie... Știu eu ce trebuie.

– Atunci, spune!

– Cintra.

– Ce?

– Să le-o luăm nilfgaardienilor. Trecem Yaruga în marș forțat, să atacăm primii. Acum, să-i luăm pe nepusă masă. Îi aruncăm înapoi după Marnadal.

– Și cum procedăm? Tocmai am discutat că Yaruga nu poate fi trecută de armată.

– De armata nilfgaardienilor. Însă noi controlăm râul. Avem în mână estuarul, drumurile de aprovizionare, avem flancul acoperit de Skellige, Cidaris și fortărețele din Verden. Pentru Nilfgaard trecerea râului cu patruzeci-cincizeci de mii de ostași e un efort considerabil. Noi putem trimite pe malul stâng mult mai mulți ostași. Nu te uita așa, Vizimir. Asta ți-ai dorit, ceva spectaculos, care să curme așteptarea. Ceva care să ne facă din nou regi adevărați? Acel ceva va fi Cintra. Cintra ne va întări, pentru că Cintra reprezintă un simbol. Amintiți-vă de Sodden! Dacă n-ar fi fost masacrul târgului și martirizarea reginei Calanthe, n-am fi avut parte de așa o victorie. Forțele erau egale, nimeni nu se aștepta că o să-i nimicim în așa hal.

Dar oștirile noastre au sărit la gâturile lor ca niște lupi, ca niște câini turbați, pentru a o răzbuna pe Leoaica din Cintra. Ca să nu mai

pomenim și de unii a căror furie n-a fost stinsă de sângele scurs pe câmpul din Sodden. Amintiți-vă de Crach an Craite, de Mistrețul de Mare!

– E-adevărat, a confirmat Demawend. Crach și-a jurat să-și ia revanșa sângeroasă de la Nilfgaaard. Pentru Eist Tuirseach, omorât în Marnadal. Și pentru Calanthe. Dacă atacăm malul stâng, Crach ne va susține cu toată tăria din Skellige. Pentru zei, acest plan are mari șanse de izbândă! Îl susțin pe Foltest! Să nu mai stăm cu mâinile în sân, să atacăm primii, să eliberăm Cintra, să-i aruncăm pe ticăloși dincolo de trecătoarea Amell!

– Liniște! a lătrat Henselt. Nu vă mai grăbiți atât să trageți leul de mustăți, pentru că încă nu și-a dat duhul. Asta în primul rând. În al doilea rând, dacă vom ataca primii, ne vom situa în poziție de agresori. Vom încălca armistițiul pe care noi înșine l-am pecetluit cu sigiliul nostru. Nu ne putem baza pe ajutorul lui Niedamir și al Ligii sale, nici pe sprijinul lui Esterad Thyssen. N-am idee cum se va comporta Ethain de Cidaris. Sunt convins că se vor împotrivi războiului de agresiune atât organizațiile noastre de breslași, cât și negustorii și boierii noștri... Și mai ales magicienii. Nu uitați de magicieni!

– Magicienii nu vor sprijini un atac îndreptat împotriva malului stâng, a afirmat Vizimir. Armistițiul a fost opera lui Vilgefortz de Roggeveen. Se știe bine că planurile sale prevedeau ca armistițiul să ducă la o pace durabilă. Vilgefortz nu va pune umărul la război. Iar Capitulul, credeți-mă, va juca după cum cântă Vilgefortz. După Sodden, el este primul în Capitul, n-au decât să trăncănească magicienii cât vor ei, oricum Vilgefortz este vioara-ntâi.

– Vilgefortz în sus, Vilgefortz în jos! s-a indignat Foltest. Prea i-au crescut aripile magicianului ăstuia. Începe să mă calce pe nervi cramponarea asta de planurile lui Vilgefortz și ale Capitulului, planuri pe care de altfel nici nu le cunosc și nici nu le înțeleg. Dar și pentru asta există o soluție, domnilor. Ce ziceți dacă ar lua Nilfgaardul inițiativa agresiunii? De exemplu în Dol Angra? Împotriva Aedirnului și Lyriei? Am putea să punem în vreun fel la cale asta... S-o înscenăm... O mică provocare... Un incident la frontieră din cauza lor? Să spunem de exemplu, un atac asupra unui for de la frontieră? Bineînțeles, vom fi pregătiți, vom acționa în forță și cu hotărâre, în acordul deplin al tuturor, inclusiv al lui Vilgefortz și al celorlalți membri ai Capitulului Magicienilor. Iar atunci când Emhyr var Emreis își va lua ochii de la Sodden și Zarzecze, cintrenii

își vor revendica țara. Exilați și refugiați, se organizează la Brugge sub conducerea lui Vissegred. Sunt în jur de opt mii de oameni înarmați. Oare poate fi un vârf al suliței mai bun decât ăsta? Numai speranța de a-și recupera țara din care au fost obligați să fugă îi mai ține în viață. Ard de nerăbdare să se lupte. Sunt gata să atace malul stâng. Așteaptă doar un semn.

– Un semn, a continuat Meve, și promisiunea că vor fi sprijiniți. Pentru că Emhyr este în stare să țină piept celor opt mii de oameni doar cu forța garnizoanelor de frontieră, nefiind nevoit să apeleze la întăriri. Vissegerd știe foarte bine asta și nu va mișca niciun deget până în momentul în care nu va avea garanția că în spatele lui, pe malul stâng, va debarca oștirea ta, Foltest, susținută de corpurile redaniene. Dar înainte de toate Vissegerd o așteaptă pe Leuța din Cintra. Din câte s-ar părea, nepoata lui Calanthe a fost salvată din carnaj. Se pare că cineva a zărit-o printre refugiați, dar apoi a dispărut misterios. Exilații o caută cu îndârjire... Întrucât au nevoie pentru tronul Cintrei pe care îl vor recupera de cineva cu sânge regal. Cu sânge din sângele lui Calanthe.

– Tâmpenii! a zis rece Foltest. Au trecut mai bine de doi ani. Dacă fata n-a fost găsită până acum înseamnă că este moartă. Putem să ne luăm gândul de la legendă.

– Nu mai există Calanthe, nu mai există nicio Leuță, nu mai există sângele regal care are dreptul la tron. Cintra... nu va mai fi niciodată ceea ce a fost în timpul vieții Leoaicei. Evident, nu trebuie să afle asta exilații lui Vissegerd.

– Așadar vei trimite partizanii din Cintra la moarte? a mijit ochii Meve. În linia întâi? Fără să le spui că Cintra poate renaște doar ca un stat vasal ție? Ne propui tuturor să atacăm Cintra... pentru tine? Te-ai ales cu Sodden și Brugge, îți ascuți dinții pentru Verden... Iar acum o adulmeci pe Cintra, nu-i așa?

– Recunoaște, Foltest! a lătrat Henselt. Nu Meve are dreptate? De aceea ne instigi în povestea asta?

– Liniștiți-vă! Domnitorul Temeriei și-a strâmbat mutra nobilă, luând o mină indignată. Nu mă luați drept un cotropitor care visează la imperii. Despre ce e vorba? Despre Sodden și Brugge? Ekkehard de Sodden era fratele natural al mamei mele. Vă miră că după moartea lui Statele Libere mi-au adus coroana mie, care-i sunt neam? Sângele apă nu se face! Iar Venzlav de Brugge mi-a prezentat omagiile de vasal fără să-l oblige nimeni! A făcut-o pentru a-și

proteja țara! Pentru că în zilele senine vedea strălucirea lăncilor pe malul stâng al Yarugăi!

– Noi tocmai despre acest mal stâng vorbim, a strecurat regina Lyriei printre dinți. Despre malul pe care intenționăm să-l atacăm. Iar pe malul stâng se află Cintra. O fi ea distrusă din temelii, arsă, ruinată, nimicită, ocupată... dar este totuși Cintra. Cintrenii nu-ți vor aduce coroana, Foltest, și nici nu-ți vor prezenta omagiile. Cintra nu va admite să fie un stat vasal. Sângele apă nu se face!

– Cintra, dacă o... și noi o s-o eliberăm, ar trebui să devină protectoratul nostru comun, a zis Demawend din Aedirn. Cintra cuprinde și estuarul Yarugăi, un punct strategic prea important pentru a ne permite luxul de a pierde controlul asupra lui.

– Aceasta trebuie să fie o țară liberă, a protestat Vizimir. Liberă, independentă și puternică. O țară care va constitui poarta de fier, bastionul de apărare a nordului, și nu o fâșie de pământ ars, de pe care cavaleria Nilfgaardiană va putea să-și ia avânt!

– Oare e posibil să reconstruim o astfel de Cintra? Fără Calanthe?

– Nu te încinge, Foltest! a pufnit Meve. Ți-am spus doar că cintrenii nu vor accepta în veci și pururi protectoratul și nici sânge străin la tron. Dacă vei încerca să te impui ca domnitor, situația se va inversa. Vissegerd își va reorganiza detașamentele pentru luptă, dar de această dată sub aripa lui Emhyr. Și, într-o bună zi, aceste detașamente se vor năpusti asupra noastră ca avangarda asaltului din Nilfgaard. Ca un vârf de suliță, așa cum te-ai exprimat atât de plastic mai devreme.

– Foltest știe asta! a pufnit Vizimir. De aceea o caută cu atâta înverșunare pe nepoata lui Calanthe, pe Leuță. Nu v-ați dat seama? Sângele apă nu se face, coroană prin mariaj. E de-ajuns s-o găsească pe fată și s-o forțeze să se mărite cu el...

– Ai înnebunit? a spus năucit regele Temeriei. Leuța e moartă! N-o caut deloc pe fată și, chiar dacă aș... Nici nu mi-ar trece prin gând...

– N-ai să fii nevoit s-o forțezi, l-a întrerupt Meve, zâmbindu-i grațios.

– Ai rămas un bărbat foarte chipeș, vere. Iar prin venele Leuței curge sângele lui Calanthe. Un sânge foarte fierbinte. Am cunoscut-o pe Cali când era tânără. Când vedea un bărbat, atât de mult dădea din picioruțe, încât dacă i-ai fi băgat niște vreascuri uscate, s-ar fi aprins ca un foc viu. Fiica sa, Pavetta, mama Leuței, era picătură leită. Așa că nici aschia de Leuță n-o fi sărind prea departe de

trunchi. Doar un mic efort, Foltest, căci fata nu va opune prea multă rezistență. Pe asta te bazezi, nu-i așa?

– Sigur că pe asta se bazează, a rânjit Demawend. Vai, ce plan ingenios a pus la cale regele nostru! Atacăm noi malul stâng, dar, până să ne dezmeticim, Foltest al nostru o găsește pe domniță și-i cucerește inimioara, o să aibă o soțioară tinerică, cocoțată pe tronul Cintrei, iar oamenii de-acolo o să plângă de bucurie și o să facă pe ei de fericire. Vor avea în sfârșit o regină, sânge din sângele și os din osul Calanthei. Vor avea o regină... și nu oricum, ci alături de un rege. Regele Foltest.

– Vai, ce tâmpenii mai debitați! a strigat Foltest, înroșindu-se și pălind alternativ. Ce v-a trecut prin căpățâni? În pălăvrăgeala voastră nu e niciun dram de noimă!

– În pălăvrăgeala noastră este foarte multă noimă, a zis sec Vizimir. Pentru că eu știu că acest copil este căutat neostoit de cineva. De cine, Foltest?

– Este foarte clar! De Vissegerd și de Cintreni!

– Nu, nu de ei. Sau cel puțin nu numai de ei. Mai este cineva. Cineva al cărui drum este presărat cu cadavre. Cineva care nu se dă la o parte de la șantaj, corupție sau tortură...

– Dacă tot am ajuns la capitolul ăsta, oare un individ numit Rience se află cumva în slujba vreunuia dintre voi? Hm, după mutrele voastre se vede că ori nu este, ori nu recunoașteți, ceea ce e totuna. Repet: nepoata lui Calanthe este căutată și anume într-un mod care dă de gândit. Cine o caută, vă întreb?

– La dracu'! Foltest a izbit cu pumnul în masă. Nu sunt eu acela. Nici nu mi-a trecut prin cap să mă însor cu o oarecare fetișcană pentru un oarecare tron! Doar eu...

– Doar tu trăiești de patru ani în secret cu baroana La Valette, a zâmbit din nou Meve. Vă iubiți ca doi porumbei, așteptați ca bătrânul baron să dea colțul. Ce te uiți așa? Știm cu toții. Pentru ce crezi că ne plătim spionii? Cât despre tronul Cintrei, vere, mai mulți regi ar fi dispuși să-și sacrifice fericirea personală...

– Stați un pic! Henselt și-a scărpinat cu foșnet barba. Mai mulți regi, spuneți. Atunci mai lăsați-l în pace pe Foltest. Mai sunt și alții. Într-o vreme, Calanthe voia să-și mărite nepoata cu fiul lui Ervyll din Verden. Poate că și Ervyll ar adulmeca Cintra. Și nu numai el...

– Hmm... a murmurat Vizimir. E-adevărat. Ervyll are trei fii... Dar ce părere aveți despre cei prezenți, care de asemenea au progenituri

de gen masculin? Îh, Meve? Oare nu cumva ne ungi tu ochii?

– Pe mine mă puteți exclude. Regina Lyriei a zâmbit și mai grațios. Ce-i drept, cutreieră prin lume cei doi bastarzi ai mei... Rodul abandonării de sine în mrejele voluptății... dacă nu cumva s-au și spânzurat pân-acum. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei ar tânji după tron. N-au pentru el nici predispoziție, nici înclinare.

Amândoi sunt mai proști chiar și decât tatăl lor, fie-i țărâna ușoară. Cine a avut de-a face cu fostul meu soț știe despre ce vorbesc.

– Așa e, a fost de-acord regele Redaniei. Eu am avut de-a face. Și zici că fiii sunt mai proști? La naiba, credeam că mai prost de-atâta nu se poate... Iartă-mă, Meve...

– Nu-i nimic, Vizimir.

– Cine mai are fii?

– Tu, Henselt.

– Fiul meu e căsătorit!

– Dar de ce sunt pe lume otrăvurile? Pentru tronul Cintrei, așa cum bine-a zis cineva pe-aici, mulți și-ar sacrifica fericirea personală. Ar merita!

– Vă rog să mă scutiți de asemenea insinuări! Lăsați-mă în pace! Mai au și alții fii!

– Niedamir de Hengfors are doi. Și el însuși este văduv. Și nu e prea bătrân. Să nu uităm nici de Esterad Thyssen de Kovir.

– Pe ăștia i-aș exclude, a negat Vizimir. Liga din Hengfors și Kovir își planifică aliațele dinastice între ei. Nu-i interesează Cintra. Hmmm... Dar Ervyll de Verden... Stă pe-aproape.

– Mai e cineva care stă la fel de-aproape, a sugerat brusc Demawend.

– Cine?

– Emhyr var Emreis. Nu este însurat și e mai tânăr decât tine, Foltest.

– Fir-ar să fie! Și-a încrețit fruntea regele Redaniei. Dac-ar fi adevărat... Emhyr ne-ar trage-o fără untură! Este clar, poporul și nobilimea Cintrei vor urma întotdeauna sângele lui Calanthe. Vă închipuiți ce va fi când Emhyr o va prinde pe Leuță? Al naibii, asta ne-ar mai lipsi! Regina Cintrei și împărăteasa Nilfgaardului!

– Împărăteasa! a pufnit Henselt. Hai că exagerezi, Vizimir. De ce i-ar trebui lui Emhyr fetița? La naiba, de ce să se-nsoare? Pentru tronul Cintrei? Emhyr are deja Cintra la picioare. A cucerit țara și a

transformat-o într-o provincie Nilfgaardiană. Stă pe tron cu tot curul și mai are loc destul ca să se și foiască.

– În primul rând, și-a dat cu părerea Foltest, Emhyr guvernează Cintra cu legiuirea sau mai bine zis cu nelegiuirea agresiunii. Dacă ar avea-o pe fată și s-ar însura cu ea, ar putea să guverneze legal. Înțelegi? Un Nilfgaard care se leagă printr-o căsătorie cu sângele lui Calanthe deja nu mai este un Nilfgaard cotropitor, împotriva căruia își rânjesc colții cei din nord. Este de-acum un Nilfgaard vecin, demn de luat în considerare. Cum vrei să împingi un astfel de Nilfgaard dincolo de Marnadal, dincolo de trecătoarea Amell? Atacând un regat în tronul căruia șade legal Leuța, nepoata Leoaicei din Cintra? Bat-o-ar molima s-o bată. Nu știu cine-o caută pe această copilă. Eu n-am căutat-o. Dar vă anunț că de-acum o să încep și eu. Rămân la părerea că fetița nu mai trăiește, dar nu ne putem permite să riscăm. Se vede că este o persoană destul de importantă. Dacă a supraviețuit, trebuie s-o găsim.

– Să hotărâm chiar acum cu cine o măritățm atunci când o să dăm de ea? a făcut o grimasă Henselt. Chestiile de genul acesta n-ar trebui lăsate la voia întâmplării. Am putea, bineînțeles, s-o oferim partizanilor credincioși lui Vissegerd ca stindard, legată de un catarg lung, să și-o ducă în frunte, când o să atace malul celălalt. Dar, dacă Cintra recuperată ne e de folos tuturor... Cred că știți ce vreau să spun? În cazul în care atacăm Nilfgaardul și recuperăm Cintra, am putea s-o înscăunăm pe Leuță la tron. Dar Leuța nu poate avea decât un singur soț. Unul care să ne vegheze interesele la gura de vărsare a Yarugăi. Cine se oferă voluntar?

– Eu nu, i-a luat în zeflemea Meve. Eu renunț la acest privilegiu.

– Iar eu nu i-aș exclude pe cei absenți, a spus grav Demawend. Nici pe Ervyll, nici pe Niedamir sau Thyssen. Și nici măcar pe Vissegerd, băgați de seamă acest lucru, ar putea să vă surprindă cu utilizarea neașteptată a stindardului atașat la catargul lung. Ați auzit de căsătorii morganatice? Vissegerd o fi el bătrân și urât ca bălegarul de vacă, dar dac-ar fi stropit cu esență de absint și damiană, Leuța s-ar îndrăgosti pe loc de el! Pe regele Vissegerd, domnilor, îl aveți în vedere în planurile noastre?

– Nu, a mormăit Foltest. Eu nu-l am în vedere.

– Hmm... a ezitat Vizimir. Nici eu nu-l am. Vissegerd nu este un aliat, ci doar un simplu instrument, așadar la asta se rezumă rolul lui în planurile noastre de atac asupra Nilfgaardului. În plus, în

cazul în care cel care o caută cu îndârjire este Emhyr var Emreis, nu putem risca.

– Bineînțeles că nu putem, a confirmat Foltest. Leuța nu poate ajunge în mâinile lui Emhyr. Ea nu poate încăpea pe mâinile oricui... Pe mâini nepotrivite... Vii.

– Pruncucidere? s-a încruntat Meve. Halal soluție, domnilor regi! Jalnică! Și la ce bun atât de drastică? Hai să găsim fata mai întâi, pentru că deocamdată n-o avem. Iar când o vom găsi, dați-mi-o. O s-o țin vreo doi ani într-un castel de la munte, o s-o mărit cu unul dintre cavalerii mei. Atunci când o s-o vedeți din nou, o să aibă deja doi copii și ditamai burta.

– Așadar, dacă am socotit bine, sunt cel puțin trei eventuali pretendenți și uzurpatori? și-a legănat dezaprobator capul Vizimir. Nu, Meve. Chiar că e josnică, dar Leuța, dacă a supraviețuit cumva, acum trebuie să moară. Din rațiuni de stat. Domnilor?

Ploaia ciocănea în fereastră. Printre turnurile castelului Hagge vâjâia vântul.

Regii tăceau.

– Vizimir, Foltest, Demawend, Henselt și Meve, a repetat mareșalul. S-au întâlnit în mare taină la castelul Hagge, în Pontar. S-au sfătuit în secret.

– Ce mai simbolism! a spus, fără să se întoarcă, bărbatul suplu, brunet, într-un caftan din piele de elan, cu amprente de armură și pete de rugină. Tocmai la Hagge, unde în urmă cu patruzeci de ani Virfuril a biruit oastea lui Medell, întărindu-și autoritatea în Valea Pontarului și stabilind granițele actuale dintre Aedirn și Temeria. Iar astăzi, ce să vezi, Demawend, fiul lui Virfuril, l-a invitat la Hagge pe Foltest, fiul lui Medell și, ca să fie tabloul complet, și-au făcut apariția și Vizimir de Tretogor, Henselt de Ard Carraigh, și văduva veselă Meve de Lyria. S-au întâlnit și s-au sfătuit în mare taină. Ai idee ce-au pus la cale, Coehoorn?

– Am idee, a răspuns laconic mareșalul. N-a adăugat niciun cuvânt. Știa că bărbatul din spatele său nu suportă ca altcineva să-și demonstreze elocvența și nici să comenteze faptele evidente.

– N-a fost invitat Ethain de Cidaris, bărbatul cu caftanul din piele de elan s-a întors, și-a pus mâinile la spate, a pășit lent de la fereastră la masă și invers și nici Ervyll Verden. N-au fost invitați nici Esterad Thyssen și nici Niedamir. Asta înseamnă că sunt fie foarte

încrezători, fie foarte nesiguri. N-au chemat pe nimeni din Capitulul Magicienilor. E interesant. Și semnificativ. Coehoorn, fă cumva ca să ajungă la urechile magicienilor această întâlnire. Să afle și ei că monarhii lor nu-i tratează în mod egal. Am senzația că magicienii din Capitul mai au îndoieli în această privință. Ia spulberă-le!

– Cum poruncești.

– Ai vreo veste de la Rience?

– Nu.

Bărbatul s-a oprit în dreptul ferestrei, a stat acolo o vreme, cu ochii la dealurile îmbibate de ploaie. Coehoorn aștepta nerăbdător scurtcircuitul și descleștarea mâinii înțepenite pe mânerul spadei. Îi era teamă că va fi nevoit să asculte un lung monolog. Mareșalul știa că bărbatul de la fereastră considera că un astfel de monolog este o conversație, iar conversația este o onoare și o dovadă de încredere. Știa bine acest lucru, dar nu-i plăcea deloc să asculte monologuri.

– Cum ți se pare această țară, guvernatorule? A început să-ți placă noua ta Provincie?

A tresărit surprins. Nu se așteptase la această întrebare. Dar n-a întârziat cu răspunsul. Necinstea și nehotărârea l-ar fi putut costa prea scump.

– Nu, Maiestate. Nu-mi place. Această țară este atât de... posacă.

– Odinioară a fost altfel, i-a spus bărbatul, fără să se întoarcă. Și cândva va fi altfel. Vei vedea. Vei vedea o Cintra mai frumoasă, mai veselă, Coehoorn. Îți promit. Dar nu te întrista, căci n-o să dureze mult. Altcineva va prelua conducerea provinciei. Voi avea nevoie de tine în Dol Angra. Vei porni imediat după înăbușirea revoltei. Am nevoie de cineva responsabil în Dol Angra. Cineva care nu se lasă provocat. Văduva veselă din Lyria sau Demawend... Vor dori să ne provoace. Vei lua cu tine câțiva ofițeri tineri. Să le răcorești capetele înfierbântate. Te vei lăsa provocat doar atunci când îți poruncesc eu. Nu mai devreme.

– Am înțeles!

Dinspre anticameră se auzeau zăngănit de arme și de pinteni și voci ridicate. O bocănitură în ușă. Bărbatul în caftan din piele de elan din fața ferestrei s-a întors, a aprobat din cap. Mareșalul s-a înclinat ușor și a ieșit. Bărbatul s-a întors la masă, s-a așezat, s-a aplecat asupra hărților. S-a uitat la ele un răstimp bun și în cele din urmă și-a sprijinit fruntea pe mâinile împreunate. Diamantul imens de la inelul său se răsfrângea în mii de culori în lumina lumânărilor.

– Înălțimea Voastră?

Ușa a scârțâit ușor.

Bărbatul nu și-a schimbat poziția. Dar mareșalul a observat că mâinile îi tremurau. Și-a dat seama după scânteierile diamantului. Cu atenție și fără zgomot a închis ușa în urma lui.

– Vești, Coehoorn? De la Rience, cumva?

– Nu, Maiestate. Dar vești bune. Revolta din Provincie a fost înăbușită. I-am răpus pe răzvrătiți. Numai câțiva au izbutit să fugă în Verden. Am pus mâna pe căpetenia lor, ducele Windhalm de Attre.

– Ei bine, a spus după o clipă bărbatul fără să-și ridice capul sprijinit în mâini, Windhalm de Attre... poruncește să fie decapitat. Nu... să nu-l decapiteze. Trebuie executat altcumva. Spectaculos, tacticos și cu cruzime. Și în public, desigur. Trebuie pedepsit exemplar. Astfel încât să-i descurajeze pe alții. Dar te rog, Coehoorn, scutește-mă de detalii. Rapoartele nu trebuie să se pretindă descrieri pitorești. Nu-mi face nicio plăcere.

Mareșalul a dat din cap, a înghițit în sec. Nici lui nu-i făcea nicio plăcere. Absolut nicio plăcere. Avea de gând să lase pregătirile și execuția în sine în seama profesioniștilor instruiți. N-avea nicio intenție să-i întrebe pe aceștia despre detalii. Și nicidecum să fie prezent.

– Vei asista la execuție - bărbatul a ridicat capul, a luat scrisoarea de pe masă, i-a rupt sigiliul. Oficial. În calitate de guvernator al provinciei Cintra. Înlocuiește-mă. N-am nicio tragere de inimă să mă duc să mă uit. E o poruncă, Coehoorn.

– Am înțeles!

Mareșalul nici măcar nu s-a sinchisit să-și ascundă jena și nemulțumirea. În fața bărbatului care îi poruncise nu era chip să ascunzi nimic. Rareori reușea cineva.

Bărbatul și-a aruncat privirea la scrisoarea deschisă și, fără să stea pe gânduri, a aruncat-o în focul din șemineu.

– Coehoorn.

– Da, Maiestate?

– N-o să aștept raportul lui Rience cu mâinile încrucișate. Ia pune în mișcare magicienii, să pună la cale telecomunicarea cu un punct de contact din Redania. Să transmită din gură în gură porunca mea până ajunge la urechile lui Rience. Uite cum sună porunca: Rience trebuie s-o lase baltă, să termine hârjoneala cu vrăjitorul. Altminteri,

s-ar putea termina prost. Cu vrăjitorul nu se cade să te hârjonești. Îl cunosc bine, Coehoorn. Este prea isteț ca să-l conducă pe Rience pe drumul cel bun. Repet, Rience trebuie să pună la cale cât mai degrabă o lovitură de stat, să-l scoată din joc pe vrăjitor. Să-l lichideze. Și apoi să dispară, să tragă cu urechea și să aștepte poruncile. Și, dacă a apucat-o pe urmele magicienei, trebuie numaidecât s-o lase în pace. Nu se poate atinge de niciun fir de păr de-al lui Yennefer. Ai reținut, Coehoorn?

– Am reținut.

– Telecomunicarea trebuie să fie cifrată și protejată cu strășnicie, ca să nu fie deslușită prin magie. Să-i previi pe magicieni. În cazul în care fac vreo gafă, în cazul în care conținutul acestei porunci ajunge la urechile unor persoane neîndreptățite, nu poate fi decât din vina lor.

– Am înțeles.

Mareșalul și-a dres vocea, și-a îndreptat spatele.

– Mai e ceva, Coehoorn?

– Contele... E aici, Maiestate. A venit, așa cum ai poruncit.

– Deja? a surâs bărbatul. Iată o grabă demnă de admirație. Sper că n-a venit pe calul acela negru, pentru care îl invidiază toată lumea. Să intre.

– Trebuie să iau parte și eu la conversație, Maiestate?

– Sigur că da, guvernator al Cintrei.

Cavalerul chemat din anticameră a intrat în sală cu pas energic, puternic, răsunător, zăngănindu-și armura neagră. S-a oprit, s-a semețit, și-a dat jos de pe umeri capa neagră, jilavă, stropită cu noroi, și-a pus mâna pe mânerul spadei puternice. Și-a sprijinit de șold coiful negru împodobit cu aripile unei păsări de pradă. Coehoorn s-a uitat la fața cavalerului. A citit pe ea o mândrie militară dură și cutezanță. N-a văzut nimic din ceea ce ar fi trebuit să se vadă pe chipul unui om care-și petrecuse ultimii doi ani într-un turn, într-un loc din care, din câte se știa, putea ieși doar la eșafod. Mareșalul a zâmbit pe sub mustață. El știa că disprețul morții și curajul nebun al tinerilor nu se datorează decât lipsei lor de imaginație. Știa foarte bine. El însuși fusese odată un astfel de tânăr.

Stând la masă, bărbatul își sprijinea bărbia pe mâinile împreunate, privindu-l cu atenție pe cavaler. Tânărul s-a întins ca o coardă.

– Ca să ne lămurim, i s-a adresat bărbatul de pe partea cealaltă a mesei, află că greșeala pe care ai făcut-o în acest târg în urmă cu doi

ani nu ți-a fost iertată în niciun caz. Îți mai dăm o șansă. Îți mai dăm o sarcină. De felul în care o îndeplinești depinde hotărârea mea cu privire la soarta ta.

Pe chipul tânărului cavaler nu s-a schițat nimic, nu s-a mișcat nicio pană de la aripile decorative ale coifului sprijinit de șold.

– Niciodată nu înșel pe nimeni, niciodată nu dau speranțe deșarte nimănui, a continuat bărbatul. Află, prin urmare, că ai ceva șanse să-ți salvezi grumazul de la toporul călăului, bineînțeles, cu condiția ca de data aceasta să nu mai faci nicio greșeală. La grațierea totală ai puține șanse. La iertare și uitare din partea mea... deloc.

Tânărul cavaler în armură neagră nu s-a clintit nici de data aceasta, dar Coehoorn a observat o strălucire în ochii lui. *Nu mă crede*, s-a gândit în sinea lui. *Nu mă crede și își face iluzii. Mare greșeală face.*

– Fii cât se poate de atent, a continuat bărbatul de pe partea cealaltă a mesei. Și tu, Coehoorn. Pentru că și pe tine te privesc poruncile pe care o să le dau de îndată. Îndată. Trebuie să reflectez asupra formei și fondului lor.

Mareșalul Menno Coehoorn, guvernatorul Provinciei Cintra și viitor comandant șef al armatei din Dol Angra, a ridicat capul, și-a tras mâna pe mânerul spadei. Aceeași atitudine a adoptat și cavalerul în armură neagră, cu coiful decorat cu aripile unei păsări de pradă. Au așteptat amândoi. În tăcere. Cu răbdare. Așa cum se cuvine să aștepți poruncile asupra formei și fondului cărora reflecta împăratul Nilfgaardului, Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd, Văpaia Albă Aţâţată pe Meleagurile Dușmanilor.

Ciri s-a trezit.

Zăcea, mai bine zis era întinsă pe jumătate, cu capul sprijinit destul de sus, pe mai multe perne. Compresa pe care o avea pe frunte era deja caldă și aproape uscată. A aruncat-o, nemaiputând suporta povara neplăcută și dogoarea pielii. Răsufla greu. Avea gâtul uscat, nasul înfundat aproape complet cu cheaguri de sânge. Dar poțiunile și descântecele și-au făcut efectul, durerea, care în urmă cu câteva ore îi înțepa ochii și îi crăpa craniul, cedase, lăsând în urmă doar o zvâcnire surdă și o senzație de presiune în tâmple. Și-a atins cu grijă nasul cu dosul palmei. Nu mai sângera.

Ce vis ciudat am avut, s-a gândit în sinea ei. Primul vis după

atâtea zile. Primul care nu m-a înspăimântat. Primul care nu mă privea... Eram un observator. Vedeam totul de sus, de la înălțime... Ca și cum aș fi fost o pasăre... O pasăre de noapte...

Un vis în care l-am văzut pe Geralt.

În vis era noapte. Și o ploaie care unduia suprafața șanțului foșnea pe șindrila acoperișurilor, prin paiele de pe șoproane, sclipea în tabla podurilor și podețelor, navelor și barjelor... Și era acolo Geralt. Nu era singur. Era însoțit de un bărbat cu o pălărie nostimă, garnisită cu o pană, pleoștită de la umezeală. Și de o fată subțire într-o mantie verde cu glugă... Toți trei mergeau încet și cu grijă pe docul ud... Iar eu îi vedeam de sus. Ca și cum aș fi fost o pasăre. O pasăre de noapte...

Geralt s-a oprit. Mai este mult? a întrebat el. Nu! i-a răspuns fata zveltă, scuturându-și de apă mantia verde. Aproape că am ajuns la fața locului... Hei, Jaskier, să nu mai rămâi în urmă, căci o să te rătăcești pe ulițele astea... Da' unde naiba e Filippa? Acum o clipă am văzut-o, zbura de-a lungul șanțului... Da' scârboasă vreme mai avem... Hai să mergem. Pe unde-o luăm, Shani? Și, între noi fie vorba, de unde-l știi pe șarlatanul acesta? Ce treabă ai tu cu el?

Îi mai vând din când în când leacuri șutite din laboratorul de la universitate. Da' ce te holbezi așa? Tatăl meu vitreg abia izbutește să-mi plătească școala... Îmi mai trebuie și mie un ban din când în când... Iar șarlatanul, dacă are cu ce, vindecă lumea... Sau cel puțin n-o otrăvește... Hai să mergem.

Ce vis ciudat, se gândea Ciri. Păcat că m-am trezit. Eram curioasă să văd ce se întâmplă mai departe. Aș fi vrut să văd ce fac ei acolo. Încotro se duc...

Din sala alăturată răsunau glasuri, glasurile care o treziseră. Maica Nenneke vorbea repede, era vizibil agitată, nervoasă și supărată.

– Mi-ai înșelat încrederea, spunea ea. N-ar fi trebuit să-ți îngădui așa ceva niciodată. Puteam să-mi închipui că antipatia ta față de ea duce la suferință. N-ar fi trebuit să-ți îngădui... Doar te cunosc destul de bine. Ești îndărătnică, crudă și, din câte se vede, mai ești și iresponsabilă și imprudentă pe deasupra. Chinuiești fără milă copila asta, o supui la cazne pe care nu e în stare să le îndeplinească. N-ai inimă. Zău că n-ai inimă, Yennefer.

Ciri și-a ciulit urechea, voia să asculte răspunsul magicienei, să-i audă vocea rece, dură și răsunătoare. Voia s-o audă cum reacționează, cum o ia în zeflemea pe marea preoteasă, cum își bate

joc de protecționismul ei exagerat. Cum rostește ceea ce obișnuia să spună: că să fii magiciană nu e de ici, de colo, că nu e pentru domnișoare de porțelan, pentru păpușele cu pielea fină. Dar Yennefer a răspuns încet. Atât de încet, încât copila nu că n-a fost în stare să înțeleagă, dar nici măcar să distingă cuvintele unele de altele.

O să adorm din nou, s-a gândit masându-și cu grijă și delicatețe nasul, *atât de sensibil și dureros, înfundat de la cheagurile de sânge. O să mă întorc la somnul meu. O să văd ce face Geralt acolo, noaptea, în ploaie, lângă șanț...*

Yennefer o ținea de mână. Mergeau amândouă de-a lungul unui coridor sumbru, printre coloane de piatră, sau poate că erau statui. Ciri nu le putea deslușI forma în bezna densă. Dar printre tenebre era cineva, cineva se ascundea acolo și le pândea în timp ce mergeau. Auzea șoapte, suave ca un șuierat de vânt.

Yennefer o ducea de mână, mergea repede și hotărât, foarte sigură, astfel încât Ciri abia putea ține pasul cu ea. În fața lor se deschideau uși. Pe rând. Una după alta. O puzderie de uși gigantice, grele, se deschideau în fața lor fără zgomot. Bezna se întețea. Ciri a observat în față altă poartă. Yennefer nu a încetinit mersul, dar Ciri și-a dat seama că ușa nu se deschide de la sine. Și a cuprins-o dintr-odată certitudinea terifiantă că nu se cuvine ca aceste uși să fie deschise. Că ei nu-i este îngăduit să treacă dincolo de ele. Că în spatele acelor uși le așteaptă ceva...

S-a oprit, a încercat să se smucească, dar mâna lui Yennefer era puternică și fermă, a târât-o necruțător înainte. În cele din urmă, Ciri a înțeles că a fost trădată, înșelată, vândută. Că mereu, de la prima întâlnire, de la început, din prima zi a fost doar o marionetă, o păpușă trasă de sfori. S-a zbătut mai tare, s-a smuls din strânsoare. Tenebrele se ondulau ca un fum, șoaptele din întuneric s-au stins brusc. Magiciana a făcut un pas înainte, s-a oprit, s-a întors, s-a uitat la ea.

Dacă te temi, întoarce-te.

Nu e îngăduit să deschizi acele uși. Tu știi asta.

Știu.

Și cu toate acestea mă duci acolo.

Dacă te temi, întoarce-te. Mai ai timp să te întorci. Încă nu este prea târziu.

Și tu?

Pentru mine este.

Ciri s-a uitat în urmă. În ciuda întunericului omniprezent a văzut ușile prin care trecuse deja - o perspectivă alungită, îndepărtată. Și de acolo, din depărtare, din întuneric, a auzit... Tropotul de copite... Zăngănitul armurii negre. Și fâlfâitul aripilor păsării de pradă. Și vocea. Vocea liniștită, care-i sfredelea craniul...

Te-ai înșelat. Ai confundat cerul cu stelele reflectate noaptea pe suprafața lacului.

S-a trezit. Și-a ridicat dintr-odată capul, i-a căzut compresa care părea proaspătă, întrucât era umedă și rece. Era lac de sudoare, tâmplele îi zvâcneau din nou cu o durere surdă. Yennefer stătea lângă ea pe pat. Capul îi era întors, astfel încât Ciri nu-i vedea fața. Îi vedea doar furtuna părului negru.

– Am avut un vis... i-a șoptit Ciri. În vis...

– Știu, i-a spus magiciana cu o voce stranie, care nu-i aparținea. De-aia sunt aici. Sunt alături de tine.

Dincolo de fereastră, în beznă, ploaia foșnea frunzele copacilor.

– La naiba! a mârâit Jaskier, scoțând apa din borul pălăriei fleșcăite de la ploaie. Asta-i cetate în toată regula, nu casă. Oare de ce se teme șarlatanul de s-a blindat în halul ăsta?

Bărcile și barjele ancorate la cheu se balansau alene pe apa încrețită de ploaie, se ciocneau cu zgomot surd, scârțâiau, își zăngăneau lanțurile.

– Este cartierul portuar, a explicat Shani. Nu lipsesc nici pușlamalele, nici huliganii, atât localnici, cât și vizitatori. La Myhrman vin mulți oameni care-i aduc o grămadă de bani... Toată lumea știe. Și că trăiește singur. Așadar s-a ferecat. Te surprinde?

– Deloc.

Geralt se uita la clădirea înălțată pe câțiva piloni înfipți în șanțul aflat la vreo cinci coți de la malul mării.

– Oare cum se ajunge pe insuliță, la coliba asta lacustră? Cred că va trebui să împrumutăm în secret o barcă din asta...

– Nu-i nevoie, a spus medicinista. Există un pod mobil.

– Și cum o să-l convingi pe șarlatan să-l coboare? Pe deasupra mai există și o poartă, iar noi nu ne-am gândit să luăm un berbec...

– Mă descurc eu.

Bufnița mare cenușie a aterizat fără zgomot pe balustrada cheiului fâlfâindu-și aripile, s-a scuturat și s-a transformat în Filipa Eilhart, la

fel de murată de ploaie.

– Ce caut eu aici? a mormăit furioasă magiciana. Ce treabă am eu cu voi, la naiba? Fac echilibristică pe o bară udă... și în miezul unei înalte trădări. Dacă află cumva Dijkstra că v-am ajutat... Și pe deasupra mai e și zloata asta! Nu-mi place să zbor atunci când plouă. Aici este? Aceasta este casa lui Myhrman?

– Da, a confirmat Geralt. Ascultă, Shani. Vom încerca să...

S-au înghesuit unul în altul, au început să șușotească în taină, sub streașina acoperișului de stuf al unei hale. De la taverna de pe malul opus al șanțului s-a pogorât o dâră de lumină pe apă. Se auzeau cântece, râsete și țipete. Pe mal umblau pe șapte cărări trei plutași. Doi se certau, se trăgeau și se împingeau unul pe altul, proferând întruna aceleași înjurături. Cel de-al treilea, rezemat de o balustradă, se pișa în șanț în timp ce fluiera fals.

Dong! a răsunat metalic placa de fier atârnată cu o curea din piele de platforma de pe dig. Dong!

Vraciul Myhrman a deschis o lucarnă, s-a uitat afară. Întrucât lămpașul din mâna sa nu făcea decât să-l orbească, l-a lăsat deoparte.

– Cine naiba mă cheamă la ora asta? a urlat el furios. Crăpa-ți-ar căpățâna seacă, lepădătură nemernică, ce te-ai apucat de bocănit la miezul nopții! Ia cară-te de-acolo, bețivanul naibii! Am arbaleta pregătită! Vrei să-ți trimit o săgeată de șase țoli în cur?

– Conu' Myhrman! Sunt eu, Shani!

– Hă?

Vraciul s-a aplecat și mai mult.

– Domnița Shani? Acum, în toiul nopții? Cum așa?

– Coborâți podul, conu' Myhrman! V-am adus ce mi-ați cerut!

– Chiar acum, în miez de noapte? N-ați putut să veniți ziua, domniță?

– Ziua sunt prea mulți ochi pe-aici. Silueta zveltă, în mantie verde, s-a ivit pe platformă. Dacă se află ce vă aduc, mă dau afară din Academie. Coborâți podul, doar n-o să mă țineți în ploaie, ciubotele mi-s fleașcă!

– Nu sunteți singură, domniță, a remarcat suspicios șarlatanul. De obicei veniți singură. Cine e acolo cu dumneata?

– Un camarad, student ca și mine. Doar nu era să vin de una singură noaptea prin cartierul ăsta împuțit? Vă închipuiți că nu țin la virtutea mea sau ce? Lăsa-ți-mă să trec, la naiba!

Mormăind în barbă, Myhrman a deblocat turnichetul, podul s-a lăsat în jos cu un scârțâit, izbind marginea platformei. Vraciul s-a dus la poartă, a scos lacătele, a tras zăvoarele. Fără să renunțe la arbaleta tensionată, avea ochii-n patru.

N-a văzut însă cum i-a zburat până în tâmplă pumnul într-o mănușă neagră împânzită cu piroane de argint. Și, cu toate că noaptea era întunecată, luna era nouă și cerul era înnorat, a văzut dintr-odată zeci de mii de stele strălucitoare, orbitoare.

Toublanc Michelet a mai trecut o dată cu cutea pe lama spadei, dând impresia că îl absorbea cu totul acțiunea pe care o întreprindea.

– Așadar, trebuie să omorâm un om pentru tine, a lăsat deoparte cutea, a șters lama cu o blăniță de iepure unsuroasă, a examinat lama cu ochi critic. Unul de rând, care hoinărește pe ulițele Oxenfurtului, fără nicio pază, nicio escortă sau gardă de corp. N-are nici măcar lacheu. Ca să punem mâna pe el, nu trebuie să luăm cu asalt vreun castel, vreo primărie, vreo casă cu porți ferecate sau vreo garnizoană... asta avem de făcut, coane Rience? Am priceput bine?

Omul cu fața desfigurată de cicatricea unei arsuri a confirmat din cap, și-a îngustat ușor ochii negri umezi, cu o expresie dezagreabilă.

– Mai mult decât atât, a reluat Toublanc, după ce îl omorâm pe tipul ăsta, n-o să fim nevoiți să ne ascundem pe undeva pentru jumătate de an, pentru că nimeni n-o să ne urmărească, n-o să ne caute. Nimeni, nici potera, nici vânătorii de recompense. N-o să fim ținta vreunui blestem strămoșesc și nici a vreunei răzbunări. Cu alte cuvinte, coane Rience, trebuie să omorâm pentru tine un golan ordinar, de rând, fără nicio valoare?

Omul cu cicatrice nu i-a răspuns. Toublanc s-a uitat la frații săi așezați pe bancă neclintiți, țepeni. Rizzi, Flavius și Lodovico tăceau ca de obicei. În trupa pe care o înjghebaseră ei ucideau, iar Toublanc purta discuțiile. Deoarece numai Toublanc fusese la școlița de la templu. Ucidea cu aceeași dexteritate ca și frații săi, dar, pe deasupra, știa să citească și să scrie. Și să vorbească.

– Un derbedeu amărât, coane Rience, putea fi omorât de orice haimana din port, nu era nevoie să năimești frații Michelet. Și pentru o sută de coroane novigradiene?

– Atâta cereți de obicei, a spus tărăgănat omul cu cicatrice. Așa-i?

– Nu-i așa, a negat rece Toublanc. Pentru că noi nu ne ocupăm cu

uciderea fraierilor ordinari. Dar dacă totuși... Dle Rience, derbedeul pe care doriți să-l vedeți un cadavru o să vă coste două sute. Două sute de coroane care să nu fie jerpelite, strălucitoare, ștampilate cu simbolul monetăriei Novigradului. Știi de ce? Pentru că avem de-a face cu o capcană în această situație, conașule. Nu trebuie să ne spui dumneata care-i capcana, om vedea noi. Dar trebuie să ne plătești. Două sute, am spus. Dacă-ți convine prețul, atunci poți să-l consideri ca și mort pe dușmanul dumitale. De nu, caută-ți pe altcineva pentru treaba asta.

În pivnița care duhnea a igrasie și a vinuri oțetite s-a așternut tăcerea. Pe podea a țâșnit un gândac, mișcându-și rapid piciorușele. Flavius Michelet l-a strivit sub talpa bocancului, cu o mișcare rapidă a piciorului, aproape fără să-și schimbe poziția și fără să-și schimbe deloc expresia feței.

– De acord, a spus Rience. Veți primi două sute. Hai să mergem!

Toublanc Michelet, ucigaș profesionist de la vârsta de paisprezece ani, nu și-a arătat uimirea nici măcar printr-o zvâcnire a pleoapelor, nu se așteptase să se tocmească pentru mai mult de o sută douăzeci, cel mult o sută cincizeci. A avut dintr-odată certitudinea că estimase prea ieftin prețul capcanei ascunse în acea misiune.

Vraciul Myhrman s-a trezit pe podeaua odăii sale. Zăcea întins pe spate, legat fedeleș. Îl durea occiputul îngrozitor, își amintea că în cădere își spărsese capul de tocul ușii. Îl durea și tâmpla la care fusese lovit. Nu se putea mișca, pentru că o cizmă fixată cu catarame îl apăsa pe piept, greoaie și nemiloasă. Vraciul, întredeschizându-și ochii și încruntându-se, a privit în sus. Cizma îi aparținea unui bărbat înalt, cu părul alb ca laptele. Myhrman nu i-a putut vedea chipul - era ascuns în bezna care nu putea fi luminată de felinarul de pe masă.

– Cruțați-mi viața... a bâiguit. Îndurare, mă închin la toți zeii... O să vă dau toți banii... da... O să vă arăt unde sunt ascunși...

– Unde este Rience, Myhrman?

Vraciul s-a cutremurat din toate încheieturile la auzul acelei voci. Cu toate că el nu era un fricos, puține erau lucrurile de care îi era teamă. Dar în vocea omului cu părul alb erau toate acele lucruri. Și încă vreo câteva pe deasupra.

Cu un efort supraomenesc de voință și-a stăpânit teama care i se târa prin burtă ca un vierme hidos.

– Hă? a spus uluit. Ce? Cine? Cum spuneți?

Bărbatul s-a aplecat în față și Myhrman i-a văzut chipul. I-a văzut ochii. Și atunci stomacul i s-a revoltat.

– Lasă vrăjeala, Myhrman! nu te mai învârti în jurul cozii! s-a auzit din umbră vocea familiară a lui Shani, studenta de la Medicină. Când am fost la tine acum trei zile, aici pe taburetul acesta, la masa aceasta, stătea domnia sa într-o mantie de bizam. Stătea și bea vin, și tu nu cinstești niciodată pe nimeni, doar pe cei mai buni prieteni. Mă curta, stăruia să ne ducem să dansăm la „Trei clopote". Am fost nevoită să-i dau peste labe, pentru că se apucase să mă pipăie, îți aduci aminte? Iar tu i-ai spus: „Lăsați-o în pace, coane Rience, nu mi-o speriați, trebuie să mă pun bine cu micuțele academiciene, ca să-mi meargă gheșeftul". Și v-ați pus pe chicotit și tu, și jupânul tău Rience, cu fața arsă. N-o mai face pe prostul acum, că doar nu ai de-a face cu unii mai proști decât tine. Vorbește, atâta timp cât ești întrebat politicos.

Of, studențică atotștiutoare, se gândea șarlatanul. Viperă trădătoare, târfă roșcată, las' că pun eu mâna pe tine, îți arăt eu ție... Las' că scap eu de-aici...

– Care Rience? a scâncit el, zvârcolindu-se, încercând în zadar să se elibereze de sub călcâiul care-l apăsa pe piept. De unde să știu cine este și unde se află? Atâta lume trece pe-aici, de unde să știu eu...

Bărbatul cu părul alb s-a aplecat și mai mult, a scos încet un pumnal din tureacul celeilalte cizme, apăsând și mai tare cu cea de pe pieptul șarlatanului.

– Myhrman, i s-a adresat calm, dacă vrei, mă crezi, dacă nu vrei, nu mă crezi. Dar, dacă nu-mi spui numaidecât unde este Rience... Dacă nu-mi destăinui îndată cum iei legătura cu el... hrănesc cu tine anghilele din canal bucată cu bucată. O să încep cu urechile.

În vocea celui cu părul alb era ceva care îl făcea pe vraci să creadă fiecare cuvânt. S-a uitat la lama pumnalului, și-a dat seama că era mai ascuțită decât cuțitele pe care le folosea pentru înlăturarea abceselor și ulcerațiilor. A început să dârdâie, astfel încât cizma de pe piept sălta nervos. Dar tăcea. Trebuia să rămână tăcut. Deocamdată. Pentru că, dacă Rience s-ar fi întors și l-ar fi întrebat de ce l-a dat în vileag, Myhrman ar fi trebuit să poată să dovedească de ce. O ureche, s-a gândit el, o ureche trebuie să îndur. După aceea îi spun...

– La ce bun să pierdem vremea și să ne mânjim de sânge? s-a ivit

dintr-odată un glas blajin feminin din beznă. De ce să riscăm să ne mintă sau să ne tragă pe sfoară? Dați-mi voie să mă ocup de el așa cum știu eu. O să spună și laptele pe care l-a supt de la mă-sa. Țineți-l!

Vraciul urla și se zbătea în chingi, însă cel cu părul alb l-a țintuit cu genunchiul la podea, l-a smucit de păr și i-a răsucit capul. Lângă el a îngenuncheat cineva. A adulmecat un miros de parfum și de pene jilave, a simțit atingerea unor degete pe tâmplă. A vrut să țipe, dar gâtul îi era sufocat de frică, a izbutit doar să geamă.

– Vrei să strigi deja? i-a murmurat glasul blajin de felină chiar lângă ureche. Prea devreme, Myhrman, ai răbdare, încă nu am început. Dar și când o să încep. Dacă evoluția ți-a creat pe creier niscaiva riduri, atunci eu o să ți le adâncesc. Și apoi o să vezi tu ce-i ăla strigăt.

– Așadar, a spus Vilgefortz, auzind relatarea, regii noștri au început să gândească de unii singuri. Au început să-și facă planuri fiecare de capul lui, trecând uimitor de iute de la gândirea de nivel tactic la cea de nivel strategic? Interesant. Până de curând, singurul lucru de care erau în stare era să galopeze răcnind cu sălbăticie și cu spada ridicată în fruntea escadrilei, fără să bage de seamă măcar dacă aceasta rămânea în urmă sau galopa în cu totul altă direcție. Iar acum, poftim, pun la cale soarta lumii în castelul din Hagge. Cam ciudat. Dar, ca să fiu sincer, mă așteptam la asta.

– Știm, a confirmat din cap Artaud Terranova. Și să ne amintim că ne-ai pus în gardă. De aceea am și ținut să-ți dăm de știre.

– Vă mulțumesc pentru că vă amintiți, a zâmbit magicianul, iar Tissaia de Vries a avut dintr-odată certitudinea că Vilgefortz aflase de mult despre faptele care tocmai îi fuseseră aduse la cunoștință. Dar nu suflase nicio vorbă. Așezată cu spatele drept în jilț, și-a egalat manșetele de dantelă, cea stângă era aranjată un pic diferit față de cea dreaptă. S-a simțit țintuită de privirea ostilă a lui Terranova și de ochii amuzați ai lui Vilgefortz. Știa că pedanteria ei legendară avea darul de a-i enerva pe unii și de a-i amuza pe alții. Dar nu-i păsa deloc.

– Ce spune Capitulul?

– Mai întâi, a intervenit Terranova, am dori să auzim părerea ta, Vilgefortz.

– Mai întâi, a zâmbit magicianul, să mâncăm ceva și să bem. Avem

destul timp, dați-mi voie să îndeplinesc oficiile de gazdă. Văd că sunteți obosiți și înfrigurați de călătorie. Câte opriri ați făcut în teleportare, dacă am voie să întreb?

– Trei, a ridicat din umeri Tissaia de Vries.

– Eu eram mai aproape, a continuat Artaud. Mi-au fost de-ajuns doar două. Dar a fost destul de complicat, recunosc.

– Peste tot e vremea urâtă?

– Peste tot.

– Atunci, hai să mâncăm și să bem vin roșu vechi de Cidaris. Lydia, poți să vii?

Lydia van Bredevoort, asistentă și secretară personală a lui Vilgefortz, s-a ivit din spatele draperiei ca o apariție eterică, i-a zâmbit din priviri Tissaiei de Vries. Aceasta, controlându-și mimica feței, i-a răspuns cu un zâmbet plăcut și cu o înclinare a capului. Artaud Terranova s-a ridicat, s-a aplecat respectuos. Și el și-a stăpânit perfect mimica feței. O cunoștea pe Lydia.

Servitoarele, dând zor și foșnindu-și fustele, au adus iute la masă tacâmuri, vase și bucate. Lydia van Bredevoort a aprins lumânările din sfeșnice, cu flacăra minusculă apărută prin farmec între degetul mare și arătător. Tissaia a observat pe mâna ei o pată de vopsea în ulei. Și-a pus în gând ca mai târziu, după cină, s-o roage pe tânăra magiciană să-i arate noua lucrare. Lydia era o pictoriță talentată.

Luau cina în tăcere. Artaud Terranova nu se abținea, se ospăta nestingherit din toate bucatele și, poate cam prea des și fără ca gazda să-i dea ghes, își turna cu gâlgâituri vin roșu din captivitatea carafei pântecoase de argint. Tissaia de Vries mânca încet, acordând mai multă atenție nu mâncării, ci aranjării farfuriilor, tacâmurilor și șervețelelor care tot timpul, în opinia ei, erau puse alandala și-i puneau la încercare pasiunea pentru ordine și simțul estetic. Bea pe îndelete. Vilgefortz mânca și bea și mai cumpătat. Lydia, desigur, nu bea și nu mânca nimic. Flăcăruile lumânărilor se unduiau în lungi mustăți de foc galben roșcat. Picăturile de ploaie ciocăneau în vitralii.

– Ei! Vilgefortz, a spus în cele din urmă Terranova, zăngănind cu furculița prin castron în căutarea unei bucăți unsuroase de carne de mistreț, care ți-e poziția față de acțiunile regelui nostru? Hen Gedymdeith și Francesca ne-au trimis aici pentru că vor să afle care ți-e părerea. Și eu, și Tissaia suntem curioși în această privință. Capitulul vrea să dăm dovadă de consens. Și, dacă tot am fost

solicitați, vrem să acționăm la unison. Așadar, ce părere ai?

– Mă simt foarte măgulit.

Vilgefortz i-a mulțumit, printr-un gest al mâinii, Lydiei, care voia să-i pună broccoli în farfurie, să aflu că părerea mea cu privire la această chestiune este crucială pentru Capitul.

– Nimeni n-a spus așa ceva.

Artaud și-a mai turnat vin.

– O să hotărâm împreună, a continuat, când se va întruni Capitulul. Dar până atunci fiecare are posibilitatea să-și spună punctul de vedere. Așa că te ascultăm.

Dacă am terminat de cinat, să trecem în cabinet, a propus telepatic Lydia, zâmbind cu ochii. Terranova s-a uitat la zâmbetul ei și a dat pe gât ce mai rămăsese în ulcică. Până la fund.

– Bună idee!

Vilgefortz și-a șters degetele cu un șervețel și a zis:

– O să ne fie mai comod și, pe deasupra, avem protecție mai puternică împotriva interceptărilor magice. Hai să mergem. Poți să iei carafa, Artaud.

– N-o las din mână. Este soiul meu preferat de vin.

S-au dus în cabinet. Tissaia nu s-a putut abține să nu se uite la laboratorul plin de retorte, creuzete, eprubete, cristale și o puzderie de ustensile magice. Totul era ocultat printr-un farmec de camuflare, dar Tissaia de Vries era o mare maestră - nu exista văl pe care să nu-l poată pătrunde. Era și curioasă nevoie mare să afle la ce lucra în ultima vreme magicianul. Și-a dat seama după configurația dispozitivului utilizat recent. Fusese folosit pentru detectarea persoanelor dispărute și pentru psihoviziunea prin metoda „cristal, metal, piatră". Magicianul căutase pe cineva sau încercase să rezolve o problemă teoretică de logistică. Vilgefortz de Roggeveen era cunoscut pentru pasiunea sa pentru rezolvarea unor probleme de genul acesta.

S-au așezat în fotolii sculptate în abanos. Lydia s-a uitat la Vilgefortz, a înțeles semnul făcut cu ochiul și a ieșit imediat. Tissaia a oftat imperceptibil.

Toată lumea știa că Lydia van Bredevoort îl iubește pe Vilgefortz de Roggeveen de ani buni, în tăcere, cu patimă, cu înverșunare. Știa și magicianul, fără doar și poate, dar tăgăduia. Lydia îl ajuta în acest sens, întrucât nu-și exprimase sentimentele în fața lui - niciodată nu schițase nici cel mai mic pas sau gest, nu dăduse niciun semn cu

gândul, și nici măcar atunci când puteau vorbi nu scosese niciun cuvânt. Era prea mândră. Nici Vilgefortz nu inițiase nimic, pentru că nu o iubea pe Lydia. El ar fi putut, firește, să facă foarte simplu din ea o ibovnică și chiar să aibă o relație mai strânsă împreună și cine știe, poate chiar să ajungă fericiți. Unii l-au sfătuit în acest sens. Dar Vilgefortz nu a făcut-o. Era prea mândru și prea principial. Situația era, prin urmare, fără ieșire, dar stabilă și părea să le convină amândurora.

– Așadar - a rupt tăcerea tânărul magician -, Capitulul se frământă, nu știe ce atitudine trebuie să adopte față de inițiativele și planurile regilor noștri? La ce bun? Ar trebui nici să nu ia în seamă aceste planuri.

– Cum așa? Artaud Terranova a încremenit cu ulcica în mâna stângă și cu carafa în mâna dreaptă. Oare am înțeles bine? Trebuie să stăm cu mâinile în sân? Trebuie să le dăm voie...

– Deja le-am dat voie, l-a întrerupt Vilgefortz. Pentru că nimeni nu ne-a cerut voie. Și nici n-o să ne ceară. Repet, trebuie să ne prefacem că n-avem niciun habar. Ar fi singurul comportament înțelept.

– Tot ce au pus la cale amenință să se transforme într-un război și încă într-unul de mari proporții.

– Tot ce au pus la cale ne-a fost adus la cunoștință datorită informațiilor enigmatice și incomplete care provin dintr-o sursă misterioasă, extrem de nesigură. Atât de nesigură, încât cuvântul „dezinformare“ este murmurat neîncetat de toată lumea. Și chiar dacă ar fi adevărat, atunci intențiile lor sunt încă în faza de plan și așa vor și rămâne pentru o lungă perioadă de timp. Dar și când vor depăși această etapă... Ei bine, lasă c-o să ne adaptăm noi.

– Adică, s-a strâmbat Terranova, jucăm cum ni se cântă?

– Da, Artaud, Vilgefortz l-a privit, iar ochii i-au fulgerat. Vei juca după cum ți se va cânta. Altfel părăsești cabinetul. Deoarece podiumul orchestrei este prea înalt ca să poți merge acolo și să le spui muzicanților să interpreteze altă partitură. Dă-ți seama și tu o dată pentru totdeauna. Dacă îți închipui că există altă soluție, te înșeli amarnic. Tu confunzi cerul cu stelele reflectate noaptea pe suprafața unui lac.

Capitulul va face ceea ce va porunci el, ascunzându-și porunca sub masca unui consiliu, se gândea Tissaia de Vries. *Suntem cu toții bieți pioni pe tabla lui de șah. A urcat, a ajuns în vârf, a crescut, ne-a orbit cu strălucirea sa, ne-a îngenuncheat. Suntem simpli pioni în jocul lui. Într-un*

joc ale cărui reguli nu le cunoaștem.

Magiciana a observat din nou că manșeta stângă nu cade la fel ca manșeta dreaptă. A aranjat-o cu grijă.

– Regii își pun deja planurile în aplicare, a spus ea domol. În Kaedwen și Aedirn au lansat ofensiva împotriva Scoia'taelilor. Vărsare de sânge în rândurile tinerilor elfi. Persecuții și pogromuri împotriva neoamenilor. Umblă vorba despre un atac asupra elfilor liberi din Dol Blathanna și din Munții Albaștri. Un măcel. Chiar trebuie să-i transmitem lui Gedymdeith și lui Enid Findabair că ne sfătuiești să stăm cu mâinile în sân? Prefăcându-ne că nu vedem nimic? Vilgefortz și-a întors capul spre ea. *Aha, acum îți schimbi tactica, se gândea Tissaia. Ești un jucător, ai recunoscut după zgomot zarurile rostogolite pe masă. Schimbare strategică. Apeși pe altă coardă.* Vilgefortz nu-și lua privirea de la ea.

– Ai dreptate, i-a spus el scurt. Ai dreptate, Tissaia. Războiul cu Nilfgaardul treacă-meargă, dar la masacrarea neoamenilor nu ne putem uita cu mâinile în sân. Propun convocarea unui congres, o reuniune generală a tuturor Maeștrilor până la al treilea grad inclusiv, precum și a celor care după Sodden s-au pripășit prin consiliile regale. La congres o să-i aducem cu picioarele pe pământ și o să le cerem să-și mai tempereze monarhii, ce mai tura-vura.

– Susțin acest proiect, a spus Terranova. Convocăm congresul și le aducem noi aminte cui îi datorează loialitatea în primul rând. Luați seamă de faptul că regii sunt sfătuiți acum chiar de unii membri ai consiliului nostru. Se află în slujba regilor: Carduin, Filippa Eilhart, Fercart, Radclifie, Yennefer...

La auzul acestui ultim nume, Vilgefortz a tresărit. Pe dinăuntru, desigur. Dar Tissaia de Vries era o maestră desăvârșită. I-a citit gândul, a simțit impulsul sărind de la atelierul și aparatul magic până la cele două cărți care zăceau pe masă. Ambele cărți erau invizibile, învăluite în magie. Magiciana s-a concentrat, a străpuns vălul.

„Aen Ithlinnespeath", profețiile Ithlinnei Aegli aep Aevenien, sibila elfilor. Profețiile sfârșitului lumii, profețiile stârpirii în masă, ale prăpădului și întoarcerii barbarismului, care se vor împlini odată cu topirea gheții de la limita ghețarilor veșnici. Cea de-a doua carte... foarte veche... flendurită... „Aen Hen Ichaer"... Sângele Vechi... Sângele Elfilor?

– Tissaia? Ce părere ai?

– Susțin, și-a aranjat inelul magiciana, care i se sucise pe deget în

direcția greșită. Susțin proiectul lui Vilgefortz. Convocăm congresul. Cât mai iute cu putință.

Metal, piatră, cristal, s-a gândit ea. Ești în căutarea lui Yennefer? De ce? Și ce are Yennefer în comun cu profeția Ithlinei? Și cu Sângele Vechi al Elfilor? Ce urzești tu oare, Vilgefortz?

Îmi pare rău, a spus telepatic Lydia van Bredevoort, intrând pe nesimțite. Magicianul a încremenit.

– Scuzați-mă, a spus, dar e urgent. Am așteptat scrisoarea aceasta de ieri. Dați-mi-o doar pentru o clipă.

Artaud a căscat, și-a înăbușit un râgâit, s-a uitat după carafă. Tissaia o privea pe Lydia. Lydia i-a surâs. Cu ochii. Altfel nici nu putea.

Jumătatea inferioară a feței Lydiei van Bredevoort era doar o iluzie. În urmă cu patru ani, la rugămintea lui Vilgefortz, maestrul ei, Lydia a luat parte la studiul proprietăților unui artefact descoperit cu ocazia săpăturilor dintr-o necropolă antică. Artefactul s-a dovedit a fi învăluit într-un blestem extrem de puternic. S-a activat doar o singură dată. Dintre cei cinci participanți la experiment, trei magicieni au murit pe loc. Al patrulea și-a pierdut ochii, ambele brațe și a înnebunit. Lydia s-a ales cu arsuri, cu maxilarul mutilat și cu o mutație a laringelui și a gâtului, ale cărei efecte rezistaseră până în prezent tentativelor de regenerare. Așa că au recurs la o iluzie foarte puternică pentru ca să nu lețșine oamenii la vederea feței Lydiei. Era o iluzie foarte fidelă, aplicată iscusit, greu de observat chiar și de cei aleși.

– Hmm... Vilgefortz a pus jos scrisoarea. Mulțumesc, Lydia.

Lydia i-a zâmbit.

Mesagerul așteaptă un răspuns, a spus ea.

– Nu va fi niciun răspuns.

Înțeleg. Am poruncit să se pregătească odăile pentru oaspeți.

– Mulțumesc. Tissaia, Artaud, îmi cer scuze pentru întârzierea de moment. Să continuăm. Unde rămăsesem?

Nicăieri, i-a spus în gând Tissaia de Vries. *Dar te ascult cu atenție. Pentru că până la urmă o să te referi și la problemele care te interesează cu adevărat.*

– Ah, a început cu lentoare Vilgefortz. Știu unde am rămas. La cei mai tineri membri de rang înalt ai Consiliului. La Fercart și Yennefer. Fercart, din câte știu eu, i s-a alăturat lui Foltest de Temeria, este membru al Consiliului regal alături de Triss Merigold. Dar cu cine s-

o fi asociat Yennefer? Tu spuneai, Artaud, că se numără printre cei aflați în slujba regilor.

– Artaud a exagerat, a spus calm Tissaia. Yennefer trăiește în Vengerberg, așa că, uneori, Demawend se duce la ea și-i cere ajutorul, dar nu colaborează în mod constant. Nu se poate spune cu certitudine că o folosește Demawend.

– Care-i treaba cu ochii ei? Bine, sper?

– Da. Totul e în regulă.

– Asta e bine. Asta e foarte bine. Eram îngrijorat... Știi, am vrut să iau legătura cu ea, dar s-a vădit că era plecată. Nimeni nu știa unde.

Piatră, metal, cristal, a gândit Tissaia de Vries. *Tot ceea ce poartă Yennefer este activ, nu poate fi detectat prin psihoviziune. N-o să dai de ea cu această metodă, dragul meu. Dacă Yennefer nu vrea să se știe unde se află, nimeni n-o să știe.*

– Scrie-i o scrisoare, i-a spus senin magiciana, potrivindu-și manșetele. Trimite-i-o pur și simplu. O s-o primească fără doar și poate. Iar Yennefer, oriunde s-ar afla, ar răspunde. Întotdeauna răspunde.

– Yennefer, a intervenit Artaud, de multe ori dispare, uneori pentru luni întregi. Din motive destul de banale de obicei...

Tissaia l-a fulgerat, strângându-și buzele. Magicianul a tăcut. Vilgefortz a afișat un surâs discret.

– Chiar așa, a spus el. Chiar mă gândeam la asta. Într-un timp era foarte apropiată de... un anumit vrăjitor. Geralt, dacă nu mă înșel. Pe cât se vede, n-a fost doar o simplă aventură. Se pare că Yennefer chiar s-a implicat destul de puternic...

Tissaia de Vries s-a ridicat în picioare, și-a încleștat mâinile pe brațele fotoliului.

– De ce te interesează pe tine? Sunt probleme personale. Să nu ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala.

– Bineînțeles, a zis Vilgefortz, cu ochii la scrisoarea aruncată pe pupitru. Nu-i treaba noastră. Dar nu sunt mânat de o curiozitate nesănătoasă, ci mă preocupă starea emoțională a unui membru al Consiliului. Mă întreb cum va reacționa Yennefer la vestea morții acestui... Geralt. Oare o să se stăpânească, o să accepte fără să cadă în depresie sau într-un doliu exagerat?

– Fără nicio umbră de îndoială, a răspuns rece Tissaia. Cu atât mai mult, cu cât primește asemenea vești din când în când. Ca după aceea să se dovedească a fi de fiecare dată doar simple zvonuri.

– Așa e, a confirmat Terranova. Iar acest Geralt, ori cum l-o mai fi chemând, știe să se descurce. Și-apoi de ce să ne mai mirăm? Nu-i decât un mutant, o mașină de ucis, programat să ucidă și să nu se lase ucis. Cât despre Yennefer, hai să nu exagerăm cu presupusele stări sufletești. Doar o cunoaștem destul de bine. Nu se lasă ea cu una, cu două pradă emoțiilor. S-a amuzat cu vrăjitorul, asta e tot. A fascinat-o moartea, cu care acest individ se joacă întruna. Și într-o bună zi, când jocul s-a terminat, totul a luat sfârșit.

– Deocamdată, a spus pe un ton sec Tissaia de Vries, Vrăjitorul este viu.

Vilgefortz a surâs din nou, aruncându-și un ochi la scrisoarea din fața sa.

– Ei, nu mai spune! a spus el. N-aș prea crede.

Geralt a fost străpuns de un fior lin, apoi și-a înghițit saliva. Acesta fusese primul șoc după ce băuse poțiunea, începuse etapa de acțiune, anunțată de o ușoară, dar neplăcută amețeală, care însoțea adaptarea ochilor la întuneric.

Adaptarea a fost rapidă. Bezna nopții s-a risipit, totul în jur a căpătat nuanțe de gri, inițial vagi și înnegurate, treptat tot mai contrastante, clare și imaculate. Pe ulicioara care dădea în cheiul canalului și care o clipă mai târziu era la fel de întunecată ca interiorul unui poloboc de catran, Geralt putea distinge deja șobolanii rătăcind pe jgheaburi, adulmecând bălțile și crăpăturile din ziduri.

I se ascuțise auzul sub influența elixirului magic. Încâlceala de ulicioare, în care cu o clipă mai înainte se auzea doar cadența picăturilor de ploaie în jgheaburi, se trezise la viață, tresălta tumultuos. Auzea miorlăiturile pisicilor aflate în toiul luptei, hămăiturile câinilor de pe celălalt mal al canalului, hohotele de râs și chiotele din hanurile și cârciumile Oxenfurtului, chicotelile și lălăielile din taverne, trilurile îndepărtate și discrete ale unui flaut la care se interpreta o melodie ritmată. Reînviau casele întunecate și amorțite - Geralt începea să distingă sforăiturile celor care dormeau, tropăielile taurilor prin staule, fornăielile cailor prin grajduri. Dintr-una din casele din fundătura uliței răzbăteau înăbușit gâfâielile și gemetele spasmodice ale unei femei care făcea dragoste.

Sunetele se amplificau, creșteau în intensitate. Reușise să distingă cuvintele obscene ale unor cântece deșucheate; aflase numele

ibovnicului femeii care gemea. De deasupra canalului, din căsoiul pe piloni al lui Myhrman, vuiau bolmojelile îngăimate de vraciul pe care Filippa Eilhart îl adusese într-o stare de idioțenie totală și mai mult ca sigur permanentă.

Se revărsau zorile. Ploaia a încetat în cele din urmă, s-a stârnit vântul, care a împrăștiat norii. Cerul dinspre răsărit strălucea de-a binelea.

Șobolanii din fundătură s-au alarmat brusc, s-au furișat în direcții diferite, s-au pitit printre cutii și gunoaie.

Vrăjitorul a auzit pași. Să fi fost patru sau cinci inși, deocamdată nu putea să-și dea seama câți. S-a uitat în sus, dar n-a văzut-o pe Filippa.

Imediat a schimbat tactica. În cazul în care în grupul care se apropia s-ar fi aflat Rience, ar fi avut puține șanse să-l prindă. Ar fi fost nevoit să lupte mai întâi cu escorta, ceea ce nu-și dorea. În primul rând, întrucât el se afla încă sub influența elixirului, acești oameni ar fi trebuit să moară. Iar în al doilea rând, pentru că Rience ar fi avut timp să fugă.

Pașii se apropiau. Geralt a ieșit din umbră.

Din fundătură a apărut Rience. Vrăjitorul l-a recunoscut fără întârziere pe magician instinctiv, cu toate că nu-l mai văzuse până atunci. Cicatricea de la arsură, un cadou de la Yennefer, era mascată de umbra glugii.

Era singur. Escorta nu se arătase, rămăsese ascunsă în fundătură. Geralt a înțeles numaidecât de ce. Rience știa cine îl aștepta în fața casei vraciului. Rience se aștepta la o ambuscadă și totuși a venit. Vrăjitorul a înțeles de ce. Și chiar înainte de a auzi zăngănitul surd al spadelor scoase din teci. Ei bine, s-a gândit el. *Dacă asta vreți, foarte bine.*

– Ce plăcere să te vânez, i-a spus calm Rience. Nici nu-i nevoie să te caut. Vii singur acolo unde ești dorit.

– Același lucru se poate spune și despre tine, i-a răspuns senin vrăjitorul. Ai venit aici. Mi-am dorit să te văd aici și aici ești.

– Pesemne că l-ai sugrumat bine pe Myhrman ca să-ți povestească despre amuletă, ca să-ți arate unde este ascunsă. Și ca să-ți spună cum s-o activezi ca să dea de știre. Dar că amuleta înștiințează și avertizează în același timp, Myhrman n-a știut și n-a putut să-ți spună, chiar dacă-l frigeai pe cărbuni încinși. Am împărțit în stânga și-n dreapta o sumedenie de amulete. Știam că, mai devreme sau

mai târziu, o să dai peste una dintre ele.

De după colțul ulicioarei au răsărit patru bărbați. Se deplasau agale, cu grație și în liniște. Stăruiau în zona crepusculară și mânuiau spadele scoase din teci în așa fel încât să nu fie trădați de strălucirea lamelor acestora. Vrăjitorul, desigur, îi putea vedea destul de clar. Dar n-a dat de înțeles acest lucru. *Ei bine, criminalilor, s-a gândit el. Dacă asta vreți, de asta o să aveți parte.*

– Am așteptat, a continuat Rience, fără să se clintească din loc, și a venit momentul. Am de gând să scap pământul de greutatea ta, ciudățenie scârboasă!

– Ai de gând? Te cam supraestimezi. Nu ești decât un instrument. Un zbir năimit de către alții ca să se ocupe de sarcinile lor murdare. Cine te-a năimit, slugoiule?

– Cam multe vrei să știi, mutantule! Mă faci slugoi? Da' tu ce ești, oare? O grămadă de bălegar în mijlocul drumului, care trebuie dat la o parte ca să nu-și murdărească cineva ciubotele. Nu, n-o să-ți destăinui cine este acel cineva, chiar dacă aș putea s-o fac. O să-ți spun ceva în schimb, ca să ai la ce să te gândești în drum spre iad. Știu deja unde este nenorocita pe care o ocrotești atâta. Știu și unde se află magiciana aia a ta, Yennefer. Nu se sinchisesc de ea superiorii mei, dar am eu o pică personală pe cățeaua asta. De îndată ce termin cu tine, o să mă ocup și de ea. O s-o fac eu să-i pară rău că s-a jucat cu focul. Oh, da, ce-o să-i mai pară rău. Foarte mult timp de-acum încolo.

– N-ar fi trebuit să spui asta! i-a rânjit sinistru vrăjitorul, cuprins de o euforie de luptă provocată de reacția elixirului cu adrenalina. Cât timp nu spuneai așa ceva, mai aveai o șansă de supraviețuire. Acum n-o mai ai.

O vibrație puternică a medalionului său l-a avertizat de iminența unui atac. A sărit brusc într-o parte, scoțându-și fulgerător spada a cărei lamă scrijelită cu rune a anihilat valul violent și paralizant de energie magică lansat în direcția sa. Rience a făcut un pas înapoi, și-a ridicat mâna ca să repete gestul, dar s-a intimidat în ultimul minut. Fără să mai încerce altă magie a bătut în retragere în mare grabă spre fundătură. Vrăjitorul nu l-a putut ajunge, s-au aruncat asupra lui cei patru, care credeau că se mai află la adăpostul umbrei. Au scânteiat spadele.

Erau profesioniști. Toți patru. Experimentați, abili, antrenați să acționeze împreună. S-au postat în perechi, doi în stânga, doi în

dreapta. În perechi astfel încât unul se ascundea întotdeauna în spatele celuilalt. Vrăjitorul i-a ales pe cei din stânga. Euforiei induse de elixir i s-a adăugat furia.

Primul haidamac l-a atacat pe Geralt cu o fentă din dextră doar pentru ca apoi să se retragă și să-i dea ocazia celui din spate să lovească mișelește. Geralt s-a răsucit într-o piruetă, a trecut pe lângă ei și l-a retezat pe cel din spate dintr-o lovitură de spadă prin occiput, gât și spate. Era mânios, a lovit cu forță. Sângele a țâșnit ca dintr-o fântână arteziană pe zid.

Primul s-a retras rapid pentru a-i face loc celeilalte perechi. Aceștia s-au separat în atac, agitându-și spadele în două direcții, astfel încât putea fi parată doar una în timp ce cealaltă trebuia să lovească ținta. Geralt nu a încercat să pareze atacurile, s-a răsucit într-o piruetă, strecurându-se între cei doi. Ca să nu se ciocnească, amândoi au trebuit să-și schimbe ritmul armonios, pașii pe care îi învățaseră. Unul a reușit să se întoarcă grație unei fente agile, sărind sprinten ca o felină. Al doilea n-a mai avut timp. Și-a pierdut echilibrul și a căzut pe spate. Vrăjitorul s-a răsucit într-o piruetă în sens invers, străpungându-l cu lama spadei. Era mânios. A simțit cum tăișul ascuțit al lamei sale de vrăjitor îl străpunge pe haidamac în șira spinării. Un urlet pătrunzător s-a rostogolit cu ecou pe ulițe. Ceilalți doi, care mai rămăseseră, s-au năpustit asupra lui dintr-odată cu lovituri cărora le făcea față cu mare dificultate. S-a răsucit într-o piruetă, scăpând de avalanșa de lame scânteietoare. Dar, în loc să se rezeme de zid ca să se apere, a trecut la atac.

Nu s-au așteptat la așa ceva, n-au avut timp nici să sară și nici să se despartă. Unul a contracarat, dar vrăjitorul i-a evitat atacul, s-a învârtit, a tăiat în spate orbește, apreciind circulația aerului. Era mânios. A țintit pântecul. L-a nimerit. A auzit un strigăt înăbușit, dar n-a avut timp să se uite. Ultimul haidamac era deja lângă el și l-a lovit rapid dintr-o fandare la stânga. Geralt a parat în ultimul moment, static, fără rotație, din cvartă cu dextra. Namila, profitând de impulsul dobândit de la paradă, s-a întins ca un arc și a lovit rapid și puternic. Prea puternic. Geralt deja se învârtea. Lama haidamacului, mult mai grea decât lama vrăjitorului, a tăiat aerul, iar huliganul a trebuit să o urmeze. Impulsul l-a răsucit. Geralt a ajuns dintr-o semipiruetă exact lângă el, foarte aproape. I-a văzut fața contorsionată, ochii înfricoșați. Era mânios. A lovit. Scurt, dar puternic. Și fără greș. Drept în ochi.

A auzit țipătul pătrunzător al lui Shani, care se zbătea în

strânsoarea lui Jaskier pe podul ce ducea la casa vraciului.

Rience, aruncându-și mantia, se retrăgea spre fundătură, acoperindu-și fața cu mâinile ridicate, din care deja începea să se scurgă o lumină magică. Geralt a apucat spada în ambele mâini și a început să secere fără să stea pe gânduri în direcția magicianului. Acesta din urmă a cedat psihic. Fără să-și ducă până la capăt magia, a început să alerge, să țipe incoerent. Dar Geralt a înțeles. Și-a dat seama că Rience cere ajutor. Că imploră să fie salvat.

Și salvarea i-a venit. Ulicioara a fost scăldată într-o lumină orbitoare, pe zidul crăpat și mâlit al unei case a fulgerat un oval de foc de teleportare. Rience s-a repezit spre el. Geralt a sărit. Era mânios.

Toublanc Michelet a icnit, s-a făcut ghem, ținându-și în ambele brațe burta vătămată. Simțea cum îl părăsește tot sângele din trup, scurgându-i-se rapid printre degete. Nu foarte departe zăcea Flavius. O clipă mai devreme trupul îi mai dârdâia. Dar acum înțepenise. Toublanc și-a închis pleoapele, apoi a deschis ochii. Dar bufnița care ședea lângă Flavius se pare că nu era nici pe departe o halucinație, pentru că nu a dispărut. A icnit din nou, și-a întors capul.

O fătucă, foarte tânără judecând după voce, a țipat din toți rărunchii.

– Dă-mi drumul! Sunt răniți! Tre... Sunt la Medicină, Jaskier! Lasă-mă, n-auzi?

– N-ai cum să-i ajuți, i-a răspuns vocea surdă a numitului Jaskier. Nu după o spadă de vrăjitor... Nici să nu te apropii. Nu te uita... Te implor, Shani, nu te uita.

Toublanc simțea că cineva îngenunchează lângă el. Mirosea a parfum și a pene umede. Auzea o voce discretă, blândă, liniștitoare. Îi deslușea cu greu cuvintele, bruiate de țipetele agasante și smiorcăielile tinerei. Ale tinerei... studente la Medicină. Dar, dacă medicinista țipa, atunci cine stătea în genunchi lângă el? Taublanc a icnit.

– ...O să fie bine. Totul o să fie bine.

– Al nai... bii... Fir-ar ... a gemut. Rience... Ne-a spus... un derbedeu ordinar... Și când colo... era un vrăjitor... Ah... nu mai pot... Burta mea...

– Șșșt, șșșt, băiatul meu. Liniștește-te! E în regulă. Nu te mai doare.

Așa-i că nu te mai doare? Spune-mi cine v-a adus aici? Cine v-a pus în legătură cu Rience? Cine vi l-a recomandat? Cine v-a băgat în asta? Spune-mi, te rog, băiete. Și apoi totul o să fie bine. O să vezi, totul o să fie bine. Spune-mi, te rog.

Toublanc a simțit sânge în gură. Dar nu avea puterea să-l scuipe. Cu obrazul apăsat în pământul reavăn a întredeschis gura și sângele îi curgea de la sine.

Nu mai simțea nimic.

– Spune-mi, repeta vocea blândă. Spune-mi, fiule!

Toublanc Michelet, ucigaș profesionist de la vârsta de paisprezece ani, a închis ochii, și-a schimonosit fața într-un zâmbet sângeros. Și a șoptit ceea ce știa.

Iar când a deschis ochii, a văzut o lamă îngustă de pumnal, cu un mâner micuț de aur.

– Nu-ți fie frică! i-a spus vocea blândă, iar vârful pumnalului i-a atins tâmpla. N-o să te doară deloc.

Într-adevăr, nu l-a durut deloc.

L-a prins pe magician taman în ultimul moment, chiar înainte de teleportare. Își abandonase spada cu o clipă mai devreme și avea mâinile libere. A sărit și i-a înhățat cu degetele extinse bordura mantiei. Rience și-a pierdut echilibrul, smucitura l-a forțat să se aplece, l-a împins înapoi. S-a zbătut cu sălbăticie, cu o mișcare bruscă și-a rupt găitanele mantiei, s-a eliberat. Prea târziu.

Geralt l-a întors cu o lovitură a pumnului drept în umăr și imediat l-a lovit cu stângul la gât, sub ureche. Rience s-a clătinat, dar n-a căzut. Vrăjitorul l-a prins dintr-un salt și i-a tras cu putere un pumn în coaste. Magicianul a scos un geamăt, și-a agitat mâinile. Geralt l-a înșfăcat de poala dubletului, l-a întors și l-a trântit la pământ. Rience, cu genunchiul zdrobit, a ridicat mâna și a deschis gura gata să rostească un blestem. Geralt și-a încleștat pumnul și i l-a proiectat de sus. Direct în gură. Buzele i-au crăpat ca niște coacăze.

– Tocmai ai primit un cadou din partea lui Yennefer, i-a șuierat. Acum o să primești unul din partea mea.

L-a lovit din nou. Capul magicianului zvâcnea, fruntea și obrajii îi erau împroșcați cu sânge. Geralt a fost surprins un pic - nu simțise nicio durere, dar, fără doar și poate, fusese rănit în încăierare. Era sângele lui. Nu-i păsa, n-avea timp să-și caute rănile și nici să se ocupe de ele. Și-a strâns pumnul și l-a lovit din nou pe Rience. Era

mânios.

– Cine te-a trimis? Cine te-a năimit?

Rience i-a scuipat sânge pe față. Vrăjitorul l-a lovit din nou.

– Cine?

Ovalul de teleportare ardea și mai intens, lumina răspândită inunda fundătura. Vrăjitorul a simțit pulsațiile puternice ale ovalului, le-a simțit chiar înainte ca medalionul să înceapă să vibreze violent de avertizare.

Și Rience a simțit energia emanată de teleportal, a presimțit ajutorul care urma să-i vină. A urlat, s-a zbătut ca un pește uriaș. Geralt i-a implântat genunchiul în piept, a ridicat mâna, încrucișându-și degetele în semnul Aard, țintind teleportalul de foc. Mare greșeală.

Din portal nu a ieșit nimeni. Doar răspândea o forță, iar Rience a captat acea forță.

Din degetele încordate ale magicianului au răsărit crampoane de oțel de șase țoli. S-au înfipt în pieptul și în brațele lui Geralt cu scrâșnete surde. Un val de energie se degaja din crampoane. Vrăjitorul s-a aruncat înapoi dintr-un salt convulsiv. Șocul a fost de așa natură, încât a simțit și a auzit cum i se sparg dinții încleștați de durere. Cel puțin doi.

Rience a încercat să sară în sus, dar imediat a căzut din nou în genunchi, s-a îndreptat în patru labe spre teleportal. Geralt, gâfâind, și-a scos pumnalul din tureacul ciubotei. Magicianul se uita în urmă, sărea, se poticnea. Și vrăjitorul se poticnea, dar se deplasa mai repede. Rience a privit din nou în spate, a țipat. Geralt a apucat pumnalul în mână. Era mânios. Foarte mânios.

Ceva l-a apucat de spate, l-a doborât, l-a imobilizat. Medalionul din jurul gâtului pulsa energic, durerea ascuțită din umărul rănit clocotea spasmodic.

Cam la vreo zece pași în urma lui stătea Filippa Eilhart. O lumină opacă îi țâșnea din mâinile ridicate două dungi, două raze. Ambele îi atingeau spatele, strângându-i brațele ca niște clești luminoși. Geralt se zvârcolea, fără niciun rezultat. Nu se putea urni din loc. Putea doar să vadă cum Rience, cu un pas șovăielnic, atingea teleportalul, care pulsa cu o strălucire lăptoasă. Încet, fără nicio grabă, magicianul a pătruns în lumina ovalului de teleportare, a plonjat în ea ca un scafandru, a dispărut. O clipă mai târziu, după ce ovalul s-a stins, fundătura s-a cufundat pentru o vreme într-o beznă

impenetrabilă, densă, catifelată.

Undeva, în mijlocul labirintului de ulicioare, urlau niște pisici angrenate într-o încăierare. Geralt se uita la lama spadei pe care o scotea din teacă în timp ce se îndrepta spre magiciană.

– De ce, Filippa? De ce-ai făcut-o?

Magiciana a făcut un pas înapoi. Încă mai ținea în mână pumnalul pe care puțin mai devreme îl implântase în craniul lui Toublanc Michelet.

– De ce mă întrebi? Doar știi foarte bine.

– Da, a confirmat el. Acum știu.

– Ești rănit, Geralt. Nu simți durerea, pentru că ești încă sub efectul elixirului, dar uită-te cum sângerezi. Te-ai liniștit, m-aș putea apropia fără teamă, ca să te oblojesc? La naiba, nu te uita așa la mine! Nu te apropia de mine. Încă un pas și voi fi obligată să... Stai locului! Te rog! Nu vreau să-ți fac niciun rău, dar dacă te apropii...

– Filippa! a țipat Jaskier, susținând-o încă pe Shani care plângea. Ești nebună?

– Nu, a spus vrăjitorul cu greu. Este sănătoasă. Și știe foarte bine ce face. Mereu a știut ce face. Ne-a folosit. Ne-a trădat. Ne-a tras pe sfoară...

– Calmează-te! a repetat Filippa Eilhart. N-ai înțeles și nici nu trebuie să înțelegi. A trebuit să fac ceea ce am făcut. Și nu mă face trădătoare. Pentru că am făcut-o ca să nu trădez o cauză mai mare decât îți poți imagina. O cauză nobilă și importantă, atât de importantă încât trebuie să sacrific fără șovăire pentru ea chestiunile care contează mai puțin atunci când sunt nevoită să aleg. Geralt, la naiba, noi trăncănim aici, iar tu stai într-o baltă de sânge. Liniștește-te și lasă-ne să te oblojim, pe mine și pe Shani.

– Are dreptate! a țipat Jaskier. Ești rănit, la naiba! Trebuie să te bandajeze și s-o tăiem de aici! Vă puteți ciorovăi mai târziu cât vreți!

– Tu și cauza ta nobilă... Vrăjitorul, ignorându-l pe trubadur, a făcut un pas nesigur în față. Cauza ta nobilă, Filippa, ca și alegerea ta, nu este altceva decât un rănit, înjunghiat mortal cu sânge rece, după ce a spus ce ai vrut să știi și nu-mi era permis să aflu. Cauza ta nobilă este Rience, pe care l-ai lăsat să scape ca să nu dezvăluie numele stăpânului său. Ca să poată continua să ucidă. Cauza ta nobilă sunt aceste cadavre, care nu trebuiau să fie. Pardon, m-am exprimat greșit. Nu sunt cadavre. Doar chestiuni care contează mai

puțin!

– Știam eu că n-o să înțelegi.

– N-o să înțeleg, așa e. Niciodată. Dar știu despre ce este vorba. Cauzele voastre nobile, războaiele voastre, lupta voastră pentru salvarea lumii... Scopul vostru care vă scuză mijloacele... Deschide-ți urechile, Filippa. Auzi vocile, țipetele? Acești motani luptă pentru o cauză nobilă. Pentru supremația asupra mormanului de gunoi. Nu-i lucru de șagă, curge sânge și se jumulesc. Sunt în război. Dar pentru mine ambele războaie, și al vostru, și al motanilor, contează foarte puțin.

– Așa ți se pare, a șuierat magiciana. Dar totul o să înceapă să conteze pentru tine, și încă mai devreme decât crezi. Te afli în fața unei necesități și a unei alegeri. Te-ai încurcat în destin, dragul meu, mai mult decât îți poți imagina. Credeai că ai grijă de un copil, de o fetiță. Te-ai înșelat. Ai corcolit o văpaie, care în orice moment ar putea pune stăpânire pe toată lumea. Pe lumea noastră. A ta, a mea, a altora. Și va trebui să alegi. Ca și mine. Ca și Triss Merigold. Așa cum a trebuit să aleagă Yennefer. Pentru că Yennefer a ales deja. Cea care ți-a fost hărăzită este în mâinile ei, vrăjitorule. Tu însuți i-ai încredințat-o.

Vrăjitorul s-a cutremurat. Shani a strigat, s-a smuls din strânsoarea lui Jaskier. Geralt a oprit-o cu un gest, s-a îndreptat, s-a uitat în ochii negri ai Filippei Eilhart.

– Destinul meu, a spus el cu un efort, alegerea mea... O să-ți spun, Filippa, ce am ales. N-o să vă permit să o amestecați în urzelile voastre murdare și încâlcite pe Ciri. Vă avertizez. Oricine îndrăznește să-i facă rău lui Ciri va sfârși ca acei patru care zac aici. Nu jur și nici nu promit. N-am de ce. Pur și simplu avertizez. M-ați acuzat că sunt un tutore rău, că nu știu s-o apăr pe această copilă. O s-o apăr. Așa cum mă pricep eu mai bine. O să ucid. O să ucid fără milă...

– Eu te cred, a zis magiciana zâmbind. Te cred. Dar nu astăzi, Geralt. Nu acum. Pentru că în momentul de față abia te mai ții pe picioare de la cât sânge ai pierdut. Shani, ești gata?

Nimeni nu se naște magician. Se știu prea puține deocamdată despre genetică și despre mecanismele eredității. Prea puțin timp și prea puține resurse sunt dedicate cercetării. Din păcate, încercările de transmitere ereditară a abilităților magice se fac constant într-un mod, ca să spunem așa, natural. Iar rezultatele acestor pseudoexperimente se văd destul de bine prea adesea prin șanțurile târgurilor și pe sub zidurile templelor. Destul de adesea vedem și întâlnim debili și catatonici, precum și profeți, clarvăzători, oracole și făcători de miracole, niște bețivi de se pișă pe ei, cretini cu creierul degenerat de o Forță moștenită, de nestăpânit.

Acești tâmpiți și idioți pot avea, la rândul lor, urmași, cărora le pot transmite abilitățile lor și astfel să degenereze mai departe. Oare este cineva în măsură să prezică și să schițeze cum o să arate ultima verigă din acest lanț?

Cei mai mulți dintre noi, magicienii, își pierd capacitatea de a procrea din cauza modificărilor somatice și a dereglării glandei pituitare. Unii și cel mai adesea unele se adaptează magiei, menținându-și în același timp funcțiile gonadelor. Pot să conceapă și să dea naștere și au îndrăzneala să socotească aceasta un noroc și o binecuvântare. Iar eu repet: nimeni nu se naște magician. Și nici nu ar trebui să se nască! Fiind conștientă de importanța celor scrise, răspund la întrebarea adresată la Congresul din Cidaris. Răspund categoric: fiecare dintre noi trebuie să hotărască ce vrea să fie - magiciană sau mamă.

Cer sterilizarea novicelor. Fără nicio excepție.

Tissaia de Vries, *Izvorul otrăvit*

7

– Să vă spun ceva, a zis dintr-odată Iola a Doua, proptindu-și în șold coșul cu grăunțe. O să fie război. Așa a spus intendentul prințului care a venit după brânză.

– Război? Ciri și-a dat pe spate părul de pe frunte. Cu cine? Cu Nilfgaardul?

– N-am auzit chiar tot, a recunoscut novicea. Dar intendentul a spus că prințul nostru a primit ordine de la însuși regele Foltest. A chemat norodul sub arme și toate drumurile sunt înnegrite de soldați. Vai de mine și de mine! Ce-o să fie?

– Dacă o să fie vreun război, a intervenit Eurneid fără putință de tăgadă, o să fie cu Nilfgaardul. Cu cine altcineva? Iarăși! Zei, ce nenorocire!

– Oare nu cumva exagerezi cu războiul ăsta al tău, Iola?

Ciri a aruncat grăunțe puilor și găinilor care se îmbulzeau în jurul său într-o viermuială tumultuoasă.

– Poate, a continuat, e vorba doar de o nouă încăierare cu Scoia'taelii?

– Maica Nenneke l-a întrebat același lucru pe intendent, a spus Iola a Doua. Iar el i-a spus că nu, că de data aceasta nu este vorba despre veverițe. S-a poruncit ca pe la castele și pe la conace să se strângă provizii pentru caz de asediu. Și când te gândești că elfii atacă prin păduri, nu asediază castele! Intendentul a întrebat dacă templul ar putea da mai multă brânză și alte produse. Pentru rezerva castelului. A cerut până și pene de gâscă. Avem nevoie de o mulțime de pene de gâscă, a spus el. Pentru săgeți. Pentru arcurile

cu săgeți, vă dați seama? Oh, zei! O să avem multă treabă! O să vedeți! Vom avea de lucru până peste cap!

– Nu toate, a spus sarcastic Eurneid. Unele dintre noi nu-și murdăresc mânușițele. Unele lucrează doar de două ori pe săptămână. Ele n-au timp să muncească, pentru că se presupune că învață trucuri de magie. Dar, trebuie să recunoaștem, uneori mai pocnesc din degete sau aleargă încoace și-ncolo prin miriști culegând ierburi de leac. Știi despre cine vorbesc, Ciri, nu-i așa?

– Ciri poate că o să se ducă la războiul ăsta, a chicotit Iola a Doua. La urma urmei, este fiica unui cavaler, după cum umblă vorba! O războinică mare, cu o spadă nemaipomenită! În sfârșit, poate și ea să reteze scăfârlii în loc de urzici!

– Ei! Și tu, de colo! Ea este o magiciană puternică, zău! și-a încrețit năsucul Eurneid. O să-i prefacă pe toți dușmanii în șoareci de câmp. Hai, Ciri! Arată-ne tu o magie de-a ta care să ne lase cu gura căscată. Ia fă-te invizibilă sau fă ca să crească morcovii dinaintea noastră. Sau fă cumva ca puiii să se hrănească singuri. Hai, nu te mai lăsa rugată atâta! Fă-ne o magie!

– Magia nu-i pentru circ, a zis furioasă Ciri. Magia nu înseamnă trucuri ieftine.

– Bineînțeles, bineînțeles, a râs novicea. Nu-i pentru circ. Ce zici, Iola? Parc-ar vorbi scorpia de Yennefer!

– Ciri îi seamănă din ce în ce mai mult, și-a dat cu părerea Iola, umflându-și nările ostentativ. Chiar și miroase la fel. Cu siguranță e o pomadă magică, făcută din mandragoră sau din ambră. Te dai cu apă de colonie magică, Ciri?

– Nu! Eu folosesc săpun! Ceea ce voi folosiți cam rar!

– Hopa-hopa, s-a încruntat Eurneid. Ce înțepătoare, ce răutăcioasă! Ia te uită la ea!

– Înainte nu era așa, s-a înfoiat Iola a Doua. S-a schimbat de când e tot timpul cu magiciana asta. Doarme cu ea, mănâncă cu ea, nu se îndepărtează niciun pas de Yennefer. Nici pe la lecțiile din templu nu mai trece, iar pentru noi n-are nicio clipă liberă!

– Iar noi trebuie să-i facem toată treaba! Și în bucătărie, și în grădină! Uită-te și tu, Iola, la mâinile ei! Ca de prințesă!

– Așa este! a cucurigit Ciri. Cine are carte are parte! Cine a băut cerneala n-are decât să stea la măturăă!

– Tu zbori pe coada de mătură, nu-i așa? Magiciană de două parale!

– Ești o proastă!

– Ba tu ești proastă!

– Ba nu!

– Ba da! Hai, Iola, n-o mai băga în seamă! O magiciană nu-i o companie potrivită pentru noi.

– Bineînțeles că nu-i pentru voi! a țipat Ciri trântind la pământ coșul cu grăunțe. Găinile astea sunt o companie mai potrivită pentru voi!

Novicele, cârnindu-și nasul, au făcut stânga-mprejur, înconjurate de turma de păsări cotcodăcitoare.

Ciri a înjurat cu voce tare, repetând expresia favorită a lui Vesemir, al cărei sens nu-i era prea clar. Apoi a adăugat câteva cuvinte auzite din gura lui Yarpen Zigrin, a căror semnificație rămăsese un mister pentru ea. A tras un șut găinilor care se îmbulzeau în jurul grăunțelor împrăștiate. A ridicat coșul, l-a luat în mâini, apoi s-a învârtit într-o piruetă vrăjitorească și l-a aruncat ca pe un disc deasupra acoperișurilor de stuf ale cotețelor. S-a răsucit pe călcâie și a luat-o la fugă prin parc spre templu.

Alerga ușor, controlându-și abil respirația. Tot la al doilea copac pe lângă care trecea, efectua un salt agil în semipiruetă și tăia aerul cu o spadă imaginară, după care executa o eschivă și o fentă însușite de curând. Sărea peste gard cu dibăcie și ateriza sigură pe ea și lin, cu picioarele îndoite.

– Jarre! a strigat, înălțându-și privirea spre fereastra căscată în zidul de piatră al turnului. Jarre, ești acolo? Hei! Sunt eu!

– Ciri?

Băiatul s-a aplecat în afară.

– Ce faci aici?

– Pot să vin la tine?

– Acum? Hmm... Eh, bine, te rog... Te rog.

Ea a fugit în sus pe scări ca o furtună, surprinzându-l pe tânărul novice în momentul în care, întors cu spatele, își aranja în grabă îmbrăcămintea și dosea pe sub pergamente niște foi aflate pe masă.

Jarre și-a trecut o mână prin păr, și-a dres vocea și s-a înclinat jenat. Ciri și-a plantat degetele mari în interiorul centurii și și-a scuturat pletele cenușii.

– Ce știi despre războiul despre care toată lumea vorbește? a izbucnit. Vreau să știu și eu!

– Te rog, stai jos!

S-a uitat în jur, prin odaie. Erau patru mese mari, pline cu cărți și pergamente. Era doar un scaun. Și acela încărcat de hârțoage.

– Război? a îngăimat Jarre. Da, am auzit ceva zvonuri... Chiar te interesează asta? Tu, o copi... Nu, nu te așeza pe masă, te rog, abia am reușit să ordonez documentele astea... Stai pe scaun. Stai, stai, o să dau la o parte cărțile... Conița Yennefer știe că ești aici?

– Nu.

– Hmm... Dar maica Nenneke?

Ciri s-a încruntat. Știa despre ce e vorba. Jarre, un tânăr de șaisprezece ani, era discipolul preotesei, instruit să devină preot și cronicar. Trăia în Ellander, unde lucra ca grefier la judecătoria târgului, dar petrecea mai puțin timp în târg decât la templul lui Melitele, unde studia, rescria și scotea la lumină lucrări sfinte din biblioteca templului, zile întregi și, uneori, chiar și nopți. Ciri nu o auzise niciodată vorbind pe Nenneke, dar era cunoscut faptul că preoteasa nu dorea deloc ca Jarre să aibă de-a face cu tinerele novice. Și nici viceversa. Ucenicele, cu toate acestea, îl sorbeau din ochi pe băiat și sporovăiau cu el, luând în considerare diferitele posibilități pe care le poate oferi prezența în templu a cuiva care poartă pantaloni. Ciri era surprinsă peste măsură, deoarece Jarre era opusul a ceea ce, conform așteptărilor ei, ar trebui să reprezinte un bărbat atractiv. În Cintra, din câte își amintea ea, un bărbat atractiv atingea tavanul cu capul, iar umerii lui nu puteau trece de tocul ușii, blestema ca un pitican, răgea ca un bivol și duhnea de la treizeci de pași a sudoare de cal și a bere, indiferent de ora din zi sau din noapte. Bărbații care nu corespundeau acestei descrieri nu erau considerați demni de suspine și de bârfă de către domnițele de la Curtea reginei Calanthe. Ciri avusese ocazia să vadă și alți bărbați - pe druizii înțelepți și blânzi din Angren, pe veneticii sobri și triști din Sodden, pe vrăjitorii de la Kaer Morhen. Jarre era diferit. El era slab ca un par, nesuferit, purta haine largi, care răspândeau o duhoare de cerneală și praf, avea părul mereu unsuros, iar pe bărbie, în loc de barbă, avea șapte sau opt fire lungi, dintre care cam jumătate crescuseră dintr-un neg imens. Ciri chiar nu înțelegea ce le atrage la turnul lui Jarre. Îi plăcea să discute cu el, băiatul știa foarte multe, avea ce să învețe de la el. Dar în ultima vreme, când se uita la ea, avea o privire ciudată, cețoasă și cleioasă.

– Haide, a zis ea nerăbdătoare. Vrei să-mi spui sau nu?

– N-am ce să-ți spun! N-o să fie niciun război. Sunt doar zvonuri.

– Ei nu mai spune! a tras cu putere aer pe nas. Vasăzică prințul cheamă norodul sub arme așa, de pamplezir? Oștenii mărșăluiesc pe drumuri ca să-și omoare timpul? Lasă vrăjeala, Jarre! Tu stai prin târg, pe la castel, știi tu ceva!

– De ce n-o întrebi pe conița Yennefer?

– Conița Yennefer are lucruri mai importante de făcut, a pufnit Ciri, dar imediat a reflectat, a zâmbit simpatic, și-a fluturat genele. Oh, Jarre, spune-mi, te rog! Ești atât de deștept! Te pricepi să vorbești atât de frumos și de înțelept, aș sta să te ascult ore întregi! Te rog frumos, Jarre!

Băiatul s-a îmbujorat, ochii i s-au umezit și i s-au dilatat. Ciri a oftat ușor.

– Hmm... Jarre s-a legănat de pe un picior pe altul, și-a agitat mâinile, neștiind - era evident - ce să facă cu ele. Ce pot să-ți spun? Da, oamenii din târg vorbesc pe la colțuri, i-au pus pe jar cele petrecute în Dol Angra... Dar n-o să fie niciun război. Mai mult ca sigur. Poți să mă crezi.

– Desigur, eu pot, a pufnit ea. Dar aș prefera să știu pe ce se bazează siguranța asta a ta. Din câte știu eu, nu faci parte din consiliul prințului. Iar dacă ai fost cumva numit ieri guvernatorul provinciei, spune-mi și mie. Ca să te felicit, nu de alta.

– Studiez tratate istorice, s-a înroșit Jarre, și din ele poți afla mai multe decât dacă ai face parte din consiliu. Am citit *Istoria războaielor*, scrisă de mareșalul Pelligram, *Strategia* Ducelui de Ruyter, *Avantajele cavaleriei ușoare redaniene* a lui Bronibór... Iar la situația politică actuală mă pricep destul de bine, astfel încât să pot trage concluzii prin analogie. Știi ce este analogia?

– Sigur, a mințit Ciri scoțându-și un fir de iarbă din catarama cizmei.

– Dacă suprapunem istoria războaielor antice - băiatul își rătăcea privirea pe tavan - pe geografia politică actuală, putem să apreciem că incidentele minore de la frontieră, cum ar fi cel din Dol Angra, sunt sporadice și lipsite de importanță. Tu, ca ucenică în ale magiei, cunoști, de bună seamă, geografia politică actuală, nu-i așa?

Ciri nu i-a răspuns; a aruncat o privire distrată spre pergamentele de pe masă, apoi a început să răsfoiască o carte mare, legată în piele.

– Las-o, n-o atinge! s-a impacientat Jarre. Este o operă unică și extrem de valoroasă.

– Hai, că doar n-o mănânc!

– Ai mâinile murdare.

– Mai curate decât ale tale, în orice caz. Ia ascultă, ai cumva vreo hartă?

– Am, dar sunt ascunse în cufăr, a spus băiatul repede, dar văzând grimasa lui Ciri a oftat, a împins cu pieptul sulurile de pergament, a ridicat capacul, a îngenuncheat și a început să scotocească. Ciri, foindu-se în scaun și bălăngănindu-și picioarele, a continuat să foileteze cartea. Dintr-odată a alunecat dintre filele cărții o foaie cu imaginea unei femei cu părul pieptănat în bucle spiralate, complet goală, încolăcită într-o îmbrățișare cu un bărbat complet gol, cu barbă. Mușcându-și limba, fata rotea foaia în toate direcțiile, fără să-și poată da seama care era partea de sus și care era cea de jos. În cele din urmă a descoperit detaliul cel mai semnificativ din imagine și a pufnit-o râsul. Jarre, venind cu un sul mare de pergament la subraț, s-a făcut stacojiu la față și, fără să scoată un cuvânt, i-a luat foia din mână și a ascuns-o sub hârtiile împânzite pe masă.

– Este o operă unică și extrem de valoroasă, l-a luat în zeflemea. Analogii din-astea studiezi tu? Mai ai multe poze ca asta? Interesant, cartea este intitulată *Tratament și vindecare.* Tare-aș vrea să știu ce boală se tratează în felul ăsta.

– Te pricepi să citești Primele Rune? s-a mirat băiatul, mormăind cu jenă. Nu știam...

– Ei, multe nu știi tu... și-a ridicat nasul emfatic. Ce părere ai? Eu nu sunt o ucenică de rând, care dă de mâncare la găini. Sunt... o magiciană. Ei bine, arată-mi odată harta aia!

Amândoi au îngenuncheat pe podea, întinzând cu mâinile și genunchii foaia recalcitrantă care se încăpățâna să se rostogolească din nou în formă de sul. Ciri a fixat-o în cele din urmă într-un colț cu piciorul scaunului, iar Jarre a presat un alt colț cu o carte grea, intitulată *Viața și faptele marelui rege Radowid.*

– Hmm... Dar pe hărțulica asta nu se prea deslușește mare lucru! Nu mă pot orienta cu niciun chip... Unde suntem? Unde este Ellanderul?

– Aici, a indicat el cu degetul. Aici e Temeria, teritoriul ăsta. Aici este Wyzima, reședința regelui nostru, Foltest. Aici, în Valea Pontarului se află principatul Ellander. Iar aici... Așa, aici este templul nostru.

– Și ce lac este acesta? Că pe-aici n-avem niciun lac.

– Nu e un lac. E o pată de cerneală...

– Aha, bine. Și aici... Aici e Cintra. Așa-i?

– Da. La sud de Pesterâuri și de Sodden. Pe aici curge râul Yaruga, care se varsă în mare taman în Cintra. Nu știu dacă știi, dar această țară este invadată acum de nilfgaardieni...

– Știu, i-a retezat vorba, strângând din pumni. Știu foarte bine. Și unde e Nilfgaardul ăla? Nu văd țara asta nicăieri. E prea mică harta, nu e pe ea sau ce naiba? Dă-mi una mai mare!

– Hmm... Jarre și-a zgândărit negul din bărbie. N-am hărți așa de mari... Dar știu că Nilfgaardul e în altă parte, pe la miazăzi... Oh, cam pe-aici. Cred.

– Așa departe? s-a mirat Ciri, uitându-se la locul de pe podea indicat de băiat. Au venit tocmai de acolo? Și au cucerit toate țările întâlnite în cale?

– Da, e drept. Au cucerit Metinna, Maecht, Nazair, Ebbing, toate regatele de la miazăzi de Munții Amell. Aceste regate, precum și Cintra și Soddenul de Sus, sunt socotite provincii acum de nilfgaardieni. Dar n-au izbutit să pună stăpânire pe Soddenul de Jos, nici pe Verden și nici pe Brugge. Aici, pe Yaruga, trupele din cele patru regate i-au ținut piept, l-au învins în lupta...

– Știu, am învățat istorie! Ciri a plesnit harta cu palma deschisă. Ei bine, Jarre, hai să vorbim despre război! Stăm în genunchi pe geografia politică. Trage concluzii, prin analogie sau prin ce vrei tu. Sunt numai ochi și urechi.

Băiatul și-a dres glasul, s-a înroșit, apoi a început să explice, indicând zonele menționate pe hartă cu un condei din pană de gâscă.

– În prezent, granița dintre noi și Regatele de Miazăzi, ocupate de Nilfgaard, e dată, după cum se poate vedea, de râul Yaruga. Acesta este un obstacol aproape de netrecut. Nu îngheață aproape deloc, iar în sezonul ploios ajunge să transporte atâta apă, încât lățimea albiei este de aproape o milă. Pe o fâșie lungă, așa, pe-aici, curge printre versanți abrupți, inaccesibili, printre stâncile Mahakamului...

– Împărăția piticanilor și gnomilor?

– Da. Așa că Yaruga poate fi forțată doar aici, în cursul inferior, în Sodden și aici, în cursul mijlociu, în valea Dol Angra...

– În Dol Angra au fost acele... incidente?

– Stai. Tocmai îți explicam din ce cauză nicio armată nu este în momentul de față în măsură să treacă râul Yaruga. Ambele văi accesibile, prin care au traversat oștirile de veacuri, sunt puternic

întărite și apărate atât de noi, cât și de Nilfgaard. Uită-te pe hartă. Iată ce puzderie de cetăți sunt marcate. Uite, aici este Verden, aici Brugge, iar aici sunt Insulele Skellige...

– Și asta ce-i? Pata asta mare, albă?

Jarre s-a mutat mai aproape, iar Ciri i-a simțit căldura genunchiului.

– Brokilonul, i-a răspuns el. Este o zonă interzisă. Împărăția dryadelor de pădure. Și Brokilonul ne apără flancul. Driadele nu permit nimănui să treacă în sus. Nici nilfgaardienilor...

– Hmm... Ciri s-a aplecat deasupra hărții. Aici e Aedirn... Și târgul Vengerberg... Jarre! Astâmpără-te numaidecât!

Băiatul și-a smucit gura din părul ei, roșu ca racul.

– Nu vreau să-mi faci așa ceva!

– Ciri, eu...

– Am venit la tine cu un caz grav, ca o magiciană la un savant, a spus cu răceală și cu demnitate, pe un ton care o imita la perfecție pe Yennefer. Ai grijă cum te porți!

„Savantul" s-a înroșit și mai tare și a adoptat o mimică atât de stupidă, încât „magiciana" s-a abținut cu greu să nu izbucnească în râs și s-a aplecat din nou deasupra hărții.

– Cu toată geografia ta, a continuat, n-am ajuns la niciun rezultat. Îmi spui despre râul Yaruga, dar nilfgaardienii l-au trecut o dată. Ce i-ar împiedica acum?

– Atunci, și-a dres vocea Jarre, ștergându-și sudoarea apărută brusc pe frunte, erau împotriva lor numai Brugge-ul, Soddenul și Temeria. Acum suntem o alianță bine închegată. Ca la bătălia de la Sodden. Patru Regate. Temeria, Redania, Aedirn și Kaedwen....

– Kaedwen, a spus Ciri țanțoș. Da, știu despre ce alianță este vorba. Regele Henselt din Kaedwen îi acordă în taină un ajutor special regelui Demawend din Aedirn. Ajutor pe care i-l duce în butoaie. Iar când regele Demawend bănuiește că cineva îl trădează, umple butoaiele cu pietre. Îi întinde o capcană...

S-a oprit, amintindu-și că Geralt îi interzisese să vorbească despre cele întâmplate în Kaedwen. Jarre a privit-o cu suspiciune.

– Serios? Da' de unde știi tu toate astea?

– Am citit într-o carte scrisă de mareșalul Pelican, a pufnit. Și în alte analogii. Povestește-mi, așadar, despre ce s-a întâmplat în Dol Angra sau cum s-o mai fi numind. Da' mai întâi arată-mi unde se află.

– Aici. Dol Angra este o vale largă, drumul care duce dinspre miazăzi până la regatele Lyria și Rivia, la Aedirn, și mai departe până la Dol Blathanna și Kaedwen... Și prin Valea Pontarului până la noi, în Temeria.

– Și ce s-a întâmplat acolo?

– A fost o bătălie. Așa se pare. Nu prea știu despre asta. Dar vorbeau despre ea la castel.

– Păi, dacă a fost o bătălie, s-a încruntat Ciri, atunci, e război! Ce tot îndrugi verzi și uscate?

– Nu-i prima dată când a avut loc o bătălie, i-a explicat Jarre, dar ea vedea că era din ce în ce mai nesigur pe el. La graniță se petrec foarte multe incidente. Dar nu au nicio însemnătate.

– Și de ce n-au, mă rog?

– Este un echilibru de putere. Nici noi, nici nilfgaardienii nu putem face nimic. Și niciuna dintre părți nu poate să-i dea adversarului un *casus belli...*

– Ce să-i dea?

– Un motiv pentru iscarea războiului. Pricepi? Prin urmare, în Dol Angra incidentele armate sunt fără doar și poate atacuri accidentale, încăierări tâlhărești sau ciocniri cu contrabandiști... În niciun caz nu poate fi vorba de acțiuni ale unei armate în toată regula, nici din partea noastră, nici din partea nilfgaardienilor... Deoarece ar fi exact un *casus belli...*

– Aha. Ascultă, Jarre, ia spune-mi...

S-a oprit. Și-a ridicat capul dintr-odată, și-a dus repede degetele la tâmplă, s-a încruntat.

– Trebuie să plec, a spus ea. Conița Yennefer mă cheamă.

– O auzi? a fost curios băiatul. De la distanță? Cum așa...

– Trebuie să plec, a repetat, ridicându-se și scuturându-și praful de pe genunchi. Ascultă, Jarre. Mă duc cu conița Yennefer într-o misiune foarte importantă. Nu știu când ne întoarcem. Te avertizez că este o chestiune secretă, care le privește numai pe magiciene, așa că să nu cumva să pui întrebări.

Și Jarre s-a ridicat în picioare. Și-a aranjat hainele, dar tot nu știa ce să facă cu mâinile. Ochii i s-au umezit într-un mod grețos.

– Ciri...

– Ce?

– Eu... Eu...

– Nu știu ce vrei să-mi zici, a spus grăbită, uitându-se la el cu ochii ei mari de smarald. Din câte văd eu, nici tu nu știi. Mă duc. Rămas-bun, Jarre.

– La revedere... Ciri. Drum bun. O să... o să mă gândesc la tine...

Ciri a oftat lung.

– Iată-mă-s, coniță Yennefer!

A intrat în cameră ca o rachetă catapultată, a lovit ușa deschizând-o, a izbit-o de perete. Taburetul care-i stătea în cale amenința că-i va rupe un picior, dar Ciri a sărit peste el cu dexteritate, a efectuat o semipiruetă grațioasă și a simulat o lovitură de spadă, a râs fericită de reușita manevrei sale. Bineînțeles, în pofida rapidității mișcărilor, nu gâfâia, respira calm și armonios. Stăpânea deja perfect controlul respirației.

– Iată-mă-s! a repetat.

– În sfârșit! Dezbracă-te și în cadă cu tine! Hai iute, iute!

Magiciana nu s-a uitat în spate, nu s-a întors de la masă, a văzut-o pe Ciri reflectată în oglindă. Își pieptăna cu mișcări lente buclele umede negre, care se întindeau sub presiunea pieptenelui, pentru ca după o clipă să se onduleze din nou în valuri strălucitoare.

Fata și-a desfăcut cât ai zice pește cataramele cizmelor, le-a aruncat într-o parte, s-a eliberat de îmbrăcăminte și a aterizat în cadă stropind în jur. A înșfăcat săpunul și a început să-și spele energic antebrațele.

Yennefer stătea neclintită, uitându-se la fereastră, se juca cu pieptenele. Ciri pufnea, clipocea și scuipa, deoarece îi intrau clăbuci în gură. Clătina din cap, întrebându-se dacă nu cumva există vreo magie care să permită spălarea fără apă, săpun și pierdere de timp.

Magiciana a pus jos pieptenele, dar a continuat să privească gânditoare pe fereastră la norii de corbi și ciori care zburau spre răsărit cu croncănituri înspăimântătoare. Pe masa de lângă oglindă, alături de o cutie impresionantă de flacoane cu cosmetice, zăceau mai multe scrisori. Ciri știa că Yennefer le aștepta de multă vreme și că de primirea lor depindea momentul în care vor părăsi templul. Contrar celor spuse lui Jarre, fata nu avea nicio idee încotro se îndreptau și de ce. Dar în acele scrisori...

Plesnind apa cu mâna stângă ca să nu atragă atenția magicienei, și-a încrucișat degetele mâinii drepte, s-a concentrat pe o formulă, și-a pironit privirea pe scrisori și a trimis un impuls.

– Să nu îndrăznești! a avertizat-o Yennefer fără să se întoarcă.

– M-am gândit... și-a dres vocea. M-am gândit c-o fi vreuna de la Geralt...

– Dacă ar fi fost, ți-aș fi dat-o.

Magiciana s-a întors în scaun și s-a postat în fața ei.

– Te mai speli mult?

– Am terminat.

– Ridică-te, te rog!

Ciri s-a supus. Yennefer a zâmbit.

– Da, a spus magiciana. Gata cu copilăria, ai lăsat-o în urmă. Te-ai rotunjit pe unde trebuie. Lasă-ți mâinile în jos, coatele nu mă interesează. Haide, haide, lasă sfiala, fără falsă rușinare. Este corpul tău, cel mai natural lucru din lume. Faptul că te dezvolți, este la fel de natural. Dacă soarta ta s-a dovedit a fi diferită... Dacă nu era războiul ăsta, te-ai fi măritat de multă vreme cu vreun prinț sau cu vreun rege tânăr. Îți dai seama, nu-i așa? Am discutat despre problemele legate de sex destul de des și destul de limpede, cred că știi că ești o femeie în toată firea de-acum. Fiziologic, adică. Nu cred c-ai uitat ce-am discutat, nu?

– Nu. N-am uitat.

– Nădăjduiesc că nici în timpul vizitelor la Jarre nu ți-a făcut feste memoria, nu?

Ciri și-a închis ochii, dar numai pentru un moment. Yennefer nu i-a zâmbit.

– Șterge-te și vino aici, la mine, a spus ea cu răceală. Nu stropi, te rog!

Înfășurată într-un prosop, Ciri stătea pe un taburet, lângă genunchii magicienei. Yennefer a început s-o pieptene, tunzându-i din când în când câte o șuviță rebelă cu foarfeca.

– Ești supărată pe mine? a întrebat-o fata fără tragere de inimă. Pentru faptul că... am fost în turn?

– Nu. Dar lui Nenneke nu-i place deloc. Știi bine.

– Dar mie nu... Nu-mi pasă deloc de acest Jarre, Ciri s-a îmbujorat ușor. Eu doar...

– Ei, nu mai spune, a îngăimat magiciana. Tu doar... Ia n-o mai face pe copila, pentru că nu mai ești, să-ți intre bine în cap. Când te vede, băiatului ăluia îi curg balele și începe să se bâlbâie. N-ai băgat de seamă?

– Nu-i vina mea! Ce-ar trebui să fac?

Yennefer s-a oprit din pieptănat, a țintuit-o cu ochii săi violet, adânci.

– Nu te mai juca cu el! Altminteri, ești vrednică de tot disprețul.

– Dar nu mă joc cu el! Numai stăm de vorbă!

– Trag nădejde, a încleștat magiciana foarfeca, retezând o altă șuviță neascultătoare, că în timpul acestor taifasuri nu uiți ce ți-am cerut.

– Nu uit, cum să uit!

– Băiatul ăsta e isteț și inteligent. Doar o vorbă nechibzuită, aruncată la voia întâmplării l-ar putea conduce pe drumul cel bun, ar putea să-i atragă atenția asupra unor lucruri pe care nu ar trebui să le știe. Pe care nimeni nu ar trebui să le știe. Nimeni, absolut nimeni nu trebuie să-și dea seama cine ești.

– Nu uit, a repetat Ciri. N-am suflat o vorbă nimănui, poți să fii sigură. Spune-mi, din cauza asta trebuie să-i dăm zor cu plecarea? Ți-e teamă că cineva ar putea afla că sunt aici? De-aia?

– Nu. Din alte motive.

– Din cauză că... ar putea fi un război? Toată lumea vorbește despre un nou război! Toată lumea vorbește despre asta, coniță Yennefer.

– Da, a confirmat magiciana rece, crănțănind din foarfecă peste urechea lui Ciri. Este vorba despre un grup așa-numit neistovit. S-a vorbit despre războaie, se vorbește despre ele și se va vorbi mult și bine. Și nu fără motiv - războaie au fost și vor fi mereu. Apleacă-ți capul!

– Jarre spunea că... că nu va mai fi niciun război cu Nilfgaardul. Vorbea despre nu știu ce analogii... Mi-a arătat o hartă. Nici nu mai știu ce să mai cred. Nu știu ce-i cu analogiile alea, trebuie să fie ceva tare complicat... Jarre citește o droaie de cărți savante și o face pe deșteptul, dar cred că...

– Mă întreb ce crezi, Ciri.

– În Cintra... Atunci... Coniță Yennefer, bunica mea era mult mai deșteaptă decât Jarre. Regele Eist era și el deștept, navigase pe mare, văzuse de toate, chiar și narval și șarpe de mare, pun pariu că văzuse la viața lui mai mult de o analogie. Și la ce bun? Dintr-odată au răsărit nilfgaardienii... Ciri și-a lăsat capul în jos, vocea i s-a oprit în gâtlej. Yennefer a îmbrățișat-o, a strâns-o cu putere la piept.

– Din păcate, i-a spus încet. Din păcate ai dreptate, pramatie mică.

Dacă această capacitate de a profita de experiență și de a trage concluzii ar fi hotărâtoare, am fi uitat de mult ce înseamnă războiul. Dar pe cei care caută război niciodată nu i-au oprit în loc și nici nu i-au întors din drum experiențele sau analogiile.

– Atunci... Atunci e adevărat. O să fie război. De asta trebuie să plecăm?

– Hai să nu mai vorbim despre asta! Nu-ți face griji dinainte.

Ciri a pufnit.

– Am văzut deja un război, a murmurat. Nu vreau să mai văd unul. Niciodată. Nu vreau să mai fiu iar singură. Nu vreau să mă mai tem. Nu vreau să mai pierd iarăși totul, ca atunci. Nu vreau să-l pierd pe Geralt... nici pe tine, coniță Yennefer. Nu vreau să te pierd. Vreau să fiu cu tine. Și împreună cu el. Mereu.

– O să fii! vocea magicienei tremura ușor. Și eu o să fiu cu tine, Ciri. Mereu. Îți făgăduiesc.

Ciri și-a smiorcăit nasul. Yennefer a tușit încet, a pus jos foarfeca și pieptenele, s-a ridicat în picioare, s-a dus la fereastră. Ciorile croncăneau în zbor spre munți.

– Când am venit aici, a spus brusc magiciana cu vocea sa răsunătoare ca de obicei, ușor ironică. Când ne-am întâlnit pentru prima oară... Tu nu m-ai plăcut.

Ciri tăcea. Prima noastră întâlnire, s-a gândit ea. Îmi amintesc. Eram cu alte fete în Grotă, Ciubotica ne arăta plante și ierburi. Apoi a venit Iola Întâi, i-a șoptit ceva la ureche Ciuboțicii. Preoteasa s-a încruntat fără nicio tragere de inimă. Iola Întâi a venit la mine cu un aer ciudat. Pregătește-te, Ciri, mi-a spus, du-te iute la trapeză. Te cheamă maica Nenneke. A venit cineva.

O privire stranie, semnificativă, o emoție în ochi. Un murmur. Yennefer. Magiciana Yennefer. Mai iute, Ciri. Maica Nenneke te așteaptă. Și ea te așteaptă.

Am știut de îndată, se gândea Ciri, că era ea. Pentru că o văzusem. O văzusem noaptea trecută, în vis.

Ea.

Nu-i știam numele pe-atunci. În visul meu tăcea. Doar se uita la mine, iar în spatele ei, în întuneric, am văzut o ușă închisă...

Ciri a oftat. Yennefer s-a întors, steaua de obsidian de la gâtul ei scânteia în mii de reflexe.

– Ai dreptate, a recunoscut pe un ton grav fata, plonjându-și privirea în ochii violeți ai magicienei. Nu te-am plăcut.

– Ciri, i-a spus Nenneke, vino aici, apropie-te! Aceasta este conița Yennefer din Vengerberg, Maestră a Magiei. Nu te teme. Conița Yennefer știe cine ești. Poți avea încredere în ea.

Fata a făcut o reverență, împreunându-și mâinile într-un gest plin de respect. Magiciana, cu un foșnet al rochiei negre, lungi, s-a apropiat de ea, a luat-o de bărbie și i-a ridicat capul, destul de familiar, i l-a întors spre stânga, spre dreapta. Ciri a simțit cum o năvălesc furia și indignarea - nu era obișnuită să fie tratată astfel de cineva. Și, în același timp, i s-a înfipt spinul usturător al geloziei. Yennefer era foarte frumoasă. În comparație cu frumusețea palidă, discretă și destul de comună a preoteselor și novicelor pe care le vedea Ciri în fiecare zi, magiciana emana o frumusețe orbitoare, conștientă, chiar ostentativă, pe care avea grijă s-o scoată în evidență cu fiecare detaliu. Buclele sale negre, revărsate în cascadă pe umeri, străluceau reflectând lumina ca penele de păun, zbătându-se și ondulându-se cu fiecare mișcare. Ciri s-a simțit rușinată brusc, s-a jenat de coatele sale zdrelite, de mâinile sale crăpate, de unghiile sale rupte, de pletele sale cenușii, îngălate. Dintr-odată și-a dorit cu toată ființa să aibă ceea ce avea Yennefer - gâtul frumos, lung, împodobit cu o bentiță de catifea neagră cu o stea strălucitoare, frumoasă. Sprâncenele aliniate, conturate cu cărbune și genele lungi. Gura mândră. Și cele două rotunjimi care pulsau la fiecare respirație, apăsate de pânza neagră și dantela albă...

– Așadar, aceasta este faimoasa Surpriză - magiciana și-a încrețit ușor buzele. Uită-te în ochii mei, copilă!

Ciri s-a cutremurat, și-a îngropat capul între umeri. Nu, această trăsătură n-o invidia defel la Yennefer, nu-și dorea s-o aibă și nici măcar nu-și dorea s-o vadă. Privirea aceea, violetă, profundă ca un lac fără fund, cu o strălucire stranie, rece și malițioasă. O privire înfiorătoare.

Magiciana s-a întors spre preoteasa cea mare și voinică. Steaua de la gâtul ei ardea în razele soarelui care pătrundeau pe ferestrele trapezei.

– Da, Nenneke, a spus ea. Nu încape nicio îndoială. E destul să te uiți la ochișorii aceștia verzi ca să-ți dai seama că are ceva special. Frunte înaltă, sprâncene regulate, arcuite, o distanțare echilibrată a ochilor. Aripi fine ale nasului. Degete lungi. Pigmentul bizar al părului. E limpede că e vorba de sânge de elf, deși nu e prea mult

sânge din acesta în ea. Vreun străbunic sau vreo străbunică din neamul elfilor. Oare mă înșel?

– Nu-i cunosc originile, i-a răspuns calm marea preoteasă. Nu m-a interesat.

– Înaltă, pentru vârsta ei, a continuat magiciana, măsurând fata din ochi. Ciri clocotea de furie și de frustrare, se lupta cu dorința copleșitoare de a urla sfidător, de a țipa cu toată forța, de a tropăi și de a evada în parc, vărsând în cale vasul de pe masă și trântind ușa așa de tare, încât să se desprindă și să cadă tencuiala din tavan.

– E dezvoltată, Yennefer nu-și desprindea privirea de la copilă. A suferit în copilărie de vreo boală infecțioasă? Ah, cu siguranță că nici asta nu te-a interesat. Aici nu s-a îmbolnăvit deloc?

– Nu.

– Migrene? Leșinuri? Predispusă la răceală? Dureri menstruale?

– Nu. Numai visele alea.

– Știu. Yennefer și-a dat pe spate șuvița de păr de pe obraz. Mi-a scris despre asta. Din scrisoare se înțelege că n-au încercat niciun... experiment cu ea la Kaer Morhen. Mi-ar plăcea să cred că e adevărat.

– E adevărat. I-au dat numai stimulente naturale.

– Stimulentele n-au cum să fie naturale! a ridicat tonul magiciana. N-au cum! Tocmai aceste stimulente i-au accentuat simptomele de... La naiba, nu-l credeam în stare de o asemenea lipsă de responsabilitate!

– Calmează-te! Nenneke i-a aruncat o privire rece din care aproape că dispăruse dintr-odată orice urmă de respect. Ți-am spus c-au fost mijloace naturale absolut sigure. Iartă-mă, dragă, dar în acest domeniu mă pricep mai bine decât tine. Știu că ți-e foarte greu să accepți autoritatea cuiva, dar, în acest caz, sunt obligată să ți-o impun. Să nu mai vorbim despre asta.

– Cum vrei. Yennefer și-a țuguiat buzele. Hai, să mergem, copilă! N-avem prea mult timp la dispoziție, ar fi păcat să-l pierdem și pe acela.

Ciri abia-și mai stăpânea tremurul mâinilor, a înghițit în sec, s-a uitat întrebător la Nenneke. Fața marii preotese era serioasă și părea îngrijorată, iar zâmbetul cu care a răspuns la întrebarea nerostită de copilă era artificial și respingător.

– O să te duci acum cu conița Yennefer, i-a spus. Conița Yennefer va avea grijă de tine o vreme.

Ciri și-a plecat capul, și-a încleștat dinții.

– Cu siguranță ești surprinsă, a continuat Nenneke, că dintr-odată te ia sub protecția ei o Maestră a Magiei. Dar tu ești o fată isteață, Ciri. Îți imaginezi care este motivul. Ai moștenit de la strămoșii tăi anumite... însușiri. Știi ce vreau să spun. Ai venit la mine atunci, după acele vise, după alarma de noapte din dormitor. N-am știut cum să te ajut. Dar conița Yennefer...

– Conița Yennefer, a întrerupt-o magiciana, o să facă ce trebuie. Haide, copilă!

– Du-te! a dat din cap Nenneke, încercând în zadar să confere zâmbetului său o aparență de naturalețe. Du-te, draga mea! Ține minte că a avea ca tutore pe cineva precum conița Yennefer este o mare onoare. Să nu ne faci de rușine templul și nici pe noi, maestrele tale. Să fii ascultătoare.

O să fug la noapte, a decis în gând Ciri. Înapoi la Kaer Morhen. O să fur un cal din grajd și n-o să mă mai vadă. O să fug!

– Chiar așa, a murmurat magiciana.

– Ce? a ridicat preoteasa capul. Ce-ai spus?

– Nimic, nimic, a zâmbit Yennefer. Ți s-a părut. Sau poate mi s-a părut mie? Ia uită-te la pupila ta, Nenneke. Rea ca o pisică. Scântei în ochi, gata să pufnească, iar dacă și-ar putea ciuli urechile ca o pisică, ar face-o. Vrăjitoare în toată regula, ce mai! Trebuie ținută din scurt, să i se taie gheruțele.

– Mai multă îngăduință, caracteristicile marii preotese s-au înăsprit vizibil. Te rog, fii blândă și înțelegătoare cu ea, fii bună la inimă! Ea nu-i ceea ce crezi.

– Ce vrei să spui?

– Nu ți-e rivală, Yennefer.

Pentru un moment, ambele s-au măsurat din priviri, magiciana și preoteasa, iar Ciri a simțit o vibrație în aer, o forță stranie și înfiorătoare care prindea contur între ele. A durat numai o fracțiune de secundă, după care forța a dispărut, iar Yennefer a izbucnit într-un hohot natural de râs.

– Uitasem, a spus ea. Mereu de partea lui, nu Nenneke? Mereu plină de grijă pentru el. Ca mama pe care nu a avut-o niciodată.

– Iar tu mereu împotriva lui, a zâmbit preoteasa. Ca de obicei, nutrești o emoție puternică pentru el. Dar ți-o înăbuși cu toată îndârjirea, vrei s-o curmi de la rădăcină.

Ciri a simțit din nou cum îi creștea undeva în vintre o furie care îi zvâcnea în tâmple revoltă și împotrivire. Și-a adus aminte de câte ori

și în ce circumstanțe îi auzise numele. Yennefer. Numele care-i stârnea îngrijorare, numele care era simbolul unui secret periculos. Își închipuia care era secretul.

Ei discută deschis față de mine, fără jenă, s-a gândit ea, simțind cum mâinile încep din nou să-i tremure de furie. Nu se sinchisesc deloc de mine. Nu mă bagă în seamă. De parc-aș fi un copil. Discută despre Geralt cu mine, în prezența mea, cu toate că n-au voie, se tem... pentru că eu sunt...

Cine?

– Cât despre tine, Nenneke, a spus magiciana, ca de obicei te amuzi analizând emoțiile altora și pe deasupra le interpretezi negativ, în felul tău!

– Vasăzică îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala?

– N-am vrut să spun asta.

Yennefer și-a scuturat buclele negre, care luceau și se unduiau ca șerpii:

– Mulțumesc c-ai făcut-o în locul meu. Acum hai să schimbăm subiectul, te rog! Întrucât cel pe care l-am abordat este extrem de neinspirat. Se rușinează până și tânăra noastră novice. Iar în privința îngăduinței pe care mi-o ceri... O să fiu îngăduitoare. Cât despre bunătatea inimii, nu-i prea simplu, deoarece se crede că nu am un astfel de organ. Dar o scoatem noi la capăt. Nu-i așa, Surpriză?

I-a zâmbit copilei, iar Ciri, călcându-și pe inimă, în ciuda furiei și exasperării, a trebuit să-i întoarcă zâmbetul. Pentru că zâmbetul magicienei era neașteptat de dulce, prietenos, cordial. Și foarte, foarte frumos.

Asculta discursul lui Yennefer, întoarsă cu spatele ostentativ, prefăcându-se că toată atenția îi era concentrată asupra unui bondar care zumzăia într-o floare de nalbă crescută la poalele zidului templului.

– Nimeni nu m-a întrebat, a îngăimat.

– Ce să te întrebe?

Ciri s-a răsucit într-o semipiruetă, a tras cu furie un pumn în nalbă. Bondarul a zburat departe, zumzăind furios și amenințător.

– Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să mă înveți!

Yennefer și-a pus pumnii în șold, ochii i-au scăpărat.

– Ce coincidență! a șuierat ea. Închipuiește-ți că, la fel de bine, nici pe mine nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să te învăț. Cheful n-are

nici în clin, nici în mânecă cu asta. Nu accept pe oricine sub aripa mea, iar tu, în ciuda aparențelor, ai demonstrat, până la urmă, că ești oricine. Mi s-a cerut să verific ce e cu tine. Să examinez ceea ce ai în tine și dacă te amenință cumva. Iar eu, nu fără reținere, am fost de acord.

– Dar eu încă n-am fost de acord!

Magiciana și-a ridicat brațul, și-a fluturat mâna. Ciri a simțit o zvâcnire în tâmple și un țiuit în urechi, un zgomot ca acela provocat de înghițirea nodului din gât, dar mult mai intens. A fost toropită de o somnolență și o slăbiciune copleșitoare, de o oboseală care îi înțepenea gâtul, îi înmuia genunchii. Yennefer și-a lăsat mâna în jos și senzațiile au încetat imediat.

– Ascultă-mă cu atenție, Surpriză! i-a spus. Pot să te farmec cu ușurință, să te hipnotizez sau să-ți înlesnesc intrarea în transă. Pot să te paralizez, să-ți torn pe gât un elixir, să te despoi, să te pun pe masă și să te explorez ore în șir, luând câte o pauză de masă, iar tu să stai culcată cu ochii în tavan, incapabilă să-ți miști nici măcar globii oculari. Așa aș fi purces cu o mucoasă oarecare. Cu tine nu vreau să fac asta pentru că, la prima vedere, se poate vedea cu ochiul liber că ești o fată inteligentă și mândră, că ai caracter. Nu vreau să-ți fie rușine nici ție, nici mie. Față de Geralt. Pentru că el mi-a cerut să-ți verific abilitățile. Să te ajut să le stăpânești.

– Ți-a cerut? Cum așa? Mie nu mi-a spus nimic despre asta! Nu m-a întrebat nimic...

– O tot ții întruna, a întrerupt-o magiciana. Nimeni nu ți-a cerut părerea, nimeni nu s-a sinchisit să vadă ce vrei și ce nu vrei. Ai avut apucături de mucoasă încăpățânată și bleagă, care nu merită să fie băgată în seamă! Dar o să-mi iau inima în dinți și o să-ți pun o întrebare pe care nimeni nu ți-a pus-o. Te supui testelor?

– Ce-o să fie? Ce sunt testele astea? Și de ce...

– Ți-am explicat deja. Dacă nu pricepi, n-am ce să-ți fac. N-am de gând să-ți șlefuiesc percepția și nici să-ți dezvolt inteligența. Pot să testez la fel de bine și o fată isteață, și una toantă.

– Nu sunt toantă! Am priceput totul!

– Cu atât mai bine.

– Dar n-am stofă de magiciană! N-am nicio abilitate! N-o să ajung niciodată magiciană și nici nu vreau să fiu! I-am fost hărăzită lui Geralt... Am fost menită să fiu vrăjitoare! Am venit aici doar pentru o perioadă scurtă de timp! Mă întorc în curând la Kaer Morhen...

– Te uiți întruna la gâtul meu, a spus rece Yennefer, îngustându-și ușor ochii violet. Vezi ceva neobișnuit la el sau e doar invidie?

– Steaua asta... a murmurat Ciri. Din ce e? Pietricelele astea se mișcă și strălucesc atât de ciudat...

– Pulsează, a zâmbit magiciana. Acestea sunt diamante active, incrustate în obsidian. Vrei să le vezi de aproape? Să le atingi?

– Da... Nu!

Ciri s-a retras, și-a scuturat cu furie capul, încercând să alunge parfumul ușor de liliac și agrișe exalat de Yennefer.

– Nu vreau! s-a împotrivit. La ce bun? Nu mă interesează! Deloc! Sunt o vrăjitoare! Nu am puteri magice! Nu sunt născută să fiu magiciană, ar trebui să fie clar o dată pentru totdeauna, pentru că sunt... Și de altfel...

Magiciana s-a așezat pe un morman de pietre de la poalele zidului și s-a apucat să-și observe unghiile.

– ... Și de altfel, a terminat Ciri, trebuie să mă gândesc.

– Vino aici. Stai lângă mine!

Fata a ascultat-o.

– Am nevoie de timp ca să mă gândesc, a spus ea șovăitor.

– Pe bună dreptate. Yennefer a dat din cap, continuând să-și privească unghiile. E ceva serios. E nevoie de gândire.

Ambele au tăcut pentru un moment. Novicele care se plimbau prin parc le aruncau priviri curioase, șușoteau, chicoteau.

– Ei?

– Ce... ei?

– Te-ai gândit?

Ciri a sărit în picioare, a pufnit, a bătut din picior.

– Eu... eu... a suspinat înecându-se de furie. Îți bați joc de mine? Am nevoie de timp! Trebuie să mă gândesc! Mai mult! Toată ziua... și toată noaptea!

Yennefer și-a pironit privirea în ochii ei, iar Ciri și-a lăsat privirea în jos.

– Proverbul spune, a șoptit magiciana, că noaptea e un sfetnic bun. Dar, în cazul tău, Surpriză, noaptea nu poate să-ți aducă decât un alt coșmar. O să te trezești din nou în mijlocul țipetelor și durerilor, leoarcă de sudoare. O să-ți fie iar frică, frică de ceea ce ai văzut, frică de ceea ce n-o să fii în stare să-ți amintești. Și n-o să mai fie niciun somn toată noaptea. O să fie numai groază. Până în zori.

Fata s-a cutremurat, și-a lăsat capul în jos.

Surpriză! vocea lui Yennefer s-a schimbat ușor. Ai încredere în mine!

Brațele magicienei erau calde. Catifeaua neagră a rochiei nu cerea decât să fie atinsă. Parfumul de liliac și agrișe te amețea delicios. Îmbrățișarea calma și mângâia, relaxa, anihila tensiunea, potolea furia și revolta.

– Te vei supune testelor, Surpriză.

– O să mă supun, a răspuns, realizând că nu era nevoie să răspundă. Pentru că nu fusese întrebată.

– Nu mai știu ce să mai cred, a spus Ciri. Mai întâi ai zis că am puteri, căci am visele astea. Dar vrei să mă supui la probe, să mă verifici... Așa-i? Păi, am puteri sau n-am?

– La întrebarea asta ne vor răspunde testele.

– Teste și iar teste! s-a strâmbat. N-am nicio putere, îți spun eu, dacă aș fi avut, probabil că aș fi știut, nu-i așa? Dar, dacă totuși, din întâmplare, aș avea, atunci ce?

– Există două posibilități, a anunțat-o apatic magiciana deschizând fereastra. Va trebui ori să suprimăm aceste aptitudini, ori să te învăț să le stăpânești. Dacă ești talentată și vrei, voi încerca să-ți dau câteva cunoștințe elementare despre magie.

– Ce înseamnă „elementare"?

– De bază.

Erau singure în sala mare, pe care Nenneke o pusese la dispoziția magicienei, lângă bibliotecă, în aripa laterală, nefolosită a clădirii. Ciri știa că aceste săli erau rezervate pentru oaspeți. Știa că Geralt, ori de câte ori ședea în templu, locuia chiar aici.

– O să vrei să mă înveți? s-a așezat pe pat, și și-a plimbat mâna pe cuvertura de damasc. Și să mă duci de-aici, nu? Nu merg nicăieri cu tine!

– Atunci, am să plec singură, i-a spus glacial Yennefer dezlegând curelele desagilor. Și te asigur că n-o să-mi fie dor deloc. Ți-am spus deja că te voi instrui doar cu voia ta. De altfel, aș putea s-o fac și aici.

– Cât timp o să mă instru... înveți?

– Atâta timp cât o să vrei tu; magiciana s-a aplecat, a deschis sertarul scrinului, a scos dintr-o tășcuță veche de piele o curea, o pereche de cizme de blană și un urcior de lut îmbrăcat într-o împletitură de răchită. Ciri a auzit-o înjurând printre dinți, zâmbind

în același timp, a văzut-o cum le ascunde înapoi în scrin. A ghicit cui îi aparțineau. Cine le lăsase acolo.

– Ce înseamnă, atâta timp cât o să vreau eu? a întrebat-o. Dacă o să mă plictisesc sau n-o să-mi mai placă lecțiile alea...

– Atunci, ne oprim din învățare. Doar să-mi spui. Sau să-mi arăți.

– Să-ți arăt? Cum?

– Dacă ne hotărâm să începem instrucția, îți voi pretinde supunere absolută. Repet: absolută. Așa că dacă te saturi de lecții este suficient să dai dovadă de neascultare. Atunci, imediat terminăm cu lecțiile. Limpede?

Ciri a confirmat din cap, țintuind-o cu ochii săi verzi pe magiciană.

– În al doilea rând, a continuat Yennefer, despachetând desagii, îți voi pretinde sinceritate absolută. Nu vei avea voie să-mi ascunzi nimic, orice-ar fi. Nimic. Așadar, dacă simți că te-ai săturat, e suficient să începi să minți, să mă duci de nas sau să te închizi în tine. Dacă o să te întreb ceva și n-o să-mi răspunzi sincer, aceasta va însemna, de asemenea, încetarea imediată a studiului. M-ai înțeles?

– Da, a îngăimat Ciri. Dar această... sinceritate... funcționează în ambele sensuri? Adică o să am voie să-ți pun întrebări?

Yennefer a privit-o și gura i s-a răsucit straniu.

– Desigur, i-a răspuns după o clipă. E de la sine înțeles. Pe acest principiu se vor baza învățarea și instrucția pe care am de gând să ți le ofer. Onestitatea funcționează în ambele sensuri. Poți să-mi pui întrebări. În orice moment. Și îți voi răspunde. Sincer.

– La toate întrebările?

– La toate.

– Din acest moment?

– Da. Din acest moment.

– Ce este între tine și Geralt, coniță Yennefer?

Ciri aproape a leșinat, îngrozită de propria îndrăzneală și de tăcerea de gheață așternută după întrebare.

Magiciana s-a apropiat încetișor de ea, i-a pus mâinile pe umeri, a privit-o în ochi, de aproape, profund.

– Dor, i-a răspuns serios. Supărare. Speranță. Și suferință. Da, se pare că n-am omis nimic. Haide, acum să ne apucăm de teste, micuță viperă cu ochii verzi. Să vedem dacă ai aptitudini. Deși, după întrebarea pe care mi-ai pus-o, aș fi foarte surprinsă dacă s-ar dovedi că nu ai. Hai, urâțico!

Ciri s-a bosumflat.

– De ce-mi spui așa?

Yennefer i-a zâmbit din colțul gurii.

– Ți-am promis c-o să fiu sinceră.

Ciri s-a îndreptat enervată, s-a foit nerăbdătoare pe scaunul tare care îi lățise fundul după ore în șir de ședere.

– N-o să facem nicio brânză! a strigat, ștergându-și de masă degetul mânjit de cărbune. Nu-s bună de nimic... Nu-mi iese! Nu-s bună de magiciană! Am știut de la bun început, dar n-ai vrut să mă asculți! Nu m-ai luat în seamă!

Yennefer a ridicat din sprâncene.

– N-am vrut să te ascult, ai spus? Interesant. De regulă acord atenție fiecărei fraze rostite în prezența mea și mi-o notez în memorie. Cu condiția ca fraza să aibă cât de cât o noimă.

– Mereu îți bați joc de mine, a scrâșnit Ciri din dinți. Și am vrut să-ți spun numai... Ei bine, despre aceste aptitudini. Vezi tu, acolo, în Kaer Morhen, în munți... N-am fost în stare să fac niciun semn vrăjitoresc. Niciunul!

– Știu.

– Știi?

– Știu. Dar asta nu înseamnă nimic.

– Cum adică? Bine... Dar asta nu e tot!

– Am ascultat cu atenție.

– Nu sunt bună. Nu înțelegi asta? Sunt... prea tânără.

– Eu eram și mai tânără când am început.

– Dar, cu siguranță, nu erai...

– Ce vrei să spui, copilă? Nu te mai bâlbâi! Du fraza până la capăt, te rog!

– Pentru că... Ciri și-a coborât capul, roșind. Pentru că Iola, Myrrha, Eurneid și Katje în timpul mesei au râs de mine și mi-au spus că n-o să se lipească magia de mine și că nu sunt în stare să fac farmece, pentru că... pentru că sunt... virgină, adică...

– Imaginează-ți că știu ce înseamnă, a întrerupt-o magiciana. Cred c-o să mi-o iei în nume de rău, o să spui că iar îmi bat joc de tine, dar te anunț cu regret că vorbești prostii. Să ne întoarcem la teste.

– Sunt virgină! a repetat Ciri recalcitrant. La ce bun testele? O virgină nu poate face magie!

– Nu văd altă ieșire. Yennefer s-a lăsat pe spătarul scaunului. Du-te, pierde-ți virginitatea, dacă te încurcă atâta. O să te aștept. Dar grăbește-te, dacă poți!

– Îți bați joc de mine?

– Ți-ai dat seama? a zâmbit ușor magiciana. Felicitări! Ai trecut primul test de perspicacitate. Acum să trecem la adevăratul test. Fii atentă, te rog. Uite: în acest desen sunt patru pini. Fiecare are un număr diferit de ramuri. Desenează în acest loc gol un al cincilea care s-ar potrivi cu cei patru.

– Pinii sunt proști, a decretat Ciri, scoțând limba și desenând cu cărbunele un copac ușor răsucit. Și plictisitori! Nu înțeleg ce-au pinii de-a face cu magia? Hî? Coniță Yennefer! Mi-ai promis că-mi răspunzi la toate întrebările!

– Îmi pare rău, a oftat magiciana luând foaia și uitându-se cu ochi critic la desen. Am senzația că o să regret această promisiune. Ce-au pinii în comun cu magia? Nimic. Dar ai desenat corect și la timp. Într-adevăr, pentru o fecioară este foarte bine.

– Râzi de mine?

– Nu. Nu râd decât foarte rar. Am nevoie de un motiv bine întemeiat ca să râd. Concentrează-te pe noua foaie, Surpriză. Sunt desenate șiruri de stele, cercuri, triunghiuri și cruci și în fiecare șir se află un număr diferit din fiecare elemente. Gândește-te și răspunde-mi: Câte stele ar trebui să fie în ultimul șir?

– Stelele sunt proaste!

– Câte, copilă?

– Trei!

Yennefer a plonjat într-o tăcere lungă, cu ochii ațintiți pe un detaliu al ușii sculptate a scrinului. Rânjetul de pe buzele lui Ciri a început să dispară încet, iar în cele din urmă a dispărut complet, fără urmă.

– Poate că te-ai întrebat, a articulat foarte lent magiciana, continuând să admire scrinul, ce se întâmplă în cazul în care îmi dai răspunsuri în dodii, stupide. Te-ai gândit, probabil, că nu observ, pentru că răspunsurile tale nu mă interesează? Te-ai gândit greșit. Te-ai gândit, poate, că o să ajung la concluzia că ești o proastă? Te-ai gândit greșit. Iar dacă te-ai plictisit de teste și ai vrut ca să te distrezi, să mă testezi pe mine... Ei bine, acum ești mulțumită? Oricum, testul s-a terminat. Dă-mi foaia.

– Iartă-mă, coniță Yennefer, fata și-a lăsat capul în jos. Aici ar

trebui să fie... o stea. Îmi pare foarte rău. Te rog să nu te superi pe mine.

– Uită-te la mine, Ciri.

Și-a ridicat privirea uimită. Pentru că magiciana îi pronunțase pentru prima dată numele.

– Ciri, a spus Yennefer, să știi că, în ciuda aparențelor, mă enervez la fel de rar cum râd. Nu m-am supărat. Dar, cerându-ți iertare, mi-ai dovedit că nu m-am înșelat în privința ta. Acum ia foaia următoare. După cum vezi, sunt cinci căsuțe. Deseneaz-o pe-a șasea...

– Iar? Eu chiar nu pricep de ce...

– ...Pe-a șasea! Vocea magicienei devenise periculoasă, iar ochii îi fulgerau cu vâlvătăi violete. Aici, în acest loc gol. Nu mă face să repet, te rog.

După merișoare, pinișori, steluțe, peștișori și căsuțe a venit rândul labirinturilor, în care trebuia găsită foarte repede ieșirea, al liniilor ondulate, al petelor care păreau gândaci striviți, al altor imagini bizare și mozaicuri, din cauza cărora te uitai cruciș și ți se învârtea capul. Apoi a fost o mingiucă strălucitoare pe un fir la care trebuia să te uiți fix o lungă perioadă de timp. Să te uiți fix era mai plictisitor decât o zi de post, Ciri obișnuia să adoarmă din când în când. Lui Yennefer, în mod surprinzător, nu-i păsa, dar câteva zile mai devreme țipase la ea amenințător pentru încercarea de a trage un pui de somn pe una dintre petele în formă de gândaci.

De la atâta stat aplecată asupra testelor, pe Ciri o durea gâtul și spatele și cu fiecare zi care trecea, o durea din ce în ce mai tare. Jinduia după mișcare și aer curat și, având în vedere înțelegerea avută în privința sincerității, i-a povestit lui Yennefer. Magiciana a privit-o senin, ca și cum se așteptase de mult.

În următoarele două zile, ambele au alergat prin parc, sărind peste șanțuri și obstacole din bușteni sub privirile amuzate sau compătimitoare ale preoteselor și novicelor. Au făcut gimnastică, au făcut echilibristică mergând pe partea de sus a zidului care delimita livada de dependințe. Spre deosebire de antrenamentele de la Kaer Morhen, exercițiile cu Yennefer erau întotdeauna însoțite de teorie. Magiciana a învățat-o să respire controlând mișcările pieptului și diafragmei cu o apăsare puternică a mâinilor. I-a explicat regulile mișcărilor, acțiunea mușchilor și a oaselor, i-a arătat cum să se odihnească, să se relaxeze și să se învioreze.

În timpul uneia dintre ședințele de relaxare, Ciri, întinsă pe iarbă, cu ochii la cer, i-a pus o întrebare care o chinuia.

– Coniță Yennefer? Când o să punem capăt testelor ăstora?

– Te-ai plictisit?

– Nu... Dar aș vrea să știu dacă sunt potrivită pentru magie.

– Ești.

– Știi deja?

– Am știut-o de la început. Puțini oameni sunt capabili să observe acțiunea steluței mele. Foarte puțini. Tu ai remarcat-o imediat.

– Dar testele?

– Sunt încheiate. Știu deja despre tine ceea ce am vrut să știu.

– Dar anumite sarcini... Nu le-am îndeplinit cu bine. Chiar tu însăți ai spus că... Chiar ești sigură? Nu te înșeli? Ești sigură că am puteri?

– Sunt sigură.

– Dar...

– Ciri! Magiciana dădea impresia că era amuzată și iritată în același timp. De când stăm întinse pe pajiște, ți-am vorbit fără să-mi folosesc vocea. Se numește telepatie, amintește-ți. Și, după cum probabil ai constatat, am conversat fără opreliști.

– Magia – Yennefer, privind cerul de deasupra dealurilor, și-a sprijinit mâna pe șa – este, în opinia unora, încarnarea Haosului. Este cheia cu care se poate deschide ușa interzisă. Ușa în spatele căreia se ascunde coșmarul, groaza și o oroare nemaipomenită, în spatele căreia se dezvoltă forțe ostile, distructive, puterile Răului pur, care ar putea distruge nu numai pe cei care ar deschide ușa, ci întreaga lume. Și pentru că nu lipsesc cei care manipulează aceste uși, odată cineva va face o greșeală și atunci sfârșitul lumii va fi inevitabil. Magia este, prin urmare, răzbunarea și arma Haosului. Faptul că după Conjuncția Sferelor oamenii au învățat să folosească magia este un blestem care va duce la pieirea lumii. A omenirii. Și așa este, Ciri. Aceia care consideră că magia este Haos nu greșesc.

Armăsarul jugănit al magicienei a nechezat ascuțit, s-a urnit din loc sub imboldul călcâielor călăreței și a mers la pas încet pe mirișteCiri și-a îndemnat calul și a ajuns-o din urmă. Buruienile ajungeau până la etrieri.

– Magia, a reluat Yennefer după o clipă, este, în opinia altora, o artă. O artă grandioasă, elitistă, capabilă de a crea lucruri frumoase

și neobișnuite. Magia este un talent pe care îl au puțini aleși. Ceilalți, cei lipsiți de talent, pot doar să privească cu admirație și cu invidie rezultatele muncii artiștilor, pot aprecia operele astfel create, cu sentimentul că fără aceste lucrări și fără acest talent lumea ar fi mai săracă. După Conjuncția Sferelor, faptul că unii aleși și-au descoperit talentul și magia din ei, că au regăsit în ei această Artă este o binecuvântare pentru frumusețea acestei lumi. Și chiar așa este. Și cei care simt că magia este o artă au dreptate.

Deasupra colinei rotunjite și denudate, care ieșea la iveală ca spinarea unui prădător aflat la pândă, zăcea o stâncă enormă sprijinită pe o serie de alte pietre mai mici. Magiciana își îndrepta calul în direcția ei fără să-și întrerupă lecția.

– Mai există și unii care susțin că magia înseamnă Știință. Pentru a o controla nu sunt de-ajuns talentul și capacitățile înnăscute. Sunt indispensabili ani buni de studii amănunțite și de muncă istovitoare, este nevoie de perseverență și de disciplină interioară. Magia dobândită astfel este o cunoaștere ale cărei limite sunt în mod constant lărgite grație minților luminate și dinamice, grație experienței, experimentului, practicii. Magia astfel dobândită înseamnă progres, dezvoltare, schimbare. Înseamnă plugul, războiul de țesut, moara de apă, cuptorul, macaraua și scripetele. Înseamnă mișcare continuă. Spre înalt. Spre mai bine. Spre stele. Faptul că după Conjuncția Sferelor am descoperit magia ne va permite într-o bună zi să ajungem la stele... Descalecă, Ciri.

Yennefer s-a apropiat de monolit, a pus mâna pe suprafața aspră a stâncii, înlăturând cu grijă praful și frunzele uscate.

– Cei care consideră că magia înseamnă Știință, a reluat ea, au, de asemenea, dreptate. Ține minte, Ciri. Și acum vino aici, la mine.

Fata a înghițit în sec. Magiciana a luat-o de braț.

– Ține minte, a repetat. Magia înseamnă Haos, Artă și Știință. Înseamnă blestem, binecuvântare și progres. Totul depinde de cine folosește magia și în ce scop. Iar magia este pretutindeni. Peste tot în jurul nostru. E lesne de ajuns la ea. Ajunge doar să întinzi mâna. Iată. Îmi întind mâna.

Cromlehul s-a cutremurat vizibil. Ciri a auzit un vuiet monoton, îndepărtat, un huruit venit din măruntaiele pământului. Buruienile s-au unduit, aplatizate de vântul abătut din senin pe colină. Cerul s-a întunecat instantaneu, fiind acoperit de norii care se deplasau cu o viteză uimitoare. Fata a simțit picături de ploaie pe față. Și-a mijit

ochii în fața vâlvătăii fulgerului care îmbrățișa subit orizontul. S-a lipit instinctiv de magiciană, de părul ei negru care mirosea a liliac și agrișe.

– Pământul pe care călcăm. Focul care nu se stinge niciodată dinlăuntru. Apa din care a apărut întreaga viață și fără de care viața ar fi imposibilă. Aerul pe care îl respirăm. Ajunge doar să întindem mâna ca să le guvernăm, ca să le obligăm să ni se supună. Magia se află peste tot. Se află în aer, în apă, în pământ și în foc. Se află și după ușa pe care Conjuncția Sferelor ne-a trântit-o în față. De acolo, din spatele ușii închise, magia își întinde uneori mâna spre noi. După noi. Știi asta, nu-i așa? Ai simțit atingerea magiei, o atingere a mâinii din spatele ușilor închise. De la această atingere te-a pătruns teama. Teama care ne pătrunde pe toți. Pentru că în fiecare dintre noi este Haos și Ordine, Bine și Rău. Dar putem și trebuie să le controlăm. Trebuie să învățăm s-o facem. Și o să înveți, Ciri. De aceea te-am adus aici, la această stâncă, aflată din vremuri străvechi la intersecția venelor în care pulsează forța. Pune mâna pe ea!

Blocul de piatră se cutremura, vibra și împreună cu el se cutremura și vibra întreaga colină.

– Magia îți întinde mâna, Ciri. Vine să te caute, copilă ciudată, Surpriză, Copilul Sângelui Vechi, al Sângelui Elfilor. Copilă ciudată, prinsă între ițele Mișcării și Schimbării, ale Distrugerii și Renașterii. Destinată și Predestinată. Magia îți întinde mâna din spatele ușilor închise, vine după tine, un grăunte mic de nisip în angrenajul Orologiului Sorții. Îți întinde ghearele Haosului, care nu este încă sigur dacă îi vei deveni unealtă sau obstacol în planurile sale. Ceea ce îți arată Haosul în vise este tocmai această incertitudine. Haosului îi este frică de tine, Copilul Destinului. Și vrea să te facă să simți și tu teama.

Un fulger a străpuns tenebrele, urmat de un tunet tărăgănat. Ciri tremura de frig și de spaimă.

– Haosul nu-ți poate arăta cum e el cu adevărat. Așa că îți arată viitorul, îți arată ce ți se va întâmpla. Vrea să te facă să-ți fie frică de zilele care urmează, pentru ca teama de ceea ce se poate întâmpla ție sau apropiaților tăi să înceapă să te controleze și să te subjuge complet. Prin urmare, Haosul îți trimite vise. Acum o să-mi arăți ce vezi în aceste vise. O să te sperii. După care o să uiți și o să-ți controlezi frica. Uită-te la steaua mea, Ciri. Nu-ți dezlipi ochii de la ea!

A fulgerat. A tunat.

– Vorbește! Îți poruncesc!

Sânge. Buzele zdrelite și învinețite ale lui Yennefer se mișcau în tăcere, sângele îi curgea din gură. În galop defilau stânci albe. Calul necheza. Un salt. Neantul, abisul. Un țipăt. Un zbor, un zbor fără sfârșit. Abisul...

Fum la capătul abisului. Trepte care duc în adânc. Va'esse Deireadh eigean aep... Ceva se termină... Ce anume?

Elaine blath, Feainnewedd... Copilul Sângelui Vechi?

Vocea lui Yennefer pare să vină de departe, este sugrumată, trezește ecouri între zidurile de piatră umedă care picură. Elaine blath...

– Vorbește!

Ochii săi violet strălucesc, ard în mijlocul chipului său sfrijit, chircit, înnegrit de chinuri, acoperit de furtuna părului negru, încâlcit, îngălat. Beznă. Umezeală. Duhoare. Răcoare pătrunzătoare a zidurilor reci, de piatră. Frig metalic în încheieturile mâinilor, în glezne...

Abis. Fum. Trepte care duc în adânc. Trepte pe care trebuie să cobori. Trebuie, pentru că... pentru că ceva se termină. Pentru că se apropie Tedd Deireádh, Vremea Sfârșitului, Veacul Viforniței Lupului. Vremea Frigului Alb și a Luminii Albe...

Leuța trebuie să moară! Din rațiuni de stat!

Hai să mergem, a spus Geralt. În jos, pe trepte. Trebuie. N-avem încotro. N-avem altă cale. Doar pe trepte. Până jos!

Buzele lui nu se mișcă. Sunt livide. Sânge, sânge peste tot... Scara întreagă e însângerată... Atenție, e alunecos... Pentru că un vrăjitor se împiedică o singură dată... Luciul lamei. Strigăt. Moarte.

În jos. În jos, pe scări. Fum. Foc. Galop turbat, ropot de copite. Vâlvătăi de jur împrejur.

Prinde-te! Prinde-te, Leuță din Cintra!

Un cal negru nechează, cabrează. Prinde-te!

Calul negru dansează. Prin vizorul coifului împodobit cu aripile unei păsări de pradă strălucesc și ard ochi neîndurători.

O spadă largă, reflectând strălucirea incendiului, cade șuierând. Eschivă, Ciri! Fentă! Piruetă, paradă! Eschivă! Eschivă! Prea lent!!!

Lovitura îi orbește strălucirea ochilor, îi scutură întregul corp. Durerea o paralizează pe moment, o amorțește, apoi explodează brusc cu o forță înfiorătoare, își înfige colții ascuțiți în obrazul

fraged, o trage, o târâie, radiază în gât, în stern, în piept, în plămâni...

– Ciri!

A simțit pe șira spinării și pe ceafă răcoarea pietrei aspre și inerte. Nu-și putea aminti când se așezase jos. Yennefer era în genunchi lângă ea. Cu un gest blând, dar hotărât i-a desfăcut degetele, i-a tras mâna de pe obraz. Obrazul îi clocotea, zvâcnea cu durere.

– Mamă... a gemut Ciri. Mamă... Mă doare! Mamă...

Magiciana i-a atins fața. Mâna îi era rece ca gheața. Durerea i-a dispărut pe loc.

– L-am văzut... a șoptit copila închizând ochii. Pe cel din visele mele... pe cavalerul negru... Geralt... Și apoi... tu... te-am văzut, coniță Yennefer!

– Știu.

– Te-am văzut... am văzut cum...

– Niciodată. Niciodată nu va trebui să-l mai vezi. Niciodată nu-l vei mai visa. Îți voi da o putere care te va ține departe de aceste coșmaruri. De aceea te-am adus aici, Ciri, pentru a-ți arăta puterea aceasta. Începând de mâine, o să ți-o transmit.

Au urmat zile grele, pline de activități, zile de studiu intens și de muncă istovitoare. Yennefer era fermă, exigentă, uneori dură, alteori autoritară și amenințătoare. Dar niciodată nu era plictisitoare. Altădată Ciri abia-și mai ținea pleoapele deschise la școala templului, din când în când se întâmpla să ațipească în timpul lecțiilor, datorită vocilor monotone și blânde ale lui Nenneke, Iolei Întâi, Ciuboțicii sau ale altor maestre preotese. Cu Yennefer era imposibil. Și nu numai datorită timbrului vocii magicienei, care folosea fraze scurte și puternic accentuate. Ci mai ales datorită materiei predate. Știința magiei. Un domeniu fascinant, interesant, captivant.

Ciri își petrecea cea mai mare parte a zilei împreună cu Yennefer. Revenea în dormitor noaptea târziu, se prăbușea pe pat și adormea bușteан. Novicele care se plângeau că sforăie îngrozitor încercau să o trezească. În van.

Ciri dormea adânc.

Fără vise.

– Pe toți zeii! Yennefer a oftat resemnată, răsfirându-și buclele

negre cu ambele mâini și lăsându-și capul în jos. Hai, că-i atât de simplu! Dacă nu ești în stare să stăpânești acest gest, ce-o să faci cu cele mai grele?

Ciri s-a întors, și-a șoptit ceva în barbă, a pufnit, și-a frecat mâna înțepenită. Magiciana a oftat din nou.

– Mai uită-te o dată la desen, vezi cum ar trebui să-ți ții degetele. Fii atentă la săgețile explicative și la runele care descriu gestul ce trebuie făcut!

– M-am uitat deja pe desen de o mie de ori! Înțeleg runele! Vort, cáelme. Ys, veloë. Spre exterior, lent. Împrejur, repede. Mâna... așa?

– Da' degetul mic?

– Nu pot să-l țin așa, fără să îndoi în același timp degetul inimii!

– Dă-mi mâna.

– Auuu!

– Ssst, Ciri! Altminteri, Nenneke vine iar val vârtej aici, crezând că te jupoi de vie și te prăjesc în ulei. Nu schimba degetele. Și acum, gestul. Rotația, nu uita de rotația încheieturii mâinii! Bine. Acum scutură mâna, relaxează-ți degetele. Înc-o dată. Nu, nu așa! Știi ce-ai făcut? Dacă chiar ai fi aruncat un farmec din ăsta în realitate, ai fi avut mâna oblojită timp de o lună! Ai degete de lemn sau ce naiba?

– Am mâna deprinsă cu spada! De-aia!

– Baliverne! Geralt a fluturat spada toată viața și are degetele foarte agile și... hmmm... foarte delicate. Hai, urâțico, încearcă înc-o dată! Vezi? Numai să vrei. Numai să încerci. Înc-o dată. Bine. Scutură-ți mâna. Și înc-o dată. Bine. Ai obosit?

– Puțin...

– Dă-mi voie să-ți frec mâna și antebrațul. Ciri, da' de ce nu folosești alifia pe care ți-am dat-o? Ai pielea aspră ca labele cormoranilor... Și ce-ai aici? Urmă de la inel, nu-i așa? Mă înșel eu cumva sau ți-am interzis să porți bijuterii?

– Dar am câștigat inelul de la Myrrhy la sfârlează! L-am purtat doar o jumătate de zi...

– Și o jumătate de zi e prea mult. Nu-l mai purta, te rog!

– Nu înțeleg de ce nu pot...

– Nu trebuie să înțelegi, a întrerupt-o magiciana, dar fără supărare în voce. Te-am rugat să nu porți nicio podoabă de felul acesta. Dacă dorești, poți să-ți prinzi o floare în păr. Să-ți faci coroniță din cosițe. Dar niciun metal, niciun cristal, nicio piatră. Este important, Ciri. Când va veni vremea, o să te lămuresc. Deocamdată ai încredere în

mine și fă ce-ți cer.

– Tu porți steluța, cercei și inele! Și eu n-am voie? Pentru că sunt... virgină?

– Urâțico! Yennefer i-a zâmbit, a mângâiat-o pe cap. Ești obsedată de asta? Ți-am explicat deja că nu contează dacă ești sau nu ești. Deloc. Mâine te speli pe cap pentru că e timpul, din câte văd eu.

– Coniță Yennefer?

– Da?

– Pot să... în numele sincerității promise... Pot să te întreb ceva?

– Poți. Dar pe toți zeii, numai să nu fie despre virginitate, te rog!

Ciri și-a mușcat buzele și s-a cufundat în tăcere.

– În fine, a oftat Yennefer. Fie! Întreabă-mă!

– Vezi... Ciri s-a îmbujorat, și-a lins buzele. Fetele în dormitor bârfesc întruna și spun tot felul de povești... Despre sărbătoarea Belleteyn și alte chestii de-astea... Și zic despre mine că sunt o mucoasă, o puștoaică și că ar fi timpul... coniță Yennefer, care-i adevărul? De unde pot să știu că a venit timpul...

– ... să te culci cu un bărbat? Ciri s-a înroșit din cap până-n picioare. A tăcut pentru o clipă, apoi și-a ridicat ochii și a dat afirmativ din cap.

– E floare la ureche, a spus pe un ton detașat Yennefer. Dacă începi să te gândești la asta, este un semn că a sosit timpul.

– Dar eu nu vreau nici în ruptul capului!

– Nu e obligatoriu. Dacă nu vrei, n-o faci.

– Aha! Ciri și-a mușcat din nou buza. Și asta... Ei bine... bărbatul... De unde știu că e potrivit ca să....

– ... te culci cu el?

– Mhm.

– Dacă chiar ai de ales, magiciana și-a strâmbat buzele într-un zâmbet, și nu prea ai experiență, în primul rând nu apreciezi bărbatul, ci patul.

Ochii de smarald ai lui Ciri au luat forma și mărimea unor farfurioare.

– Cum adică... patul?

– Exact așa. Pe cei care nu au pat, îi elimini de la început. Pe urmă, dintre cei rămași, îi elimini pe cei cu paturi murdare și dezordonate. Iar atunci când rămân doar cei care au paturi curate și ordonate, îl alegi pe cel care-ți place cel mai mult. Din păcate, metoda nu este

sută la sută sigură. Poți să te înșeli amarnic.

– Glumești?

– Nu. Nu glumesc. Ciri, de mâine vei dormi aici cu mine. O să-ți muți lucrurile aici. În dormitorul novicelor, din câte aud, se irosește cu pălăvrăgeala mare parte din timpul care ar trebui să fie dedicat odihnei și somnului.

După ce a ajuns să stăpânească mișcările de bază, pozițiile mâinii și gesturile, Ciri a început să învețe farmecele și formulele lor. Formulele erau simple. Scrise în Graiul Vechi, pe care fata îl știa la perfecție, erau ușor de memorat. Nici cu intonația necesară rostirii lor, uneori destul de complicată, nu era nicio problemă. Yennefer era în mod vădit mulțumită, cu fiecare zi care trecea era din ce în ce mai dulce și mai drăguță. Din ce în ce mai des, luând pauze de la învățat, amândouă bârfeau despre ceva, glumeau și chiar au început să se distreze delicat pe seama lui Nenneke, care de multe ori „venea în vizită" la lecții și exerciții, burzuluită și înfoiată ca o cloșcă, gata s-o ia pe Ciri sub aripile sale protectoare, s-o apere și s-o salveze de la exigențele imaginare ale magicienei, de „torturile inumane" ale instrucției sale.

Supunându-se poruncii, Ciri s-a mutat în odaia lui Yennefer. De-acum ele erau împreună nu numai în timpul zilei, ci și în timpul nopții. Uneori, instruirea avea loc și noaptea - unele gesturi, formule și farmece nu erau permise la lumina zilei. Magiciana, satisfăcută de progresul fetei, a încetinit ritmul instrucției. Aveau mai mult timp liber. Își petreceau serile citind cărți împreună sau separat. Ciri a parcurs din scoarță-n scoarță *Dialoguri despre natura magiei* de Stammelford, *Puterile elementelor* de Giambattista, *Magia Naturală* de Richert și Monck. A frunzărit în încercarea de a le citi până la capăt, dar a eșuat - opere ca *Lumea Invizibilă* a lui Jan Bekker și *Taina tainelor* de Agnes de Glanville. Și-a aruncat un ochi peste *Codul lui Mirthe* și peste *Ard Aercane,* îngălbenite și foarte vechi, precum și peste celebrul și înspăimântătorul *Dhu Dwimmermorc,* plin de gravuri înfricoșătoare.

Îi trecuseră prin mâini și alte cărți, care n-aveau nici în clin, nici în mânecă cu magia. Citise *Istoria lumii* și *Tratatul despre viață*. Nu ocolise lecturile mai ușoare din biblioteca templului. Roșie în obraji, devorase *Nebuniile Marquizului La Creahme* și *Damele regale* de Anna Tiller. Citise *Necazurile dragostei* și *Timpul lunii,* antologii de poezie

ale celebrului trubadur Jaskier. Lăcrimase în fața baladelor subtile și învăluite în mister ale lui Essi Daven, adunate într-un tom mic, cu copertă frumoasă, purtând titlul de *Perla Albicioasă.*

De multe ori uza de privilegiul său și punea întrebări. Și primea răspunsuri. Însă din ce în ce mai des ea ajunsese să devină destinatara întrebărilor. Yennefer inițial nu părea deloc interesată de soarta ei, nici de copilăria din Cintra, nici de evenimentele de război de mai târziu. Dar cu timpul întrebările deveniseră mai specifice. Ciri se vedea obligată să răspundă - și o făcea fără tragere de inimă, pentru că fiecare întrebare de-a magicienei deschidea câte o ușă în mintea ei, pe care promisese că n-o s-o mai deschidă niciodată și pe care voia s-o țină ferecată o dată pentru totdeauna. De la întâlnirea cu Geralt în Sodden, considera că primise „altă viață", că cea trăită în Cintra fusese ștearsă definitiv și irevocabil. Vrăjitorii din Kaer Morhen n-o întrebaseră niciodată nimic despre acest subiect, iar înainte de a veni la templu, Geralt chiar îi ceruse să-i făgăduiască să nu sufle o vorbă nimănui despre cine era ea. Nenneke, care, desigur, știa totul despre ea, făcuse în așa fel încât celelalte preotese și novicele s-o ia pe Ciri drept fiica nelegitimă a unui cavaler și a unei țărănci, un copil pentru care la fel ca pentru mulți alții în lume nu era loc nici în castelul tatălui, nici în coliba mamei. Jumătate dintre novicele din templul lui Melitele erau astfel de copii.

Și Yennefer știa secretul. Era cea „în care se poate avea încredere". Yennefer îi punea întrebări. În legătură cu asta. Despre Cintra.

– Cum ai izbutit să ieși din târg, Ciri? Cum ai reușit să scapi de nilfgaardieni?

Ciri nu-și mai amintea deloc. Firul memoriei i se rupsese, totul se pierdea în beznă și fum. Își amintea de asediul târgului, de despărțirea de regina Calanthe, bunica ei, își amintea de baronii și cavalerii care o smulgeau cu forța de lângă patul în care zăcea rănită, muribundă, Leoaica din Cintra. Își amintea evadarea frenetică de-a lungul ulițelor în flăcări, lupta sângeroasă și căderea de pe un cal. Își amintea călărețul negru purtând un coif împodobit cu aripile unei păsări de pradă.

Și nimic mai mult.

– Nu-mi amintesc. Chiar nu-mi amintesc, conița Yennefer.

Yennefer nu a insistat. I-a pus alte întrebări. A făcut-o cu delicatețe și tact, iar Ciri se simțea din ce în ce mai liberă. În cele din urmă a început să vorbească din proprie inițiativă. Fără să mai aștepte

întrebări, a povestit despre anii copilăriei sale în Cintra și în Insulele Skellige. Despre cum descoperise ea existența Dreptului Surprizei și despre faptul că hotărârea sorții făcuse din ea destinul lui Geralt din Rivia, vrăjitorul cu părul alb. I-a vorbit despre război. Despre rătăcirea în pădurea Pesterâuri, despre conviețuirea cu druizii din Angren și despre timpul petrecut la țară. Despre cum o găsise Geralt acolo și o luase la Kaer Morhen, Reședința Vrăjitorilor, deschizând un nou capitol în scurta ei viață.

Într-o seară, fără să fie întrebată, Ciri i-a povestit magicienei din proprie inițiativă, firesc, cu vioiciune și cu multă culoare, despre prima sa întâlnire cu vrăjitorul, în pădurea Brokilon, printre driadele care o răpiseră vrând s-o rețină cu forța ca s-o convertească într-una de-a lor.

– Ha! a spus Yennefer, ascultând povestea. Aș fi dat orice ca să-l fi văzut. La Geralt mă refer. Încerc să-mi imaginez ce față a făcut, atunci, în Brokilon, când a văzut ce Surpriză îi pregătise destinul! Pentru că mă gândesc că trebuie să fi făcut o figură nemaipomenită când a aflat cine ești?

Ciri a izbucnit în hohote de râs, în ochii ei de smarald se aprinsese o sclipire diabolică.

– Oh, da! s-a smiorcăit. A făcut o față! Vai de mine! Vrei să vezi cum? O să-ți arăt. Uită-te la mine!

Yennefer a pufnit în râs.

Râsul acela, se gândea Ciri privind norii de păsări negre care zburau spre est. Râsul acela, împărtășit și sincer, ne-a apropiat cu adevărat, pe mine și pe ea. Am înțeles, atât ea, cât și eu, că putem să râdem împreună, vorbind despre el. Despre Geralt. Dintr-odată am devenit apropiate una de alta, chiar dacă am știut bine că Geralt ne unește și ne desparte în același timp și așa va fi întotdeauna.

Râsul acela împărtășit ne-a apropiat.

Și ceea ce s-a întâmplat cu două zile mai târziu. În pădurea de pe colină. Atunci mi-a arătat apoi cum să găsesc...

– Nu înțeleg de ce trebuie să caut aceste... of, iar am uitat cum se numesc...

– Răspântii, a completat Yennefer, smulgând un scai care i se agățase de mânecă în timp ce străbătea hățișul. O să te învăț să le descoperi, deoarece acestea sunt locurile din care se poate extrage puterea.

– Dar eu știu deja cum să-mi extrag puterea! Chiar tu m-ai învățat că puterea e peste tot. Atunci, de ce umblăm pe toate coclaurile? Templul este și el plin de energie!

– Da, acolo e destul de multă. De aceea a fost construit acolo și nu în altă parte. Și, prin urmare, în templu ai senzația că extragerea e floare la ureche.

– Mă dor picioarele! Hai să stăm un pic, bine?

– Bine, urâțico!

– Coniță Yennefer?

– Zi-i!

– De ce ne tragem mereu puterea din venele de apă? La urma urmei, energia magică este peste tot. Este în pământ, nu-i așa? În aer, în foc?

– E-adevărat.

– Iar pământ... Oh, este pământ peste tot în jur. Sub tălpile noastre. Și aer este peste tot! Iar dacă vrem foc, nu trebuie decât să aprindem unul și...

– Deocamdată ești prea slabă ca să-ți extragi energia din pământ. Deocamdată știi prea puține ca să fii în stare să extragi ceva din aer. Cât despre foc, îți interzic categoric să te joci cu el! Ți-am spus deja, nu trebuie să te atingi cu niciun chip de energia focului!

– Nu țipa! Îmi amintesc.

S-au așezat în tăcere pe un trunchi de copac uscat, căzut, ascultând foșnetul vântului printre coroanele arborilor, ascultând o ciocănitoare care ciocănea cu înverșunare undeva în apropiere. Lui Ciri îi era foame, gâtul i se uscase de sete, dar știa că văicăreala n-o ajută cu nimic. Înainte, cam cu o lună în urmă, Yennefer îi răspundea la astfel de plângeri cu o prelegere seacă cu privire la arta autocontrolului instinctelor primitive, apoi pur și simplu plonja într-o tăcere disprețuitoare. Protestele n-ar fi avut niciun sens și n-ar fi dus la niciun rezultat, la fel ca în cazul bosumflării din cauza apelativului „urâțico".

Magiciana și-a scos ultimul scai din mânecă. Acum o să mă întrebe ceva, s-a gândit Ciri, îi aud gândurile. Iar o să mă întrebe despre ceva despre care nu-mi amintesc. Sau despre care nu vreau să-mi amintesc. Nu, chiar n-are niciun rost. N-o să-i răspund. Ține de trecut, trecutul nu se mai întoarce. Chiar ea mi-a spus asta cândva...

– Spune-mi despre părinții tăi, Ciri.

– Nu mi-i amintesc, coniță Yennefer...

– Fă un efort. Te rog mult!

– Pe tata chiar nu mi-l amintesc... a spus ea încet, supunându-i-se. Doar... Aproape nimic. Mama... Pe mama, da. Avea părul lung, așa... era mereu tristă... Îmi amintesc... Nu, nu-mi amintesc nimic...

– Amintește-ți, te rog!

– Nu-mi amintesc!

– Uită-te la steluța mea.

Pescărușii țipau plonjând cu capul în jos, printre bărcile pescarilor, capturând resturile și peștișorii aruncați din lăzi. Vântul flutura ușor velele coborâte ale drakkarelor, deasupra docului șerpuia fumul sufocat de burniță. În port soseau triremele din Cintra, leii de aur străluceau pe pavilioanele albastre. Unchiul Crach, care-i stătea alături și o ținea de după umăr cu mâna sa mare ca o labă de urs, s-a așezat dintr-odată pe un genunchi. Oștenii aliniați loveau ritmic cu spadele în scuturi.

Traversa podul îndreptându-se spre ei regina Calanthe. Bunica ei. Cea care în Insulele Skellige era numită oficial Ard Rhena, Regina Supremă. Însă unchiul Crach an Craite, conte de Skellige, încă în genunchi și cu capul plecat, a salutat-o pe Leoaica de Cintra cu un titlu mai puțin formal, dar considerat mai respectuos de către insulari.

– Bun venit, Modron!

– Prințesă, i s-a adresat Calanthe cu o voce rece și autoritară, fără să se uite la conte. Hai la mine! Vino încoace, Ciri!

Mâna bunicii era puternică și dură ca a unui bărbat, inelul de pe deget era rece ca gheața.

– Unde este Eist?

– Regele... s-a bâlbâit Crach. Este pe mare, Modron. Caută rămășițele naufragiului ... și trupurile. De ieri...

– De ce i s-a permis? a strigat regina. Cum? Cum de-a fost lăsat să facă așa ceva? Cum ai putut, Crach? Tu, conte de Skellige! Niciun drakkar nu are dreptul să iasă pe mare fără voia ta! De ce i-ai dat voie, Crach?

Unchiul și-a plecat și mai tare capul roșcovan.

– Caiii! a spus Calanthe. Mergem la fort. Și mâine în zori o luăm din loc. O iau pe prințesă în Cintra. N-o s-o mai las niciodată să se întoarcă aici. Iar tu... ai o datorie serioasă la mine, Crach. Într-o bună zi ai să mi-o plătești cu vârf și îndesat.

– Știu, Modron.

– Dacă eu n-o să pot să-ți aduc aminte, o va face ea. Calanthe s-a uitat la Ciri. O să-i plătești ei datoria, conte. Știi cum.

Crach an Craite s-a ridicat în picioare, s-a îndreptat, trăsăturile chipului bătut de soare i se înăspriseră. Cu o mișcare rapidă și-a scos din teacă spada simplă de oțel, neîmpodobită defel, și-a dezvelit brațul stâng, marcat de cicatrici albe îngroșate.

– Hai, scutește-mă de gesturile astea teatrale! a tras zgomotos aer pe nas regina. Păstrează-ți sângele. Ți-am spus: într-o bună zi. Ține bine minte!

– Aen me Gláeddyv, zvaere a'Bloedgeas, Ard Rhena, Lionors aep Xintra!

Crach an Craite, contele Insulelor Skellige, și-a ridicat mâinile, și-a agitat spada. Oștenii răcneau răgușit, își loveau spadele de scuturi.

– Ți-am acceptat jurământul. Condu-mă la fort, conte!

Ciri își amintea întoarcerea regelui Eist, chipul său încremenit, palid. Și tăcerea reginei. Își amintea banchetul sumbru, oribil, la care lupii de mare bărboși și sălbatici din Skellige se îmbătau încetul cu încetul, într-o liniște îngrijorătoare. Își amintea șușotelile. Geas Muire... geas Muire!

Își amintea șiroaiele de bere neagră vărsate pe podea, coarnele zdrobite de zidurile de piatră ale sălii în exploziile de furie disperată, neputincioasă, fără noimă. Geas Muire! Pavetta!

Pavetta, regina Cintrei, și soțul ei, principele Duny. Părinții lui Ciri. Dispăruți. Morți. Omorâți de Geas Muire, Blestemul Mării. Îi mistuise o furtună, pe care n-o prezisese nimeni. O furtună care nu trebuia să se întâmple...

Ciri și-a întors capul de la Yennefer ca să nu-i vadă lacrimile care o podideau. De ce toate astea? s-a gândit ea. De ce întrebările astea, amintirile astea? Nu e cale de întoarcere în trecut. Nu-i mai am pe niciunul. Nici pe tata, nici pe mama, nici pe bunica, cea care a fost Ard Rhena, Leoaica din Cintra. Unchiul Crach an Craite o fi murit și el de bună seamă. Nu mai am pe nimeni, iar eu sunt altcineva. Nu mai e cale de întoarcere...

Magiciana tăcea, căzută pe gânduri.

– De-atunci ai început să ai visele alea? a întrebat-o dintr-odată.

– Nu, a răspuns Ciri, după ce a stat puțin pe gânduri. Nu, nu atunci. Mai târziu.

– Când?

Fata a încrețit din nas.

– Vara... vara trecută... Pentru că în vara de dinainte izbucnise războiul...

– Îmhm. Asta înseamnă că visele au apărut după întâlnirea cu Geralt în Brokilon?

Fata a confirmat din cap. N-o să-i răspund la următoarea întrebare, s-a decis ea. Dar Yennefer nu i-a mai pus nicio întrebare. S-a ridicat rapid, s-a uitat la soare.

– Gata, căci am stat destul, urâțico. E târziu. Să reluăm căutările. Mâna în față, nu strânge degetele. Înainte!

– Unde mă duc? Încotro?

– Oriunde.

– Venele sunt peste tot?

– Aproape. Vei învăța cum să descoperi în teren răspântiile și atunci o să le recunoști lesne. Sunt marcate de copaci uscați, plante pipernicite, locuri evitate de toate animalele. Cu excepția pisicilor.

– Pisicilor?

– Pisicilor le place să doarmă și să se odihnească la răspântii. Circulă o puzderie de povești despre animale magice, dar într-adevăr, în afară de balaur, pisica este singura creatură care știe să absoarbă puterea. Nimeni nu știe de ce și în ce scop o folosește... Ce s-a întâmplat?

– Ooooh... Acolo, în direcția aceea! Cred că e ceva acolo! În spatele copacului!

– Ciri, lasă fanteziile. Răspântiile pot fi simțite numai când pășești deasupra lor... Hmmm... Interesant. Aș spune, nemaipomenit. Tu chiar simți curentul?

– Chiar!

– Atunci, hai să mergem. Interesant, interesant... Ei bine, localizează-l. Unde-i?

– Aici! În locul ăsta!

– Bravo. Nemaipomenit. Simți un cârcel ușor în degetul inelar? Vezi cum se îndoaie în jos? Ține minte: acesta e semnul.

– Pot să extrag puțin?

– Stai, s-o verific.

– Coniță Yennefer? Cum e cu extracția asta? Dacă scot puterea pentru mine, acolo în adânc mai rămâne ceva... Am dreptul să fac asta? Maica Nenneke ne-a învățat că n-avem voie să luăm nimic așa,

doar ca un moft. Până și cireșele trebuie lăsate în pom pentru păsări și să așteptăm pur și simplu să cadă pe jos pentru noi.

Yennefer a îmbrățișat-o, i-a sărutat ușor părul de pe tâmple.

– Mi-ar plăcea, i-a zis, ca ceea ce mi-ai spus să ajungă și la urechile celorlalți. Vilgefortz, Francesca, Terranova... Cei care au impresia că au drepturi exclusive asupra puterii și o pot folosi după bunul plac. Mi-ar plăcea s-o audă pe această micuță și înțeleaptă urâțică de la templul lui Melitele. Să nu-ți fie frică, Ciri. E bine că te gândești la asta, dar, crede-mă, este destulă putere. Nu ducem lipsă. E ca o livadă mare din care rupi o singură cireașă.

– Pot s-o extrag?

– Stai! Oh, e un cuib demențial de puternic. Vibrant și puternic! Fii atentă, urâțico! Să extragi cu atenție și foarte, foarte lent.

– Nu mă tem! Pah-ptiu! Sunt o vrăjitoare! Ha! Pot să-l simt! Îl simt... Oooooh! Coniță... Ye... nnne... feeeeeer...!

– La naiba! Te-am avertizat! Ți-am spus! Capul sus! Sus, îți spun! Aici, pune-ți-o la nas, altfel te umpli de sânge! Ușurel, ușurel, micuțo, nu leșina acum. Sunt aici cu tine. Sunt aici... fătuca mea. Ține batista. Imediat am să fac rost de gheață...

Mare tărăboi pentru picătura aia de sânge din nas. Yennefer și Nenneke n-au mai vorbit o săptămână una cu alta.

O săptămână întreagă, Ciri a lenevit, a citit cărți până s-a plictisit pentru că magiciana suspendase lecțiile. Fata n-a dat ochii cu ea zile întregi - Yennefer dispărea dimineața în zori, se întorcea târziu, în amurg, se uita ciudat la ea și era oarecum rezervată.

După o săptămână Ciri n-a mai răbdat. Seara, când s-a întors magiciana, s-a dus la ea fără un cuvânt și s-au îmbrățișat strâns.

Yennefer tăcea. Multă vreme n-a vorbit. Cuvintele nu-și găseau rostul. Degetele încleștate pe umerii fetei vorbeau în locul ei.

A doua zi, marea preoteasă și magiciana s-au împăcat după o discuție de câteva ore.

Apoi, spre marea bucurie a lui Ciri, totul a revenit la normal.

– Uită-te în ochii mei, Ciri! Fă să apară luminița. Formula, te rog!

– Aine Verseos!

– Bine. Uită-te la mâna mea. Fă același gest și dizolvă lumina în aer.

– Aine aen aenye!

– Perfect. Și ce gest ar trebui să faci acum? Da, întocmai. Foarte bine. Întărește-ți gestul și extrage. Mai mult, mai mult, nu te opri!

– Ooooh...

– Spatele drept! Mâinile pe lângă corp! Palmele relaxate, fără mișcări inutile ale degetelor, fiecare mișcare poate multiplica efectul, vrei să izbucnească un incendiu? Mai amplu, ce aștepți?

– Oh, nu... Nu pot...

– Relaxează-te și nu te mai agita! Extrage! Ce faci? Așa, e mai bine acum... Nu-ți slăbi voința! Prea repede, hiperventilezi! Te înfierbânți degeaba! Mai domol, urâțico, cu calm. Știu că e neplăcut. Las' că te obișnuiești.

– Mă doare... Burta... Oh, aici...

– Ești femeie, este o reacție normală. Cu timpul, ai să suporți. Dar ca să poți suporta mai ușor, trebuie să te antrenezi fără calmante. Chiar trebuie, Ciri. Nu-ți fie frică de nimic, sunt cu ochii pe tine, am eu grijă. Nu ți se poate întâmpla nimic. Dar trebuie să înduri durerea. Respiră calm. Concentrează-te. Gestul, te rog. Perfect. Ia-ți puterea, extrage-o, aspir-o... Așa, așa... Încă un pic...

– Oh... Oh... Ooooh!

– Vezi? Dacă vrei, poți. Acum uită-te la mâna mea. Cu atenție. Fă același gest. Degetele! Degetele, Ciri! Uită-te la mâna mea, nu în tavan! Așa, e bine acum, da, foarte bine. Încleștează-le. Acum, invers, întoarce gestul și împrăștie puterea ca pe o lumină puternică.

– Iiiii... Iiiiiic... auu...

– Nu te mai scânci! Abține-te! E un cârcel! Trece numaidecât! Răsfiră-ți degetele mai tare. Scoate-o, împrăștio, împrăștio! Mai domol, la naiba! Altminteri iar o să-ți explodeze venele!

– Iiiiiaaaaah!

– Nu te pripi, urâțica mea, e prea repede. Știu că puterea îți țâșnește dinlăuntru, dar trebuie să înveți s-o controlezi. Nu trebuie să îngădui izbucnirile ca aceea de acum o clipă. Dacă nu te izolam, făceai acum o nefăcută. Bine, înc-o dată. O luăm de la început. Gestul și formula generală.

– Nu! Gata! Nu mai pot!

– Respiră încet, nu mai dârdâi! De data aceasta este o criză simplă de isterie, nu mă păcăli. Adună-te, concentrează-te și ia-o de la capăt.

– Nu, te rog, coniță Yennefer... Mă doare... Mi-e rău...

– Fără lacrimi, Ciri. Nu există nimic mai jenant decât o magiciană bocind. Nimic nu stârnește mai multă milă. Ține minte. Să nu cumva să uiți. Încă o dată, de la început. Incantația și gestul. Nu, nu, de data aceasta nu-ți mai arăt. O s-o faci singură. Haide, pune-ți mintea la contribuție!

– Aine verseos... Aine aen aenye... Oooooh!

– Greșit! Prea repede!

Magia i se înfipsese ca vârful unei săgeți ghimpate de fier. O rănise adânc. O durea. Era un tip ciudat de durere, care se asocia în mod straniu cu plăcerea.

Alergau din nou în jurul parcului ca să se relaxeze. Yennefer a fost de acord ca Nenneke să-i scoată din magazie spada lui Ciri, i-a permis fetei să exerseze pașii, fentele și atacurile, desigur, astfel încât preotesele și novicele să n-o vadă. Dar magia era omniprezentă. Cu ajutorul incantațiilor simple și al concentrării voinței, Ciri învățase cum să-și destindă mușchii, să combată crampele, să-și controleze adrenalina, să-și domine labirintul auzului și nervul vag, să-și încetinească sau să-și accelereze ritmul cardiac, să se priveze de oxigen pentru un răstimp.

Spre surprinderea fetei, magiciana știa o mulțime despre spadă și despre „dansul vrăjitorilor". Știa multe secrete de la Kaer Morhen, frecventase, fără îndoială, fortăreața. Îi cunoștea pe Vesemir și pe Eskel. Pe Lambert și pe Coën nu-i știa.

Yennefer frecventase Kaer Morhen. Ciri deducea motivele pentru care pe parcursul discuțiilor despre fortăreață ochii magicienei își pierdeau strălucirea malițioasă și rece, profunzimea indiferentă și înțeleaptă, pentru a face loc blândeții și căldurii. Dacă aceste cuvinte s-ar fi putut potrivi personalității lui Yennefer, Ciri ar fi spus despre ea că e visătoare și melancolică.

Ciri deducea motivele.

Era un subiect pe care fata îl evita cu grijă, pur și simplu din instinct. Dar într-o bună zi nu și-a ținut gura și a menționat numele... Lui Triss Merigold. Yennefer, ca din întâmplare, folosind întrebări punctuale aparent banale, a scos restul de la ea. Ochii magicienei erau duri și impenetrabili.

Ciri deducea motivele. Și, în mod ciudat, nu mai simțea iritarea de odinioară.

Magia o imunizase.

– Așa-numitul Semn Aard, Ciri, e o incantație foarte simplă, din grupul magiilor psihochinetice, constând în proiectarea energiei în direcția dorită. Intensitatea impulsului depinde de capacitatea de concentrare a voinței celui care o lansează, precum și de forța eliberată. Poate fi uimitoare. Vrăjitorii au adaptat această magie, profitând de faptul că nu necesită cunoașterea unei formule magice, sunt suficiente concentrarea și gestul. De aceea, l-au numit Semnul. De unde i-au luat numele, n-am idee, poate din Graiul Vechi, cuvântul „ard" înseamnă, după cum bine știi, „de sus", „superior" sau „cel mai înalt". Dacă este așa, numele este foarte înșelător, deoarece nu este cea mai simplă magie psihochinetică. E limpede că noi n-o să ne pierdem timpul și energia cu ceva atât de primitiv cum este Semnul vrăjitorilor. Vom exersa adevărata psihochinezie. Hai să încercăm... Oh, cu acest coș, aflat sub măr. Concentrează-te.

– Gata.

– Te concentrezi prea repede. Îți reamintesc: controlează-ți lansarea puterii. Poți răspândi doar atât cât ai extras. Dacă lansezi un crâmpei în plus, o faci în dauna propriului trup. Un astfel de efort te poate face să-ți pierzi cunoștința și, în cazuri extreme, chiar să te ucidă. Pe de altă parte, dacă eliberezi toată puterea extrasă, îți pierzi capacitatea de a reîncepe. Va trebui să extragi din nou, iar tu știi cât este de dificil și dureros.

– Oooh, știu!

– Nu trebuie să-ți slăbești concentrarea și să lași energia să-ți scape. Maestra mea obișnuia să-mi spună că puterea trebuie eliberată ca și cum ai slobozi un pârț în sala de bal: ușor, moderat și controlat. Astfel încât cei din jur să nu se prindă că vine de la tine. Ai priceput?

– Am priceput!

– Îndreaptă-te! Și potolește-te, nu mai chicoti! Îți amintesc, farmecul este o chestiune serioasă. Se aruncă cu o atitudine grațioasă, dar semeață. Gesturile se efectuează în mod fluid, dar cu reținere. Cu demnitate. Nu afișezi o mină de nătărău, nu te încrunți și mai ales nu scoți limba. Dacă operezi cu forțele naturii, trebuie să dai dovadă de respect pentru natură.

– Bine, coniță Yennefer.

– Ai grijă, de data asta nu te protejez. Ești o magiciană

independentă. Acesta este debutul tău, urâțico. Ai văzut damigeana de vin de pe scrin? În cazul în care debutul tău e bun, maestra ta o s-o dea gata în noaptea asta.

– Singură?

– Novicele n-au voie să bea vin decât după terminarea uceniciei. Mai ai de așteptat. Ești isteață, așa că doar vreo zece ani, nu mai mult. Hai să începem. Pliază-ți degetele. Și cu brațul stâng ce faci? Nu-l mai bălăngăni așa! Lasă-l să atârne liber sau pune-ți mâna în șold. Degetele, Ciri! Bine. Hai, lanseaz-o.

– Ahhh...

– Nu ți-am cerut să scoți vreun sunet. Scoate energie. În liniște.

– Haa, ha! A sărit! Coșul a sărit! L-ai văzut?

– Abia s-a clintit. Ciri, moderat nu înseamnă slab. Psihochinezia se utilizează cu un anumit scop. Până și vrăjitorii folosesc Semnul Aard ca să-și doboare adversarul la pământ. Energia pe care ai lansat-o, n-ar clinti nici pălăria adversarului. Încă o dată, mai puternic. Cu curaj!

– Ha! Cum a zburat! Acum a fost bine? Așa-i? Coniță Yennefer?

– Hmmm... o să execuți de îndată un salt până în bucătărie și o să faci rost de niște brânză pentru vinul nostru... A fost aproape perfect. Aproape. Puțin mai tare, urâțico, nu te teme. Ridică coșul de la pământ și lovește-l cu grijă de peretele cotețului, să zboare penele, nu alta. Îndreaptă-te! Capul sus! Cu grație, dar cu mândrie! Haide, curaj! Oh, nu, la naiba!

– Oh... Îmi pare rău, coniță Yennefer... Cred că... am scăpat prea multă forță...

– Doar un pic. Nu-ți face grij!. Vino pe-aici! Să mergem, micuțo!

– Dar... cotețul?

– Se mai întâmplă. Nu-ți face griji! Una peste alta, primii tăi pași merită apreciați pozitiv. Cât despre coteț? Nu era cine știe ce coteț. Nu cred c-o să-i lipsească cuiva din peisaj. Ziua bună, domnițele mele! Ușurel, ușurel, ce-i atâta zor și hărmălaie, nu s-a întâmplat nimic! Fără nervi, Nenneke! Nu s-a întâmplat nimic, repet. Trebuie doar să strângem scândurile. Sunt numai bune pentru lemn de foc!

În după-amiezile călduroase și calme, aerul înmiresmat de flori și ierburi mustea de pacea și liniștea abia întreruptă de zumzetul albinelor și bondarilor. În astfel de după-amiezi, Yennefer scotea în grădină fotoliul de răchită al lui Nenneke, se așeza în el și-și întindea

cât de mult putea picioarele. Uneori studia cărți, câteodată citea scrisori primite prin mesageri ciudați, mai ales păsări. Alteori, pur și simplu zăcea uitându-se în zare. Cu o mână își răsucea gânditoare buclele negre lucioase, cu cealaltă o mângâia pe cap pe Ciri, care stătea pe iarbă, îmbrățișându-i coapsa dură și caldă.

– Coniță Yennefer?

– Sunt aici, urâțico!

– Spune-mi, poți face orice prin magie?

– Nu.

– Dar poți face multe, nu?

– Ba da.

Magiciana și-a închis ochii o clipă, și-a atins pleoapele cu degetele.

– Foarte multe? Nemaipomenit... Ceva îngrozitor! Foarte înfricoșător?

– Uneori, chiar mai mult decât ai vrea.

– Hmm... Eu o să... Când o să fiu în stare să fac așa ceva?

– Habar n-am. Poate niciodată. Trag nădejde să nu fii nevoită.

S-a lăsat liniștea. Tăceau. Parfum de flori și plante aromatice.

– Coniță Yennefer?

Ce mai vrei, urâțico?

– Câți ani aveai când te-ai făcut magiciană?

– Hmm... Când am trecut examenele preliminare? Treisprezece.

– Ha! Erai cum sunt eu acum! Și câți... Câți ani aveai când... Nu, nu te mai întreb...

– Șaisprezece.

– Aha... Ciri s-a înroșit ușor, s-a prefăcut că este interesată subit de un nor cu o formă mai ciudată, suspendat pe cer, deasupra turnurilor templului. Și câți ani aveai când l-ai cunoscut pe... Geralt?

– Mai mulți, urâțico. Ceva mai mulți.

– Tot îmi spui urâțico! Știi că nu-mi place deloc. De ce îmi tot spui așa întruna?

– Pentru că sunt răutăcioasă. Toate magicienele sunt răutăcioase.

– Nu vreau... Nu vreau să fiu urâțică. Vreau să fiu frumoasă. Așa, ca tine, coniță Yennefer. Oare prin magie aș putea să mă fac într-o bună zi la fel de frumoasă ca tine?

– Tu... Din fericire, n-ai... N-ai nevoie de nicio magie. Habar n-ai ce norocoasă ești.

– Dar eu vreau să fiu foarte frumoasă!

– Ești foarte frumoasă. O urâțică cu adevărat frumoasă. Urâțica mea frumoasă...

– Ooh, coniță Yennefer!

– Ciri, o să-mi învinețești coapsa.

– Coniță Yennefer?

– Zi!

– La ce te uiți așa?

– La copacul acela. E un tei.

– Și ce vezi atât de interesant la el?

– Nimic. Mă bucur că-l văd. Mă bucur că... pot să-l văd.

– Nu pricep.

– Cu atât mai bine.

Liniște. Tăcere. Zăpușeală.

– Coniță Yennefer!

– Ce mai vrei?

– Un păianjen ți se urcă pe picior! Uite ce scârbos e!

– E un păianjen ca toți ceilalți.

– Omoară-l!

– Nu vreau să mă aplec.

– Atunci, ucide-l cu o magie!

– Aici, la templul lui Melitele? Ca să ne azvârle Nenneke pe amândouă ca pe niște măsele stricate? Nu, mulțumesc. Acum taci. Vreau să mă gândesc.

– Și la ce te tot gândești? Hmm. Gata, de-acum tac mâlc.

– Mă bucur. Deja mi-era teamă c-o să-mi pui iar vreo întrebare de-aia de-a ta, inconfundabilă.

– De ce nu? Îmi plac răspunsurile tale inconfundabile!

– Ești obraznică, urâțico!

– Sunt o magiciană. Magicienele sunt răutăcioase și obraznice.

Tăcere. Liniște. Nicio adiere a aerului. Înăbușitor ca înainte de furtună. Și tăcere, de data aceasta întreruptă de croncănitul îndepărtat al corbilor și ciorilor.

– Din ce în ce mai multe. Ciri și-a ridicat capul. Zboară și iar zboară... Ca toamna... Păsări urâcioase... Preotesele spun că e un semn rău... Augur sau cam așa ceva. Ce este augurul, coniță Yennefer?

– Citește Dhu Dwimmermorc. Există acolo un întreg capitol despre acest subiect.

Tăcere.

– Coniță Yennefer...

– La naiba! Ce mai vrei?

– De ce este Geralt atât de mult timp... De ce nu vine aici?

– Cred c-a uitat de tine, urâțico. A găsit o fată mai frumoasă.

– Oh, nu! Știu că nu m-a uitat! N-are cum! Știu, asta știu sigur, coniță Yennefer!

– Păi, bine că știi. Ești o urâțică norocoasă.

– Tu nu m-ai plăcut, a repetat ea.

Yennefer nu s-a uitat la ea, stătea întoarsă cu spatele, în picioare, lângă fereastră, privind în direcția colinelor înnegrite dinspre răsărit. Deasupra colinelor, cerul era întunecat de stolurile de corbi și de ciori.

Îndată o să mă întrebe de ce n-am plăcut-o, s-a gândit Ciri. Nu, e prea deșteaptă pentru o astfel de întrebare. O să-mi atragă atenția asupra formei gramaticale și o să mă întrebe de când am început să folosesc timpul trecut. Și o să-i spun. O să fiu la fel de tăioasă ca ea, o să-i imit tonul, așa, ca să știe că și eu pot, la o adică, să par rece, insensibilă și indiferentă, nu rușinată de sentimente și emoții. O să-i spun totul. Vreau, trebuie să-i spun totul. Vreau să afle totul, înainte de a părăsi noi templul lui Melitele. Înainte de a pleca pentru a ne întâlni, în cele din urmă, cu cel de care mi-e atât de dor. Cu cel de care îi e atât de dor. Cu cel de care probabil ne e dor amândurora. Vreau să-i spun că...

O să-i spun. Gata cu întrebările.

Magiciana s-a întors de la fereastră și i-a zâmbit. N-a întrebat-o nimic.

Au pornit la drum a doua zi, dis-de-dimineață. Ambele cu costume de călătorie bărbătești, mantii, pălării și glugi care le acopereau părul. Ambele înarmate.

Și-au luat rămas-bun doar de la Nenneke. Aceasta i-a vorbit calm, încet lui Yennefer, apoi amândouă, magiciana și preoteasa, și-au strâns mâna viguros, ca bărbații. Ciri, care ținea frâiele iepei sale, a vrut să-i spună la revedere în același mod, dar Nenneke nu i-a permis. A îmbrățișat-o, a mângâiat-o pe spate, a sărutat-o. Avea lacrimi în ochi. Ciri, de asemenea.

– Haide! a spus preoteasa în cele din urmă, ștergându-și o lacrimă

cu mâneca tunicii. Luați-o din loc! Mărita Melitele să vă ocrotească, dragele mele! Dar zeița nu-și vede capul de treburi, așadar mai aveți și voi grijă de voi. Ai grijă de ea, Yennefer. Ai grijă de ea ca de ochii din cap.

– Nădăjduiesc, a zâmbit discret magiciana, să pot să am mai multă grijă.

Pe cer, în direcția Văii Pontarului, zbura un stol de ciori croncănind răsunător. Nenneke nu i-a dat nicio atenție.

– Aveți grijă! a repetat. Vin vremuri grele. Poate o să se adeverească profețiile Ithlinnei aep Aevenien, știa ea ce prezice. Se apropie veacul spadei și al toporului. Vremea Scârbei și a Viforniței Lupului. Vezi de ea, Yennefer. Nu lăsa pe nimeni s-o rănească.

– O să mă întorc, Maică, a spus Ciri, săltând în șa. Mă întorc negreșit! Cât de curând!

Nu știa că se înșală amarnic.